C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hendee_J_C&Barb-Vzneseni_mrtvi_3-Sestra_mrtveho.PDB

PDB Name: Hendee_J_C&Barb-Vzneseni_mrtvi_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.3.2007
Modification Date: 18.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Mrtvola mu sekla šavlí po nohách.
Zachytil ji dlouhým mečem a dupl mrtvole na zápěstí. Pod botou zapraskala kost a šavle vypadla útočníkovi z ruky. Zarazil mrtvole meč do hrudníku a cítil, jak se hrot zabořil do země. Stvůra pod ním se zazmítala, a ačkoli jí z hrudi trčel meč, pokusila se ho volnou rukou chytit za nohu.
Odporná zrůda. Chana napadlo, co asi bude muset udělat, aby s mrtvolou skoncoval. Sebral šavli a sekl dolů, aby muži utnul hlavu.
Zpoza něj k němu dolehlo zasvištění čepele a Wynnin výkřik plný bolesti. Začal se obracet, když Wynn vykřikla: „Za tebou je další!“

Legenda

Prolog
Z krbu ve stěně srubu postaveného ze dřeva a drnů se po špinavé podlaze šířilo do místnosti jantarově žluté světlo. V záři ohně se sotva daly rozeznat hrubě otesaný stůl a židle, dvě nízké postele, zakryté přikrývkami, sešitými z kousků hadříků, a další opotřebovaný nábytek, který byl tak starý, že už si nikdo nepamatoval, čí otcův otec či matčina matka si je jako první pořídili. Noc už dávno rozprostřela svá křídla, ale vysoká, černovlasá žena, jíž mohlo být kolem dvaceti let, zapálila na stole jen jedinou svíčku, neboť i to pro ni byl přepych.

Držela se zpříma, pod vysoko vykrouženým obočím zářily tmavě hnědé oči a z dlouhého copu jí uniklo několik pramenů vlasů. Pod vlněným pláštěm ukrývala starou, ušpiněnou zástěru, kterou si chránila modré šaty. Za dlouhou železnou rukojeť vytáhla z ohně kotlík s dušeným masem, aby se nepřipálilo, pak přistoupila k jedinému oknu v přední zdi chatrče. Odsunula stranou závěs z pytloviny, pootevřela okenici a úzkostlivě vyhlédla ven na stezku, vinoucí se vesnicí.
Mezi skrčenými domky se pohybovalo jen několik vesničanů, kteří přinášeli domů dříví nebo mířili s vědry v rukou ke společné studni. Zavřela okenici, nechala závěs opět klesnout na místo a vrátila se ke stolu, aby prostřela dvě hliněné misky a dřevěné lžíce. Z police sebrala do látky zabalenou hroudu a nůž, pak se usadila na židli. Rozbalila bochník žitného chleba a odkrojila suchý konec. Nic víc už udělat nemohla, a tak seděla a sledovala, jak oheň v krbu pomalu vyhasíná.
Ulevilo se jí, když se konečně ozvalo zaklepání.
Než mohla přistoupit ke dveřím, ozval se zpoza nich dutý hlas: „Dost žertů!“
Chatrčí se rozlehl zvuk praskajícího dřeva a dveře se s bouchnutím zprudka otevřely. Vrchní kožený pant se utrhl a po špinavé podlaze se rozlétly třísky. Ucouvla ke stolu a málem přitom zakopla o židli.
Ve dveřích stály tři temné postavy, jejichž rysy ukrývaly pláště s kápěmi. Nejvyšší z nich položila nohu zpět na zem právě v okamžiku, kdy hluk utichl.
„To nebylo nutné, otče,“ pronesl muž vedle něj. Byl oblečen do černého pláště s kápí a kožených jezdeckých bot. Ruku v rukavici měl stále pozvednutou k zaklepání. Nechal ji klesnout k boku.
Třetí postava se držela zpátky, otec ale vstoupil dovnitř, třemi kroky se přiblížil k ženě a popadl ji za krk. Když ji pak ohnul dozadu, sevřela rukama hranu stolu, aby udržela rovnováhu. Palcem jí otočil bradu na stranu, takže čelila jeho společníkům, zatímco studoval její profil. Ačkoli měla hlavu nakloněnou, nespustila útočníka z očí.
Světlo svíce částečně odhalilo tvář, ukrytou pod kápí. Hleděly na ni téměř bezbarvé modré oči a jeho tvář byla bělejší než bledá kůže jejího lidu. Nad ústy s tenkými rty se klenul dlouhý orlí nos. Předloktí mu zakrývaly ocelové chrániče a pod pláštěm měl přes kroužkovou košili oblečenou vínově rudou kytlici bez erbu. Pohnula rukama, aby našla na stole lepší oporu, a přitom se dlaní dotkla něčeho ostrého.
„Tohle je ona?“ zeptal se otec, ale otázka nepatřila jí.
Muž, jenž nazval útočníka otcem, vstoupil do domku a třetí ho následoval.
Když kráčel chatrčí, jeho dlouhý plášť se vlnil jako černý olej. V záři ohně se v jeho záhybech leskly slabé znaky a podivné symboly. V místě, kde se měla nacházet jeho tvář, byla usazena kožená maska ze staré kůže, která končila nad kostnatou čelistí a podpírala povadlá ústa. Žena nezahlédla v masce žádné otvory pro oči. Natáhl se po ni jako by ji „viděl“, ale vyhublé prsty se zastavily těsně u její tváře, když se vzepřela a snažila odtáhnout.
„Vypadněte z mého domu!“ zakřičela. Nikdo si jí nevšímal.
„Ano…“ zašeptal maskovaný muž hlasem, připomínajícím písek ve větru. „To je ona. Ukázal mi ji ve snech náš ochránce.“
Otec pohlédl na syna.
„Měl bys mít radost,“ poznamenal. „Bude z ní krásná nevěsta.“
Oči ženy se rozšířily. Nebyla by první ani poslední obětí rozmaru vazala, jenž dostal za úkol pečovat o panství svého pána, ale šlechtici si nebrali vesničanky za manželky.
„Nevěsta?“ pronesl syn. „Pochybuji, otče, že tvůj poskok,“ zasyčel přes rameno na třetí postavu, „by se obtěžoval se zvyky, které se váží k takovému titulu. Seber ji a půjdeme. Čím dřív bude celá tahle věc za námi, tím lépe.“
Opět se po ní natáhly prsty maskovaného muže. Její věznitel zesílil sevření a vytáhl ji nahoru. V okamžiku, kdy se špičky prstů dotkly její tváře, sevřela v ruce nůž.
Zahalený muž ucouvl ke stěně dřív, než se vůbec pohnula. Zkroutila se, vyrazila vpřed a bodla zdola nahoru. Čepel nože pronikla muži, jenž ji svíral, otvorem v kroužkové košili a zabořila se mu do břicha. Stisk, kterým ji držel za krk, zesílil. Nikdo v chatrči se nepohnul.
Když se zadívala do otcovy tváře a nespatřila v jeho očích ani náznak emocí, zuřivost z ní vyprchala. Trhnutím za krk ji napřímil, aniž by se obtěžoval odstrčit jí ruku z jílce nože. Maskovaný starý muž vyklouzl dveřmi do noci. Otec ho následoval a táhl ji přitom za krk za sebou.

Zavrávorala, ale podařilo se jí opět nabýt rovnováhu. Když míjela syna, odvrátil se, takže jeho tvář nezahlédla. Na vesnické cestě čekali dva velcí koně. Syn nasedl na nejbližšího z nich, velkého hnědáka, a otec ji vysadil za něj, jako by nic neváţila. Ze tmy k nim dolehly výkřiky.
Z chatrčí a domků vyrazili lidé, většina se však držela zpátky. Několik jich drželo v rukou pochodně nebo lucerny, které sotva dokázaly osvětlit stezku mezi domy. Vpřed postoupili tři mladí muži v šatech umazaných od hlíny. Ozbrojili se motykami a vidlemi. Dva z nich zaváhali, ale třetí nedal najevo žádný strach. Dokonce i ve tmě rozeznala žena hnědé nemyté vlasy, visící podél hranatých rysů a zarostlé čelisti.
„Adryane, ne!“ zavolala vztekle, ale také ze strachu o jeho bezpečí.
Trestem za útok na šlechtice byla smrt a nikdo důležitý by se neptal po důvodech. Mladík na ni sotva pohlédl, neboť se plně soustředil na maskovanou postavu a vysokého, ozbrojeného muže.
„Pusťte ji!“ obořil se na ně. „Je moje.“
„Hlupáku!“ zakřičela. „Drž se zpátky. Nemůžeš nic udělat.“
Právě se chystala sklouznout z koně, ale syn se natáhl dozadu a zachytil ji.
„Měl bys ji poslechnout,“ řekl syn.
Adryan vyrazil k otci. Vysoký šlechtic odhodil plášť vzad a odkryl jílec nože, který měl zabodnutý v břiše. Mladík zaváhal. Do cesty se mu postavila maskovaná postava a udeřila ho pokroucenou rukou do obličeje.
Adryan se zapotácel a padl k zemi. Křičel a svíral si přitom tvář. Zatímco se svíjel, sevřel otec jílec nože a vytrhl si ho z masa jako z pochvy. Odhodil ho na zem vedle Adryana a mladíkovi společníci ustoupili.
Maskovaný muž zamířil k Adryanovi.
„Dost,“ rozkázal otec. „Už nemůžeme dál ztrácet čas. Setkáme se na hradě.“
Zahalená postava se otočila a kývla na souhlas, pak rozpažila, obrátila ruce dlaněmi vzhůru a dlouze, hlasitě vydechla. Vzduch ve vesnici začal vířit.
Žena na koni sledovala, jak se kolem muže v tmavém plášti točí na zemi listí a větvičky. Ve větru začalo něco probleskovat. Světlo pochodní a luceren ozářilo ve vzduchu podivné tvary.
Ve víru se objevily obličeje s propadlými tvářemi, prázdnými očními důlky a kostmi potaženými scvrklou kůží. Průsvitnýma rukama se sápaly po tmavém plášti, a když vítr utichl, maskovaný muž zmizel.
Žena zírala na prázdné místo a do těla se jí zakousl ostrý noční chlad.
Otec nasedl na koně a zamířil stezkou k lesu, za nímž se na kopci do výše vypínal hrad. Syn obrátil koně, aby ho následoval. V tu chvíli k nim z vesnice dolehl výkřik. Téměř zahlcena zoufalstvím hlas nepoznala. Ohlédla se a sevřela syna kolem pasu, neboť kůň se dal do klusu.
Na stezce se objevila další žena, statná a černovlasá, oděná do nachových šatů. Rozběhla se za vzdalujícími se koňmi a v ruce svírala odhozený nůž.
Žena sevřela boky koně koleny a zakřičela: „Biejo, ne!“
Naplnila ji úleva. Její starší sestra se jako obvykle vrátila z trhu ve vesnici na severu pozdě. Kůň se dal do cvalu a žena zesílila stisk, kterým se držela synova pasu. Už se nemohla ohlédnout, zaslechla však sestřin poslední výkřik.
„Magelie!“

Kapitola 1

M
agiera cítila příchod úsvitu, i když byl pokojík v hostinci tmavý a okenice zavřené. Stále měla v živé paměti první noc v Leesilově náruči. Tváří mu spočívala na rameni a dlaní se pod přikrývkou dotýkala jeho hrudi. Stále se o něj bála, ale pokud ho bude držet vždy tak blízko, možná ho dokáže ochránit i před sebou samým.
Do vědomí jí pronikla mnohem nepříjemnější myšlenka. Ze všech sil se ji snažila odvrhnout a raději vzpomínala na Leesilovu vůni, na jeho chuť a dotyk, než minulou noc upadli do teplého spánku. Ale myšlenka odmítala odejít a možná to byla právě Leesilova blízkost, jež jí dodávala na síle.
Magelie - a Nein'a.
Dvě čekající matky. Jedna zemřela, ale druhá byla stále ještě naživu, nebo v to Magiera aspoň doufala -

kvůli Leesilovi.
Magiera otevřela oči a uviděla, že jí špičky prstů vykukují zpod přikrývky na Leesilově hrudi. Když vzhlédla od jeho ovázaného ramene, pozůstatku předchozí bitvy, uviděla, jak na ni hledí jantarově žlutýma očima.
„Jsi vzhůru," řekla.
„Rád tě pozoruju, když spíš. Je to jediná doba, kdy vypadáš mírumilovně."
Musel pořád žertovat? Magiera se pokusila posadit, ale zadržel ji.
„Ještě ne," řekl. „Je brzy. Myslím, že ještě ani nevyšlo slunce."
„Za chvíli vyjde," zalhala a uvolnila se v jeho náruči.
V posledních dnech se dhampir v ní projevoval stále silněji. Cítila slunce, i když byla uvnitř. V noci jí vášeň, kterou v ní Leesil probudil, ještě více zostřila smysly. Ačkoli škvírou v okenicích sotva pronikalo měsíční světlo, jasně viděla jeho téměř bílé vlasy, úzkou tvář a štíhlé tělo. Jantarové oči mandlového tvaru, které Leesil zdědil po elfské matce, hleděly přímo do jejích. Nepřirozené smysly ji po většinu času děsily nebo v ní vzbuzovaly nevolnost nad tím, co dokázaly odhalit, ale tu noc jí nevadily, neboť se soustředily výhradně na Leesila. Ležela v jeho náruči a nic jiného ji nezajímalo.
Kromě dvou matek, které po sobě zanechaly děti s temným, krvavým dědictvím.
„Spal jsi vůbec?" zeptala se.
„Trochu," odpověděl.
Tušila, že lže. Od doby, kdy přestal pít, měl se spánkem potíže. I to souviselo s matkou, o níž byl celé roky přesvědčen, že zemřela. Magiera se rozhlédla po místnosti.
„Kde je Chap? Zůstal celou noc venku?"
Leesil se usmál. „Pro jednou se choval slušně."
Magiera se zamračila. Přetočila se na bok, natáhla se po sírové hůlce na nočním stolku a zapálila svíčku. Minulou noc se ubytovali v prvním hostinci za hranicemi Bely, hlavního města Belaski. V předchozích letech spávali často venku. Jejich pes, Chap, se venku neztratí, ale Magieře dělalo starosti, že si na něj za celou noc ani jednou nevzpomněla.
Překulila se zpět a zjistila, že se Leesil opřel o loket a naklonil se nad ni. Propletl si prsty s jejími a vytvořil tak mozaiku z kůže odlišných barev. Poloviční elf a poloviční nemrtvá. Tvořili zvláštní protiklad; Leesil se zlatohnědou kůží a téměř bílými vlasy a ona s krvavě rudými prameny v černých vlasech a bledou pokožkou. Leesil se šibalsky pousmál a Magieřina mysl se pro tuto chvíli oprostila od všech starostí. Chap ještě chvíli počká.
Světlo svíčky ozářilo místnost.
Byla prostá, uklizená a příjemně útulná, ale nepředstavovala domov - nebyl to hostinec Lvoun v Miisce. Její meč stál opřený o noční stolek na dosah z postele, na níž leželi. Cestovní truhlice a veškerý jejich majetek ležely pod oknem a připomínaly jí, že brzy budou muset opět vyrazit na cestu.
„Co?" zeptal se.
„Další cesta," odpověděla.
Leesil se uvelebil na posteli těsně vedle ní a pohlazením jí odstranil prameny vlasů z tváře.
„Učenci nám dali zásoby, ale dál na severu, na Bojištích, bude obtížné nějaké sehnat. A v horách dál na severu a v Pohoří koruny mezi nimi a zemí elfů to bude ještě horší. Než vyrazíme, musíme se lépe zásobit."
Magiera zaváhala. Jak mu mohla říct o svém rozhodnutí?
V mládí utekl z otroctví a od vraždění, k němuž ho jeho pán nutil, ačkoli věděl, že útěkem zapříčiní smrt rodičů. Celé roky se pak opíjel do němoty, aby utišil noční můry, pramenící z pocitu viny. Dokonce ani Magiera nic z toho nevěděla, dokud se jí před několika nocemi nesvěřil. Pak se objevil nájemný vrah Sgäile -jeden z elfích anmaglâhků - aby Leesila zabil. Jeho matka zradila svoji kastu tím, že Leesila a jeho otce naučila chladnokrevnému umění anmaglâhků. Vrah si ale úkol rozmyslel a nechal Leesila naživu. Od té chvíle nabyl Leesil podezření, že matka je stále ještě naživu a že ji po celé dlouhé roky věznili vlastní lidé.
A teď, když konečně získal zpět naději, ho Magiera měla přimět, aby ještě nějaký čas počkal.
„Než se vydáme hledat tvoji matku, tedy jestli je ještě naživu," řekla, „musíme do Droevinky, do mé

rodné vesnice.“
Utekla odtamtud před devíti lety. Bylo jí tehdy šestnáct a z představy, že by se měla vrátit zpět, se jí zvedal žaludek. Nepříjemný pocit zmizel spolu s Leesilovým úsměvem.
Posadil se na posteli. „Jestli ještě žije? Co to má…?“
Magiera se rovněž posadila a rychle mu přitiskla prsty na ústa.
„Takhle jsem to nemyslela. Chci tomu uvěřit stejně jako ty… ale i já jsem měla matku a minulost, o které nikdo z nás nic neví. Taky potřebuju znát odpovědi.“
Už dvakrát je vmanipulovali do boje s nemrtvými. Poslední bitva v královském městě Bele přinesla víc otázek než odpovědí. Magiera byla nucena zbavit město nemrtvých zrůd a dozvěděla se tak víc o sobě - o dhampirovi, lovci nemrtvých. Nakonec se ukázalo, že Welstiel Massing, kterého kdysi považovala za spojence, je Vznešený mrtvý stejně jako ti, proti nimž ji poštval. Zařídil všechny souboje proto, aby ji vycvičil pro vlastní účel, jímž bylo získání neznámého předmětu, který měl prý hlídat prastarý Vznešený mrtvý.
Welstiel nebyl ochoten prozradit Magieře cokoli o její minulosti a možná ani nic nevěděl, vzbudil v ní však touhu dozvědět se víc.
Leesil se na ni zadíval a v očích se mu objevil záblesk podráždění. „Ne… ne.“ Potřásl hlavou. „Uplynulo už příliš mnoho let…“
„Prosím, vyslechni mě,“ přerušila ho Magiera. „Nedělám to jenom kvůli sobě, nýbrž pro nás pro oba. Na rozdíl od tebe toho o své minulosti moc nevím.“
„Získáme odpovědi na tvé otázky,“ slíbil, „ale živí mají přednost.“
„Nebyla jsem stvořena živými!“ vybuchla. „Nemrtvý využil moji matku, aby mě zplodil - abych zabíjela upíry. Musím vědět proč.“
Leesil zmlkl. Magieru přepadl pocit viny nad tím, jak se na něj obořila, proto se přiměla uklidnit a pokračovala.
„Než vyrazíme na sever skrz Bojiště a dál do země elfů, musíme zamířit na východ do vnitrozemí, kolem Belaskijského zálivu. Dostaneme se tak napůl cesty do Droevinky a k mé minulosti. Odpovědi jsou tak blízko, sotva třetinu vzdálenosti cesty, kterou urazíme na sever.“
Položila ruce na Leesilovy tváře a naklonila se k němu, až se jejich čela dotkla. Když opět zvedla hlavu, měl sklopené oči a nedíval se na ni. Jeho výraz zněžněl. Dotkl se jí rukou tváře, pak krku, klíční kosti a nakonec sevřel její ruku ve své.
„Tak dobrá, dává to smysl. Pokud je moje matka po všech těch letech ještě naživu, pak jí asi nehrozí žádné nebezpečí. Krátké zdržení na její situaci nic nezmění.“
Magiera se přisunula blíž a pevně ho objala, tělo na tělo. Pochopil, ale ona se přesto cítila provinile, že ho k tomu přinutila.
„A já přísahám,“ zašeptala mu do ucha, „že jakmile se o mně dozvíme, co budeme moct, pospíšíme si na sever za tvou matkou.“
Odtáhla se, aby mu pohlédla do smutných, ale odhodlaných očí. Ačkoli zněl její hlas klidně, budoucí cesta v ní vzbuzovala obavy, takže se cítila malá a ztracená. Právě se chystal odpovědět, když někde v hostinci bouchly dveře a ozval se zvuk běžících nohou. Blížil se k nim.
„Hostinská už je vzhůru,“ řekla Magiera a toužila ještě na chvíli odsunout vnější svět stranou.
Leesil si ji shodil z klína, přehodil nohy přes okraj postele a natáhl se pro kalhoty.
„Ne,“ řekl. „Je to asi…“
Dveře pokojíku se rozletěly a narazily do stěny.

„Magiero… Leesile! Jdu s vámi!“ vykřikla Wynn, když otevřela západku a rozrazila rukama dveře.
„Mistr Tilswith mi dal svolení!“
V okamžiku, kdy dveře narazily do stěny, Wynn Hygeorht, učednice belaskijské odnože Učeného bratrstva, ztuhla.
Veškeré její nadšení vyprchalo.
Leesil sevřel přikrývku a rychle hmátl po kalhotách. Jeho šlachovitá hruď se ve světle svíčky zlatě leskla.
Překvapená Magiera strhla přikrývku zpět, aby zakryla své bílé tělo, vyškubla ji však Leesilovi z ruky

právě ve chvíli, kdy mu z druhé vypadly kalhoty. Jeho jantarově žluté oči se rozšířily a Wynn zrudla, zatímco se jí z mysli vypařily všechny myšlenky.
Leesil před ní stál úplně nahý.
„Ach…“ vykoktala Wynn. „Ach…“
Dveře se odrazily od stěny a uhodily ji do ramene. Wynn se zapotácela zpět do dveřního otvoru. Tiché zavrčení ji přimělo na okamžik pohlédnout dolů. Vedle ní stál Chap. V dlouhé, stříbřitě šedé srsti měl zapleteno listí a větvičky. Nahlédl do místnosti a oči se mu rozšířily.
Wynn opět zvedla hlavu a zahanbení vyhrálo nad zdravým rozumem.
„Bohové, Wynn!“ vybuchla Magiera, zabalila se do přikrývky a postavila se. „Copak tě učenci nenaučili klepat?“
Wynn zalapala po dechu a přitiskla si ruce na oči, aby se nemusela dívat na odhaleného Leesila a rozčilenou Magieru, která k ní vyrazila. I těch několik okamžiků, během nichž ohlásila svoji přítomnost, stačilo k tomu, aby proti sobě poštvala všechny, k nimž se chtěla na nadcházející cestě připojit. Mohlo se snad stát ještě něco horšího?
„Vypadni!“ zavrčela Magiera.
Wynn zatápala po veřejích, příliš ponížená, než aby otevřela oči. Do zadku ji strčily psí tlapy a vyšouply ji zpět na chodbu. Zachytila se stěny na opačné straně průchodu a slyšela, jak se dveře s prásknutím zavřely.
Otočila se a vyhlédla skrz prsty. Před zavřenými dveřmi seděl Chap. V průsvitných očích měl výraz podobný zklamanému staršímu. Wynn sklouzla po stěně a dosedla na podlahu.
„Měl jsi mě varovat,“ řekla.
Chap naklonil hlavu na stranu a bez mrkání na ni hleděl. Až příliš se podobal starému mistrovi, čekajícímu až pomalý žák pochopí očividnou odpověď na hloupou otázku.
Wynn se zadívala na zavřené dveře. „No páni,“ zasténala.
Chap si odfrkl a olízl si čenich.
„Buď zticha,“ vyštěkla Wynn.

Leesil si zapnul pásek na kalhotách a přetáhl si přes hlavu košili. „No, teď už před Wynn nemáme žádné tajnosti.“
„Věděl jsi, že přichází,“ obořila se na něj Magiera stejným tónem jako na Wynn.
Leesil sledoval, jak si oblékla bílou košili, a zadívala se na něj s obviňující vráskou na čele. Bylo těžké rozhodnout se, která odpověď ho ušetří nejhoršího. Kdyby zalhal, určitě by to později odhalila a všechno by bylo ještě horší, takže pro tentokrát zvolil pravdu.
Při pohledu na Magieřinu tajemnou krásu, rozpuštěné černé vlasy, bledou tvář a temné oči ho toto rozhodnutí podráždilo. Ještě včera byl přesvědčen, že k noci, kterou spolu právě strávili, nikdy nedojde. Ačkoli Leesil zbožňoval Magieřinu výbušnou povahu, a čas od času ji dokonce dráždil, aby viděl, jak zuří, tohle nebyl správný okamžik pro další hádku. A co bylo ještě horší, při vzpomínce na to, jak se k němu tiskla, nedokázal přijít na žádnou přesvědčivou lež.
„Ano, věděl jsem to,“ připustil. „Dal jsem Wynn náhrdelník, aby ho prodala. Přinesla nám peníze.“
„Náhrdelník? Jaký náhrdelník? Leesile, co jsi…?“
„Sebral jsem ho Sapphire, než jsme její tělo v Bele spálili. Máme před sebou dlouhou cestu, ale ani tvoje podrážděnost, ani mé osobní kouzlo nás k cíli nedostanou.“
Než mohla cokoli říct, trhnutím otevřel dveře.
Chap seděl přímo před nimi a bušil ocasem o zem. Wynn se krčila u protější stěny a hlavu měla schovanou v dlaních. Bylo jí sotva dvacet let, měla kulatou tvář a přes rameno jí visel hnědý cop. Tradiční dlouhý šedý háv učenců vyměnila za kratší, který končil v půlce stehen nových kalhot.
Malé ruce jí sklouzly z očí, při pohledu na Leesila však opět zrudla a zakryla si tvář.
„Vy dva, dovnitř,“ rozkázal Leesil.
Chap vklusal do pokoje, při pohledu na Magieřin strohý výraz však proklouzl kolem cestovní truhlice, aby uhnul z cesty. Wynn ho následovala mnohem pomaleji.
„Je mi to opravdu moc líto,“ zašeptala.

Magiera zkřížila ruce na hrudi. Když zavřela dveře, Leesil ztuhl. Nevěděl, jestli si vybije vztek na něm, nebo si najde jiný cíl.
„Co je to za nesmysl, že půjdeš s námi?“ vyštěkla na Wynn. „Měla bys být na cestě do Miisky s penězi, které jsme dostali od městské rady Bely.“
Leesil a Magiera dostali za své služby dobře zaplaceno. Wynn slíbila, že odnese směnku do Miisky spolu s dopisem příteli Karlinovi, v němž vysvětlili své plány do budoucna a další věci.
„Mistr Tilswith půjde místo mě,“ vyhrkla Wynn. Viditelně se jí ulevilo, že už na její špatné způsoby zapomněli. „Město může začít stavět sklad. Mistr mě požádal, abych šla s vámi do země elfů a překládala. Zdejší elfové jsou úplně jiní než ti na mém kontinentu. Jsou tak samotářští a tajnůstkářští a…“
„Nepůjdeš s námi,“ přerušil ji Leesil šokovaně. Wynn mu připomínala vrabčáka, jenž sotva vylétl z matčina hnízda. Byla příliš nevinná a naivní, než aby se zapletla do věcí, které ani on s Magierou tak docela nechápali. „Prodala jsi náhrdelník, který jsem ti dal?“
Mladá učenka zůstala tiše stát, pak se zamračila a s malým zaváháním vytáhla z kapsy hávu měšec. Podala mu ho.
Leesil do něj nahlédl a našel hrst mincí většinou vysokých hodnot, půlku ve zlatě, půlku ve stříbře. Bylo jich víc než dost, aby přežili. Nebo v to aspoň doufal.
„Dostala jsem dobrou cenu - a jdu s vámi,“ řekla Wynn. „Mistr Tilswith vám víc než jednou pomohl a poskytl vám v Bele útulek. Přeje si, abych…“
„Pochybuju, že to byl jeho nápad,“ posmívala se Magiera.
„Změnili jsme plány,“ řekl Leesil. „Až zamíříme na sever do země elfů, možná už bude zima. Wynn, na takovou cestu nejsi připravena a my nemáme čas na to, abychom opatrovali učence.“
Wynn se napřímila a zvedla hlavu. Její rozpaky potlačilo tvrdohlavé podráždění. Během pobytu v Bele zahlédl Leesil tento výraz často.
„A jak získáte odpovědi na své otázky?“ zeptala se. „Mluvíš snad elfským jazykem? Nebo Magiera?“
Wynn ukázala na Chapa. „Ach, on mu rozumí. Možná by mohl překládat on?“
Leesila začalo přemáhat podráždění. „Bude to nebezpečná cesta. Půjdeme naslepo. Nemáme ani tušení, kdo nebo co si s námi zahrává, nebo dokonce proč.“
„A přesto,“ řekla Wynn, „kolika jazyka mluvíš a čteš? Rozhodně ne jazykem své matky. Magiera sotva dokáže číst. Mohu překládat a mluvit s Chapem i za něj. Na oplátku přinesu pro bratrstvo zpět nové poznatky. Skoro rok jsem cestovala přes pevninu a oceán, abych se s mistrem a ostatními učenci dostala do téhle země. Nepotřebuju vám…“
„Copak neposloucháš?“ zeptala se Magiera. „Nemíříme na sever. Napřed vyrazíme hlouběji do vnitrozemí, do mého starého domova Droevinky. Bude to mnohem delší cesta, než jsi předpokládala. V mé domovině existují místa, kde nehovoří belaskijsky, takže tou hloupou budeš ty. Děkuji pěkně za takové služby.“
Leesil uviděl, jak se při zmínce o Magieřině domovině objevil na Wynnině tváři výraz podivného soustředění nebo možná dychtivosti. Učenka se na okamžik zahleděla na Magieru, pak promluvila.
„Takže se toho budu moct víc naučit… o lidech a kulturách na tomhle kontinentu. Jazyky jsou moje silná stránka a jako učenka chápu samu podstatu znalostí. Více informací jen hovoří ve prospěch téhle cesty. Nemáte na výběr. Jestli odejdete beze mě, budu vás sledovat.“
Chap zasténal a nakrčil chlupatou tvář v imitaci Magieřina zamračení.
Leesil s Magierou na sebe pohlédli, ale ani jeden z nich nepromluvil.
Ačkoli byl Leesil napůl elf, nikdy nepoznal matčin lid ani se nenaučil jeho jazyku. Možná by jim Wynn přece jen mohla být užitečná, jakmile vyrazí z Droevinky na sever. Ale podle způsobu, jakým Wynn reagovala na zmínku o Magieřině domově, se zajímala o víc než jen o bájemi opředené země a cizí jazyky.
„Naložme věci na vůz a zaplaťme hostinské,“ řekl. „O celé věci si můžeme promluvit cestou zpět do Bely. Musíme totiž koupit další zásoby.“
Wynn se otočila ke dveřím a na rtech se jí usadil lehký úsměv. „Pojď, Chape. Něco jsem ti přinesla.“
Opustila místnost. Chap pohlédl na Leesila, ale ten jen pokrčil rameny. Pes zakňučel a vyrazil za mladou učenkou. Magiera nevěřícně potřásla hlavou.

Leesil sebral jejich majetek a s Magieřinou pomocí odnesl truhlici na vůz. Na cestě se v chladném podzimním vzduchu zachvěl a všiml si hromádky Wynniných věcí, naskládaných vedle vstupních dveří do hostince. Zamířil kolem zdi budovy ke stáji, kterou tvořila vratká, rozpraskaná střecha na kůlech, opírající se o stěnu hostince. Hrubé desky rozdělovaly zaplevelenou zemi do stání, v nichž se nacházeli dva koně pro jejich vůz.
Wynn klečela a před sebou měla na zemi roztažený velký kus vyčiněné kůže. Byla oříznutá do čtverce a dlouhá a široká asi na délku paže. Na ní byly inkoustem napsány řady elegantních a zaoblených znamení a symbolů, stojících buďto samostatně, nebo ve skupinách. Některé symboly byly seskupeny do sloupců, jiné, jež tvořily slova nebo fráze, byly umístěny do malých kruhů a čtverců po stranách.
Znaky připadaly Leesilovi podivně známé, ačkoli si na okamžik nedokázal vzpomenout, kdy nebo kde je viděl. Pak si vzpomněl, jak Wynn popsala křídou podlahu ubytovny učenců. Náhodou tehdy objevili Chapovo malé tajemství, náznak jeho pravé podstaty majay-hi, kouzelného stvoření, ukrytého v těle psa. Wynn namalovala na podlahu slova a písmena, aby mohl tlapou ukázat odpověď na její otázky, ačkoli se ukázalo, že tento způsob není nijak zvlášť účinný.
Leesil s Magierou přistoupili blíž. Kůže, kterou Wynn připravila, byla menší a symboly na ní lépe uspořádané, pro Leesila však byla stejně nečitelná jako křídová znamení na podlaze.
Chap naklonil hlavu na stranu a ukázal na symboly na kůži.
„To není špatné," poznamenal Leesil. „Ale musíme se vydat na cestu."
„Jenom jsem mu to chtěla ukázat," odpověděla Wynn zmateně.
Sledovala, jak Chap škrábe po znacích. Snažila se zachytit smysl, a tak promluvila v podivně zpěvavém, úsečném jazyku elfů.
„A'bithva, Chap? A'bithva jeannis?"
Chap ukázal na další znaky. Wynn ho pozorně sledovala a pohybovala přitom tiše rty. Pes se zastavil, posadil se a zadíval se na Leesila, pak na Magieru.
Wynn se postavila a sevřela malé ruce v pěst.
„Nechali jste ho venku… celou noc?" Slova se jí zadrhla v hrdle, jako by je nedokázala ani vyslovit. „Jak jste mohli? Bez jídla a bez vody!"
Magiera ztuhla a promluvila tak tiše, že Leesil okamžitě zpozorněl.
„Tak tohle nás čeká? Bude ji snad to psisko používat pro své nekonečné kňučení a škemrání?"
Chap nakrčil čenich, pak se s pohledem upřeným na Magieru olízl. Leesil doufal, že to nemělo být žádné urážlivé gesto nebo že to tak alespoň Magiera nepochopí.
„Určitě to k něčemu bude," namítl.
I přes vztek, který dávala Magiera otevřeně najevo, prohrabala zásoby vzadu na voze a vytáhla sušené maso a čutoru s vodou.
„Aspoň se ho budeme moct snadněji vyptávat," řekla a položila na zem kusy masa a plechovou misku s vodou.
Leesil si tím nebyl tak jistý, neboť až do této chvíle k nim Chap moc otevřený nebyl. Nechal si však svůj názor pro sebe a místo toho pomohl Wynn naložit věci na vůz. Učenka sáhla do kožené brašny a vytáhla navoskovaný pergamen. Když ho rozbalila, ucítil Leesil vůni máty ještě dřív, než spatřil chuchvalec malinkých lístků.
„Myslel jsem, že se vydáme na cestu, ne že si začneme zařizovat dům," pokáral ji.
„Dneska ráno jsem odešla brzo, abych vás dohonila," řekla. „Předpokládám, že nikdo ještě neměl snídani."
Magiera zavrtěla hlavou. „Najíme se ve městě při nákupu zásob."
„Ne," odmítla Wynn a vytáhla další pergamenový balíček. „Potřebuju svůj čaj. Můžeme požádat hostinskou, aby do pokoje poslala horkou vodu. Musíme začít den pořádně."
Leesil obrátil oči v sloup a zamířil zpět do hostince, aby se porozhlédl po staré hostinské.
„Požádej prosím o tři čisté hrnky," zavolala za ním Wynn, „abyste nemuseli vybalovat své."
Leesil se kousl do rtu a zprudka otevřel dveře hostince. Vzpomněl si na to, jak jim Wynn tvrdila, že nebude potřebovat žádnou zvláštní péči - a to s nimi byla teprve od rozbřesku.

Sotva tu noc zapadlo slunce za obzor, otevřel Chane oči. Jeho vnitřní cit byl dokonce i na Vznešeného mrtvého mimořádně vytříbený. Usnul při rozbřesku a probudil se při západu slunce, ale poprvé, co si pamatoval, pocítil nejistotu nad tím, kde se nachází. Pak si vzpomněl.
Ležel ve vesnické stodole, kam ho minulou noc zavedl nový společník Welstiel Massing. Poblíž dvoukřídlých dveří byly o zvětralou stěnu opřeny železné vidle, lopata a motyka a místo páchlo zatuchlým senem, rzí a suchým hnojem. Místo dobytka zde cítil pouze malé živočichy, možná myši, a svou krysu, která spala stočená v kapse pláště. Posadil se na nesvázané kupě sena a sledoval, jak tlustý pavouk leze po síti, lesknoucí se nad ním večerní rosou. Měchýřek s vajíčky, k němuž se blížil, vypadal připravený vydat stovku nových životů.
Ještě nikdy se Chane neprobudil na takovém místě nebo v takovém stavu. Naplánoval smrt svého pána a stvořitele, aby dosáhl svobody. Nyní však zatoužil po čisté sklepní komůrce v přepychovém domě v Bele, i když s ní byla spojena služba a otroctví. Přestože necítil chlad, zabalil se hlouběji do pláště. Zdálo se, že svoboda má svoji cenu.
„Welstiele?“ pronesl a přerušil tak v rozpadající se stodole ticho.
„Tady,“ odpověděl mu kultivovaný hlas.
Chane sebou trhl, když ve stání naproti zachytil pohyb. Pohnula se v něm postava, vstala, opustila temné stíny a vešla do otevřeného prostoru.
Jako obvykle nezachytil Chane žádné pocity svého nového společníka. Oba byli Vznešení mrtví a mistři magie. Viděl Welstiela, slyšel ho a mohl se ho dotknout, ale ani Chanovy zostřené smysly nedokázaly vycítit jeho životní sílu, nebo spíše její nedostatek. Chane nechápal, jak je to možné, což ho ještě více zneklidnilo.
Welstiel smetl z černého vlněného pláště stébla slámy. Byl střední výšky i postavy a podle lidských měřítek vypadal na čtyřicet až pětačtyřicet let. Tmavě hnědé vlasy si sčesával dozadu a odhaloval tak nejvýraznější rys - prameny bílých vlasů na spáncích. Tentokrát neměl navlečeny rukavice a Chanovy oči zalétly k malému znetvoření - Welstielovi chyběla na levé ruce půlka malíčku.
Chane byl vyšší a podle vzhledu vypadal asi na dvacet pět let. Měl bledou kůži a delší rudohnědé vlasy, které si zastrkával za uši. Minulou noc se poprvé po všem, co se stalo v Bele, setkali tváří v tvář a krátce spolu promluvili. Nyní si Chane nebyl jistý, co říct nebo jak bude dál nové spojenectví pokračovat.
Natáhl se po meči, postavil se a odhodil si plášť vzad, aby si mohl zbraň připnout.
„Kam teď?“ zeptal se.
„Do hostince, kde Magiera s Leesilem přespali,“ odpověděl Welstiel. „Odtamtud se pustíme po stopě.“
Chane na okamžik zaváhal, pak se zeptal: „Proč ji sleduješ?“
Welstiel se na něj stejně jako minulou noc pozorně zadíval. Přistoupil blíž.
„Proč jsi tady? Proč se chceš ke mně připojit?“
Jeho věcný tón prozrazoval jen mírný zájem, ale Chane věděl, že odpověď musí být přesvědčivá. V Bele žil s „mistrem“ Toretem, malým upírem nízkého původu, který proměnil šlechtice, jakým byl Chane, kvůli ochraně a penězům. Chane musel sloužit tvorovi, jenž ho probudil z mrtvých, a tak se jeho hlavním cílem stala snaha najít způsob, jak Toreta zničit. Když do města dorazili dhampir a míšenec, postaral se o to, aby Toret konečně přišel o hlavu. Ale nic z toho, co následovalo, neodpovídalo jeho představám.
„Jednal jsem nerozvážně,“ odpověděl Chane. „Toužil jsem se osvobodit od Toreta, ale nepředpokládal jsem, že přitom ztratím domov, dědictví a…“
„Přátelství členů Učeného bratrstva?“ doplnil Welstiel.
Krátký rozhovor, který spolu minulou noc vedli, přiměl Chana k ostražitosti. Zneklidnilo ho, kolik toho Welstiel věděl o Toretově domácnosti, a především o Chanovi.
Chane přikývl.
„Plánoval jsi snad, že jakmile se osvobodíš od Toreta, budeš trávit veškerý čas tam?“ zeptal se Welstiel.
„Se starým mistrem… myslím, že se jmenoval Tilswith, a jeho mladou učednicí Wynn?“
Chane potlačil překvapení a dál se tvářil naprosto klidně.
Počítal s tím, že převezme dům, získá zpět dědictví a svoji nemrtvou podstatu na dlouhé roky, které by strávil v klidné společnosti učenců, ukryje. Avšak Magiera ho odhalila. Unikl sice otroctví, ale všechno ztratil. Včetně Wynn.

Neměl kam jít.
Welstiel měl důvod po Magieře pátrat a Chanovi zůstala jen touha pomstít se jí za všechno, oč ho připravila. Byl ochoten napovídat Welstielovi cokoli, co ho uspokojí.
„Jsem teď tady," řekl Chane. „A ty pátráš po dhampirovi. Proč?"
„Je jedinečná a nepostradatelná pro mé plány," odpověděl Welstiel. „Ale ty ještě nejsi upírem dlouho. Tvá rodina určitě ještě žije. Proč nejdeš domů? I kdyby už s tebou nechtěli mít nic společného, mohli by ti přenechat část dědictví."
Chane potřásl hlavou. „Nemůžu se odplazit domů a žadonit o peníze. Kdyby se otec dozvěděl, jak jsem ztratil… nemůžu."
Welstiel se rozhlédl po okolí, nakonec se pohledem zastavil na malé mosazné nádobce, která visela Chanovi na řetízku kolem krku. Ukázal napřed na Chanův meč, pak na nádobku.
„Jsi schopný a vynalézavý. Možná mi budeš užitečný. Nabízím ti obchod. Zaplatím ti tolik, abys mohl odcestovat na západ přes oceán do Tichova v Malourné nebo odtamtud do sumanského impéria a hlavního města Samau'a Gaulb. V obou městech najdeš stará sídla Učeného bratrstva. Ubohá odnož v Bele se s nimi nedá vůbec srovnávat. Napíšu dopisy jistým kontaktům, které tam mám. Máš čas na své straně. Za třicet let si tady na tvé jméno už nikdo nevzpomene, a pokud si budeš přát, můžeš se vrátit. Čas je jedinou skutečnou výhodou, kterou náš… lid má."
Poslední slova pronesl s takovou hořkostí, až se Chane zarazil. Copak Welstiel své bytí nenávidí? Odsunul otázku stranou.
„A co za to budeš chtít?"
„Pomoz mi a budeš odměněn," odpověděl Welstiel a ztišil hlas. „A zbav se touhy po pomstě."
Welstielova nabídka stále zaváněla podřízeností, ale mlha, jež zahalovala Chanovu budoucnost, se částečně rozplynula. Toužil ještě aspoň jednou promluvit s Wynn, ale to bylo nemožné, když teď věděla, kým je. Nalezení místa v jiném sídle učenců bylo druhou nejlepší možností. Přepadlo ho rozechvění, jež mu připomnělo teplou krev vyděšené oběti. A pokud by Welstiel na dohodu zapomněl, stále se ještě mohl pomstít dhampirovi a tím i Welstielovi za zradu.
Chane kývl na souhlas.
Welstiel si natáhl černé kožené rukavice a vydal se ke dveřím stodoly. Chane sebral pytel a kůží pobitou truhlici, které ukrývaly zbytek jeho majetku, a následoval ho. Během chůze už spolu nepromluvili.
Lesy uprostřed polí nebyly husté, ale Welstiel se stejně držel mezi stromy a mimo cestu, až dokud se nedostali téměř k hostinci. Stál mezi několika uboze vyhlížejícími budovami těsně vedle hlavní silnice, vedoucí z Bely. Byl špatně udržovaný, ošlehaný větrem a o dřevěnou zeď na východě se těžce opírala stáj. Zdálo se, že ho mnoho lidí nenavštěvuje. Sotva který poutník se zde zastavil, když město s lepšími nabídkami bylo tak blízko. A lidé, kteří opustili město nejčastěji za úsvitu, se zde po tak krátkém kusu cesty jen zřídkakdy zastavili na noc.
Welstiel zaklepal na vstupní dveře. Když nikdo neodpověděl, zaklepal znovu. Dveře se nakonec pootevřely a ven vyhlédla podsaditá žena se šedivějícími vlasy. Při pohledu na Welstielův vlněný plášť otevřela o trochu víc.
„Dneska po setmění jsem nikoho nečekala," pronesla tlumeným hlasem a zamračila se na elegantní hosty na prahu. „Mám pokoj, ale není uklizený."
Chane přistoupil blíž. Nebylo pravděpodobné, že by v tak malém podniku zůstala nějaká místnost celý den neuklízena. Na ženině kůži zachytil pach zatuchlého potu a levného alkoholu. Protože nikoho neočekávala, sebrala asi Magieřiny peníze, koupila si láhev a strávila odpoledne pitím. Nakrčil nos odporem.
„Nehledáme nocleh," odvětil Welstiel zdvořile. „Měli jsme se tady sejít s přáteli, ale zdrželi jsme se a rozdělili. Hledáme vysokou mladou ženu s černými vlasy, která cestuje se světlovlasým mužem a se psem. Přenocovali tady?"
Hostinská se zamračila a přimhouřila zarudlé oči a Chane si uvědomil, že není tak hloupá nebo opilá, jak vypadá. Vybledlé hnědé šaty měla sice plné zašlých skvrn, ale nebyly špinavé, a ačkoli jí z copu uniklo několik pramenů šedivějících vlasů, vypadala i přesto docela učesaně. Zadívala se na Chana.
„Vy, pánové, jste přátelé té hrubé ženské a jejího míšence? Tím šátkem mě neošálil. Všimla jsem si jeho

očí.“
Welstiel nabídl ženě s klidným výrazem stříbrnou minci. Bylo to mnohem víc, než kolik by stálo přenocování.
„Můžeme si prohlédnout pokoj? Možná tam nechali něco, co nám napoví, kam šli.“
Oči ženy se na okamžik rozšířily. Pak zamručela, sebrala minci a sáhla dovnitř po lucerně. „Tudy.“
Vedla je úzkou chodbou. Chane je následoval a přemýšlel, co se chce Welstiel dozvědět z neustlané postele nebo z plného nočníku. Stará žena otevřela jediné dveře v chodbě. Postel skutečně nebyla ustlaná a z toho, co Chane zahlédl, když hostinská s Welstielem vstoupili dovnitř, byla místnosti prázdná. Chane slyšel, jak ženě v tmavém pokoji tepe pod kůží v žilách krev.
Z důvodu utajení lovil v Bele často v chudých čtvrtích. Při nedostatku času mu k nakrmení stačila i špinavá nebo opilá oběť. Prošel dveřmi a přistoupil blíž. Zatímco žena následovala Welstiela, natáhl se po jejím vadnoucím krku.
Welstiel se otočil a ve světle ženiny lucerny se rozhlédl po místnosti. Jeho pohled se zastavil na Chanovi. Pomalu zavrtěl hlavou.
Chane se přinutil sklonit ruku. Projel jím záblesk vzteku, jenž kořenil v doutnajícím hladu. Zdálo se, že si hostinská najednou uvědomila, že se ocitla o samotě se dvěma muži, a zprudka se k němu otočila.
„Kam šli?“ zeptal se Welstiel.
„Jak to mám vědět?“ opáčila. „Já hosty nešpehuju.“
„Samozřejmě že ne,“ omluvil se Welstiel a opět otevřel váček s penězi. „Ale možná jste zaslechla něco, co by nám mohlo pomoct?“
Opět zamručela. „Míšenec chtěl nakoupit zásoby v Bele a žena se zmínila o cestě, která vede kolem zálivu do vnitrozemí. Na nic jiného si nepamatuju.“
Welstiel jí dal další stříbrnou minci a položil jí ruku na rameno. Obrátil ji ke dveřím a Chane ustoupil z cesty.
„Moc jste nám pomohla, madam,“ řekl Westiel. „Když nás necháte chvíli o samotě, brzy opět vyrazíme na cestu.“
Se dvěma mincemi v dlani na něj hostinská jen pohledla a neprotestovala. „Dobrou noc, pane,“ řekla, jako by si vzpomněla na dobré způsoby.
„Dobrou noc,“ odpověděl Welstiel a zavřel za ní dveře.
Když ženiny kroky na chodbě utichly, otočil se Chane k Welstielovi.
„Nikdo by tady nekřičel o pomoc. Kdo ví, kdy budeme mít šanci se znovu nasytit.“
Welstiel se k Chanovi hrozivě naklonil. „Nenecháš za sebou rozervaná těla jako nějaké vzteklé zvíře. Ovládni se nebo zmiz.“
Chanovi se sotva podařilo osvobodit od Toreta, a tak se mu podřízenost novému pánovi vůbec nezamlouvala, zůstal však zticha. Žhavý hlad se vytrácel příliš pomalu a jeho smysly tak zostřeně vnímaly vše v malé místnosti. Pach života zmizel i se ženou a nahradilo ho něco jemnějšího.
Byla to sladká, téměř osvěžující vůně, která s sebou přinesla vzpomínky na tiché okamžiky, staré texty a svitky a studenou lampu, zářící na stole. Představil si Wynn, sedící vedle něj, a téměř cítil vůni bylin, která ji všude provázela. Ale tento pach nepatřil jí.
„Takže co teď?“ zeptal se a přelétl pohledem zmuchlanou postel, malou židli a noční stolek s napůl rozteklou svíčkou a třemi hrnky.
„Vrátíme se do Bely a koupíme si koně,“ odpověděl Welstiel. „Magiera se vydala na cestu. Měl jsem podezření, ale až do této chvíle jsem si tím nebyl jistý. Nákup zásob jim ve velkém městě určitě zabral celé dopoledne. Mají před námi náskok asi půl dne, ale do východu slunce je možná doženeme. Musíme si pospíšit a najít stáj, která je otevřená i v noci.“
Chane Welstiela sotva vnímal, neboť celou pozornost upřel na tři hliněné hrnky. Přistoupil blíž k nočnímu stolku a obklopila ho vůně ze vzpomínek. Zvedl jeden ze šálků a zmocnila se ho hrůza.
Na dně spatřil mátový lístek a zbytky čaje.
Vzpomněl si na tichý večer, strávený nad svitkem Zapomenutých a nad jejich ztracenými dějinami. Tehdy mu Wynn naposledy nabídla podobný šálek. Jako učenka netrávila vzácný čas lopocením jako ostatní lidský dobytek. Byla jedinečná, živoucí poklad.

Wynn přišla za Magierou a Leesilem.
Připojila se k nim? Bude muset být velmi opatrný, než se rozhodne, zda se pomstí Magieře nebo bude dál sloužit Welstielovi a jeho podivným plánům. A co když se Wynn ocitne uprostřed všeho, neschopná bránit se?
Postavil hrnek zpět na stolek a ruka se mu přitom třásla. Welstiel se na něj zadíval.
„Co se děje?“ zeptal se.
„Nic.“
Welstiel si rovněž všiml počtu hrnků. Přistoupil blíž a sebral ten, který si prohlížel Chane. Pomalu ho otočil a studoval zbytky na dně.
„Pochybuju, že se si dali čaj se psem. Kdo byla ta třetí osoba?“
Chane zvedl ruce dlaněmi vzhůru, jako by neměl co nabídnout.
Welstiel vrátil hrnek zpět na místo. „Půjdeme?“
Chane se naposledy zadíval na šálek a jeho mysl naplnila vůně máty.

Belu už ztratili z dohledu a Chap se v chladném nočním vzduchu prohánět křovím podél cesty. Sluce už dávno zapadlo, ale Magiera je stále nutila pokračovat v cestě, jako by je půlden ve městě zdržel příliš dlouho a oni teď museli nadehnat ztracený čas. Chap slyšel, jak se vůz kodrcá po cestě vedle něj.
Jeho společníci si pořídili těžké zimní pláště, několik košil navíc a doplnili zásoby, ačkoli možná nekoupili dost uzeného skopového, které Chap našel na tržišti. Zásobení pak vyrazili na cestu. Měla to být potěšující změna. Nedokázal téhle cestě zabránit a ani po tom netoužil, neboť by mohli získat odpovědi na otázky, které je trápily. Ale pátrání po Magieřině minulosti bylo něco docela jiného.
Chap běžel, cítil rychlost a sílu a divokou trávu, která ho tahala za stříbrnou srst. Zpomalil a zabočil do řídkého lesíka, kde se jeho tlapy zabořily do rašelinového povrchu malé mýtiny.
Srstí se mu prohnal vánek, který však přišel shora místo ze stromů. Ani větve nezareagovaly tlumeným zasténáním okamžitě. Zaposlouchal se do šepotu lesa kolem sebe.
Chap se zprudka obrátil a tiše, hrdelně zavrčel.
Mýtinu řídce lemovaly jedle a buky, jejichž kořeny vrůstaly hluboko do země. Větve měly propleteny, takže se podobaly velkým ochráncům, držícím se za ruce. Zadíval se pátravým zrakem mezi kmeny do tmy, ale nic zvláštního nespatřil. Zatímco se však rozhlížel a skákal pohledem z místa na místo, zdálo se mu, jako by hradba stromů houstla. Pohyb v korunách jemně rozhoupal větve.
Hlupáku… ničemo… zrádče!
Do mysli se mu ze všech stran zařízl šepot. Chap zavrčel a otočil se, do vzduchu přitom vykopl chuchvalce jehličí a listí.
Z tmavých stínů pod větvemi na něj zíraly třpytící se oči jako hvězdy, stržené z nebe a uvězněné v korunách stromů. Nad hlavou uslyšel zaplácání křídel a instinktivně se sklonil. Po kůře zaškrábaly drápy, jak se nějaké malé stvoření hnalo vzhůru po kmeni nejvyššího ze stromů, které ho obklíčily.
Chap se obrátil k prastarému strážci s větrem ošlehanou kůrou a pokroucenými větvemi a snažil se nekrčit hanbou, kterou začínal cítit uvnitř. Pohyb ukrytých živých tvorů otvíral a zavíral temné prostory mezi větvemi jako velká ústa, lapající po dechu, aby ho s každým výdechem obžalovala.
Jak hluboko jsi klesl. Nechal ses odvést od svého úkolu.
Chap upřel oči na žalobce a schoulil se. Cítil, že stejné pocity sdílí i ostatní kolem.
Shromáždil se tady jeho lid.
Objevil se v podobě lesa. Z listí a jehličí, z větví a kmenů na něj z temných míst hleděly malé zářící oči. Dokonce i ve vzduchu a v zemi sílila jejich přítomnost - přítomnost kouzelných stvoření - až ho začala šimrat kůže pod hustou srstí.
Kruh stromů jimi zhoustl. Celou pozornost upírali jen na Chapa.
Odpověděl. Ještě jsem nezklamal.
Mýtinu naplnilo praskání dřeva. Ale dovolil jsi, aby dítě mrtvých kráčelo stezkou, od které jsi je měl odradit. Odvrať je!
Chap sebou trhl a zůstal ztuhle stát před starým stromem. Pak svěsil hlavu. Jak… co jiného ještě můžu udělat?

Hejno ptáků, tmavších než noc, opustilo větve stromů a vrhlo se dolů na něj. Chap uskočil stranou, jejich křik se však dál rozléhal, ačkoli už zmizeli zpět v lese.
Přinuť ji… odpověděli.
Chap o krok ucouvl. Ne.
Okouzli ji…
Z hrdla mu uniklo tiché zavrčení. Pobouření odplavilo hanbu. Vyslali ho, aby zabránil Magieře zabývat se minulostí a pátrat po svém původu. Ale žádali příliš. Nepřinutí Magieru změnit rozhodnutí. Neovlivní její mysl.
Nikdy.
Vzduch na mýtině se začal točit. Chap uskočil stranou, ale vír ho následoval. Zaútočily na něj větve a listí, hlína a kamínky, které vítr zvedal ze země. Přikrčil se a zavřel oči. Naplnil ho žal. Nebude Magieru k ničemu nutit, neudělá z ní svého otroka, ale ani ji neopustí.
Zůstanu s ní, abych ji vedl. Ještě jsem nezklamal.
Vítr se ztišil a útok ustal.
Rozhostilo se takové ticho, až si Chap myslel, že opět zůstal sám. Stále však cítil bytosti kolem. Tiše přemýšlely, než odpověděly. Držíme se naděje.
Chap slyšel vlastní zrychlený dech, cítil bušení svého srdce a studenou zemi pod sebou. Jinak les ztichl. I šimrání na kůži se vytratilo.
Větve se houpaly a šuměly ve větru. Už netvořily hradbu ze dřeva a stínů, nýbrž rostly volně jako v okamžiku, kdy poprvé vstoupil na mýtinu. Chap zvedl hlavu. Jeho lid byl pryč a jediné, co zůstalo, byl svět živých.
„Chape!“ zavolal Leesil. „Kde u sedmi pekel jsi?“
Obrátil se a vyrazil zpět k cestě. Někde uprostřed mezi mýtinou a silnicí se však zastavil, ohlédl se, posadil a čekal. Když k němu vůz dorazil, Magiera přitáhla otěže.
„Už neutíkej,“ zabručela Magiera.
Wynn slezla z vozu, mírně se zapotácela a snažila se promasírovat si ztuhlé nohy. Na sobě měla kalhoty, silné boty, bílou košili a krátký háv s kápí, který jí nedosahoval ani ke kolenům. Bez dlouhého šedého roucha vypadala zvláštně, možná méně vážně.
„Nezajímá mě, jak daleko se chceš dostat od města,“ vydechla a zamračila se na Magieru, sedící na kozlíku. „Tohle na jeden den a kus noci stačí.“
Než mohla Magiera odpovědět, Leesil seskočil z lavice k ní.
„Souhlasím,“ řekl. „A Chap našel docela dobrou mýtinu, na které můžeme přespat.“
„Mohli jsme si zamluvit místo na škuneru,“ řekla Magiera a uvázala otěže. „Odvezl by nás přímo přes zátoku do Vudranského zálivu a k ústí řeky Vudrask. Pak bychom se nemuseli trmácet na voze - nebo spát v noci venku.“
„Už jsem ti řekl,“ odpověděl Leesil, „že nikdy dobrovolně nevlezu do nějaké plovoucí rakve. Nebaví mě sledovat, jak se mi pořád znovu a znovu vrací jídlo.“
Byla to stará pře, ale její důvěrnost nepřinesla Chapovi žádnou útěchu. Ale aspoň objasnil své rozhodnutí ostatním. Neustoupí a neovládne a nezotročí Magieřinu vůli. Domluva byla jiná věc, ale stále měl čas změnit stezku, po níž se vydala.
Zatímco Wynn vybalovala věci a Magiera se starala o koně, zamířil Leesil k Chapovi a nesl s sebou měch s vodou. Když ho míjel, poplácal Chapa po hlavě, pak se ale zastavil a nakrčil nos.
„V čem ses to válel?“ zamumlal Leesil a utřel si ruku od hlíny, která mu na ní ulpěla z Chapovy srsti.
„Ty… a kouzelné stvoření? Na to bych nevsadil ani svůj ztuhlý zadek! Neuplynul ani jeden den a už bys potřeboval vykoupat.“
Chap si lehl na zem a střežil své společníky dlouho do noci.

Kapitola 2

O čtrnáct dnů později Magiera s povzdechem přitáhla chlupatému poníkovi uzdu a počkala, až ji rozmrzelý

Leesil dožene.
„Šílený pytel kostí," zamumlal znovu ke zvířeti.
Z Bely cestovali dolů Belaskijským poloostrovem a na jih od Vnitřního zálivu, pak na východ podél dolního okraje Belaskijské zátoky. Když dorazili k ústí řeky Vudrask, rozhodla Magiera prodat vůz a koně a zaplatit cestu nahoru po řece na člunu. Wynn byla natolik unavená, že jí bylo všechno jedno, ale Leesil rychle souhlasil. Moře sice nenáviděl, ale řeky se pořád nevlnily, takže nemusel neustále potlačovat nutkání zvracet. Také dával přednost plynulému pohybu lodi před neustálým kodrcáním na lavici vozu. I když plul člun proti proudu, byl povětšinou stejně rychlý jako vůz na souši. Stezky na břehu byly vyčištěné a nacházely se dostatečně blízko toku, takže na ně mohli vysadit muly, které člun táhly, zatímco mířili dál na jihovýchod směrem k Magieřině minulosti.
Klidná cesta navrátila Magieře klid. Schoulili se s Leesilem pod jednu přikrývku, zatímco Wynn se držela blízko Chapa. Cesta do vnitrozemí jí připomínala spíše změť ztracených vzpomínek než nedávné události, a tak si Magiera hned první den na lodi přisedla k Leesilovi.
„Neměli jsme moc času pro sebe," řekla. „Jednu noc, nic víc."
Leesil se na ni usmál. „V tomhle životě budeme mít ještě hodně času. Nikam nespěchám."
Vzpomněla si na noc, kdy ji poprvé políbil a dokonale překvapil. Stalo se to noc poté, co ukončili lov v Bele. Hádali se tehdy spolu v ubytovně učenců. Stále si dokonale pamatovala slova, která pronesl, než se jejich rty setkaly.
„Prožil jsem tři životy," řekl. „Jako dítě na Bojištích jsem poznal pouze zradu a smrt. Pak jsem cestoval krajinou sám s Chapem. A nakonec jsem potkal tebe… s Chapovým přispěním. A teď mám před sebou čtvrtý život. Je to velmi prosté, jednoduše ho začnu žít. A já opakuji, že ti nemíním umřít."
Od okamžiku, kdy spolu usnuli stočení po přikrývkami v prvním hostinci za hranicemi Bely, uplynulo tak málo času. Jejich nová blízkost byla zvláštní a podivná a Magiera se jí pevně držela. Spíše kvůli němu než kvůli sobě pevně doufala, že čtvrtý život bude poslední a nejdelší.
Člun klouzal po řece a Leesilova ruka jí spočívala na stehně pod přikrývkou. Položila svoji ruku na jeho a obemknula mu zápěstí. Ucítila jizvy po zubech - památku na dávnou noc, kdy jí vlastní krví zachránil život. Dotkla se těchto znamení a útroby jí sevřel strach, odmítla však ruku odtáhnout.
Magiera sledovala podzimem poznamenaný svět kolem a všímala si změn, které způsobila nejen změna ročního období, nýbrž také prostředí. Proplouvali vzdálenými končinami jižního pobřeží Belaski a severního konce Straviny, po dalších sedmi dnech pak opustili udržované cesty Belaski a vstoupili do jiného světa, kde řeka tvořila hranici mezi Stravinou a Droevinkou. Ani jedna ze zemí neměla bohatství nebo dobře organizovanou vládu království Belaski, takže dokonce i hlavní stezky podél Vudrasku zůstávaly neudržované. Řeka se zúžila a proud zesílil, a tak muži na člunu vyměnili muly za páry volů, jež si najali od místních farmářů, kteří si během neúrodného období rádi přivydělali. Plavba se stala obtížnější a pomalejší. Poté, co za jediný den překonali sotva čtyři míle, zakotvili ve velké vesnici.
Magiera měla v úmyslu plout na člunu ještě o kus dál, ale její rodná vesnice, Chemestúk, ležela jen tři dny cesty od místa, kde přistáli. A zde také měli poslední příležitost koupit koně. Když to Leesilovi navrhla, rozčílil se.
„Koně? Mám snad svěřit krk zablešenému balíku svalů na čtyřech nohách, hubených jako tyčky, který se leká každého lístku? To bych si radši vyzvracel vnitřnosti cestou nahoru kolem pobřeží na nákladním škuneru."
Jejich hádka přiměla muže z člunu ustát v práci v přístavišti a přihlížet - a stejně tak i vesničany, kteří stáli na doslech. Nakonec Magiera koupila tři statné poníky a nákladní mulu a přinutila Leesila nasednout, zatímco Wynn dokončila balení zásob.
Od té chvíle uplynuly už tři dny a Magiera nyní seděla na poníkovi a čekala, až ji Leesil dohoní. Celý den skoro nepromluvil, jen barvitě nadával chlupatému zvířeti, které ignorovalo většinu příkazů.
Magiera se rozhlédla po vlhké domovině. Staré stromy porůstal mech, který visel jako řídké vousy z větví. Země byla v chladném vzduchu neustále mokrá a pod vůní hlíny a divokých rostlin byl cítit všudypřítomný pach hniloby. Husté koruny stromů téměř zakrývaly zamračené nebe, které zahlédli pouze v okamžicích, kdy se kalužemi pokrytá cesta přiblížila k otevřenému korytu řeky. Stinné, propletené koruny stromů způsobovaly, že v Droevince panovalo neustálé šero. I v okamžicích, kdy zrovna

nepršelo, kapala z korun stromů voda.
Magiera se ohlédla po společnících. Wynn jela jako poslední a vedla mulu s nákladem. Chap klusal vedle ní. Leesilův šedý šátek, nyní zmáčený mrholením, mu seděl nakřivo na hlavě a odkrýval změť světlých vlasů a jedno mírně zašpičatělé ucho.
„Bláznivý způsob jak cestovat po souši," bručel. „Můj zadek už nikdy nebude jako dřív."
„Už jsme blízko," ujistila ho Magiera polohlasně. „Ale na noc ještě zastavíme."
Překvapeně zmlknul a pohlédl na kousky šedého nebe, které prosvítalo skrz větve. Magiera věděla, že není obvyklé, aby zastavila tak brzy. Leesil se na ni zadíval a z tváře mu zmizely veškeré známky podráždění.
„Pořád máme ještě trochu světla," řekl. „Jsi v pořádku?"
„Ano…" odvětila. „Jenom… už je to tak dlouho, co jsem odsud odešla."
Natáhl se a sevřel jí zápěstí. Jeho ruka byla štíhlá a teplá.
„Máme za sebou už dlouhou cestu, takže je možná pozdě ptát se," řekl, „ale jsi si jistá, že tohle chceš? Můžeme se obrátit, zamířit na sever Stravinou a dál na Bojiště."
Nutkání následovat ho pryč odsud přimělo Magieru ztuhnout. Touha utéct před minulostí jako dřív - ale tentokrát s Leesilem po boku - byla velmi silná. Stále však potřebovala najít odpovědi na své otázky.
Co jsem…? Proč jsem tady?
Proč mě stvořil… nemrtvý, abych lovila jeho vlastní lid?
Wynn za nimi zastavila poníka a schoulila se v sedle. Magiera stále litovala, že učence dovolila doprovázet je. Ačkoli si Wynn nestěžovala, vlhký chlad si na ní vybíral svou daň.
„Zastavíme," rozhodla Magiera a vysmekla se z Leesilova uklidňujícího sevření. „Wynn, vyber nějaké místo a odpočiň si. Leesil rozdělá oheň a já se postarám o poníky."
Wynn zvedla hlavu. Hnědý cop jí ve vlhkém vzduchu ztmavl. „Budu v pořádku… jakmile uvařím čaj."
Vydali se splnit úkoly. Chap doprovázel Wynn, která roztahovala přikrývky a naplňovala kotlík na čaj. Leesil vytáhl z pytle z naolejované látky suché dříví na podpal a zažehl oheň, který začal prskat a kouřit, když na něj přiložil vlhké kusy dřeva. Sesbíral malé větve a rozložil je kolem ohně, aby uschly a on mohl doplnit zásoby. Magiera uvázala poníky ke statné jedli u malého palouku a přinesla jim oves a vodu.
Cesta po bahnité stezce pro ně nebyla snadná.
„Král by se měl víc zajímat o silnice ve svém království," mumlal Leesil, zatímco vytahoval z brašny suchary a jablka.
„Droevinka nemá krále," řekla Wynn.
Leesil jí podal jablko. „Cože?"
„Není dědičným královstvím, vládne jí korunní princ."
Leesil si odfrkl. „A v tom je nějaký rozdíl? Král, ať už je jakýkoli, se obyčejně stejně chová jako tyran - anebo nemá o nic zájem."
Magiera věděla, kdo v zemi vládne, ale nikdy se vládce a jejich způsoby nesnažila pochopit. V mládí by to na jejím životě stejně nic nezměnilo.
„Četla jsem belaskijské dějiny," řekla Wynn, posadila se a přehodila si přes nohy přikrývku. „Je to velký rozdíl. Droevinka je rozdělena mezi jednotlivé klany, v jejich čele stojí princové, kteří prý pocházejí ze vznešených rodů. Většina z nich je potomky lidí, kteří sem přišli nebo pronikli v dávné minulosti. Většina klanů se honosí jmény původních obyvatel a všichni slouží korunnímu princi. Každých devět let volí shromáždění šlechticů nového korunního prince. Už víc než sto let si nikdo nedělal nárok na titul krále."
„Několik se jich o to pokusilo," opravila ji Magiera, byla však příliš zamyšlená, než aby cítila hořkost. „Kvůli neustálým intrikám a plánům nemají čas na nic jiného, než aby vysávali peníze ze svých území. Vesničané platí daně a modlí se, aby se páni nestali ctižádostivými. Raději budou živořit jako nevolníci, než aby se nechali zabít nebo zajmout jako odvedenci v armádě prince, snažícího se získat královskou korunu."
Chap zakňučel a Wynn sáhla do brašny pro kůži s elfskými symboly.
„Kdo vládne tomuhle území?" zeptal se Leesil.
„Äntovi," odpověděla Magiera.
„Ovládají většinu země kolem řeky," dodala Wynn. „Patří k nejstaršímu z klanů. Magiera ví určitě víc."

Leesil zvedl světlé obočí a podíval se na Magieru.
„Ty bys je označil za bezcitné tyrany," zašeptala. „Víc vědět nemusíš."
Leesil se zamračil a zkontroloval větvičky, schnoucí u ohně.
Wynn se obrátila k Chapovi. „Ag'us a'wiajhis tú oijhchenis?"
Po mnoha nocích už Magiera této frázi rozuměla, ačkoli nepotřebovala umět elfsky, aby se psa zeptala, co chce k snědku. Sežere skoro všechno, čím mu zamávají před nosem, a možnosti byly stejně omezené.
Chap se přesunul blíž a dotkl se tlapou několika symbolů na kůži.
„Sušenou rybu," přeložila Wynn a sledovala přitom pohyb psí tlapy. „Oloupané jablko. Leesile, potřebuju nůž."
Leesil se zamračil ještě víc. Zakroužil rameny, jako by ho košile pod vlněným pláštěm škrábala. Magiera se snažila jeho reakci ignorovat.
Rozhovory s Chapem Leesilovi stále vadily. Ale aby byla Magiera upřímná, když zjistili, kdo Chap ve skutečnosti je, ocenila, jak dobře Wynn se psem komunikuje. Místo škemrání nebo obvyklých kousků teď Chap prostě po Wynn tak dlouho skákal, dokud nevytáhla kůži. Ale kromě jednoduchých informací odmítal prozradit cokoli o majay-hi nebo objasnit, proč se před lety zamíchal Leesilovi do života a svedl ho dohromady s Magierou. Kdykoli se ho na to Wynn zeptala, ignoroval ji. Chapův klam Leesila stále ještě dráždil a Magieře dělal starosti. Dříve nebo později bude Chap muset za své činy převzít zodpovědnost.
Leesil našpulil rty, podal jí nůž a vytáhl několik vyuzených ryb. Wynn se dala do loupání jablka.
Magiera se zadívala do ohně a ruku přitom mimovolně položila na jílec meče. Prostředníčkem se dotkla rytiny v hrušce. Čepel dokázala zranit Vznešeného mrtvého jako žádná jiná. Meč, koženou zbroj a dva amulety jí zanechal otec, kterého neznala, poté co ji po smrti matky, s níž se nikdy nesetkala, opustil. Během bitvy v Bele dala Leesilovi amulet s topazem, který se žlutě rozzářil, když se poblíž ocitl nemrtvý. Ona už ho nepotřebovala; stačily jí smysly dhampira a amulet mohl Leesila varovat před nebezpečím i v její nepřítomnosti.
Druhý přívěsek zůstával zahalen tajemstvím, bezostyšně ho však stavěla na odiv. Byl to malý, poloviční ovál z kousku cínu, k němuž byl připevněn úlomek kosti, do nějž byly vyryty podivné malé symboly. Použili ho jen jednou a ona o tom neměla ani tušení, dokud nebylo příliš pozdě. Welstiel prozradil Leesilovi, že dhampir dokáže nasát z krve život jen tehdy, pokud se při krmení kost dotýká kůže. Leesil jednal neuváženě a udělal přesně to, co po něm Welstiel žádal. Když ji při prvním lovu nemrtvých v Miisce zranili, dal jí Leesil ze zápěstí napít vlastní krve. Dotkla se amuletu a přemýšlela, nakolik se mohou na Welstielovy rady spolehnout. Kost byla teplá, možná od ohně, a Magiera se odsunula, aby se opřela o kmen stromu.
Poslední záblesk denního světla se vytratil a kolem tábora se rozprostřela tma. Leesil sebral vlněnou přikrývku, posadil se vedle ní a přikryl jim nohy. Magiera ho objala a přitáhla si ho blíž, až se jí uvelebil v náruči. Jeho teplo do ní proniklo hlouběji než žár plamenů a potlačilo chlad, který cítila. Leesil si opřel hlavu o její rameno a sledoval, jak Wynn krmí Chapa kousky oloupaného jablka.
„Rozmazluje ho," zašeptal.
Magiera se téměř usmála. Zítra dorazí do Chemestúku, jejího… domova? Ne, už ne. Domov nyní ležel daleko odsud, v hostinci Lvoun v přístavním městě Miiska, kde žila klidný život s Leesilem. Kolik času ještě uplyne, než se bude moct skutečně vrátit domů?
Prozatím však držela Leesila v náruči a pozorovala velkého, vlku podobného psa, jak hlasitě chroustá kousky jablka.

Welstiel spal spánkem nemrtvých a neklidně se přitom zmítal. Snažil se totiž zakrýt si ve snu oči, aby neviděl černé šupinaté zákruty, které se kolem něj stáčely. Pohybovaly se neustále a bez konce jako duny obsidiánového písku ve větrné bouři. Ve snu, jenž se mu často vracel, se mu nikdy nedařilo zavřít oči, a když zákruty sledoval dlouho, začal se chvět nevolností.
Obával se, že se bude snový ochránce zlobit, necítil však žádný vztek ani podráždění. Cítil pouze samotu - a pozoroval.
„Prosím… poraď mi," zašeptal.

Odpověď mu do mysli pronikla z velké dálky.
Pokračuj… následuj.
Welstiel se opět převrátil. Černé tělo ochránce se proměnilo v monotónní temnotu spánku. Překulil se na bok a probudil se. Byl zcela při vědomí.
Seděl na podlaze opuštěného chrámu v Droevince, na zapomenuté stezce vedoucí podél úzké silnice. Kamenné zdi zašly věkem a špínou a dveře v obloukovém vchodu se sloupy už dávno shnily. Ukryli se zde s Chanem před úsvitem, když sledovali Magieru do vnitrozemí. Oltář za ním nezdobily žádné sošky ani symboly. Už dávno je ukradli zloději, když oddaní vyznavači duchovního ochránce tohoto místa opustili. V koutech a ve spárách se nahromadily listí, hlína a trosky a tu a tam rostly hubené rostliny.
Postavil se, stále otřesen ze styku se snovým ochráncem, a rozhlédl se kolem. „Chane?“
Jeho společník zmizel. Kolik času uplynulo od chvíle, kdy slunce zapadlo? V poslední době se Welstielův cit pro pohyb slunce po probuzení ze snu, v němž komunikoval s ochráncem, stále zhoršoval. Zneklidnilo ho to, a tak vyšel ven.
Hustý les byl až na občasné zakřičení ptáka a šumění mrholení naprosto tichý. Nefoukal dokonce ani vítr, který by rozhýbal listí a větve. Vzpomněl si, že těsně před úsvitem minuli malinkou vesnici, kterou tvořilo sotva několik chatrčí. Welstiel zneklidnil. Šel se snad ten blázen nakrmit?
Vstoupil zpět dovnitř, aby sebral věci a oblékl si plášť. Chtěl se vydat za Chanem, ale pak se zastavil. Zůstal o samotě, což se při cestování se společníkem nestávalo často.
Neuvědomil si, jak obtížné bude Magieru sledovat. Mohla se za denního světla pohybovat volně, kdežto on se musel ukrýt. Během několika minulých nocí však nabyl nepříjemného pocitu, že ví, kam míří. Napřed se obrátili na jihovýchod, což ho zmátlo. Očekával, že se odvrátí od řeky Vudrask a zamíří na sever do Straviny. Tu noc, kdy opustila člun, ji málem ztratil a musel Chana poslat něco zařídit, aby mohl zůstat sám a vypátrat ji kouzlem.
A proto musel využít každý okamžik, kdy zůstal sám.
Welstiel se posadil na podlahu, posetou vlhkým listím, vytáhl z brašny mosazný talíř a položil ho na zem prohnutým dnem vzhůru. Začal mumlat hrdelní slova, tasil dýku a lehce se řízl do pahýlu malíčku na levé ruce. Sledoval, jak se jedna, dvě, tři černé kapky shromáždily v malé prohlubni na dně talíře. Zbytek kosti v malíčku se rozehřál. Trvalo několik okamžiků, než soustředěním ránu uzavřel.
Tmavá kapka se začala na dně talíře pohybovat. Pomalinku zamířila ze středu na jihojihovýchod.
Welstiel vyčistil talíř i dýku a opět je ukryl, pak vyšel ven, připraven pátrat po zmizelém společníkovi.
Už nebylo pochyb. Magiera mířila do Chemestúku.
* * *
Wynn sledovala, jak si Magiera s Leesilem na opačné straně ohně pod přikrývkou šeptají. Věděla, že je to pošetilé, ale při pohledu na známou scénu se cítila s každým dnem osaměleji. Nechtěla narušit jejich nově nalezenou blízkost, ale připadala si jako páté kolo u vozu.
Cesta se vůbec nevyvíjela tak, jak si představovala.
Wynn netušila, jak bude život bez neustálé přítomnosti mistrů a ostatních učenců vypadat. Jako dítě osiřela a ujalo se jí Učené bratrstvo v království Malourné na opačné straně oceánu. Na počátku cesty jí Magieřina neustále ponurá nálada a Leesilův humor připadaly vzrušující a nové. Ale po tolika dnech na cestě se jí začalo stýskat po mistru Tilswithovi a příjemném prostředí ubytovny učenců. Alespoň že jí dělal společnost Chap. Prohrábla mu prsty srst na krku a uslyšela, jak spokojeně zamručel.
Představovala si, že bude pro Magieru a Leesila užitečným písařem a překladatelem jako studenti v její domovině, kteří se připojili k různým šlechticům nebo se usadili na panstvích. Měla v úmyslu zaznamenat detaily o cizích zemích pro archiv bratrstva a rozšířit tak ohromné vědomosti učenců, které přísahali chránit pro budoucí pokolení. Ale Magiera s Leesilem hovořili belaskijsky a nyní se k jejímu podráždění ocitli v Droevince. Magiera znala místní jazyk plynule jako jediná, a dokonce i Leesil mu trochu rozuměl. Wynn, jež hovořila sedmi jazyky, droevinsky neuměla. Ještě ne.
Leesil se ji pokoušel něco naučit, ale stejně se, když projížděli místní vesnicí, nedokázala dorozumět. A co bylo horší, Magiera je hnala vpřed úmorným tempem, takže Wynn skoro neměla čas zaznamenat nic zajímavého - ne že by toho bylo hodně. Počasí bylo studené a vlhké a ona se obávala, že další suchar ke snídani už nezvládne. Toužila po inteligentním rozhovoru a misce čočkové polévky s rajčaty a

rozmarýnem. A když tak sledovala Magieru s Leesilem, přemýšlela, jaké by to bylo stočit se pod přikrývku a šeptat si o zapomenutých dějinách a vzdálených civilizacích… s Chanem.
Wynn ztuhla.
Odvrhla tak znepokojivé myšlenky. Za všechno mohla osamělost. Sebelítost byla stejně zbytečná jako stesk po okamžicích dávno minulých.
Poté co strávila tolik dní v Magieřině společnosti, začal na ni doléhat sílící pocit zrady. Ne že by o svých důvodech připojit se k nim úplně lhala, zamlčela však, že jí mistr Tilswith přikázal Magieru sledovat. Proto poslal Wynn, která si už s Magierou vytvořila určité pouto. Tolik toužil po přesných záznamech o všech stránkách povahy „dhampira“, že byl ochoten vyslat učednici na cesty se dvěma lovci nemrtvých - se třemi, když připočítala Chapa.
Tento jedinečný úkol s sebou zpočátku přinesl závan dobrodružství a mistrova důvěra naplnila Wynn hrdostí. Vychovali ji učenci, kteří se starali o její zdraví a spokojenost a ona teď mohla dát bratrstvu něco, co nikdo jiný nemohl. Ale skutečnost, že musela tajně studovat společnici na cestách a poznatky zaznamenávat, v ní vzbuzovala pocit, že se chová jako špeh. Jednou málem řekla Magieře celou pravdu, ale v posledním okamžiku si to rozmyslela. Nikdy nedokázal odhadnout, jak bude Magiera reagovat, a obávala se, aby ji neposlali domů prvním člunem, mířícím na jih.
Wynn sáhla do batohu a vytáhla malou studenou lampu. Zvedla cínové víko a skleněný cylindr a vytáhla malý krystal, který sloužil místo svíčky. Promnula ho mezi prsty. Zatím neměla, co by o Magieře napsala, ale v Droevince byli už nějaký čas. Aspoň může zachytit, co už se dozvěděla o podnebí a zemi. Postavila se a pokusila se na Magieru usmát.
„Myslím, že budu chvíli psát.“
Magiera přikývla. „Pak jdi spát. A zkus se držet blízko ohně. Noci jsou tady velmi chladné.“
Wynn sebrala psací potřeby a se studenou lampou a krystalem v ruce se vydala k vyvrácenému stromu, kde se posadila na kmen. Jemně promnula krystal v dlaních a vrátila ho zpět do držáku v lampě. Prudké světlo zahnalo tmu a ozářilo psací nástroje v jejím klíně.
Rozvázala plochý svazek kůže a prohrábla volné listy pergamenu uvnitř, až našla jeden čistý. Pak opatrně otevřela lahvičku s inkoustem a namočila do něj brk. Dala se do sepisování rostlin, na něž narazili, a zaznamenala také krajinu podél stezky, aby se dala později srovnat s mapami území. Připadalo jí, že napsala teprve pár řádků, když ticho přerušil Leesilův hlas.
„Bohové, Wynn!“ zavolal. „Ta lampa je jasnější než oheň. Schovej ji, ať se můžeme trochu prospat.“
Trhla rukou a pokapala několik poslední znaků inkoustem.
Zadívala se na Leesila a Magieru, kteří se na přikrývkách uložili ke spánku, pak sklopila oči k poznámkám. Celý den pádili vpřed a nyní jí ani nedovolili využít těch několik okamžiků, které mohla strávit smysluplnou prací.
„Omlouvám se,“ zavolala.
Sebrala věci, zavřela lampu a zhasla tak světlo.
Wynn se schoulila pod deku a po nose jí sklouzly dvě osamělé slzy. Něco ji uhodilo do nohou a ona vyhlédla přes okraj přikrývky.
U nohou se jí stočil Chap, jehož stříbřitou srst rudozlatě ozářily plameny ohýnku. Hleděl na ni průzračnýma očima, v nichž se objevil soucitný výraz. Mávl ocasem a rozhodil kolem jehličí a povadlé listí.
Wynn nadzvedla okraj přikrývky a Chap se připlížil blíž. Přitulil se k ní a hlavu jí položil na krk. Objala ho pažemi a zabořila prsty do dlouhé srsti. Aspoň že s ní byl Chap.
* * *
Od okamžiku, kdy Chane vstal z mrtvých a stal se Vznešeným mrtvým, nepocítil nikdy skutečný hlad. Nikdy dřív se nestalo, aby se dva týdny nenasytil. Hladověl po krvi, po životě, který by ho opět naplnil, a krčil se přitom v ostružiní na vzdálenost hodu kamenem od malého shluku chatrčí.
Když se Chane probudil a našel Welstiela, jak sebou na podlaze opět hází a něco si pro sebe mumlá, věděl, že musí vyrazit na lov. Další noc s palčivou prázdnotou uvnitř by už nesnesl. A tak se vytratil, zatímco jeho společník spal.
Zostřil smysly a ucítil živé maso… a krev. Byla tak blízko, uvnitř dřevěných chatrčí s doškovou střechou.

Vůně mu naplnila mysl vzpomínkami na kůži, praskající pod zuby, na slanou, teplou tekutinu, protékající krkem do žaludku, a na tlukot srdce, zpomalující a slábnoucí v souladu s energií sílící uvnitř něj.
Měl by počkat, až někdo vyjde ven pro dřevo na podpal nebo aby naposledy zkontroloval ohradu s husami za domem? A co když se nikdo neobjeví?
Dveře jedné z chatrčí se otevřely a ven se natáhl pro několik polen z hromady dříví statný muž. Chane se napnul, ale než mohl muž vyjít před dům, zastavilo ho ženské zaječení.
„Zavři dveře, Evane! Pouštíš dovnitř zimu."
Dveře se zavřely.
U Chana se nikdy nevyvinuly psychické schopnosti mistra Toreta, ale když se soustředil, dokázal odhalit „přítomnost" ostatních. Zaměřil pozornost na chatrč a vycítil v ní životy pěti smrtelníků. Bylo jich příliš mnoho na jednom místě, a tak se soustředil na druhý domek, kde vycítil pouze dva.
Přistoupil ke dveřím a zaklepal. Ven vyhlédla vráskitá stará žena s dlouhým šedým copem. Chane si založil ruce na hrudi a předstíral, že je mu zima.
„Odpusťte, matko," řekl, „ale cestou do města mě půl míle odsud shodil kůň. Nepodařilo se mi před západem slunce najít žádný hostinec. Zeptal jsem se naproti a Evan mě poslal sem. Prý mi nabídnete pozdní večeři a místo u ohně."
Hnědé oči si ho pozorně prohlédly, ale v dlouhém plášti a kvalitních botách nevypadal jako lupič. Doufal, že ho bude považovat za mladého obchodníka.
„Tady žádné hostince nejsou," pronesla spíše ze slušnosti než ze soucitu. „A poslal vás Evan? To se mu podobá. Ta líná kůže se sotva dokáže postarat o vlastní."
„Kdo je to, babičko?" ozval se zevnitř mladý ženský hlas a Chanovi zacukalo v čelisti.
„Mladý muž, který přišel o koně," odpověděla stará žena, zasmála se a otevřela dveře. „Pojďte raději dovnitř. Nakrmíme vás, ale Evan s Olgou vás uloží na noc. Moje vnučka je svobodná a nechceme dát budižkničemům důvod ke klepům."
V poslední době překvapovalo Chana tolik nových vjemů. V Toretových službách nikdy nepocítil opravdový hlad a nyní se mu skutečně ulevilo, když ho pozvali dál.
Vnitřek domu byl ošumělý, jak předpokládal, ale kamenné ohniště v zadní stěně působilo útulným dojmem stejně jako železná konvice na čaj visící na pohyblivé rukojeti nad plameny. Na okamžik si vzpomněl na čerstvé mátové lístky, ale všechny myšlenky se mu vytratily z mysli, když zahlédl druhou obyvatelku chatrče.
Kypré dívce mohlo být tak patnáct let, měla lákavé křivky, poprašek pih a divoké kudrnaté rudé vlasy. Obrátila se a zadívala se na něj zvědavýma očima.
„Mám jít pro Evana?" zeptala se babičky.
„Za chvíli, Adeno, drahoušku. Napřed ohřejeme dušené."
Stařena se pohybovala namáhavě, jako by ji bolely kosti a klouby. Chane počkal, až přistoupí k ohništi a vnučka se k ní připojí. Dívka vzala kus složené látky a vytáhla z ohně čajovou konvici. Když se ženy ocitly blízko u sebe, Chane k nim zezadu přistoupil a jediným trhnutím zlomil stařeně vaz.
Tělo kleslo na podlahu.
Dívka upustila konvici a horká voda polila babiččino tělo. Chane zakryl Adeně rukou ústa dřív, než se mohla nadechnout k výkřiku.
Naklonil se blíž a dívka se divoce snažila osvobodit z jeho sevření. Vlasy jí voněly pižmem a slámou, pak ale pach strachu, který unikal ze všech pórů, překryl vše ostatní. Chtěl ji nechat ještě chvíli vzpírat, dokud by se mu z úžasné vůně neroztočila hlava, ale od chvíle, kdy se naposledy napil krve, uběhla už tak dlouhá doba, že se neovládl.
Smýknul s ní ke stěně a zakousl se jí do hrdla. Trhl zuby, aby otevřel ránu, a opět se zakousl. Proud krve mu naplnil ústa, sklouzl dolů krkem a naplnil ho životem.
Ještě chvíli se vzpouzela a on dlaní tlumil její křik. Brzy však ztichla a přestala se hýbat. Chana obvykle dokonale ovládla euforie a vůbec necítil, jak krev chutná. Tentokrát však chuť obklopila jeho jazyk a poskytla mu uspokojení, jaké nikdy dřív nepocítil.
Zesílil stisk a sál, dokud jí nepřestalo bít srdce. Když zemřela, z krve jí vyprchal život a on tělo upustil na zem.

Chane se na okamžik opřel o stěnu. Jeho tělo mělo problém nasát do sebe životní sílu tak rychle. Ať už celá záležitost s Welstielem dopadne jakkoli, už nikdy si nebude odříkat potravu tak dlouho.
Do této chvíle se jeho existence zdála být jedinou dlouhou stezkou podřízenosti. Napřed poslouchal otce, pak Toreta a teď Welstiela. Ačkoli ho naplňovaly teplo a síla dívčiny krve, při vzpomínce na otce, vikomta Andrase, se zachvěl.
Byl to mistr masek. Každý, kdo nepatřil k rodině nebo nejbližšímu okolí, ho považoval za okouzlujícího, usměvavého a zábavného. Za zavřenými dveřmi však byl úplně jiný. Jeho jediným potěšením bylo ovládat všechny kolem a ubližovat jim. Chanova matka, křehké stvoření, které milovalo knihy a hudbu, byla Andrasovou oblíbenou obětí. Chane ji miloval, ale rok za rokem musel sledovat, jak se stále víc a víc stahuje do sebe. Tolik se otce bál, že ji nikdy nebránil. Selhání ho stále tížilo. V den, kdy získal dědictví, utekl do Bely, aby zde našel nový život. Netušil, že si místo toho najde nový život jeho. Později se dozvěděl, že matka zemřela vlastní rukou. Na pohřeb se domů nevrátil.
Stál v chatrči a poprvé za poslední týdny se cítil skutečně silný. Byl rozhodnut nestát se Welstielovou loutkou. Využijí jeden druhého, to dokázal přijmout, ale on sám se rozhodne, zda poslechne, či nikoliv. Zanechal babičku s vnučkou, kde byly, a vrátil se zpět do hustého lesa. S trochou štěstí se bude Welstiel stále ještě válet po podlaze a něco si pro sebe mumlat. Chane přemýšlel, kdo to vlastně je. Vznešení mrtví se museli krmit aspoň čtyřikrát nebo pětkrát za měsíc, a pokud věděl, žádné sny se jim nezdály.
Chanovi připadaly neustálá mlha a vlhkost ponurého lesa odporné. Jak tady mohl někdo žít? Zamířil zpět do chrámu, náhle mu ale z křoví vstoupila do cesty postava.
„Kde jsi byl?“ zeptal se Welstiel.
Chane Welstielovu přítomnost vůbec necítil. Jeho společník vypadal neupraveně, což pro něj nebylo obvyklé, a neučesané vlasy mu visely v chomáčích do čela. Welstiel se s odporem zahleděl na Chanovu hruď.
„Jsi celý umazaný od krve.“
Chane sklopil oči a zjistil, že má košili nasáklou krví.
„Musel jsem se nakrmit,“ řekl, „jinak bych ti už nad ránem k ničemu nebyl.“
Welstiel ještě chvíli zíral na krev, pak se napřímil. „Zbavil ses aspoň těla?“
„Ne, nechal jsem je ležet na místě. Nikdo mě neviděl a ráno už budeme dávno pryč.“
„Je?“ Welstiel se se ztuhlou čelistí zadíval směrem k potemnělé vesnici. „Která chatrč?“
Chane zaslechl zapraskání kůže, jak Welstiel sevřel ruce v pěst.
„Druhá… zprava,“ odpověděl.
Welstiel si proklestil cestu křovím k chatrči a Chane ho následoval. Když otevřel dveře, zadíval se na Chana, jako by byl nějaké odporné zvíře.
„Já vezmu stařenu,“ řekl Welstiel. „Ty odneseš holku, když už máš košili stejně zničenou.“
Chanovi se celá věc zdála zbytečná, ale nemínil se hádat. Vzal dívku do náruče a spolu s Welstielem se vrátil do lesa. Těla ukryli v křoví na polovině cesty mezi vesnicí a chrámem a zakryli je hlínou a listím.
„Mrchožrouti dílo dokonají a možná se nikdo nedozví, co se vlastně stalo,“ řekl Welstiel.
Chane potlačil podráždění. Byl svobodný a bez pána a tělem mu kolovala síla, jež mu pročistila mysl.
„Zjistil jsi, kterým směrem dhampir šla?“ zeptal se.
„Ano,“ odpověděl Welstiel, aniž by na něj pohlédl.
„Takže se převléknu… zatímco ty osedláš koně.“
Welstiel neodpověděl a kráčel dál směrem k chrámu.

Kapitola 3

L
eesil přitáhl poníkovi uzdu, neboť se před nimi objevil shluk ošumělých chatrčí. Ve vlhkém počasí proměnili lidé a dobytek cestu vedoucí středem vesnice mezi nízkými budovami se střechami z dřevěných šindelů nebo břidlicových došků v rozbahněné koryto. Z hliněných komínů nebo prostých děr ve střechách stoupaly tenké proužky kouře. Zdi z hrubých trámů byly v místech, kde déšť vymyl přirozenou barvu dřeva, šedé. Ani vůně lesa nedokázala překrýt pach hnoje, sazí a zatuchlé slámy. Ve vzduchu nad

mýtinou, na níž se vesnice rozkládala, se vznášela jako zápach plísně bezútěšnost.
Tohle byl Chemestúk.
„Dorazili jsme k cíli?“ zeptala se Wynn Magiery. „Tohle je tvůj domov?“
„Byl,“ odpověděla.
Magiera sesedla a Leesil s Wynn následovali její příklad. Denní světlo se začalo vytrácet.
„Odsud půjdeme pěšky,“ rozhodla Magiera. „Vesničané si musí neočekávaných návštěvníků všimnout už z dálky.“
Leesil sevřel v ruce koženou uzdu a začal táhnout poníka vpřed. Když minuli první chatrče, žaludek se mu stáhl, neboť dokázal myslet jen na jedno.
Tady Magiera vyrůstala.
Nic před ním neskrývala. Odpověděla mu na všechny otázky, ale on se nikdy nezeptal, jaký její domov je nebo jací lidé tam žijí. Možná proto, že nerad přemýšlel nad vlastní minulostí, a kdyby se zeptal na její…
Magiera nebyla nejlepší vypravěčka, ale i kdyby to se slovy uměla, nedokázala by věrně popsat to, co Leesil viděl.
Podél dveří visely svazky česneku a černého blínu spolu s dalšími bylinami a sušenými rostlinami, které neznal. Většina obydlí měla do vnějších stěn a do dveří vyryté podivné symboly. Některé vypadaly vybledle, jiné byly vyškrábány teprve nedávno.
Na jih od vesnice se rozkládala další, o něco menší mýtina, kde ze země trčely kameny a dřevěné tyče, oloupané z kůry. Některé byly ozdobené věnci z povadlých květin. Leesil zahlédl skrz větve záblesk světla z míst, kde na vysokém kůlu visela lucerna.
Když jeden z vesničanů zemřel, nakoupili venkované spíše olej než jídlo. Ze strachu před neviditelným zlem, které by mohl nebožtík přivábit, raději hladověli, jen aby mohli nechat lucerny zapálené co nejdéle.
To vše připadalo Leesilovi tak známé, až se zachvěl odporem a studem. Kolem sebe viděl živoucí inspiraci pro divadlo, které s Magierou tolik let předváděli a okrádali jím vesničany.
Lovci mrtvých.
Netušil, že Magiera kdysi žila mezi těmi, které klamali a podváděli. Zadíval se na její bledou, hladkou tvář. Kráčela sice vedle něj, ale vůbec sem nezapadala. Zdálo se mu nepravděpodobné, že vyrostla v tomhle kalném světě, prodchnutém vlhkem a neznalostí. Její hrubé boty se silnou podrážkou byly zabahněné sotva ke kotníkům. Na sobě měla černé kalhoty a vlněný plášť, které sice byly poznamenané cestou, ale současně na hony vzdálené obnošenému oděvu vesničanů. Sundala si z hlavy kapuci, ale zároveň vystavila na odiv meč - možná jako jemné varování.
Ze dveří a oken na ně hledělo mnoho očí. Několik lidí, kteří se nacházeli venku, trojici vetřelců ostražitě sledovalo.
Dál cestou směrem na západ se na kopci tyčícím se do výše nad lesy rozkládala malá pevnost. Dokonce i z dálky vypadal její obrys ošuměle a neudržovaně jako celá vesnice. Její hradby byly nerovné, možná kvůli vylámaným kamenům, které po sobě zanechaly díry podobající se vypadaným zubům. Leesilovi pronikl do kostí chlad, když si uvědomil dvě další skutečnosti.
Na hradě zemřela Magieřina matka.
A Magiera vyrostla tady dole, v jeho stínu.
Náhle se vesnicí rozlehlo zapraskání dřeva a Leesil sebou trhl. Napůl se otočil a ruce mu vklouzly do rukávů, kde sevřely jílce dýk.
Vousatý muž ve špinavé čepici přestal štípat dřevo a sevřel sekyru pevněji v ruce, když ho poutníci míjeli. Šepot a mumlání sílily, když se další vesničané vrátili z práce na polích, na nedalekých mýtinách nebo vyšli ven z domků. Někteří vypadali vyděšeně, jiní naopak chladně, až rozzuřeně. Polovina z nich se ozbrojila lopatami a motykami.
„Ďáblovo sémě!“ zasyčela stařena droevinsky a plivla na zem před Magieru.
Chap na ženu zavrčel, přidal do kroku a srst na krku se mu naježila. Leesil pohladil psa špičkami prstů po hlavě. Chap zpomalil a držel se za ním.
Magiera tady nebyla cizinec a uvítali ji s ještě menším nadšením než její společníky.
Leesil vytěsnil všechny ponuré myšlenky z mysli. Čepele zabalil s ostatními věcmi a naložil je na mulu a

tenké dýky by mu proti tolika protivníkům nepomohly. Pokud chce Magieru ochránit, bude muset být rychlý - a krutý, aby se jednou ze zbraní stal strach.
„Magiero, co se děje?“ zeptala se Wynn. „Co ta žena řekla a proč se na tebe takhle dívají?“
„Drž se co nejblíž,“ odpověděla Magiera, pak zašeptala Leesilovi: „O nic se nepokoušej. Tady ti tvůj šarm k ničemu nebude.“
Očividně, pomyslel si. Zamířili k nim dva muži, a než mohla Magiera něco namítnout, postavil se Leesil před ni.
Předpokládal, že jeden z nich je náčelník vesnice. Mohlo mu být kolem šedesáti let, přesto však byl stále statný, měl rozcuchané šedé vlasy a tvář porostlou několikadenním strništěm. Vrásčité váčky pod očima připomínaly Leesilovi houby, rostoucí na popraskané kůře stromů. Od ostatních vesničanů se ničím nelišil, avšak tvář jeho společníka upoutala Leesilovu pozornost.
Bylo mu asi padesát let. Nemyté vlasy mu visely kolem hranatých, zarostlých rysů - ale jen z poloviny zarostlých. Jednu tvář mu pokrývaly jizvy, které se táhly od čelisti až k oku, jako by mu někdo k líci přitiskl pochodeň. Zranění mu zkroutilo jednu stranu úst do neustálého šklebu a v hnědých očích mu plápolal plamínek šílenství.
Leesil schoval ruce za zády a otevřel pouzdro na zápěstí. Do ruky mu vklouzla dýka.
Chap opět začal vrčet a nejbližší z davu, který je obklopil, ustoupili.
„Zdravím tě, Yoane,“ pronesla Magiera ke staršímu, pak se otočila ke zjizvenému muži a kývla. „Adryane… Přišla jsem navštívit tetu.“
Mdlý tón jejího hlasu Leesila zmátl, avšak ne natolik, aby přestal sledovat dav nebo pátrat po únikových cestách. Než mohl Yoan odpovědět, muž jménem Adryan udělal krok vpřed.
„Nejsi tady vítaná, ty parchantská cóshmarúl!“ vyplivl. „Jsi plná temnoty a té už tady máme dost.“
Magiera dokázala na hrozby vždy rychle odpovědět. Tentokrát však mlčela, a tak se k ní Leesil otočil, aniž by přitom spustil muže z očí. Magiera hleděla na žalobce s dokonalým klidem.
Adryan udělal další krok, tentokrát příliš rychle. Leesil se na něj vrhl, a než stačil Adryan vytřeštit oči, povalil ho na zem a přitiskl mu dýku k hrdlu. Vesnicí se rozlehly výkřiky a lapání po dechu a většina lidí, i těch hrubě ozbrojených, ustoupila. Leesil odhadl, že poslední věc, po níž toužili, byl boj s ozbrojenými cizinci.
„Tvé způsoby se mi nelíbí,“ řekl Adryanovi.
Yoan stiskl zuby a zahleděl se na Magieru, kterou očividně ze všeho vinil. Adryanovo překvapení pominulo. Zadíval se na Leesila.
„A mně se nelíbí tvoje společnost.“
Leesil se ani nepohnul a snažil se vnímat pohyb kolem. Netrhl však sebou, když k němu Magiera zezadu přistoupila a položila mu ruku na rameno.
„Leesile, ne,“ zašeptala.
Než mohl začít protestovat, nad mumláním davu se rozlehl výkřik.
„Magiero?“
Davem si začala razit cestu statná žena ve vybledlých nachových šatech a odstrkávala a odrážela lidi stranou. Prošedivělé vlasy si svázala do copu stejně, jako to často dělávala Magiera. Na kulaté, vrásčité tváři se jí usadil výraz věčného podráždění a podle rychlosti, s jakou jí sousedé ustupovali z cesty, odpovídalo vzezření skutečnému stavu mysli. Při pohledu na Magieru se zastavila a zakryla si ústa rukou. S ponurostí tváře bojovali napřed nevíra, pak radost.
„Ach, holčičko. Jsi to opravdu ty?“
Leesil Magieřinu vydechnutou odpověď sotva zaslechl. „Teto Biejo.“
„Nemůže zůstat,“ řekl Yoan. „To přece víš.“
Statná žena přistoupila k Yoanovi a založila si ruce na prsou. „A kde bys bez ní byl? Čí peníze zaplatily za nového vola… a za železný pluh, o který se od loňského roku všichni dělíte? Vlez mi do mojí velké, tuhé prdele, ty staré hovado!“
Leesil mrknul, příliš zmatený, než aby se nechutné poznámce zasmál. Magiera posílala peníze domů? Odstrčil Adryana, ale stále držel dýku varovně v ruce.
Teta Bieja se kolem něj protáhla a sevřela Magieru v masitých pažích. Ta ztuhla, ale teta neustále

mumlala „Moje holčičko, moje holčičko," takže Magiera nakonec ženu rovněž objala.
Leesil tiše přihlížel a na okamžik přestal věnovat pozornost Adryanovi a davu vesničanů. Také Chapovo vrčení ustalo a pes s nastraženýma ušima přihlížel. Wynn se ustaraně rozhlédla a Leesil si uvědomil, že učenka droevinskému jazyku téměř nerozumí. Oddychl si a usmál se, pak na ni kývl, aby ji uklidnil, a přistoupil k Magieře.
„Pokud je tohle tvoje teta, umí vařit?" zeptal se. „Ze sucharů a sušeného masa už je mi na zvracení."
Bieja se otočila, aby si ho prohlédla, a její radost se proměnila v podezření.
„Moji společníci," řekla Magiera. „Tohle je Leesil a Wynn."
„Ten čtyřnohý žebrák je Chap," dodal Leesil. „Raději ho nepouštějte k hrnci s jídlem."
Teta Bieja si je jednoho po druhém prohlédla, pak se obrátila zpět k Magieře a usmála se tak zeširoka, až se jí v masitých tvářích objevily hluboké dolíčky.
„Všichni jsou vítaní, ale já pořád nemůžu uvěřit tomu, že jsi tady." Vzala Magieru za paži a vydala se s ní pryč. Přitom zakřičela na Yoana: „Odvedu si neteř domů! Postarejte se jim o poníky… a nestůjte tam jako tlupa tupců."
Leesil pomohl Wynn stáhnout zavazadla ze hřbetu nákladní muly a v čele s Biejou pak zamířili pryč stezkou mezi dvěma chalupami. Nikdo se je nepokusil zastavit. Myšlenka na teplé jídlo a střechu nad hlavou, která by je ochránila od neustálého deště, zlepšila Leesilovu náladu. Ale ne natolik, aby se neohlédl.
Yoan položil zjizvenému společníkovi ruku na rameno, ale Adryan se mu vytrhl a odbelhal pryč. Leesil zahlédl, jak je Adryan sleduje šílenýma očima, pak se muž obrátil a zmizel z dohledu mezi domy.
* * *
Welstiel se probral z dalšího snu o černých zámotcích snového ochránce a myšlenkami se ihned obrátil k Magieře. Už nemusel pátrat, kam jde. Pak si uvědomil, že leží na posteli, zatímco na opačné straně místnosti balí Chane věci a jeho šedá krysa vylézá ven z brašny a zase se do ní vrací, jako by si hrála na schovávanou.
Čím hlouběji do vnitrozemí Droevinky cestovali, tím obtížnější bylo najít úkryt před denním světlem. Na opuštěné chrámy nebo stodoly narazili už jen zřídka, neboť lidé zde vše, co nevyužívali, strhli, aby materiál použili na topení nebo na jiné účely. Několikrát se jim stalo, že je málem zastihl úsvit. Welstiel sice nenáviděl představu, že by se měl zahrabat do hnijícího listí v lese, aby se ochránil před denním světlem, ale zároveň se raději vyhýbal hostincům. Hosté, kteří spali celý den, přitahovali nechtěnou pozornost.
Ten večer se však Welstiel probral v posteli.
Nenáviděl rozhovory s venkovany, ale úsvit se pro ně stal skutečnou hrozbou, a tak se rozhodli zariskovat a vstoupit do malé vesnice, v jejíž blízkosti se ocitli. Chane využil svého šarmu a představil je jako obchodníky, kteří cestovali celou noc v hloupé snaze dosáhnout co nejrychleji cíle cesty. Tvrdil, že jsou velmi unavení a nabídl za ubytování hodně peněz. To, že hovořil lámanou droevinštinou, dodalo příběhu na věrohodnosti. Chane toho moc nenamluvil, ale chováním si venkovany dokonale získal, což by se Welstielovi podařilo jen s obtížemi. Chanova lstivost Welstielovi někdy připomínala Leesila.
„Jsi vzhůru?" zeptal se Chane.
„Ano. Postel byla příjemná změna," odpověděl a posadil se na její okraj. „Neměl jsem příležitost poděkovat ti za vynalézavost. S obyvateli Bely si dokážu poradit snadno, ale tihle lidé mi, jak se zdá, nevěří."
Chane pokračoval v balení.
„Je to bílými prameny ve vlasech a taky tvoje kůže je bledší než má. Chováš se příliš vznešeně a vypadáš, jako bys vystoupil z pověr, kterými děsí děti v zimě u krbu. Já vypadám jako mladý obchodník v potížích."
Welstiel si všiml, že se Chane ještě nestačil obléknout. Na sobě měl jen kalhoty a košile stále ležela na posteli. Kůže na jeho svalnatých pažích byla dokonale hladká, ale holá záda a ramena měl pokryta změtí jizev. Bílé čáry mu křižovaly záda od opasku kalhot až po krk. Některé z nich vrostly do kůže tak hluboko, až se zdálo, že leží přes sebe ve vrstvách.
„Co se ti stalo?" zeptal se Welstiel.

„Hm?“
„Tvá záda. Tohle bychom měli dokázat vyléčit.“
Chane se mimovolně ohlédl přes rameno. „Můj otec. Dokážeme vyléčit jenom zranění, která jsme utržili po proměně. Tohle se stalo ještě předtím.“
Westiel se zadíval na jizvy. Linie, které se křížily, vytvářely hrbolky v místech, kde byly již zhojené rány později znovu otevřeny. Zranění musel utrpět v průběhu několika let.
„Tohle ti provedl vlastní otec?“ zeptal se.
Chane jeho otázku ignoroval.
„Koně jsou připraveni.“ Popadl košili a přetáhl si ji přes hlavu. „Vesničané se už vrátili z polí a my bychom měli brzy vyrazit.“
Welstiel vstal a opět ho zneklidnila neschopnost vnímat ubíhající čas. „Kdy zapadlo slunce?“
„Před chvílí.“
Welstiel vyšel ven. Chane ho následoval, poděkoval a rozloučil se s venkovany, kteří se zdržovali poblíž obecního domu. Opět nasedli na koně a bok po boku vyrazili do noci.
„Podařilo se mi koupit oves pro koně,“ řekl Chane. „Docházely nám zásoby.“
Welstiel přikývl, nedokázal však z mysli vytlačit obrázek Chanových zad. Nechtěl o Chanově minulosti nic vědět, stejně jako mu netoužil sdělit cokoli ze své. Záleželo jen na přítomnosti.
Cestu, vedoucí do tmy, lemovaly mokré stromy a při pohledu do temnoty před nimi se Welstielova mysl vrátila zpět k životu v této zemi, kterou opustil. Droevinka se nezměnila stejně jako lidé, kteří v ní žili. A i jeho nechuť ke všemu zdejšímu zůstala stejná.
„Je na čase, abychom si otevřeně promluvili,“ pronesl Chane klidně, jako by hovořil o počasí.
„Prosím?“
„Zase jsi mluvil ze spaní.“
Ve stromech kolem nehoukala žádná sova, nešustila žádná veverka. Les byl dokonale tichý. Byli s Chanem sami. Neměl žádnou odpověď - alespoň ne žádnou, o kterou by se chtěl podělit. Styk se snovým ochráncem mu zabíral stále víc a víc hodin spánku a během nočního putování pak zůstával otupělý, stále však nevěděl, co vlastně hledá nebo kde to najít.
„Proč jedeme pořád na východ?“ zeptal se Chane a přitáhl koni uzdu. „Bez otázek jsem tě následoval, ale před několika dny jsi tvrdil, že Magiera zamíří na sever. Tak proč tedy postupujeme stále hlouběji do vnitrozemí Droevinky?“
Welstiel neměl v úmyslu bavit se o svých plánech, ale ukázalo se, že Chane je skutečně užitečný. Welstiel zastavil koně.
„Myslím, že se vydala domů do své vesnice, aby pátrala v minulosti,“ řekl. „Pak se vydá dál stezkou, o které jsme hovořili.“
„Ve své minulosti?“
„Teprve nedávno se dozvěděla, kdo vlastně je, a pořád toho ještě hodně neví. Myslím, že chce odhalit, proč vůbec existuje… a možná zjistit i něco o rodičích.“
„Takže neví, kdo ji zplodil?“ zeptal se Chane. „A najde odpovědi na své otázky?“
„Ne.“
Byla to jen poloviční pravda, ale nejlepší odpověď, jakou mohl dát. Welstiel potřeboval odvrátit Chanovu zvědavost jiným směrem a získat zpět kontrolu. Chane vytáhl něco z kapsy pláště a pomalu věc v rukavici obrátil. Mezi prsty mu pronikl záblesk tlumeného světla.
„Co je to?“ zeptal se Welstiel.
Chane otevřel ruku. Na dlani mu ležel malý krystal, který slabě zářil. Hlas mu podivně zjemněl.
„Krystal z obyčejné studené lampy… vyrobili ji učenci.“
Welstiel pobídl koně a slyšel, jak ho Chane následuje.
V hostinci za hranicemi Bely našli tři šálky se zbytky čaje a máty. A pak tady byla učenka jménem Wynn. Vzpomněl si, jak ji rozrušilo, když se dozvěděla, že je Chane Vznešený mrtvý. A ačkoli byl Chane sadistická zrůda, rád trávil čas ve společnosti učenců.
Možná existovalo něco, co bylo schopné rozptýlit Chanovu pozornost.

Magiera sklonila hlavu a prošla nízkými dveřmi do chatrče tety Bieji. Všechno jí připadalo tak známé, až ji z toho zamrazilo. Tak málo se tady změnilo.
Jedinou místnost osvětloval malý ohýnek, praskající v kamenném krbu, vsazeném do pravé stěny z klád, ucpaných drny. Na pohyblivé železné rukojeti visel nad plamenem zčernalý kotlík. Hrubý stůl a židle před krbem byly úplně stejné jako před lety, jen místo svíčky stála na stole malá plechová lucerna s prasklým sklem. Pod oknem v přední stěně se nacházela stejná nízká lavice, nyní však vedle ní stál starý dřevěný kolovrat, zčernalý roky používání. Na opačné straně místnosti pak na stěně visely hrnce a jiné kuchyňské náčiní. Biejinu postel zakrývaly plátěné závěsy, přibité ke trámům na stropě. V mládí Magiera vždy spávala na rohoži před krbem.
„Vypadá to tady skoro stejně," zašeptala spíš pro sebe než k ostatním.
„No, ty ne… ty a ten meč." Teta Bieja poplácala Magieru po tváři a zamířila k policím na protější stěně. „Klidně bych se vzdala jednoho nebo dvou měďáků, jen kdybych mohla znovu vidět, jak Yoan při pohledu na tebe zavrávoral."
Zasmála se, vytáhla dvě malé svíčky, zapálila je od lucerny a postavila na římsu na stěně, aby místnost lépe osvětlila.
Chap, Wynn a Leesil Magieru obešli a vstoupili do malinké místnosti. Když ji Leesil míjel, letmo se dotkl rukou jejích zad. Toužila být doma, ale doma v Miisce, ne tady.
Adryan ji nazval cóshmarúl, což byl starý název pro neviditelného ducha, který se usazoval na spících a nevědomých, aby z nich vysál život. Tmavé stěny chatrče se Magieře náhle zdály příliš blízko a místnost menší, než jak si ji pamatovala. Chemestúk byl cóshmarúl jejího dětství, který jen čekal, až se mu opět dostane na dosah.
Bylo jí asi pět nebo šest let, když se bolest objevila poprvé.
Teta Bieja jí pověděla, že než Magelii odvedli na hrad, dělal si Adryan naděje na vztah s ní. V dětství se Magiera zajímala o popáleniny na Adryanově tváři, o nichž nikdo nemluvil. Nikdy matku nepoznala a netušila, proč se jí lidé ve vesnici vyhýbají, proto pro ni bylo snazší představit si Magelii jako ženu podobnou tetě. Jen vyšší a krásnější.
Jednoho dne se Magiera zatoulala pryč od pole, jež teta Bieja okopávala, a vydala se na vesnický hřbitov. Po cestě nasbírala sasanky, protože všechny matky milují sasanky. Většina dětí se hřbitovu vyhýbala, ale Magiera se tehdy ještě mrtvých nebála. Proč by měla, když její matku nazývali „nejlepší z lidí" a byla mrtvá?
Chvíli jí trvalo, než dorazila k matčině hrobu pod vysokým stromem. Nízké větve byly osekány a ty vysoké se rozrostly v hustou korunu. Připadalo jí, jako by seděla v matčině domě. Bylo to tiché místo stranou od všech, kde na ni pokřikovali nebo se šklebili.
Magiera zaslechla nedaleko šoupání velkých nohou. Muž se napřed držel z dohledu za okrajem mýtiny a pohyboval se mezi stromy. Magiera zahlédla mušelínovou košili, šedé kalhoty a hnědé boty. Možná přišel navštívit dům své matky ještě někdo jiný, to byla vždy dobrá věc. Boty se zastavily a něčí ruka rozhrnula větve. Při pohledu na mužovy jizvy se Magiera přitulila blíž ke kameni na matčině hrobě.
Adryan se napůl prodral větvemi, ale pak se zastavil a zahleděl se na ni. Magiera si ho snažila nevšímat a dál obkládala kámen květinami.
„Přišla jsi hledat matku, malá?" zeptal se Adryan a v jedné ruce stále svíral větev, kterou odstrčil stranou.
Byla to přátelská otázka. A proč by nebyla? Ačkoli byl Adryan ošklivě zjizvený, chtěl si vzít její matku za ženu. Magiera mu věnovala malý úsměv, protože se často nestávalo, aby někdo kromě tety Bieji mluvil s ní místo o ní.
„Vím, kde je," odpověděla Magiera, jako by ji muž otázkou škádlil. „Je přímo tady, ve svém domě."
Kůže kolem Adryanových očí se nakrčila jako jeho jizvy.
„Ne, nevíš, kde je… ještě ne," řekl a jeho hlas nabyl ostrého tónu, kterým s ní vždy mluvili vesničané. „Ale já tě za ní můžu poslat. Tam totiž patříš."
Udělal další krok.
Větev mu vyklouzla z ruky a oškubané jehličí se sesypalo na zem. Druhá ruka mu visela podél boku a v mizejícím denním světle se v ní něco zalesklo.
Magiera se nemohla nadechnout. Zírala na jeho ruku. Ne na tu, v níž svíral lesklou věc, nýbrž na tu

druhou… jež pomalu odírala jehličí z větve.
„Magiero, kde jsi?“
Když Magiera zaslechla zavolání, zprudka se nadechla a ohlédla se směrem, odkud přišla, ale teta Bieja byla stále příliš daleko. Obrátila se zpátky. Adryan zmizel.
Holá větev se chvěla. Dům, v němž čekávala její matka, byl pryč…
Stisk na paži probral Magieru ze vzpomínek. Leesil obemknul prsty její paži a na snědé tváři se mu objevil ustaraný výraz. Naklonil se k ní tak blízko, až slyšela jeho zrychlený dech.
„Co se děje?“ zašeptal.
Magiera potřásla hlavou a pokusila se usmát, ale jen tím Leesila přiměla podezřívavě se zamračit.
Wynn odložila brašny na zem vedle stolu, zhluboka se nadechla a nahlédla do kotlíku.
„Jsou… to… esoni tjeto… jsou tohle shoshovitzí?“
K Magieřině úlevě prolomila Wynnina lámaná řeč, promíchaná s belaskijštinou, napětí.
Magiera nemohla Leesilovi před ostatními povědět, na co myslela. Odvrátila oči a všimla si, že je Bieja sleduje. Magieřin neklid opět zesílil.
Statná teta pozvedla nad Wynninými slovy obočí. Magiera pocítila vděk nad tím, že může uniknout zvědavosti obou, Leesila i tety Bieji.
„Je to čočka?“ přeložila Magiera otázku mladé učenky. „Wynn zatím nemluví dobře droevinsky. Ovládá jen belaskijštinu.“
„Ach, takhle daleko od hlavních cest cizí jazyk často neslýcháme,“ odpověděla Bieja. „Pamatuju si jen pár slov a už půl života jsem jím nemluvila.“
Mladá učenka ukázala na kotlík a pohlédla na Bieju, jež kývla na souhlas. Wynn pak popadla kus složené látky a zvedla jím pokličku kotlíku. Zazubila se, položila poklici zpět a začala se prohrabávat brašnami a vytahovat z nich malé váčky.
„Můžu?“ zeptala se tety Bieji droevinsky, pak se obratila k Magieře a přešla do belaskijštiny. „Řekni jí, že tohle je rozmarýn.“
Magiera překládala a teta Bieja si se smíchem prohlížela všechny Wynniny byliny. Ženy si pak začaly vyměňovat jedno až dvouslabičné otázky a odpovědi ve směsici obou jazyků. Chap se připlížil blíž, aby mohl váčky očichat, ukázalo se však, že to byla lest, aby se dostal do blízkosti kotlíku. Leesil popadl Chapa za zadní tlapy a odtáhl vzpouzejícího se psa stranou.
Bieja byla oblečená do stejných nachových šatů, na které si Magiera dobře vzpomínala, jen byly ještě více zašlé. Magieře se několikrát podařilo poslat domů peníze, když našla obchodníka, putujícího po souši do vnitrozemí Droevinky. Měla vědět, že Bieja dá peníze vesnici, místo aby je utratila pro sebe.
Pohled na tetinu příjemnou tvář s hlubokými dolíčky a vráskami naplnil Magieru pocitem viny. Nikdy neposlala zprávu o tom, že koupila Lvouna, ale teta ji i po devíti letech přivítala, jako by odešla teprve před měsícem.
Magiera cítila, jak ji Leesil opět pohladil po zádech. „Jsi v pořádku?“ zašeptal.
„Ráda ji zase vidím,“ odpověděla.
Byla to jen poloviční pravda a pouze malá část myšlenek, které ji zaměstnávaly. Natáhla se, aby položila Leesilovi ruku na rameno, a teta Bieja na ně opět pohlédla. Magiera se od Leesila neodtáhla a také ruku nechala na místě. Leesil, jenž si nevšiml, že je pozorují, si z hlavy sundal černý šátek a prohrábl světlé vlasy.
Magiera ztuhla a přinutila se tentokrát na tetu nepohlédnout.
Lidé zde byli ještě pověrčivější než venkované v zapadlých částech Straviny. Nebyla si jistá, jak bude její vlastní krev reagovat na Leesilův neobvyklý původ.
„Ať už vaříte cokoliv, voní to báječně,“ řekl Leesil.
Chap souhlasně štěkl, čímž si vysloužil od Wynn pohlazení po zádech. Učenka vypadala poprvé za dlouhou dobu šťastná. Chatrč byla teplá a suchá a z vůně čočky se v ústech sbíhaly sliny.
„Večeře bude stačit pro všechny, i když ji budeme muset trochu rozředit,“ odpověděla Bieja. Zkoumavě se zadívala na Leesilovy vlasy, pak se obrátila a začala sundávat věci z polic. „Pak mi toho budeš muset hodně povědět.“
Magiera se zhluboka nadechla.

Přitáhla ke stolu lavici pro sebe a pro Leesila a brzy si všichni pochutnávali na dobře provařeném dušeném, několika pozdních hruškách a bochníku černého lesního chleba. Wynn vydávala při jídle tiché spokojené zvuky. Magiera si uvědomila, že se jídlo podobá tomu, které se podávalo v ubytovně učeného bratrstva. Byli asi v půlce jídla, když se zpod stolu ozvalo hlasité říhnutí, následované hlasitým olizováním. Chap dojedl dřív než ostatní.

Blízkost, kterou Magiera sdílela s ostatními u stolu poblíž ohně, oslabila první pocity, které ji přepadly, když vstoupila do chatrče. Snědla sotva několik lžiček, když Leesil odsunul prázdnou misku.

„Takže o co tam venku vlastně šlo?“ zeptal se Biejy.

Magiera přestala jíst a zírala na něj.

„Magiera ti to neřekla?“ zeptala se Bieja. „Neřekla ti, proč odešla?“

„Nebyla tady šťastná… neměli ji rádi kvůli jejímu otci. Nikdy se ale nezmínila o tom, že by se na ni vrhli s vidlemi.“

Magiera odložila lžíci do misky a otočila se. „Leesile…“

„Ne, chci vědět, co se děje.“

Wynn se otáčela od jednoho k druhému a snažila se vše sledovat. Bieja se však mračila pouze na Leesila.

„Tetičko,“ řekla Magiera a doufala, že Leesil zůstane zticha, „přišli jsme, abychom se dozvěděli něco o mé matce… a otci. A musím ti toho tolik říct…“

„To vidím, děvče,“ odvětila Bieja a sepjala ruce na stole.

„Nevím, kde začít,“ pokračovala Magiera. „Prozatím potřebujeme vědět, co víš ty. Věci, které jsi mi možná neřekla. I malé věci, které se ti nezdají důležité, nám můžou pomoct. Hlavně o mém otci… cokoli z doby, kdy jsi ho poprvé viděla.“

Magiera čekala, zatímco její teta přemýšlela.

„Rodinné záležitosti by si možná měla rodina vyřizovat mezi sebou,“ pronesla nakonec.

„Ne.“ Magiera položila ruku na Leesilovo předloktí. „Je to i jejich věc… Už nejde jenom o mě.“

Bieja opět zaváhala. „Byli tři.“

„Cože?“

„Jak jsem řekla… otec odvedl matku, když sem poprvé přišel jako pán hradu, ale první noc se objevili tři. Dva byli šlechtici… ale třetí měl na tváři masku a na sobě uhlově černý háv. Byl to on, kdo Adryana jedinou ránou zohyzdil.“

„Adryanovu tvář?“ zeptala se Magiera. „Jeho jizvy… nikdo o nich nechtěl mluvit.“

„Za to může Yoan,“ zavrčela Bieja. „Může i za všechny ostatní blafy, které se během let vyrojily. Některé věci byly všeobecně známé, ale on tvrdil, že bude lepší, když budeme držet jazyk za zuby, jinak na sebe přivoláme další neštěstí. A se vším, co potom následovalo, jsem byla přinucena se smířit.“

Potřásla hlavou a něco si pro sebe zamumlala. „Adryan se pokusil ochránit tvoji matku. Byli zasnoubení - nebo si to aspoň myslel.“

Magiera seděla tiše a i přes blízkost ohně ji uvnitř mrazilo. Během bolestného dětství věřila jenom jedné osobě a tou byla teta Bieja, ale i ona skrývala tajemství.

„Co tím myslíš přinucena?“ zeptala se. „Nikdy jsem neviděla, že by ses někomu podřídila, pokud to zrovna nevyhovovalo i tobě.“

„Bála jsem se o Magelii,“ řekla Bieja. „Sestra byla mojí jedinou přítelkyní a oni ji odvedli. Někdy k nám přicházeli sluhové a vypravovali o tom, jak se obtěžkaná dítětem prochází po nádvoří, ale nikdy jí nedovolili jít ven, ani nás nepustili dovnitř. Mnohokrát jsem se o to pokoušela a připlížila se k hradu, jak nejblíže to šlo, ale nikdy jsem ji neviděla a dvakrát mě zbily hlídkující stráže. O otci už víš. Jednou v noci se objevil jeden ze šlechticů, kteří Magelii odvedli. Košili měl zmáčenou krví. Byla jsi na světě sotva několik hodin, když tě k nám přinesl spolu se zbrojí, amulety a mečem. Řekl, že to jsou dary od tvého otce. Také ti donesl Mageliiny modré šaty. To mě vyděsilo víc než cokoli jiného. Další den přinesl jeden z vojáků tělo tvé matky, abych ji mohla pochovat. To bylo naposledy, co jsme někoho z hradu viděli. Myslím, že tehdy v noci odešli, i když jsme si toho ještě dlouhou dobu nevšimli. S jistotou jsme to poznali, až když o půl měsíce později dorazil na hrad nový pán.“

Bieja na okamžik zavřela oči.

„Zpočátku jsem se tě snažila ukrývat a nějakou dobu se mi to i dařilo. Když se o tobě Yoan dozvěděl, požadoval, abys vesnici opustila, abychom tě nechali v lese zemřít, protože se bál, že bys na nás mohla přivolat další neštěstí. Ubránila jsem se tvým mečem a řekla mu, že vesnice by mohla dopadnout mnohem hůř, kdyby zabila dítě šlechtice, ať už ho otec opustil, nebo ne. Řekla bych cokoli, jen abych tě ochránila, ale strach je to jediné, čemu tihle tupci rozumí. A tak tě Yoan a ostatní nechali na pokoji - aspoň většinou. Ale byla jsi stálou připomínkou toho, co nám a hlavně Adryanovi provedli."
Magiera se odvrátila a už nechtěla nic víc slyšet. Bieja jí celé roky lhala, ale Magiera nedokázala vytlačit z mysli obrázek tety, hrozící Yoanovi mečem.
„Je mi to líto," řekla Magiera. „Ale měla jsi mi to říct."
„Byla jsi tak mladá a proč bych tě měla dále zatěžovat? Už tak jsi toho jako dítě musela hodně překousnout."
„Jak se pán jmenoval?" zeptal se Leesil.
Bieja potřásla hlavou. „Od té doby uběhlo už tolik času a my takové informace nebyli hodni. Říkali jsme mu prostě ‚můj pane'."
„Jmenoval se Massing?" vyptával se dál Leesil.
Wynn zachytila známé slovo a napřímila se. Magiera měla pocit, jako by ji uhodil do tváře. Otočila se k Leesilovi.
„Musel jsem to říct," zašeptal omluvně.
„Ostatní ho možná zaslechli," řekla Bieja a na okamžik se nad jménem zamyslela. „Nevzpomínám si."
„A kdo je pánem teď?" otázal se Leesil. „Na hradě možná pořád existují nějaké záznamy nebo něco podobného."
„Nemáme pána," odvětila Bieja. „Äntovi asi nenašli nikoho, kdo by byl ochotný se sem nastěhovat. Správcem jmenovali župana Cadella. Bydlí teď se ženou na hradě. Cadell je aspoň dobrý člověk. Zítra si s ním můžete promluvit."
Magiera odpověď tety sotva zaslechla. Pokaždé, když pátrala po prostých, přímých odpovědích, stávala se pravda, jako všechno ostatní v jejím životě, stále zmatenější.
„Pro dnešek to stačí," řekl Leesil. „Tvoje teta má pravdu. Na hrad můžeme zajít zítra."
Wynn se snažila rozhovor sledovat a Magiera předpokládala, že alespoň zčásti porozuměla. Učenka se napřímila, jako by se chystala promluvit, ale pak se zdálo, že změnila názor. Sklouzla ze židle na podlahu a začala něco šeptat Chapovi. Pes se na ni zadíval a zaškrábal na brašnu. Wynn vytáhla kůži s elfskými symboly a oba se pak usadili v koutě vedle kolovratu.
„Co to ti dva dělají?" zeptala se Bieja.
Magiera si povzdychla. „To je dlouhý příběh."
„Ty dlouhé stojí jako jediné za vyslechnutí," odvětila Bieja a opět obrátila pozornost k Leesilovi. „A já mám taky několik otázek."
Starší žena vstala, z místa u ohně zvedla cínovou konvici a nalila do tří nepolévaných hliněných šálků čaj. Leesil se začal ošívat.
„No, je to… Máme…" začal.
Bieja praštila konvicí o stůl, popadla Leesila za vlasy po straně hlavy a odhalila jedno špičaté ucho.
„Hej!" zvolal Leesil v obraně.
„Věděla jsem, že je na tobě něco divného!" vykřikla Bieja. „Co si myslíš, že děláš s mojí neteří, ty rarachu?"
Vrhla se k polici a sebrala z ní dlouhý zubatý nůž. Leesil vyskočil na nohy a sáhl do rukávů pro dýky.
„Očaroval jsi jí smysly, ale já vidím jasně," řekla Bieja. „O lesních přízracích a měňavcích toho vím víc než dost."
„Cože…?" vykoktal Leesil. „Nejsem… zadržte!"
Než mohla Magiera Leesila nebo tetu zastavit, míšencovo překvapení a váhavost všechno vyřešily. Místo aby na Magieřinu jedinou příbuznou tasil zbraň, ucouvl. Pod nohy se mu ale připletla lavice, kterou převrhl, a spolu s Magierou skončili na zemi chatrče.
„Tetičko, ne!" zakřičela Magiera a odkopla lavici stranou.
Bieja obešla stůl a přiblížila se k Leesilovi, který se snažil rychle co nejdál odplazit. Dupla mu však na

nataženou nohu a přitlačila ho k zemi.
„Nedovolím ti, abys ji odtáhl do zunu světa," obořila se na něj, „jako nějakou ztracenou holku v lese!"
„Magiero!" zaječel Leesil.
Magiera ještě nikdy neslyšela, že by jeho hlas zněl tak uboze, ale byla to Wynn, kdo na všech čtyřech přelezl po podlaze a začal Bieji mávat rukama před obličejem.
„Ne… ne špatný… přítel," vyrazila ze sebe Wynn.
Bieja ji bez námahy odstrčila. „Máš zmatenou mysl, děvče. Uhni z cesty. Taky tě očaroval."
Tento okamžik však stačil Magieře k tomu, aby se vyškrábala na nohy a popadla Bieju za zápěstí.
„Tetičko, zastav! Není to žádný chlípný duch, který se mě snaží odvléct. Je to jenom elf."
„Nejsem," vybuchl Leesil, vytrhl nohu zpod ženiny boty a sevřel si ji rukama. „Moje matka byla elfka."
„Sračky!" vyplivla Bieja. „Elfové neexistují, jsou to jenom povídačky cizinců. Takové stvoření tady nikdo nikdy neviděl."
„Ach, zrádní bohové," zamumlal Leesil.
Chap po celou dobu seděl v koutě a teď hlasitě zívl. Wynn psa v elfštině ostře napomenula. Magiera netušila, co učenka řekla, ale Chap se odvrátil a sklopil hlavu.
„Děkuju za pomoc!" řekl Leesil psovi.
Chap si odfrkl a lehl si na podlahu.
Ironie Biejina obvinění Magieře neunikla. Toužila tetě všechno povědět. Tato žena ji stále bez námitek milovala, zastavila staršího vesnice mečem a teď napadla zlého lesního ducha, který se pokoušel očarovat její neteř.
Ale nemohla jí říct všechno.
Nemohla jí povědět, že s Leesilem strávili léto a podzim lovem upírů z mýtů a pověstí, že je potomkem Vzneseného mrtvého, který se živil krví lidí. A už vůbec se nesměla dozvědět, že peníze, které domů posílala, pocházely z podvodů a krádeží, kterými se celá léta živila, když obracela obavy pověrčivých vesničanů proti nim.
„Vlastníme s Leesilem hostinec… ale to přišlo až později," řekla. „A elfové jsou bytosti z masa a krve, i když je lidé často nevídají. Leesilova matka žila jako jedna z mála mezi lidmi. A co se týká zbytku, nevím, kde začít."
Bieja hleděla na Leesila a očividně si nebyla jistá, jestli je její neteř při smyslech. „Kde jsi tohohle… elfa potkala?"
„Nejsem elf," zamumlal Leesil.
„Pokusil se mě okrást," odpověděla Magiera bez přemýšlení a teta se na Leesila zlostně zamračila.
„Tak se to nestalo," bránil se Leesil. „Teda… ne úplně."
Magiera si povzdechla a opatrně sebrala Bieje nůž. Zdálo se, že některé věci bude muset tetě přece jenom vysvětlit. A možná dokonce všechno.

Kapitola 4

P

říštího rána se Leesil probudil do studené místnosti. Oheň během noci vyhasl a také žaludek mu sevřel chlad. Dnes navštíví hrad, kde zemřela Magieřina matka.
Magiera se probrala na hliněné podlaze vedle něj a odhodila přikrývku stranou. Klidný výraz tváře nedokázal ukrýt hrůzu v jejích očích. Čím dřív celou záležitost vyřídí, tím rychleji ji odsud bude moct odvést.
Magiera během lehké snídaně mlčela, což Leesilovi dělalo větší starosti než dřív. Možná proto, že existovalo tolik nezodpovězených otázek o její minulost a určitě i další otázky, které ho zatím ještě ani nenapadly. Naštěstí se mu podařilo přesvědčit tetu Bieju, že nemá v úmyslu její neteř unést, a tak se mu teď pokoušela vysvětlit, jak to v okolí chodí. Župan, jenž se staral o hrad a léno, bude mít čas setkat se s nimi až během odpoledne. Byl stále ještě obyčejným rolníkem, který se musel starat o pozemky a domácnost, proto záležitosti léna vyřizoval v brzkém odpoledni a slyšení nechával na později.
„Záležitosti léna?" zeptal se Leesil. „Co vlastně dělá?"

Bieja se usmála. „Máme víc štěstí než členové jiných klanů. Cadell se sám stará o účetnictví a kontroluje, jak se daří vesnicím v jednotlivých županstvích panství. Jen v našem županství je pět vesnic. Pokud se stane nějaké neštěstí a některá z vesnic nemůže zaplatit daně, čelí výběrčím Äntových sám."
Leesil měl tetu Bieju s každým okamžikem raději, i když mu někdy naháněla docela strach. Byla silná a citlivá, a ačkoli celý její život ovládaly pověry, hodně toho věděla. Po nedorozumění, k němuž minulou noc došlo, bylo jasné, že výbušnost a touha ochraňovat byly součástí povah žen v této rodině.
„No, když teda musíme návštěvu hradu odložit," řekl, „můžeme nějak pomoct? Nouze mě naučila opravovat střechy a starý nábytek."
„Něco z toho jsem pochopila," řekla Wynn a uklidila misky ze stolu. „Pokud máme ráno volné, ráda bych si vyprala oblečení. Magiero?"
Magiera přikývla, prohrábla si černé vlasy a začala je splétat. „Vyřídíme si, co potřebujeme, dokud máme čas. Kdo ví, kdy k tomu zase bude příležitost."
„Počkej, já ti je zapletu," řekla Bieja a stoupla si za neteř.
Magiera ztuhla, ale Bieja jí odhrnula neposedné prameny vlasů z tváře. Magiera se uvolnila, zatímco tetiny hbité prsty pletly cop.
Leesil se snažil nezírat, ale neustále po nich vrhal pohledy. Bieja si dala načas, možná aby si vynahradila dlouhé roky, během nichž nemohla o neteř pečovat. V hrudi ho zabolelo, a tak vstal a vyšel ven.
Zbytek dopoledne strávili praním a balením. Leesil nasekal pro Bieju dřevo a naskládal ho podél stěny chatrče. Vyhýbali se vesničanům, kde jen mohli, a nikdo se nezastavil na návštěvu. Den by proběhl v dokonalém klidu, kdyby nebylo Chapa, jenž neustále nervózně pobíhal po chatrči a škrábal na dveře. Ale pokaždé, když ho Leesil vypustil ven, jen se rozhlédl po vesnici a žalostně zakňučel.
„Co je s ním?" zeptal se Wynn.
Wynn se pokusila se psem promluvit pomocí kůže se znaky, ale jen potřásla hlavou. „Pořád opakuje koně a cesta. Chce pryč."
Leesil poplácal psa po hlavě. „Snad zítra."
To Chapa ještě víc podráždilo. Tiše zavrčel a odplížil se do vzdáleného kouta chatrče, kde si lehl na zem, složil hlavu na tlapy a bedlivě je sledoval.
V půlce odpoledne vyhlédla Magiera ven z okna a povzdechla si. Se ztuhlou čelisti se obrátila k Leesilovi. „Už je čas."
Přikývl a pohlédl na čepele, ležící na sbalených věcech v koutě. Jeden konec měl tvar ocelové lopaty s prodlouženou špičkou a naostřenými hranami. Oválný otvor v základně umožňoval čepel sevřít a bodnout. Oblé „křídlo" se pak táhlo od základny podél celého předloktí až k loktu. Nechal si ušít zvláštní pochvy, aby si mohl zbraně připnout k opasku.
„Čepele… nebo jenom dýky?" zeptal se.
Magiera na okamžik zaváhala, než odpověděla. „Raději bych nevypadala, jako že jdu do války, ale na druhou stranu nechci jít ven neozbrojená. Dokážeš zakrýt čepele pláštěm?"
Sama se už do pláště oblékla a ukryla pod ním meč, takže ven vykukovala jen špička.
„To by šlo," odpověděl a následoval její příklad, pak přešel kvůli Wynn do belaskijštiny. „Pokus se Chapa přinutit, aby přestal kňučet. Bolí mě z něho hlava."
Wynn byla oblečená do kalhot a červené košile, kterou si půjčila od Leesila, neboť její bílá ještě neuschla. Košile byla příliš velká, ale podařilo se jí zastrčit ji do kalhot. Natáhla si krátký háv s kápí, ale než mohla promluvit, vyrazil Chap ke dveřím.
Obrátil se a zatarasil jim cestu. Místo kňučení teď začal vrčet. V denním světle, které pronikalo otevřenými dveřmi dovnitř, jeho stříbřitá srst jemně modře zářila. Průzračné oči mu naplnilo zoufalství. Vycenil zuby a zadíval se na Magieru.
„Nech toho!" rozkázal Leesil. „Co to s tebou je?"
Natáhl se, aby popadl psa za srst na krku, ale Chap se otočil a ohnal se po něm zuby.
„Nechce, abychom tam šli," řekla Wynn. „S každou zmínkou o hradu je čím dál neklidnější."
„Taky tam nechci jít, ale musíme," řekla Magiera smutným hlasem a přistoupila blíž ke psovi. „Pokud chceme získat odpovědi, nemáme na výběr."
Chap dvakrát štěkl v domluveném znamení ne a znovu zavrčel.

„Wynn, nedokážeš si s ním…?“ Leesil se na něj na okamžik zadíval, pak ho něco napadlo. Přešel zpět do droevinštiny a promluvil k psovi: „Tak jo. Vyhrál jsi. Sbalíme si věci a odejdeme.“
Chapovo chování se nezměnilo, jako by nerozuměl ničemu z toho, co Leesil řekl. Leesil se obrátil zády k psovi a čelem k Bieje, stojící za stolem. Psův výbuch ji vyvedl z míry.
Během let, které spolu strávili, hovořil Leesil k Chapovi téměř výlučně belaskijštinou, která se na pobřeží, a dokonce i v zapadlých částech Straviny používala nejčastěji. Leesil věděl, že Chap rozumí ještě elfsky. Zdálo se však, že dokonce i kouzelné stvoření v psí podobě se muselo jazyk naučit.
Chap rozuměl droevinsky asi tolik jako Wynn. Možná míň.
Leesil se usmál, což tetu Bieju zmátlo.
„Existuje nějaké místo, kam bychom ho mohli zavřít?“ zeptal se Leesil tiše.
„Vzadu za domem je kůlna,“ navrhla Bieja. „Má pevné dveře. Ale jak ho tam chcete dostat?“
Chap je stále ostražitě sledoval. Leesil na Magieru vědoucně pohlédl, pak se otočil k Wynn a opět změnil jazyk.
„Naše věci se tady budou jenom plést pod nohy. Odneseme je dozadu do kůlny.“ Zvedl brašnu z podlahy a Wynn s Magierou následovaly jeho příklad. Pak se obrátili k Chapovi. „Uhni mi z cesty, ty chlupatá potvoro. Už mě z tebe bolí hlava a mám toho dost.“
Odstrčil Chapa nohou a doufal, že ho pes nekousne. Chap se se zavrčením odsunul stranou a Leesil vystrčil Magieru před sebou ze dveří.
„Rychle,“ zašeptal.
Magiera mu věnovala nechápavý pohled, ale dala se do běhu kolem chatrče. Chap se vrhl vpřed, ale Leesil mu zatarasil cestu a vystrčil ven Wynn. Nechtěl Chapa ještě víc podráždit, ale musel ho vyvést z rovnováhy.
„Valhachkasej'â!“ obořil se Leesil na psa jednou z mála elfských frází, které znal. „Ty zrádná potvoro.“
A vyklouzl ze dveří. Uběhla sotva vteřina a Chap ze sebe vyrazil pobouřené štěknutí. Leesil si pospíšil kolem chatrče, kde našel Magieru s Wynn stát vedle otevřených dveří do kůlny. Zastavil se a rychle se přitiskl k zadní stěně domku. Když Chap oběhl roh, uviděl nejdřív jenom Magieru s Wynn. Vrhl se vpřed a Leesila spatřil až v okamžiku, kdy už bylo pozdě. Leesil se objevil za Chapem, popadl psa ve skoku za zadní tlapy a strčil. Za rámusu padajícího dřeva, motyk a polic vletěl Chap do kůlny.
Magiera rychle zavřela dveře. Leesil se o ně opřel zády a zabořil paty do země. Zevnitř se okamžitě ozvalo vrčení a dveře se začaly otřásat pod nárazy.
„Mohla bys, hm… najít něco, čím bychom podepřeli dveře?“ zeptal se Magiery.
Zamračila se na něj a prohlásila, že tohle je další z jeho bláznivých nápadů, pak sebrala lopatu, která zůstala venku, a podepřela jí dveře.
Wynn otevřela ústa, Chap se dál vrhal na dveře.
„Jak jsi mu to mohl udělat? Chap je kouzelné stvoření a možná toho ví o světě mnohem víc než my. Pokud nechce, abychom tam šli, má k tomu důvod.“
„Který nám nechce říct,“ odpověděla Magiera. „Dokud to neudělá, je tohle jediné místo, na kterém můžu získat odpovědi. Když nám nechce pomoct, ať nám jde z cesty!“
Wynn sebou nad krutým tónem jejího hlasu trhla. „Možná bych měla zůstat s ním.“
„Ne, pokud najdeme nějaké záznamy, budu tě potřebovat,“ řekl Leesil a odstoupil od dveří kůlny. „Dokážu číst droevinsky, ale ty jsi učenec.“
Leesil zamířil v čele malého průvodu ven z vesnice a k hradu. Po cestě minuli několik nervózních venkovanů, ale nikdo s nimi nepromluvil. V lese jim hrad zmizel z očí. Když vyšplhali na poslední kopec, Leesil ucítil, jak se mezi nimi při pohledu na tvrz, tyčící se na vrcholku kopce, znovu rozhostilo napětí, jež předtím vyvolal blížící se soumrak.
Byla to obyčejná pevnost, omšelá věkem. V dolní polovině rostl mezi lišejníkem pokrytými kameny mech. Na jedné straně stála nízká stáj, na druhé malá opuštěná kasárna s hliněným komínem. Celou stavbu obklopovala kamenná zeď, jež během let přišla o polovinu své výšky a také o vrata. Do vzdálenosti třiceti kroků od zdi byl na všech stranách vymýcen les.
Wynn přistoupila blíž k Leesilovi a ve vlhkém odpoledním vzduchu se zachvěla. Byla tak malá, že mu nesahala ani po bradu. Vlasy jí zakrývala kápě, z jejíchž záhybů vykukovala pouze tvář, takže když k

němu vzhlédla, vypadaly její ustarané oči ještě kulatěji. Magiera se zastavila po jeho druhém boku a bez mrknutí hleděla na pevnost.
Na nádvoří poblíž vstupních dveří do hradu stáli dva strážci. Tiše spolu hovořili, zatímco třetí odváděl koně do stáje a ke žlabu s vodou.
„Pořád chcete jít dovnitř?“ zeptala se Wynn.
„Magiero… znáš cestu,“ řekl Leesil.
„Ne,“ odvětila. „Neznám.“
Pozvedl obočí.
„Dál jsem se nikdy nedostala,“ řekla. „Zakázali mi sem chodit… Nikdo z vesnice sem nikdy nezavítal dobrovolně.“
„Ale strávila jsi poblíž celé dětství,“ namítla Wynn překvapeně. „Musela jsi…“
„Několikrát jsem se sem připlížila,“ odvětila Magiera, „ale nikdy dál než k hranici lesa.“
Leesil položil Magieře ruku na záda a začal pomalu kráčet vpřed. Když s Magierou prošli průchodem bez brány, stráže spolu přestaly hovořit. Každý ze strážců byl ozbrojen oštěpem a nožem v pochvě u opasku, ale oblečení měli prosté a obnošené. Byli to asi místní, které zaměstnal župan.
„Můžu vám pomoct?“ zeptal se menší z mužů a jeho tón naznačoval, že by měli rychle říct, co tady chtějí.
„Musíme si promluvit se županem,“ řekl Leesil.
„Očekává vás?“
Leesil cítil, jak se Magiera zachvěla a stiskla mu ruku. Pak ho pustila a udělala krok vpřed. Když promluvila, zněl její hlas zdvořile, ale chladně.
„Dorazili jsme teprve minulou noc. Musíme s ním nutně mluvit.“
Muž potřásl hlavou. „Nechte svoji žádost u mě a já se postarám, aby ji dostal. Pokud přijdete zítra, možná bude…“
„Nech toho předstírání, Cherocku,“ zavolal hluboký hlas. „Otec propásl oběd, a tak jí brzkou večeři. Dnešek je stejně málo vzrušující jako včerejšek, takže nám pár návštěvníků nebude vadit.“
Leesil se otočil a zapátral po muži, jenž promluvil.
Ve vchodu do hradu stál štíhlý muž s divokou, neuspořádanou hřívou černých vlasů, jež mu padaly na ramena. Jeho tmavá pleť téměř odpovídala olivovému zbarvení kůže Wynn a naprosto se lišila od bledých vesničanů a rádoby strážců. Na sobě měl rezavé kalhoty, vysoké boty a košili v barvě mořské zeleně, jejíž rukávy měl srolovány do půlky paží. V jedné ruce svíral housle, ve druhé smyčec. Nástroj byl v místech, kde obyčejně spočívala mužova brada, dokonale ohlazený. Muž se na ně usmál a pokynul smyčcem, aby vstoupili dovnitř. Leesil z něj nevycítil nic než skutečně přátelské přivítání.
„Pojďte, pojďte,“ volal mladý muž. „Cherock si hraje na důležitého, ale otec si na ceremonie nepotrpí. Připojte se k nám.“
Tak uvolněné přivítání neočekávali, následovali však s Wynn Magieru ke dveřím. Mladík si je všechny pečlivě prohlédl. Při pohledu na Wynn, na níž se nejdéle zastavil pohledem, se mu rozšířil úsměv.
„Jmenuju se Jan. Cherock se chová, jako by otec byl nějaký velký mocnář, ale tolik práce zase nemá. Než jsme se přestěhovali na hrad, žili jsme v otcově hlavní vesnici nebo jsme navštěvovali matčin lid… umírám touhou po společnosti někoho jiného než těchhle ňoumů, kteří pořád trčí na nádvoří.“
Když Leesil míjel Jana, stojícího ve dveřích, všiml si, že mu lalůček levého ucha zdobí tři stříbrné kroužky.
„A kdy naposledy někoho přijal?“
Jan na okamžik zauvažoval. „Myslím, že na konci léta. Jedna z vesnic potřebovala peníze na novou mulu. Asi nepotřebujete někoho na práci, že?“ Kývl na Wynn a spiklenecky zašeptal: „Pokud byste chtěli Cherocka, nějak už bych to zařídil. Trochu námahy by mu mohlo spravit charakter.“
S pohledem upřeným na mladíka Wynn couvla a pokoušela se potlačit úsměv.
„Nerozumí místnímu jazyku,“ řekl Leesil.
„Ach, takže jsme oba ztraceni v cizí zemi, že?“ Jan rozevřel náruč ve vznešeném gestu. „Lid mé matky hodně cestuje. Vídaty vravetí Belaskina?“
Wynn vypadala okouzleně a zdálo se, že se jí ulevilo, když se jí syn župana formálně zeptal, jestli hovoří belaskijsky. U Leesila však mladíkova slova vzbudila podezření. Kde se obyčejný vesničan ze

zapadákova naučil tak dobře tento jazyk?
Jan je popohnal krátkou chodbou do hlavní síně hradu a celou dobu přitom hovořil s Wynn. Místnost nebyla o mnoho větší než velká komnata a Leesilovi se zde zdálo po chladu panujícím venku příliš horko. Na pravé straně stoupaly vzhůru točité schody a podobné pak klesaly dolů vlevo. Dřevěný strop ve výšce asi dvou mužů nebyl tak starý jako kámen ve zdech a pravděpodobně vznikl dlouho poté, kdy byla pevnost postavena. Také původní ohniště uprostřed místnosti vydláždili a místo toho zabudovali do opačné stěny velký krb, kterým by se dalo i prolézt. Hučel v něm oheň a kouř unikal vzhůru omítnutým komínem. U stolu seděli starší muž a žena a jedli chlebové placky a pečené skopové.
„Máme návštěvu," oznámil Jan a plácl sebou do volné židle. „Cherock je málem poslal pryč. Otče, musíš si s tím mužem promluvit. Dej mu na práci něco důležitého, aby nevyháněl lidi, kteří za tebou přijdou."
Janův otec vzhlédl a z úst mu vyčuhoval kousek chleba. Na rozdíl od syna byl župan podsaditý, bledý muž s blednoucími pihami a krátce ostříhanými rudými vlasy, prokvetlými stříbrem. Pozorně si Leesila s Magierou inteligentníma očima prohlédl, pak vytáhl chléb z úst a vstal.
„Synova dobrosrdečnost je silnější než jeho dobré způsoby," řekl. „Já jsem Cadell, správce léna a župan jednoho z klanů. To je moje žena Nadja."
Žena se postavila, usmála se a vybídla je, ať se posadí. Chováním připomínala syna a jejich podoba byla až překvapující. Byla rovněž štíhlá a měla divoké černé vlasy a kůži tmavší než Wynn. V uších jí visely zlaté náušnice a na sobě měla azurově modré šaty s oranžovou kašmírovou šerpou kolem pasu. Jedno předloktí jí zdobil rudý náramek, pravděpodobně ze slitiny mědi a mosazi. Teprve když přistoupili ke stolu, všiml si Leesil rytin na náramku, které zobrazovaly propletené ptáky s dlouhými péřovými ocasy a drobnými zelenými kamínky v místě očí.
Wynn několikrát pohlédla na Jana, pak na Nadju a zase zpět.
„Jste kočovníci z hor… Tzigäni?" vyhrkla belaskijsky. „Něco málo jsem o vašem lidu četla. Co děláte tak daleko na jihu? Co v pustých horách jíte? Opravdu vidíte do budoucnosti?"
Než se mohl Leesil ovládnout, proměnilo se jeho povzdechnutí v zasténání. S Magierou cestovali horami jen párkrát, ale o Tzigänech toho věděl dost na to, aby byl opatrný. Ne že by byli nebezpeční, ale v jejich přítomnosti se často ztrácely věci. Nadja s Janem zamrkali nad přívalem Wynniných otázek a Jan vybuchl smíchy. Odložil housle na stůl a poplácal nejbližší židli.
„Pojď, posaď se ke mně, maličká, a já ti všechno povím. Za prvé dáváme přednost jménu Móndyalítko. Slovo, kterým nás označují Belaskiané, je poněkud… neslušné."
To je, pomyslel si Leesil, ale na potulné zloděje se hodí. Situace se jim začala vymykat z rukou, a tak se rychle obrátil k županovi Cadellovi.
„Proto jsme nepřišli." Kývl na Magieru. „Já a má společnice hledáme informace a doufali jsme, že nám pomůžete."
Nadja, jež sledovala Magieru s otevřenou zvědavostí, k nim natáhla ruku. „Pojďte a posaďte se. Jaké informace hledáte?"
„O mém otci," odpověděla Magiera a potřásla hlavou nad nabízenou židlí. „Snažím se přijít na způsob, jak ho najít. Když jsem se před dvaceti pěti lety narodila, byl správcem tohoto panství. To je všechno, co o něm vím. Vesničané, kteří zde v té době žili, si nepamatují jeho jméno nebo mi ho odmítají prozradit. Doufala jsem, že budete mít nějaké záznamy."
Nadja nakrčila olivově hnědé čelo a obrátila se k manželovi. S pohledem upřeným na desku stolu si Cadell promnul širokou čelist a potřásl hlavou.
„Když jsme se nastěhovali, byl hrad v troskách," řekl. „Nábytek rozkradli. Skoro dva roky tady nikdo nežil ani nevybíral daně. Souhlasil jsem, že léno převezmu, pokud se princ Rodek vzdá ztracených daní a poskytne mi čas na nastolení pořádku."
Představa, že by někdo ponechal léno dva roky bez správce, připadala Leesilovi podivná, teď však nebyl na zvědavost čas. Měli důležitější věci na práci.
„Muselo tady něco zůstat," řekl. „Účty, knihy… cokoli?"
„Já nic nenašel," odvětil Cadell. „Je pravděpodobné, že poslední pán odnesl všechno Äntovým, jinak by to lidé rozkradli. Musel jsem začít úplně od začátku, dokonce bylo nutné sečíst i všechny domácnosti ve vesnicích a zjistit, co je nutné zaplatit."

Magieře se na tváři objevil zklamaný výraz. Sklopila oči k podlaze a sevřela opěradlo židle.
Malá část Leesila rovněž cítila zklamání. Ale větší části se ulevilo, což s sebou přineslo pocit viny. Ať už byl Magieřiným otcem kdokoli, Leesil se obával, že její matka nezemřela při porodu, nýbrž mnohem horší smrtí. Už si nebyl jistý, jestli by se měla Magiera vůbec něco dozvědět. A největší pocit viny mu způsobovala touha vydat se co nejrychleji na sever za vlastní matkou, když se Magieřino pátrání ukázalo jako bezvýsledné. Magelia byl mrtvá, ale stále ještě existovala možnost, že Nein'a je naživu.
„Kdyby někdo záznamy skutečně odnesl, kde by skončily?“ zeptala se Wynn.
Cadell se zamračil. „Äntovi mají zámek v Enemusku, v největším městě provincie. Ale záznamy by spíše odvezli do hlavního města, do Kéonsku. Princ Rodek Äntes bude ještě tři roky vládnout jako korunní princ a po zbytek vlády bude žít v královském paláci. Pokud vím, tak nevěří mladšímu bratrovi, vévodovi Lúchyanovi, že se postará o rodinný majetek. Pokud nějaké záznamy existují, najdete je v hlavním městě, ale neexistuje žádná záruka. Už dlouhá léta spolu šlechtici bojují a Kéonsk byl vždy centrem sporů. Shořelo mnoho domů a s nimi i záznamy.“
Na začátku Cadellovy řeči se v Magieřiných očích opět objevila naděje, ale když skončil, Leesil viděl, jak se opět vytratila.
„Můžeme se rozhlédnout po hradě?“ zeptala se Wynn. „Nebudu se do ničeho vměšovat, ale dokumenty mohou být ukryty na místech, která ostatní přehlédli.“
Leesil o tom nebyl přesvědčen a Wynn zachytila jeho pochybný výraz.
„Učenci, kteří se zabývají uspořádáváním záznamů, jako mistr Tilswith nebo já, ví, jak se o dokumenty starat a jak je chránit,“ řekla. „Vím, po čem se dívat.“
Cadell souhlasil, ale pod podmínkou, že pokud něco najdou, přinesou to napřed jemu. A pátrání začalo. V přízemí se kromě hlavní síně nacházely také skladiště a kuchyň, v prvním patře pak ložnice a jedna místnost, přeměněná v pracovnu. Jako dítě Leesila vycvičili v pátrání po skrytých prostorách, takže také věděl, po čem se dívat. Procházel místnostmi, prohlížel stěny, podlahy a stropy a hledal v nich pukliny nebo neobvyklé struktury. Wynn zatím pátrala v nábytku a pod ním, vytahovala zásuvky a nahlížela za ně a pod ně. Dokonce zkontrolovala i židle a nohy stolů, neboť se v nich mohly ukrývat duté schránky. Žádný z nich ale nic nenašel.
„Ještě to nevzdávej,“ ujistila Wynn Magieru. „Začala jsem tady, protože mistr Tilswith vždycky říká, že nejlepší je začít v patrech. Ale většina archivů je zřízena v přízemí nebo níž, kde jsou lépe chráněny před ohněm a zloději.“
Leesil souhlasil. V přízemí na ně u vchodu čekal Jan.
„Můžu pomoct?“
„Dovolíte nám nahlédnout do sklepa?“ zeptala se Wynn.
Jan sebral ze stolu svícen. „Následuj mě, maličká.“
Wynn vytáhla z kapsy krystal studené lampy a promnula ho v rukou, dokud nezačal svítit. Pohled na krystal vzbudil u Jana takovou zvědavost, že Leesil opět zostražitěl. Cestou dolů do temnoty po točitém schodišti se však mladík na nic nezeptal.
Schodiště vedlo do čtvercové místnosti, z níž vybíhala chodba, vedoucí pod celým hradem. Bylo zde stejně chladno jako venku. Jan kráčel první a Wynn se držela za ním. Mladík se jen na okamžik zastavil, aby rozžal dvě olejové lucerny na stěně.
V chodbě se nacházelo šest dveří ze silného dřeva a se zrezavělými panty, tři na každé straně. Mezi nimi se pak klenuly podpěrné oblouky z větších kamenů. V polovině průchodu ukázal Jan na podlahu a varoval je, aby nezakopli o panty mříže v podlaze. Leesil chytil Wynn za zápěstí a přiblížil krystal k mříži. Osvětlil vyhrabanou čtvercovou místnost, páchnoucí neustálou vlhkostí - hradní vězení. Na okamžik se Leesilovi zdálo, že na něj zdola hledí vyhublé tváře. Rychle se odtáhl.
Za všechno mohl starý pocit viny, který se v něm ozval. Kolikrát sám pomohl vsadit lidi do podobných míst - nebo horších - pod hradem lorda Darmoutha na Bojištích?
„Co je v těchhle komorách?“ zeptala se Magiera. Zatlačila na první dveře vlevo, ale odmítly se hnout.
„V jedné jsou naše zásoby,“ odpověděl Jan. „V další jsou věci, které jsme vybrali na daně místo obilí a peněz.“
„A když jste sem poprvé přišli, nic jste tady nenašli?“ zeptal se Leesil, zatímco si prohlížel zrezivělou

západku na Magieřiných tvrdohlavých dveřích.
„Nic důležitého," odvětil Jan. „Staré bedny s moly prožraným oblečením nebo plechovými talíři, asi z dob, kdy v kasárnách ještě bydleli vojáci. Všechno jsme neprohlíželi."
„Tak je na čase to udělat," řekla Magiera a ukázala na dveře. „Jsou zamčené?"
„Tyhle nejsou," ozval se Leesil. „Pomoz mi."
Oba se do nich opřeli. Dveře se pohnuly a Leesil začal pracovat na západce.
„Všechny by měly být otevřené," řekl Jan. „Není tady nic cenného, co by stálo za zamčení."
Wynn přistoupila k Leesilovi a zvedla krystal tak, že světlo proniklo otvorem ve dveřích. Místnost byla dost velká na to, aby se v ní dalo lehnout, ale zároveň taky prázdná. Leesil vzal krystal do ruky a pozorně prohlédl všechny stěny, pak zavrtěl hlavou.
„Je to starý, nedůležitý hrad," pronesl s lítostí. „Pečlivě to tu prohledáme, ale neočekávej, že bychom na tomhle zapomenutém místě našli hodně tajemství."
„Další," řekla a ignorovala jeho slova.
Postupovali chodbou dveře od dveří. Některé otevřeli snadněji než ty první a našli za nimi vymetené a vyčištěné místností, v nichž bylo uskladněno zboží, které vesničané přinesli na hrad jako platbu daní. Několik volných nebo rozlámaných kamenů ve stěnách bylo nahrazeno novými a omítnuto. Nenašli nic neobvyklého.
Leesil prohlížel kameny v chodbě. Prasklé nebo zlomené byly v průběhu let vyměněny a stěny nyní představovaly změť odstínů a struktur. Vlhké počasí a mokrá hlína asi spolu s tíhou hradu přispěly k narušení základů. Našel náznaky dalšího opotřebování, opraveného i neopraveného, a také znamení toho, že spodní část hradu byla od dob založení rozšířena. Kameny na konci průchodu nebyly tak staré jako ty poblíž schodů a čtvercové komnaty.
Jen v místnostech, jež ležely naproti sobě na konci chodby, objevili něco zajímavého. V krabicích tam našli předměty, které pravděpodobně pocházely z dávno opuštěných kasáren. Leesil vyšel zpět do průchodu a obrátil se k Magieře.
Mračila se na chodbu s otevřenými dveřmi, jako by pátrala po nepříteli, jenž se odmítal ukázat.
„Nic tady není," řekl Leesil.
Otočila se k němu s výrazem chladným jako kameny kolem nich, jako by na ni jeho slova ani přítomnost nijak nezapůsobily. Když se zhluboka nadechla, její vzdor zakolísal. „Prohlédni všechny bedny," řekla, pak se otočila a odkráčela pryč chodbou.
Leesil se vrátil do poslední místnosti, kde se na něj Wynn zahleděla smutnýma očima.
„Projdeme je všechny," řekl a ukázal na bedny, naskládané podél stěn malé komnaty. „Vyprázdníme je… a pak skončíme."
Wynn přikývla, a dokonce i Jan jen mlčky stáhl první bednu na podlahu a otevřel ji.
Leesil toužil vydat se za Magierou, ale pak si to rozmyslel. Seděla na posledním schodě s hlavou skloněnou a lokty opřenými o kolena. Určitě zoufalství zamaskuje vztekem. Ať už by řekl cokoli, jen by tím všechno zhoršil.
„Leesile, pojď se podívat na tohle," řekla Wynn.
„Co je to?" zeptal se, když vstoupil zpět do místnosti.
Wynn potřásla hlavou. „Nejsem si jistá. V téhle místnosti před mnoha lety shromáždili věci z kasáren. Možná tady kdysi mívali vojenskou posádku. V první bedně jsem našla pergamen. Nějaký seznam."
Opotřebovaný pergamen byl na okrajích oškubaný a roztrhaný v prastarých zlomech, podle nichž byl složen do obdélníku. Leesil do pergamenu přímo neviděl, neboť Jan si tiše přeříkával slova, jež byla na zažloutlém a špinavém listu napsána.
„Je to jenom seznam věcí v místnosti," řekl Jan. „Z dávných let. Otce by tak staré seznamy a inventáře nezajímaly. Už by nám k ničemu nebyly."
Wynn se zadívala na list, pak se rozhlédla po místnosti. Schovala pergamen do kapsy a otevřela další krabici. S Janovou pomocí prohledala obsah zbývajících beden, ale nenašla nic, co by stálo za povšimnutí.
Jan pohlédl na Leesila a potřásl hlavou.
„To stačí, Wynn," řekl Leesil a stiskl mladé učence rameno. „Tady jsme skončili."

Wynn se odtáhla, neboť ještě nebyla připravena to vzdát. Vytáhla pergamen z kapsy a zadívala se na něj, ačkoli nerozuměla jazyku, v němž byl napsán.
„Pojďme," řekl Leesil.
Vyšli z místnosti a zamířili zpět chodbou, přičemž postupně zavřeli všechny otevřené dveře. Leesil slyšel, jak Wynn celou cestu zpět ke schodišti počítá: „Jedna, dva, tři… pět, šest, sedm."
Magiera na něj pohlédla. Nenacházel žádná slova útěchy, která by nezněla jako prázdné výmluvy. Natáhl k ní ruku a ona ji po chvíli ticha sevřela a vstala. Leesil začal stoupat vzhůru po schodech.
„Sedm?" zašeptala za nimi Wynn. „Leesile… je jich sedm."
Ohlédl se a zjistil, že učenka stále stojí pod schody a hledí do chodby. Leesil jí neviděl do tváře, ale zahlédl, jak zvedá hlavu od pergamenu k průchodu a zase ji sklápí.
„Pokud je tohle seznam všeho, co v místnostech uskladnili," zamumlala. „Sedm sloupců… pro sedm komor."
Magiera stiskla Leesilovi ruku, pak ho pustila, seběhla dolů ze schodů a sebrala Wynn pergamen. Zadívala se na něj, poté vzhlédla k Leesilovi. Veškerou naději v jejích očích však překryl strach z další slepé uličky.
„Sedmou komnatou by mohla být místnost se schody," navrhl Jan.
Wynn poklesla ramena, ale Magiera dál hleděla na Leesila a čekala.
Leesil sestoupil ze schodů, aby se k nim připojil, a snažil se vypadat bezvýrazně. Natáhl ruku k Wynn. „Dej mi krystal."
S krystalem v dlani pak poklekl, aby prozkoumal podlahu v komnatě. V jejím středu našel mělké stopy po tom, jak odtud někdo táhl něco těžkého do chodby. Čáry byly plné prachu a hlíny, takže musely být dost staré. Kolem stěn našel kulaté skvrny, které naznačovaly, že zde kdysi stávaly velké sudy plné tekutiny. Ukázal na ně.
Jan pohlédl přes rameno Magiery do pergamenu a potřásl hlavou. „Není tady žádná zmínka o sudech, jen o bednách," řekl.
Leesil se zhluboka nadechl a opatrně, tiše vydechl, pak se podíval na Magieru.
„Ujisti se," řekla mu.
Vstal a rozhlédl se po schodišti, stropě a po dveřích v chodbě. Nakonec se zastavil pohledem u slepého konce chodby. Na hradě bylo jen jediné sklepní skladiště a jen jediné vězení.
Leesil opět zvedl oči ke kamennému stropu. Nad sklepními komorami se nacházelo přízemí hradu, obklopené silnými kamennými zdmi. Při hloubení dutého prostoru s chodbou a komorami určitě mysleli na podepření podlaží nad ním.
„Počkejte tady," řekl ostatním.
Leesil začal stoupat vzhůru po točitých schodech a počítal přitom jednotlivé stupně. S výjimkou vchodu, kuchyně vzadu a schodišť, vedoucích nahoru a dolů, se hlavní síň hradu dotýkala vnějších stěn. V síni pak odpočítal stejný počet kroků podél zdi, až si byl jistý, že stojí přímo nad komnatou se schodištěm ve sklepení. Odtud spočítal, kolik kroků musí udělat na opačnou stranu hradu - bylo jich padesát osm. Vrátil se zpět do sklepa a zadíval se na chodbu s komnatami.
„Co to dělá?" zeptala se Wynn.
„Buď zticha a nech ho přemýšlet," odpověděla Magiera.
Při pohledu na novou jiskřičku naděje v Magieřiných očích se Leesilovi obrátil žaludek. Naděje byla malá, ale přesto kývla, aby pokračoval. Leesil spočítal vzdálenost od schodiště na konec chodby. Měřila čtyřicet dva kroků.
Chodba byla mnohem kratší než celá délka hradu ve stejné linii.
To ještě nemuselo nic znamenat. Možná prostě udělali sklep kratší, aby nepodkopali hlavní zeď hradu. Kameny ve zdi na konci průchodu sice byly novější, ale stále zašlé věkem. Jen to potvrdilo jeho domněnku, že sklep byl od postavení hradu postupně rozšiřován. Zadíval se na zeď - a jeho podezření zesílilo.
Při první prohlídce si nevšiml, že kameny jsou zašlé příliš jednotně. Nenašel žádné známky oprav. Přidržel krystal blízko u stěny a pohyboval jím ze strany na stranu. Kameny byly na sebe pevně naskládány od jedné stěny ke druhé a od podlahy ke stropu.

Leesil zadržel dech. Slyšel, jak Magiera s ostatními přistoupili blíž.
„Co?“ obořila se na něj. „Něco jsi našel… vidím to na tobě.“
Přidržel krystal v rohu.
Kameny zdi na konci tunelu byly odsekány tak, aby dokonale zapadly do postranních stěn.
Chodba byla původně delší, ale někdo ji zatarasil, aby něco zakryl. Leesil si sundal plášť a odvázal čepele od opasku.
„Potřebujeme nářadí,“ řekl. „Tuhle stěnu postavili dodatečně a chodba za ní pokračuje dál.“
„Počkejte,“ řekl Jan. „I když vám otec dovolil se tady porozhlédnout, nemůžete začít bourat zdi. Odstraníte špatnou stěnu a celé tohle místo nám spadne na hlavu.“
Magiera popadla Jana za košili. „Udělej, co říká!“
Leesil se natáhl sevřel Magieřino zápěstí a odtrhl ji od Jana.
„Tuhle zeď postavili později,“ vysvětlil a nespouštěl oči z Magiery. „Nic nepodpírá. Přiveď otce a přines nějaké nářadí! Wynn, jdi s ním.“
Jan se otočil a něco si pro sebe zamumlal. Wynn ho následovala. Magiera upírala oči na stěnu.
„Musí tam něco být…“ zašeptala. „Nemůžu… nemůžu odejít s prázdnýma rukama.“
Znělo to tak zoufale, až ji Leesil sevřel v náručí. Magiera mu klesla na hruď a zabořila tvář do jeho ramene. Cítil, jak se chvěje, a tak ji začal pomalu kolébat. Co když za zdí nic nenajdou? A co když tam naopak naleznou stopu, která by jim mohla pomoct odkrýt Magieřinu minulost? Pochyboval, že by jí jakákoli možnost přinesla útěchu.
Jan a Wynn se vrátili s Cadellem. Leesilovi chvíli trvalo, než župana přesvědčil, když mu však ukázal strukturu zdi, došel Cadell víceméně k názoru, že se při proražení stěny nemůže nic stát. Zdálo se, že ho objev rozrušil stejně jako Leesila. Jan přinesl dvě páčidla a jedno podal Leesilovi. Napřed se pustili do bourání ve středu a v horní polovině zdi.
Zápach, který z otvoru unikl, je přinutil ustoupit. Kašlali a dávili se. Wynn se zapotácela a začala zvracet. Cadell ji zachytil a stáhl tvář v odporu nad pachem hniloby, který na ně zaútočil.
Leesilův strach zesílil. Toužil odtud Magieru odvléct a nikdy se nevrátit. Zdálo se mu, že na její tváři zachytil stejnou myšlenku, ale ticho přerušil Cadell.
„Pokračujte. Strhněte tu zeď.“
Leesil s Janem začali bušit páčidly do kamení a malty, aby otvor rozšířili. Když ho zvětšili natolik, aby se protáhli skrz, vlezl Leesil do tmavé dutiny, v níž chodba pokračovala. Ale ušel sotva několik kroků a narazil na další zeď, ukrytou v temnotě. Zvedl Wynnin krystal.
„Sedmá komnata,“ ozvala se Wynn zpoza něj.
Dveře byly silně prohnilé a nad žluklým zápachem se vznášel pach hnijícího dřeva. Magiera se snažila Leesila obejít, ale on ji nataženou paží zastavil a zavrtěl hlavou. Vydal se prozkoumat dveře sedmé místnosti.
Nenašel nic neobvyklého, ale na dveřích se projevily roky působení vlhkého vzduchu. Zachytil západku páčidlem, pak ustoupil, jak nejdále to šlo, a zatáhl. Dveře se ulomily z pantů a vyvrátily ven. Smrdutý zápach natolik zesílil, že ho téměř cítil v ústech.
Leesil slyšel, jak Wynn zasténala, a také jemu se obrátil žaludek.
Magiera přistoupila blíž a Leesil natáhl ruku s krystalem do dveřního otvoru. Jeho jas, neomezený skleněnou lucernou, byl tak jasný, že sice ozářil místnost, ale zároveň prohloubil stíny uvnitř.
Zadní stěnu tvořily staré, omítnuté kameny. Světlo se jí sotva dotklo, takže místnost musela být dost velká. Poblíž stěny Leesil zahlédl pravděpodobně trosky roztříštěné dřevěné krabice nebo bedny. Jedna výztuž stále čněla asi do výše pasu. Vpravo stála další, o něco menší bedna.
Leesil vstoupil dovnitř a nalevo spatřil zrezivělou káď. Vedle ní ležela na zemi nějaká hromada a stejné kupy se objevovaly tu a tam podél stěn. Přistoupil ke kádi a po stěnách se roztančily stíny, jak se světlo krystalu pohybovalo spolu s ním. V jeho záři se zdálo, jako by se hromádky na podlaze hýbaly jako zvířata, vyrušená světlem v pelechu.
Zdálo se mu, jako by jedna z kup otočila hlavu. Leesil se zastavil a stíny kolem něj ztuhly.
Hromada na podlaze v levém koutě vpředu v místnosti nabyla ve světle tvar a Magiera stiskla Leesilovi rameno.

U stěny seděla mrtvola. Zetlelé oblečení částečně zakrývalo kosti, ale ne lebku. Tvář se směrem k pokleslé čelisti zužovala, což napovídalo, že obličej míval trojúhelníkový tvar. Tmavé, prázdné oční důlky byly větší než v lidských lebkách, které ho rodiče přinutili v dětství studovat. Hlavu stále ještě pokrývaly prameny žlutobílých vlasů. Na úzkém hrudníku spočívaly ruce se štíhlými, na člověka příliš dlouhými prsty.
Leesilovi stačil jediný pohled, aby rozpoznal vysokou, štíhlou postavu. Byl to elf, jenž zemřel a byl bez obřadu pohřben v temných lesích Droevinky, daleko od domova.
Magiera položila Leesilovi druhou ruku na bok. Zesílila stisk na rameni a obrátila ho zpět k zadní stěně místnosti.
Podél zdi tam ležely ostatky dalších těl.

Kapitola 5

H
rad se ukrýval za závojem noční mlhy a Welstielovi se zdálo, že stavba během několika desetiletí zestárla téměř o sto let. Zpod větví jedle, rostoucí na okraji mýtiny, sledoval dva muže, kteří s oštěpy v rukou pomalu přecházeli sem a tam po nádvoří.
„Je uvnitř?“ zeptal se Chane. Dřepěl nedaleko a měsíční paprsky, které na okamžik vykoukly zpoza mraků, ozářily jeho bledé rysy.
Welstiel přikývl. Zostřil smysly a rozhlédl se po lese. Nevnímal pouze zrakem, nýbrž také sluchem a čichem. Blízkost hradu, v němž všechno začalo, ho přiměla zostražitět. Magiera byla uvnitř - tím si byl naprosto jistý - ale starosti mu dělala spíše otázka, kdo ještě by se mohl o toto místo a jeho dávné obyvatele zajímat.
„Počkáme,“ řekl. „Až se objeví, drž se blízko mě, jinak tě před jejími smysly nedokážu ukrýt.“
Chane na něj pohlédl a očekával, že mu Welstiel vysvětlí, jak něco takového dokáže. On ale mlčel a plně se soustředil na hrad.
Dva rádoby strážci obcházeli pozemek společně, místo aby hlídal každý zvlášť. Byli to obyčejní vesničané, jejichž přítomnost naznačovala, že všichni, kdo věděli, co se tady před lety stalo, už na tohle místo zapomněli. A někde uvnitř kamenných zdí se pohybovala Magiera, aniž by si byla vědoma duchů vlastní minulosti. Welstiel si toužebně přál, aby se o nich nikdy nedozvěděla.
Stráže zmizely z dohledu za stájemi a hrad vypadal tichý jako náhrobní kámen na zapomenutém, posvátném místě. Tato iluze klidu a míru však ukrývala šílenství dávných dob a Welstielova mysl se vrátila zpět…

Téměř před dvaceti šesti lety odtáhl Welstielův otec Magelii z domovské vesnice. Jela v sedle za Welstielem a celou cestu do hradu se ho tiše držela kolem pasu. Sestra za nimi utíkala, jak nejdále mohla, a vystrašeně a rozčileně křičela její jméno.
Někdo ji miluje, pomyslel si Welstiel bez emocí. Někdo se o ni bojí.
Nezáleželo na tom. Nic se nezměnilo.
Lord Bryen Massing byl vysoký, ale Welstiel jeho impozantní výšku nezdědil. Sdíleli tmavě hnědé vlasy, hranatou tvář a malý hrbolek u kořene nosu, ale původ a těchto několik rysů bylo to jediné, co měli společné. Každý, kdo je viděl spolu, si všiml, že otec postrádá bílé prameny na spáncích, kterými se vyznačoval syn.
Léno, které měl otec spravovat, bylo v porovnání s ostatními, na nichž během let žili, primitivní. Hrad, stojící poblíž hlavní vesnice Chemestúk, sestával z nízké věže z omítnutých kamenů, hrubých kasáren a přilehlých stájí. Tu noc následoval Welstiel otce na rozbahněné nádvoří. Mistr Ubâd, rodinný sluha zahalený do dlouhého pláště a s tváří ukrytou za maskou, už na ně čekal.
Nádvoří, osvícené pochodněmi, se hemžilo lidmi. Vojáci a nevolníci z vesnice se snažili vyložit obsah pěti velkých vozů. Kromě zavazadel rodiny vezl každý vůz obdélníkovou bednu, dlouhou víc než dvě třetiny výšky člověka a zakrytou silnou plátěnou plachtou. Když lord se synem dorazili, muži očividně znervózněli a začali pracovat ještě rychleji. A přitom stáhli plachtu z jedné z beden.

Byla vyrobená z dubového dřeva, které držely pohromadě kovové pásy, a k vozu byla místo provazů připoutaná řetězy. Když dva strážci řetězy uvolnili, zaječel z bedny hluboký, tlumený hlas: „Shairsnisâg mi, na mi tâitägâg cräiui ag shiui ag cher!“
Slova, která Welstiel zaslechl, zněla elfsky, ale byla více hrdelní a vůbec jim nerozuměl. Z bedny se ozvalo hromové zadunění a sesunula se na jednoho ze strážců. Náraz přitlačil nohy muže s hlasitým zapraskáním kostí ke straně vozu. Jeho společník seskočil druhou stranou a rychle ucouvl. Strážce vykřikl a přepadl přes okraj vozu, takže visel za nohy nad zadním kolem vozu.
Mistr Ubâd se přesunul k vozu. Jeho tmavý háv vůbec nezaznamenal pohyb kroků.
„Hlupáci!“ zasyčel a ignoroval jekot zraněného muže. „Obsah těch beden je vzácnější než vaše životy. Dávejte na ně pozor - a odneste všech pět do komor v podzemí.“
Ubâdovu tvář zakrývala stará kožená maska bez otvorů pro oči. Odhalovala jen bradu a úzké rty. Při každém pohybu se na černočerném hávu ve světle pochodní krátce zaleskly podivné symboly.
Muži se vrátili, aby stáhli bednu z vozu, a Welstiel zaslechl další zamumlání. Všichni si dávali pozor, aby se neocitli v příliš velké blízkosti mistra Ubâda, jenž je bedlivě sledoval. Ochromeného strážce rychle odtáhli z dohledu.
Welstiel a jeho otec sesedli. Lord Massing pak pomohl Magelii na zem, popadl ji za zápěstí a začal ji táhnout do hradu. Černé vlasy jí ve vlnách spadaly do půlky štíhlých zad a díky modrým šatům vypadala její kůže slonovinově bílá. Vzpírala se a snažila se pánovi vytrhnout, ale věznitel pokračoval v chůzi, naprosto nedotčen její snahou osvobodit se.
Mistr Ubâd pokynul Welstielovi, aby je následoval, pak se sám vydal plynulým pohybem ke vstupním dveřím do hradu. Welstiel se nerad zdržoval v blízkosti odporného sluhy, ale neměl na výběr, a tak zamířil k hradu.
„Dokážu jít sama!“ zakřičela Magelie. „Nechtě mě být.“
Welstiel stále dokázal cítit lítost, ale tahle žena byla obyčejná venkovanka. Celá záležitost mu připadala víc a víc nechutná. Vstoupili do hlavní síně, v níž stály stůl a několik židlí a podlahu pokrývaly zaprášené rákosové rohože. Welstiel se zachvěl chladem. V téhle cizí zemi mu bylo neustále zima a i uvnitř zřídkakdy odkládal plášť.
Otec podobně nepříjemnými pocity netrpěl už od Welstielova dětství a od okamžiku, kdy se v jejich životě poprvé objevil Ubâd. Lord Massing ženu pustil, jednou rukou si svlékl plášť a odhodil ho na stůl. Magelie ucouvla k nejbližší stěně a Ubâd k ní otočil hlavu, jako by ji viděl naprosto jasně i přes koženou masku, jež mu zakrývala oči.
„Buď ostražitý, Bryene,“ řekl. „Nesmí uniknout.“
Welstiela dráždilo, že tohle stvoření hovořilo s otcem takovým způsobem. Welstiel ho samozřejmě oslovoval „otče“, ale všichni ostatní, včetně prince Rodeka Änta, se k němu obraceli s příslušnou důstojností. A na poradních shromážděních šlechticů klanů otce ohlašovali jako „lorda Bryena Massinga“.
Ubâd neprojevoval otci příslušný respekt.
Byl to sešlý vyvolávač duchů bez tváře, jenž si díky neobvyklé specializaci získal označení nekromancer. Jeho jasnozřivé schopnosti však byly přinejlepším pochybné. Ve Welstielových očích to byl obyčejný sluha, přesto však otci tykal.
Lord Massing zvedl ruku ke spánku. Levé víčko mu zacukalo a něco si pro sebe tiše zašeptal.
Welstiel se už dávno přestal ptát, co ho trápí. Otcův zneklidňující zvyk mluvit sám k sobě už nebyl ničím neobvyklým. Ubâd nezaváhal a přiblížil se.
„Tvůj syn ženu někam zavře, dokud všechno nepřipravíme. Měl by sis odpočinout… zdřímnout… a sdílet.“
Bryen Massing se prázdným pohledem zadíval na Ubâdovu masku, pak přikývl.
„Ano, o všechno se postarej,“ řekl a obrátil se k točitému schodišti, stoupajícímu vzhůru podél vnitřní strany zdi. Jeho bezduchý pohled přelétl krátce po Welstielovi. „Zamkni ji ve sklepě a pomoz mistru Ubâdovi, pokud to bude potřebovat.“
Lord Massing vyšel ztěžka nahoru po schodech a nechal Magelii na starost Welstielovi. Ačkoli mu to otec rozkázal, odmítl se Welstiel ženy dotknout. Nijak netoužil mít ji nablízku. Ukázal na schody, vedoucí

podél opačné zdi do komor ve sklepení.
„Jdi," řekl.
Pod slupkou strachu hořel v Mageliiných tmavých očích vztek, avšak stále se bystře rozhlížela kolem. Welstiel si poprvé uvědomil, že je atraktivní. Měla dlouhý, rovný nos a jemnou čelist, kterou lemovaly prameny černých vlasů. Její zápěstí a prsty byly štíhlé, až křehké. Litoval ji stejným způsobem, jakým by litoval pytel s koťaty, než ho hodí do řeky.
Naklonil hlavu na stranu, opět jí pokynul ke schodům a přistoupil blíž. Odtáhla se od něj a šla sama.
Právě když dorazili ke dveřím, protáhli muži vchodem do hradu první bednu. Welstiel se ohlédl. Nebyla to ta, která rozdrtila strážnému nohy. Podobala se dřevěné kleci a mezi jednotlivými příčkami byla natažena silná plachta, která měla ukrýt nebo chránit obsah.
Welstiel následoval Magelii dolů po schodech a celou dobu k němu doléhalo plácání křídel.

Později té noci sestoupil Welstiel dolů po schodech do sklepní chodby. Minul šest dveří, vedoucích do malých komnat, z nichž v první byla uvězněna Magelie. Nezastavil se, dokud nedorazil k sedmé místnosti na konci chodby. Uvnitř se něco dělo.
Vojáci a muži z vesnice už vyložili všech pět beden a nyní je rozmisťovali po komoře a odkrývali plachty. Napřed kovem pobitá krabice s rozzuřenou bytostí uvnitř, pak plátěná klec se zoufalým tichým třepotáním křídel. Třetí bedna byla vyrobená z cedru a zůstávala dokonale tichá, zatímco čtvrtá připomínala dřevěnou konstrukci, obklopující urnu dost velikou na to, aby se v ní ukryl člověk. Byla také třikrát, až čtyřikrát těžší než ostatní, a když s ní muži pohnuli, ozvalo se zevnitř šplouchání. Dokonce i poté, co bednu uložili na místo, zaslechl Welstiel občas zašplouchání tekutiny, narážející na kožené víko.
Pátá bedna vypadala nejzajímavěji, ale také u něj vzbudila největší neklid.
Ve všech směrech dosahovala sotva polovinu výšky muže a byla vyrobená z kovových desek, jež byly místy podivně zabarvené, nebo dokonce zčernalé. Když bednu položili na vlhkou podlahu, začala z ní se syčivým praskáním unikat pára a zpoza kovových stěn se ozvalo divoké škrábání. Zoufalý zvuk pokračoval, dokud se z kovové krabice neozvalo ostré zaječení, při kterém sebou všichni v místnosti trhli. Každý nerv ve Welstielově těle se při zvuku zachvěl. Pak se rozhostilo ticho.
Jeden z vesničanů právě uvolňoval řetěz, za který bednu přitáhli, když se rukou náhodou dotkl zabarveného kovu. Při dotyku kůže kov zasyčel a muž vykřikl, ucukl a přiložil si ruku k ústům. Klesl na podlahu, kde sténal, dokud ho jeden z vojáků kopnutím opět nepřiměl k pohybu.
Welstiel opustil sedmou komoru. Na okamžik se zastavil před dveřmi Mageliiny cely, pak zamířil zpět vzhůru po točitém schodišti.

Minulo několik nocí. Welstiel právě sešel do hlavní síně na večeři, když se ze sklepení ozval řev a rány. Pospíšil si dolů po schodech a bral je přitom po dvou. Ještě než dosáhl paty schodiště, zaslechl Ubâdův ječivý hlas. „Naživu, hlupáci. Musí zůstat naživu!"
Welstiel se rozběhl k opačnému konci chodby. Dveře do sedmé místnosti zůstaly pootevřené. Popadl je, aby otevřel, a nahlédl přitom vzniklým otvorem. V levém koutě místnosti vedle dveří leželo na zemi tělo. Ruce se zoufale zahnutými prsty elfovi ochable spočívaly na hrudi. Hlavu měl nakloněnou do kouta a jeho doširoka otevřené oči s bílými bulvami a jantarovými zorničkami hleděly bez mrkání do stropu. V hrdle mu zela velká rána, jež byla tak hluboká, že pronikla i dýchací trubicí a vypadala jako druhá otevřená ústa. Z rány uniklo jen málo krve, ale mrtvola přitom byla i na obyvatele lesů příliš bledá.
Welstielovi náhle zastínil výhled jeden z vojáků, jenž prolétl místností a narazil do stěny. Welstiel otevřel dveře dokořán.
Poblíž středu místnosti stál vedle velké mosazné kádě Ubâd a svíral ruce v pěst.
„Vstávej!" zakřičel. „Klidně mu zlom nohy, pokud musíš."
Strážce se přidržel stěny a vyškrábal se na nohy, pak se s kovovou tyčí v ruce rozběhl přes místnost. Mezi roztříštěnými zbytky dubové bedny stál muž nebo alespoň tvor, jenž se muži podobal, a zápasil s lordem Massingem.
Bryenův protivník byl statný a vrásčitý. Svalnaté údy mu vyrůstaly z torza, jež bylo dvakrát silnější, ale jen ze dvou třetin tak velké jako lidské. Mohutné obočí a vous vypadaly jako husté, kaštanově zbarvené

koňské žíně a lemovaly rysy tak masivní a hrubé, že se v nich oči daly jen těžko rozeznat. Silná zápěstí a kotníky mu obepínaly okovy, ale řetězy, které je poutaly, tvor už dávno přetrhl, takže se nyní bez užitku houpaly ve vzduchu.
Strážce se přiblížil a ohnal se železnou tyčí zajatci po nohou.
Bosá noha malého tvora se ani nepohnula. Tvrdý zásah měl asi stejný účinek, jako kdyby kámen narazil na sloup. Bez větší námahy odmrštil strážce stranou. Tělo muže narazilo hlavou na stěnu a se zlomeným vazem kleslo k zemi. Železná tyč se odkutálela stranou.
„Mi ko'eag a'grunn ta gowl shiun ämbi' shiu fuiliâg mi!“
Všechno se událo v jediném zlomku okamžiku, ale Welstielovi připadalo, že uběhla celá věčnost. Bryen udeřil vrásčitého muže do tváře a Welstiel očekával, že se vězeň zhroutí k zemi. Ale muž sebou sotva trhnul a zabořil velkou pěst Bryenovi do břicha. Otci se podlomila kolena. Zajatec si dřepl a zvedl ho do vzduchu. Welstiel se vrhl vpřed a sebral ze země kovovou tyč, ale nedostal se včas dost blízko. Vězeň mrštil otcem o zem a Welstiel cítil, jak se pod nárazem zachvěla kamenná zem. Vystrašeně zaváhal, protože se zbraněmi neměl zkušenosti. Oblíbil si magii, při níž vytvářel předměty a nástroje, ne kouzelnictví. A i kdyby tomu tak bylo, jakou přírodní sílu či ducha by mohl vyvolat, aby otci pomohl?
Vzduch v místnosti se začal točit. Z podlahy se zvedl prach, který Welstiela, jenž zapátral po zdroji nečekaného větru v podzemní komoře, na okamžik oslepil.
Ubâd se ve vlajícím uhlově černém hávu vznášel nad podlahou.
Ve vířícím větru kolem něj se objevily chomáčům podobné víry, jež se kroutily a točily, až se na konci každého chomáčku objevila průzračná tvář. Zoufalé rysy zůstávaly ve větru rozmazané. Kolem sešlého nekromancera se shromáždily duše zemřelých a jedna po druhé se oddělovaly a útočily na Bryenova protivníka.
První duše se prohnala skrz zajatce, jenž se zachvěl, ale dál bušil do Bryena velkými pěstmi. Další chomáč mu prolétl tělem a po něm další, až nakonec zakřičel bolestí.
„Pomoz mi - hned!“ zakřičel Ubâd. „Seber mu dech!“
Welstiel mrkl, teprve pak pochopil. Bylo to tak prosté, že na to měl přijít sám, ale kouzelnictví nebyla jeho silná stránka. Obrátil ruce dlaněmi k sobě a dotkl se špičkami prstů a spodní hranou dlaně tak, že když je zvedl, viděl skrz ně zajatce jako zarámovaného. V mysli pak vytvořil linie, tvary a symboly, překryl jimi to, co viděl, a začal prozpěvovat zaříkání.
Vzduch mezi dlaněmi se snažil uniknout, ale on ho držel na místě jako malé stvoření, uvězněné v kouzelném kruhu. Nenáviděl podřizovat se Ubâdovým pokynům, ale byl odhodlán otce zachránit.
Podsaditého muže zasáhla další duše. Otevřel ústa, aby zakřičel, ale nevyšla z nich ani hláska. Zapotácel se a stiskl si rukama hrdlo.
Welstiela rozbolela hlava z toho, jak se soustředil na vytažení vzduchu z plic zajatce. Welstielův otec, osvobozen od útoku silného tvora, zasáhl vousatého protivníka zespodu do čelisti ve stejnou chvíli, kdy tělo muže probodly další dvě duše.
Zajatec obrátil oči v sloup, zalapal po dechu a zhroutil se na zem. Bryen se na něj okamžitě vrhl a za volně visící řetězy mu zkroutil ruce vzad.
„Nech ho naživu,“ rozkázal Ubâd.
Welstiel přestal zpívat. Otec přitáhl vězně k mosazné kádi a přehnul ho v pase přes okraj. Než Welstiel pochopil, co se děje, podřízl Ubâd zajatci zahnutou dýkou hrdlo.
Statný muž sebou trhl, když mu nůž přejel po krku, a začal se divoce vzpírat. Bryen nalehl na vězně celou váhou. Netrvalo dlouho a poslední kapka krve vytekla do kádě. Tvor ochabl. Bryen se postavil a uvolnil tělo, jež dopadlo ztěžka na podlahu.
Welstiel uviděl, jak vězňovy oči, menší a tmavší než elfovy, slepě hledí na strop. Ústa měl stažená ve věčném šklebu a hustý plnovous přilepený k hrudi vlastní krví.
„Dobrá práce, synu,“ řekl Bryen. „Ten trpaslík nám způsobil víc potíží, než jsme čekali.“
Welstielovi se vrátilo vědomí a při otcově pochvalném pohledu se mu jako mráz rozšířilo tělem. Otec nevedl přirozený život, ale tohle bezmyšlenkovité prolévání krve Welstiela šokovalo. Nikdy dřív si neuvědomil, jak málo má tento tvor, jenž nyní stál před ním a nevzrušeně ho chválil, společného s jeho otcem.

„Nesmíme se zdržovat," pobídl je Ubâd. „Začali jsme, takže musíme okamžitě dokončit přípravy."
Bryen se na nekromancera podrážděně zadíval, ale kývl na souhlas. Aniž by věnoval Welstielovi byť jen jediné další slovo, přistoupil k dřevěné kleci s plátěnými stěnami. Vytáhl dýku a jednu stěnu rozřízl. Plátno se oddělilo a sklouzlo k zemi.
Welstiel spatřil zajatkyni uvnitř.
Byla velmi křehká a poutaly ji kožené pásy, ne okovy. Dokonce i když byla vyděšeně schoulená ve vzdáleném koutě klece, poznal, že by mu sotva sahala po hrudník.
Tvář a tělo měla na rozdíl od předchozího statného a svalnatého vězně jemné a štíhlé. I vedle mrtvého elfa by vypadala drobně. Její vyděšené oči postrádaly zorničky. Byly dokonale černé jako oči vrabce a tmavé kruhy pod nimi napovídaly, že už celé dny nespala. Od prstů na malých nohou až po vrcholek hlavy, porostlý lehoučkými vlasy, pokrývalo její tělo jemné chmýří, které však bylo v některých místech slepené nebo sedřené až na krémově bledou pokožku.
K nahému trupu měla přivázána šedobílá křídla, jež jí vyrůstala ze zad. Její snaha osvobodit je asi způsobila zvuky, které Welstiel zaslechl, když klec poprvé spatřil.
Bryen ji popadl za spoutaná zápěstí a vytáhl ji ven, pak ji zvedl, takže se houpala v jeho sevření, a zamířil ke kádi.
„Měl by sis odpočinout," řekl Ubâd Welstielovi. „Máme tady hodně práce a ty jsi se vyčerpal."
Welstiel vstal. Chtěl vyrazit k otci, ale do cesty mu vklouzl Ubâd, jenž následoval otce přes komnatu. Welstiel se náhle cítil izolovaný a sám.
Obrátil se k odchodu. Muži v komoře za ním utnuli v zárodku vyděšený výkřik. Pomyslel na Magelii, zavřenou v cele a přinucenou naslouchat. Když míjel její dveře, odvrátil se.
Jakmile Welstiel vstoupil do své ložnice, zamkl dveře a posadil se k malému stolu, na němž ve skleněné kouli tančila tři malá světýlka. Proseděl tam zbytek bezesné noci, avšak trhl sebou, když se ze sedmé komory ve sklepení hradu ozvaly další dva výkřiky.

Kapitola 6

C
adell s Janem přinesli další lucerny se svíčkami, které žlutě osvítily místnost kolem Magiery. Zápach byl stále tak silný, že ho cítila v ústech. Před ní ležela v dřevěné kleci pokryté tlející látkou malá hromádka ostatků.
Napřed si myslela, že jsou to dvě těla, protože na jedno tam bylo příliš mnoho kostí. Ale zahlédla jenom jednu lebku, jež sice měla lidský tvar, ale byla příliš malá a úzká s nadměrně velkými očními důlky, podobnými elfovým. Také našla jenom jeden pár rukou a nohou s příliš dlouhými prsty. Stvoření mělo údy spoutané koženými popruhy, jež věkem ztvrdly, a další pás mu volně visel kolem křehkého hrudníku. Ve špíně kolem ostatků ležely zbytky zetlelého peří.
„Křídla?" zašeptala Wynn, přistoupila blíž a zvedla krystal. „Mělo to křídla… jako pták. Možná to byla žena - pokud se tito tvorové podobají stavbou těla ostatním národům."
Magiera hleděla na změť kostí, až se iluze dvou těl rozplynula. Vzpomněla si na mrtvého jestřába, kterého jednou našla v lese. Několik pírek si ještě zachovalo kropenatou šedobílou barvu.
„Co je to?" zeptal se Jan, jenž stál o několik kroků zpátky vedle velké kádě, kterou objevili.
Wynn potřásla hlavou a vzhlédla, nepodívala se však na županova syna. Magiera zahlédla v jejích doširoka otevřených očích strach. Učenka na okamžik otočila vyděšený pohled k ní a Magiera ucouvla.
„Tady je další. Leží vedle kovové bedny," zavolal Leesil z pravé strany místnosti. „Ale je to… něco jiného. Nejsem si jistý co."
Jeho slova sotva pronikla do Magieřiných myšlenek. Co odhalovaly ostatky v uzavřené komoře o matčině smrti? Provedli tady snad něco Magelii, aby přivedla na svět nepřirozenou dceru?
Magiera si uvědomila, že celý její život prostupují mrtví a nemrtví. Dokonce i její narození předpověděly tyto kosti, avšak netušila, co vypovídají. Cítila - nějakým způsobem věděla - že obsah komory s ní souvisí.
Další otázky a žádné odpovědi.

Vedle zrezavělé kádě leželo druhé tělo, které našli. Wynn částečně odstranila ztvrdlý kožený oděv a řekla, že to je - byl - trpaslík. Učenka znala tento lid ze séattu - tímto slovem se v trpasličí řeči označovala městská pevnost nebo opevněné sídlo - ležícího na opačné straně zálivu naproti Tichovu, hlavnímu městu její domoviny Malourné, který pomohl trpasličí lid postavit.
Magiera s Leesilem se nikdy dřív s trpaslíky nesetkali. Tvor měl statný hrudník a širokou lebku, velkou jako přilba, a jeho stehenní kosti byly silné jako Magieřino zápěstí. Kostra zažloutla věkem, byla však poseta tmavými skvrnami, takže vypadala jako vytesaná ze žuly.
„Pokud má tohle něco společného s minulostí, po které pátráte," ozval se Cadell, „pak o tom nechci nic vědět. Máme už dost vlastních potíží."
„Víc, než si myslíte," odpověděla Magiera hořce, ale nic nevysvětlila.
Ať už se zde stalo cokoli, provedli to ve spěchu a rychle uzavřeli. Nebýt Leesila, sotva by ukrytou komnatu našli. Ale pokud sem přišla pátrat ona, kdo ještě se objeví, až se zpráva o nálezu rozšíří?
Magiera nedokázala nikomu v místnosti pohlédnout do tváře. Obrátila pozornost ke kádi a pocítila bodnutí hladu.
Nádoba byla zvenku zašlá. Wynn seškrábala trochu prachu a špíny a odkryla jako mince velké symboly, vyryté do celého povrchu. Požádala Jana o papír a uhel, aby si je mohla otisknout pro pozdější studium.
Jedna část kádě byla zvenku ušpiněná dlouhými šmouhami, táhnoucími se od okraje až po zem, jako by odsud vylévali obsah nebo jako by zde přetekl.
Magiera nahlédla do nádoby. Dno pokrývala asi do třetiny výše tmavá skvrna, jež vytvořila suchou, popraskanou vrstvu. Sebrala překvapené Wynn krystal a posvítila jím dovnitř kádě. Popraskaná vrstva na dně měla výraznou tmavě hnědou barvu, připomínající vyschlé bahno. Opět pocítila hlad a instinkt jí prozradil, nač se dívá.
„Tady je… nechali vykrvácet," zašeptala.
Postavila se a obrátila k tělu elfa, ležícímu v levém předním koutě místnosti, pak pohlédla dolů na mrtvolu trpaslíka.
„Obětovali je," zašeptala Wynn.
„Jak dlouho…" Magiera se odmlčela a otočila se k Wynn. „Jak staré jsou ty ostatky?"
Wynn se odvrátila a chvíli trvalo, než odpověděla.
„Nedokážu to určit přesně. Ale podle hnijících těl zvířat, která jsem v minulosti studovala, bych odhadla, že tak třicet let, možná méně."
Učenka ucouvla k zadní stěně místnosti. Přitáhla si háv blíž k tělu a ruka se jí přitom viditelně chvěla.
„Takže," pronesla Magiera tvrdým tónem. „Takže to klidně mohlo být i dvacet šest let? Asi v době, kdy jsem byla počata."
Leesil přistoupil k Magieře, pohlédl na káď a pokusil se ji odtáhnout. Magiera se mu vytrhla.
Našli celkem šest těl. Jedním z mrtvých byl člověk v kožené zbroji s mečem, možná strážce z dob, kdy její otec byl pánem tohoto místa - otec, který možná nebyl tak neznámý, jak si původně myslela.
Welstiel se během boje s nemrtvými v Miisce vydával za jejich spojence, zároveň však tento střet vyvolal, stejně jako v Bele. Od počátku věděl o tom, že je dhampir, stejně jako o amuletech a meči. V Bele jí prozradil, že ji připravoval, aby mu pomohla získat prastarý poklad, po němž pátral.
Vidiny… v Bele měla také hrozivé vidiny.
Náhodou objevila další stránku dhampira - dokázala prožít okamžik vraždy z pozice nemrtvého. Aby ji Welstiel přilákal do hlavního města, zavraždil dceru radního a nechal tělo ležet na schodech před dveřmi domu. Shodou okolností pak Magiera prošla místem, kde vraždu spáchal, zrovna když v ruce svírala kousek látky z dívčiných šatů. A proto ten okamžik znovu prožila, cítila, jak Welstiel rve zuby maso oběti, jako by vrahem byla ona sama.
Co by spatřila, kdyby vzala do ruky kosti nevinné oběti? Aspoň by se dozvěděla, jestli tady byl… jestli to byl on, koho sem přišla najít.
Magiera si klekla na zem a utrhla hlavu trpaslíka od těla.
„Co to děláš?" zeptal se Cadell a přistoupil o krok blíž. „To už stačí. Nedovolím, abys zneuctila…"
„Nech toho!" vykřikl Leesil, skočil po ní zezadu a hmátl po lebce. „Ať už se tady stalo cokoli, nechceš to vidět… ne takhle!"

Magiera objala lebku paží a vrazila ramenem Leesilovi do hrudi. Pak se po něm ohnala volnou rukou a odstrčila ho. Dopadl na zem, a než mohl vstát, zadívala se do prázdných očních důlků lebky. Pod holými dlaněmi a prsty jí zaskřípaly kosti.
„Ne!“ vykřikl Leesil.
Magiera zavřela oči.
Temnota. Zvuk hlasů kolem ní, zrychlený dech a kletby. Zápach studené komory jí naplnil mysl.
Nic víc se nestalo. Magiera opět otevřela oči.
„Tohle je svatokrádež. Nedovolím, abyste ještě víc zneuctili tyto mrtvé,“ zavrčel Cadell a výhružně zamířil k Magieře. „Vypadněte.“
Magiera sevřela lebku pevněji a zadívala se na Cadella. Odmítala odejít bez odpovědí. Zhoupla se na patách a postavila se. Leesil si stoupl před ni a sebral jí lebku z rukou.
„Odejdi,“ řekl jí. „Hned. Vrať se k tetě a počkej tam na mě.“
„Ano, všichni jděte pryč a nechte to na nás,“ řekl Cadell.
Jan vypadal rozrušeně, ale nepromluvil, a také Wynn v zadní části místnosti mlčela.
„Ještě jsme tady neskončili,“ odpověděl Leesil a obrátil pozornost k Magieře. „Já a Wynn se k tobě připojíme, jakmile prohlédneme těla.“
Magiera se rozhlédla po místnosti. Ačkoli se dotkla trpaslíkovi lebky, nezasáhlo ji žádné vidění, takže nevěřila, že by zemřel rukou upíra. Zčásti se jí ulevilo, že může z tohoto místa uniknout. Aniž by se rozloučila s Leesilem, otočila se a vydala pryč.
Když zamířila přes nádvoří zpět do vesnice, lidé před hradem jí věnovali jen malou pozornost. Objevila další těla, ale odpovědi na otázky stále ještě nenašla. A jedna z mrtvých stále čekala.

Chap se už dávno přestal vrhat na dveře a stěny kůlny. Dlouhou dobu pak strávil snahou proškrábat se skrz hrubé desky na podlaze. Cestu ven však nenašel. Kůlna byla opřená o stěnu chatrče a ukázalo se, že je mnohem bytelnější, než se zdálo. Nemohl také proniknout silnými drápy do úzkých mezer mezi prkny na podlaze.
Vyhlédl ven otvorem ve stěně a uviděl, že už nastala noc. Kdyby měl dost času, určitě by se mu podařilo dostat se ven, ale Magiera s ostatními byli pryč už příliš dlouho. Musel zkusit jiný způsob, a tak začal dlouze, nešťastně výt.
Vyl, jak nejhlasitěji dokázal, a doufal, že někoho přiláká. Za chvíli se venku ozvaly kroky a zpoza dveří k němu dolehl přísný ženský hlas.
„Fe leneshte, tú empórtún córchetúru!“
Slovům sice nerozuměl, ale dotkl se jejích myšlenek. Myslí mu prolétly nedávné vzpomínky.
Magiera, vstupující do vesnice.
Vnitřek chatrče… a obrázek z rána, kdy ležel osaměle stočený v koutě.
Za dveřmi stála Magieřina příbuzná Bieja.
Chap nedokázal proniknout dál než ke vzpomínkám na povrchu. Všechny živé bytosti si pamatovaly minulost v útržcích. On však uměl tyto vzpomínky využít a pobídnout nic netušící stvoření k činu… nešlo o nic víc než o psychické vnuknutí.
Existoval ještě jiný způsob, a to ovládnout duši tvora, potlačit jeho vůli a převzít přímou kontrolu nad tělem. A to by nikdy neudělal.
Opatrně přivolal Biejiny vzpomínky na to, jak ležel stočený tiše v koutě. K vytí pak přidal pronikavé kňučení a začal slabě škrábat na dveře. Bieja si venku ztěžka povzdychla a do hlasu se jí vkradl odevzdaný tón.
„Tót dreptate, tú fe sóse… dar you óptem cómpórta tú.“
Chap zaslechl zaškrábání a dveře se začaly otevírat. Jakmile byl otvor dost velký, aby jím prostrčil hlavu, vyrazil vpřed.
Dveře se rozletěly. Překvapená Bieja uskočila stranou a Chap se rozběhl do noci. Chvíli ho ještě pronásledovaly její podrážděné výkřiky, ale on vyběhl z vesnice a zamířil k hradu.
Chap se držel cesty, která mu ukazovala směr, pádil lesem a smysly tápal ve tmě. Na cestě nikoho nezahlédl a les směrem k vrcholu kopce řídl.

Ozvalo se prásknutí dveří a Chap ztuhl. Nastražil uši a zadíval se mezi stromy k hradu.
Cestou dolů kráčela rázným krokem Magiera a bez ohledu na noční chlad za ní plášť volně vlál. Její bledá tvář byla bez výrazu. Všechny emoce buďto potlačila, nebo obrátila dovnitř. Chap zachytil starou vzpomínku na hrob v lese, která se opět a opět objevovala v jejích myšlenkách. Pokaždé cítil, jak Magiera před touto vzpomínkou ucukla a překryla ji novými vjemy.
V tajné komoře pod hradem našla tajemství a smrt.
Chap zpanikařil.
Magiera byla o krok blíž k pravdě, ale vůbec si to neuvědomovala. A on byl o krok blíž k tomu, aby zklamal a ztratil ji a nakonec i Leesila.
Chap Magieru oběhl v širokém oblouku lesem a pádil zpět do vesnice.

Chanovi se vůbec nelíbilo, že musí stát v temném lese a hlídat rozpadající se hrad uprostřed ničeho, ale nestěžoval si. A co bylo horší, Welstiel se zamyšleně soustředil na starou pevnost a neposkytl mu žádné vysvětlení, nač čekají. Trval však na tom, aby se od něj Chane za žádných okolností nevzdaloval.
Chane si všiml, že kdykoli se potřebovali ukrýt před dhampirem nebo psem, dotkl se Welstiel mosazného prstenu na prstě.
Chane zahlédl od vesnice pohyb a soustředil se. Poblíž cesty se mezi stromy zableskla stříbrná srst.
„To je Chap," řekl Welstiel. „Blíží se Magieřin pes."
K Chanovu překvapení ho Welstiel popadl za plášť a strhl ho k zemi. „Dolů."
Chanovi se to sice nelíbilo, ale poslechl. Zaslechl prásknutí dveří. Krysa v kapse se začala vrtět, a tak ji vytáhl a posadil si ji na rameno. Zacukala licousy a očichala mu tvář.
Magiera vyrazila z hradního nádvoří a zamířila dolů z kopce k vesnici. Vypadala bledá a poražená. Při pohledu na ni rozbolela Chana čelist. Hladká kůže a černé vlasy přitáhly jeho veškerou pozornost. Oběti, které se bránily, Chana vzrušovaly a nikdo se ještě nebránil tak jako Magiera. Přiblížila se a prošla těsně kolem nich. Když je míjela, Welstiel se jí pátravě zahleděl do tváře.
„Měli bychom se stáhnout," řekl. „Tady už nemůžeme nic udělat."
„Měl jsi snad něco v plánu?"
Welstiel otázku ignoroval. „Podívej se jí na tvář. S pátráním tady skončila, už nemá co hledat. Myslím, že hned ráno odsud odejde. Měli bychom si najít místo, kde strávíme den. Až se zítra večer probudíme, věřím, že už bude konečně na cestě na sever."
Chane se zadíval dolů cestou, ale pes se k Magieře nepřipojil. Prostě zmizel. Welstiel ucouvl mezi stromy a pevně přitom držel Chana za plášť, aby se nevzdálil.

Wynn dokončila otisk symbolů na kádi. Papír, který jí Jan přinesl, byl příliš hrubý, ale poradila si. Škrtala uhlem po papíře a ruce se jí chvěly. Bylo nepravděpodobné, že by jim Cadell dovolil zůstat tak dlouho, aby symboly přepsala, a ona rovněž toužila místo co nejrychleji opustit.
Tohle všechno mělo nějakou spojitost s Magieřiným narozením.
Magieru zplodil nemrtvý a byla zrozena k tomu, aby se stala jeho nepřítelem a lovcem. To už věděli, ale nyní se zdálo, že k tomu potřeboval krvavou oběť. Mosazná káď byla jakousi zaklínací nádobou, ale její velikost a počet obětí ji šokovaly. Co bylo skutečně potřeba k tomu, aby se zrodilo dítě nemrtvého?
„Pokud jsi skončila, měli bychom jít," řekl Leesil, zatímco procházel sem a tam po místnosti a vrhal pohledy po netrpělivém Cadellovi, čekajícím u vchodu. „Nechci, aby Magiera zůstala příliš dlouho sama."
Wynn si ještě nestačila prohlédnout poslední dvě podivná těla. Povaha učenky a touha dát dohromady všechny kousky skládačky však byly silnější než hrůza z odpovědi.
„Ještě chvíli…" řekla. „Potřebuju…"
„Copak to už nestačí?" zeptal se Jan.
Jeho kouzlo a pozornost, kterou jí věnoval, se vytratily. Wynn zahlédla, jak zírá na zašlou káď a svitky s otisky, které držela v ruce.
„Ano, myslím, že už toho máte dost," řekl Cadell. „Není divu, že tohle místo mělo tak málo pánů, když si uvědomíte, jaká hrůza se pod ním ukrývá. Musím to oznámit Äntovým."

„Pak jste hlupák," řekl Leesil a máchl rukou kolem. Zahrnul do gesta celou místnost. „Nebo si snad myslíte, že zůstanete správcem, když je na tohle upozorníte?"
„Nemůžu jim to zamlčet," bránil se Cadell. „Objevili jste kletbu, která na nás leží, a já si nejsem jist, jestli se od ní vůbec někdy osvobodíme."
Wynn sebou při županových slovech trhla. Cítila zodpovědnost za situaci, v níž se ocitl.
„Má pravdu, otče," řekl Jan. „Princ Rodek by sem poslal jednoho z vazalů, a možná dokonce i armádu, a ty bys nikdy nezískal správcovství zpět. Pro lidi je důležité, abys tady zůstal ty, ne nějaký šlechtický služebník Äntových. Ne, necháme si to pro sebe a nepovíme to ani našemu klanu."
„Jak bys to chtěl udělat?" zeptal se Cadell a obrátil vztek na syna. „Rozhlédni se!"
Jan to skutečně udělal a na okamžik spočinul pohledem na Wynn. „O všechno se postarám. Seberu kosti a zabalím je. Matka pošle zprávu svým lidem. Vezmou mě do hor, kde budu moct kosti uložit, aby už nikdo nerušil jejich spánek."
Při synových slovech se Cadell sebral. „Dobře, uděláme, co říkáš," odvětil a otočil se k Leesilovi. „Teď vypadněte a nechtě nás být."
„Brzy… za chvíli," odpověděl Leesil s nuceným klidem a zamračil se na Wynn. „Dokonči to, prosím."
Wynn se vrátila k okřídleným ostatkům v dřevěné kleci, pokryté zbytky starého plátna. Co by udělal mistr Tilswith, kdyby stál tváří v tvář tělům… obětem? Vyslal ji na cestu, protože jí zcela důvěřoval. Byla rozhodnuta jednat stejně, jako by jednal on. Při pohledu na stvoření s křídly jí v mysli stále hlodala nějaká ztracená vzpomínka. Poklekla na zem zády k ostatním a udělala něco, co ji zahanbilo.
Tiše uvolnila jeden z prstů tvora a schovala ho v dlani.
Wynn držela ruce před sebou, aby ostatní nic nezahlédli. Pečlivě si tělo prohlédla, aby ho později dokázala správně popsat v deníku, pak se obrátila ke čtvrté a páté kostře.
Mrtví klesli k zemi těsně u sebe. Jeden ležel vedle železné bedny, která jí sahala asi k boku, druhý vedle ohromné hliněné urny, jež byla asi kvůli převozu připevněna k dřevěné konstrukci. Nádoba jí sahala až k bradě a jedna její strana byla rozbitá.
Uvnitř bedny našla v kovových stěnách hluboké šrámy, viditelné i pod nánosy špíny a rzi. Kosti bytosti, ležící vedle, ji rozrušily ještě víc než tělo okřídleného tvora. Místo zubů měla ostré hrboly a prsty na rukou i na nohou končily ostrými zahnutými drápy. Tvor se snažil prodrápat si cestu ven z bedny.
Kosti i vyschlé svaly byly pokryté šmouhami rudé špíny, která byla na některých místech tak silná, že vypadala až černá. Opět ji přepadl pocit, že tvora odněkud zná. Obrátila se zády k ostatním, naklonila se blíž a předstírala, že si stvoření zblízka prohlíží. Místo toho však uvolnila jeden z palců na noze i s drápem a ukryla ho v dlani spolu s prstem okřídlené bytosti.
Páté tělo leželo tak blízko, že se nemusela ani pohnout. Tvor byl štíhlý, ale statný jako elf a z paží, páteře a z hřebenovité hlavy mu vyrůstaly podivné řady bodlin. Kosti měl krémově bílé a pod rozkládající se špínou ještě nezežloutly. Místo zubů mělo stvoření rovněž ostré hrboly, avšak s pravidelně rozmístěnými hroty.
Potají se natáhla po bodlinách na holeni, jednu z nich ulomila a přidala do sbírky.
Obrátila oči k výstupkům na páteři, které byly u krku delší, ale směrem ke kostrči se zkracovaly.
Jako ploutev mořského živočicha.
Wynn vstala, zapotácela se a začala se chvět.
„Půjdeme, župane, abyste se mohl postarat o…" začal Leesil, ale při pohledu na Wynn se mu rozšířily oči. „Skončili jsme. Je po všem. Není důvod plakat."
Jan k ní přistoupil a podezřívavost a nedůvěru odplavila starost.
Wynn se od něj odtáhla, neboť náhle dostala strach pustit si na tomto místě někoho k tělu. Ani si nebyla vědoma slz, jen toho, že se nemůže přestat třást. Své myšlenky vyjádřila jediným slovem.
„Úirishg!" zašeptala a do hlasu se jí vkradl náznak hysterie.
Pohled jí bezmocně skákal od jedné mrtvoly k druhé - elf, trpaslík, stvoření vzduchu, vody a… ohně?
„Odveď ji odsud, hlupáku," vybuchl Cadell. „Úplně se z toho místa pomátla. A my možná skončíme stejně."
Leesil se natáhl po Wynn a obrátil ji k východu. Nechala se vést, neboť její mysl se nezmohla na víc než na opakování nejranějších lekcí o struktuře stvoření.

Duch, země, voda, vzduch a oheň…
Podstata, pevnost, tekutina, plyn a energie…
A ty se projevují jako strom, hora, vlna, vítr a plamen…
A v komoře leželo tělo elfa z lesů a trpaslíka z hor…
Jména dalších tří neznala. Byli ztraceni v paměti Zapomenutých, takže je znala pouze jako mýtus o Úirishzích, jak je elfové nazývali. Učenci slovo překládali jako „Krev kouzelných stvoření“ nebo „Děti kouzelných stvoření“, ale slovo bylo tak staré, že doslovný význam byl nejistý.
Staré texty v její zemi odhalovaly narážky na mýtus, že lidé byli nejstarším národem. V pravěkých dobách se prý spojili s kouzelnými stvořeními a zplodili první potomky pěti nových národů. Byla to legenda, jež se snažila vysvětlit jejich původ a možná se v ní ukrýval i zlomek pravdy, ačkoli pro elfy na jejím kontinentu byla pouhou zábavnou historkou.
Neměla by se stát skutečností, ne takhle… v krvi a v rituálních obětech.
Než ji mohl Leesil vyvést po schodech nahoru, vytrhla se mu a až k východu z hradu běžela. Na nádvoří ji objal noční chlad a kostmi se jí rozšířila otupělost. Klesla na kolena na vlhkou zem a začala vzlykat. Po strážích nebyla nikde ani stopa.
Leesil ji dohonil a dřepl si vedle ní, aby ji vzal kolem ramen.
„Wynn… co jsi našla?“ zeptal se, ale pak uviděl kosti v její ochablé ruce. „Ach, ve jménu všech mrtvých svatých! Cos to udělala?“
Wynn zvedla hlavu a pohlédla na něj.
Leesil se natáhl a přehodil jí přes hlavu kápi, pak jí přitáhl přední část hávu blíž k tělu.
„Musíš mi to povědět,“ řekl. „Nevím, co se děje.“
„Uirishg,“ zašeptala znovu a ukázala mu tři kosti.
S námahou mu pověděla o Dětech kouzelných stvoření, které byly pěti zapomenutými národy. Vědělo se pouze o existenci dvou, o elfech a trpaslících, takže by správně mělo jít pouze o legendu. Poslouchal a kosti mrtvých ležely ve Wynnině dlani mezi nimi. Nakonec se mu objevil v očích záblesk pochopení.
„Tak jo,“ řekl. „Ale teď půjdeme. Musím najít Magieru.“
Pokusil se jí postavit, ale Wynn se při myšlence na to, že na ně dole ve vesnici čeká Magiera, opět začala třást.
„Už ne,“ plakala. „Já už nechci víc vědět.“
Leesil ji popadl za paže a postavil ji zprudka na nohy. Jeho síla ji překvapila.
„Chápu to,“ řekl, „ale musíš se sebrat - hned! Magiera se pohybuje na hraně a já potřebuju, abys zůstala se mnou.“
„Co je Magiera?“ zeptala se Wynn.
„O tom ani nezačínej,“ obořil se na ni Leesil. „Stejně jako ty nebo já neměla ani ona na výběr v tom, jak přišla na svět. Narodila se jako dhampir a…“
„A ty myslíš, že jde jen o tohle?“ řekla Wynn. „Právě jsem ti řekla, co jsme našli v té komoře. Káď byla tak velká, že trvalo dlouhou dobu vyrobit ji a vyrýt do ní symboly. Ale klidně ji tady nechali, jako by se dala použít jenom jednou… k tomu, k čemu posloužila. Napadlo tě někdy, proč by se Vznešený mrtvý, upír, z neznámého důvodu takhle namáhal, aby stvořil bytost, která by lovila jeho lid?“
Leesila popadl vztek. „Ona není…“
„Ano, je,“ zakřičela Wynn. „Je to její přirozenost… ale jenom tenká vrstva na povrchu. Oběti v komoře… Leesile, někdo prohledal celý svět, aby je našel, a tři z nich jsou mýtem tak starým, že byl zapomenut. Přitáhli je sem a obětovali proto, aby se Magiera mohla narodit, a pak je raději zazdili, než aby riskovali a zbavili se jich jiným způsobem.“
Odstrčila ho a hlas jí změkl. Ne ze soucitu, nýbrž v nevíře nad jeho zaslepeností.
„To, co tady provedli, je téměř nemožné. A ty si pořád myslíš, že jenom chtěli stvořit nepřítele Vznešených mrtvých?“
Leesil na ni ztraceně hleděl. „V tomhle nemám na výběr. Miluju ji… a neodvrátím se od ní. Pokud mi nepomůžeš, zůstanu na to sám. Dokonce ani Chap nám nechce říct, co ví nebo proč nás s Magierou svedl dohromady.“
Přistoupil blíž a vypadal přitom unaveně a zoufale.

„Potřebuju tě," řekl. „Víš toho víc než kdokoli z nás. Jediné, čím se můžu ohánět já, je drzost a má minulost a to nemusí stačit. Teď tě potřebuju."
Pod tíhou Leesilovy prosby se Wynn roztřásla kolena. Tohle nebyl svět, v němž chtěla žít. Obávala se, že první kroky do Magieřiny minulosti je zavedou na ještě strašnější místa. V Chapovi našla kouzelné stvoření, jež na sebe vzalo fyzickou podobu a spřátelilo se s polovičním elfem s temnou minulostí, o které stále věděla jen velmi málo. Pes zařídil, aby se Leesil s Magierou setkali, objevili toho však o Magieřině povaze víc, než si Chap přál.
V podzemí Bely zabránila Wynn Magieře, aby zabila Chana, ačkoli se ukázalo, že je to zrůda. A pořád neústupně bránila své rozhodnutí, neboť věřila, že i v Chanovi je kousek dobra… cítila to, neboť v tiché studovně učenců býval docela jiný.
A Leesilova žádost kořenila ze slepé víry v někoho, koho miloval.
„Raději bychom měli jít," řekla.
Zamrkal úlevou. Vzal její ruku do své a sevřel ji, pak zamířil dolů z kopce a táhl ji za sebou.
„Magieře nic neříkej," rozhodl. „Pokud máš se svým podezřením pravdu… prozatím si to necháme pro sebe."

Když míjela domek tety Bieji, zaváhala. Okenice na předních oknech byly zavřené, přesto puklinami pronikalo měkké světlo.
Venku se pohybovalo jen málo vesničanů, když ji však zahlédli, jak stojí mezi špinavými chatrčemi, vytratili se i oni. Nakonec utichl zvuk zavíraných dveří a zapadajících závor a Magiera zůstala ve tmě sama. Najednou toho na ni bylo příliš. Než se vydá splnit další úkol, chtěla, aby ji teplem pohladil život.
Magiera otevřela dveře chatrče a vstoupila dovnitř.
Teta Bieja stála před plápolajícím ohněm v krbu, v jedné ruce držela pokličku, druhou míchala naběračkou obsah kotlíku. Když Magiera zavřela dveře, Bieja vzhlédla.
„Říkala jsem si, kdy se vrátíte," pronesla podrážděně. „Už jsem musela dvakrát přilít vodu, aby se jídlo nepřipálilo. Kde jsou ostatní?"
Magiera se rozhodla prozradit co nejméně. Chtěla jen vidět přátelskou tvář, nepoznamenanou tajemnou minulostí, která ji pronásledovala.
„Zůstali ještě na hradě," odvětila. „Brzy se vrátí. Jen jsem se zastavila, abych ti řekla, že… půjdu navštívit matku."
Bieja přikryla kotlík pokličkou a její výraz zněžněl. „Napadlo mě, jestli za ní zajdeš. Já už tam dlouhou dobu nebyla."
Tetina slova Magieru překvapila. Zdejší lidé navštívili hroby mrtvých alespoň jednou za rok. Bieja však udělala dobře, že se rozhodla žít dál svůj život, jako to udělala Magiera… než se vrátila.
Bieja na okamžik zaváhala. „Našli jste něco na hradě?"
„Něco ano," zalhala Magiera. „Necháme to na později. Nechtěla bych, aby na mě museli ostatní dlouho čekat, takže radši půjdu."
„Nemusíš spěchat, drahá," odpověděla Bieja a utřela si ruce do starého hadru, kterým zvedala horké věci.
Magiera opět vyšla do noci.
Hřbitov ležel o kus dál v lese, ale ne tak daleko, aby ho z vesnice nebylo vidět. Tento způsob pohřbívání byl v této oblasti obvyklý, jako by mrtví stále měli mít místo mezi živými. Lucerna, která na hřbitově plápolala první noc poté, co dorazili, byla pryč. Magiera se musela spolehnout na noční vidění, a tak dovolila dhampirovi, aby prostoupil její tělo, a zostřila zrak. Zdálo se jí, že od okamžiku, kdy zde byla naposled, uběhla celá věčnost, a tak pomalu procházela mezi stromy, neboť si nebyla jistá směrem.
Vesnické hřbitovy v Droevince byly pouhými místy v lese, ze kterých lidé čas od času odstranili podrost. Koruny stromů zde byly řidší, takže skrz ně viděla noční nebe, měsíc však nestál tak vysoko, aby poskytl dostatek světla. Tu a tam rozeznala náhrobky, trčící ze země, mezi kterými se táhla večerní mlha jako načechraný koberec.
Některé náhrobky byly vyrobeny z desek nebo z kůlů, několik novějších z kamene. Skutečnost, že nikdo v posledních letech nevybíral daně a chyběl zde i pán, umožnila vesničanům ponechat si víc peněz. Bylo

ironií, že dobré živobytí živých se odráželo v památce na mrtvé.
Nepátrala zde však pouze po vlastních vzpomínkách. Přišla sem kvůli matčiným vzpomínkám… nebo aspoň kvůli tomu, co viděl její vrah, když ji zabil.
Magiera ztuhla.
Nemohla pokračovat ani utéct, jen vzpomínat na lebku, kterou nedávno držela v rukou. V Bele prožila poslední okamžiky mladé dívky jen díky tomu, že s kouskem látky v ruce prošla stopami Vznešeného mrtvého. Na chvíli se ocitla uvnitř Welstiela, když rozerval dívce hrdlo, aniž by se napil kapky krve.
Magiera měla v úmyslu projít každou chodbu, každou komnatu na hradě, dotknout se každého kamene, pokud to bude nutné, jen aby zjistila, kde matka zemřela. Nezůstal však žádný kousek látky, který by s sebou mohla nosit. Ne po všech těch letech v zemi. Bude potřebovat kosti.
„Odpusť mi," zašeptala a tasila meč. „Musím to vědět… musím zjistit, jestli to byl on, matko."
Neměla čas pátrat po lopatě, neboť by přitáhla pozornost, takže jí bude muset stačit meč. Postoupila vpřed a rozhlédla se kolem po čemkoli, co by u ní probudilo vzpomínky na toto místo - na matčin hrob.
Ruka na jílci meče jí zvlhla potem.
Jaro předtím, než odešla z domu, se Magiera vydala s tetou Biejou k řezbáři do sousední vesnice županství. Teta zaplatila za nový náhrobek, protože starý už natolik zvětral, že nemohl stát v zemi rovně. Cesta jim trvala půl dne, který mohly strávit prací na poli.
Magiera se opět zastavila a rozhlédla.
Pamatovala si, že náhrobek stál na jižní straně velké jedle. Dřepla si u paty nejbližšího stromu. Tvar ani jméno na náhrobku nepoznala.
Hrůza z toho, co měla v plánu, se vytratila pod přívalem sílícího strachu. Kde byl náhrobek… kde byl matčin hrob? Postavila se a ohlédla, neboť jí napadlo, že zašla příliš daleko. Náhrobky v této části mýtiny byly starší, takže Mageliin hrob by se měl nacházet poblíž.
Magiera zaslechla, jak se nedaleko pohnuly větve. Možná je rozhoupal noční větřík, který pronikl korunami až do podrostu. Zahleděla se na stezku, kterou šla, ale viděla pouze hustý les. Tohle byla poslední mýtina hřbitova. Vrátila se a úzkost zrychlila její kroky.
Na předchozí mýtině zahlédla několik menších kamenných náhrobků. Nic jí nepřipadalo povědomé.
Opět zaslechla vítr, tentokrát však tak blízko, až jí zahvízdal v uších.
Magiera uposlechla instinkt a uskočila za strom. Kolem ní prolétlo něco dlouhého a zadunělo o strom. Síla nárazu odloupla z kmene kůru.
Na opačné straně stromu se objevila temná postava. Magiera vystoupila z úkrytu a ucouvla. Světlo hvězd jí stačilo k tomu, aby rozeznala útočníkovu zohyzděnou tvář.
Adryan držel v ruce hůl, jež byla na horním konci příliš silná. Přehodil si ji z ruky do ruky a pomalu s ní mával vzduchem jako obráceným kyvadlem hodin.
„Zase hledáš matku," pronesl tiše.
Nebyla to otázka. Vztek v Magieře probudil hlad dhampira a zrak se jí ještě zostřil. Adryanovi se na tváři neobjevil výraz zuřivosti, spíše bolesti a úzkostné naděje. Napodobil její pohyby a také ustoupil stranou na volné prostranství. Dál si přitom pohrával s holí.
„Cos udělal?" zeptala se a rozhlédla kolem. „Kde je matčin hrob… kde je náhrobek?"
Ačkoli se zamračil jen mírně, Magiera pochopila, že netuší, o čem mluví.
„Jsi to poslední, co zbylo," řekl. „Magelie byla moje a on mi ji vzal. Když odešel, nemělo už zůstat vůbec nic. A pak ses objevila ty, malá věc, která se vyplížila z postele šlechtického zloděje."
Adryan se ohnal holí a vložil do úderu celou sílu. Magiera sklonila meč, aby jej kryla.
Zbraně do sebe narazily a ozvala se tupá rána. Adryan odrazil meč stranou a uhodil ji holí do boku.
Magiera dopadla na zem a zakopla přitom o kamenný náhrobek. Bokem se jí rozšířila bolest.
Byla to jenom hůl a Adryan byl obyčejný vesničan bez bojového výcviku.
Když na něj pohlédla, proměnila se opět v malé dítě pod vysokými větvemi stromů, obklopujícími hřbitov. Jediné, co viděla, byla zjizvená tvář, šklebící se na ni z křoví v poslední den, kdy navštívila matčin dům.
„Pošlu tě za ní," řekl Adryan a kývl hlavou. Na tvářích se mu zaleskly slzy. „A už se na tebe nebudu muset nikdy dívat."

Ohnal se po ní holí a Magiera ucukla stejně, jako to udělala před mnoha lety u matčina hrobu. Tyč hlasitě narazila na kamenný náhrobek.
Magiera se přetočila zpět a sekla po holi v naději, že ji zlomí. Ozvalo se hlasité zazvonění a meč se zastavil tak náhle, až ji z trhnutí zabolelo zápěstí. Odtrhla oči od Adryana a střelila pohledem po tyči. Ke dřevu byly hřebíky a kůží připevněny pláty železa, delší než předloktí. Chránily horní konec hole a tvořily hrubou palici. Magiera kopla útočníka do holeně.
Noha mu podklouzla na vlhké zemi. Klesl na koleno. Než se stačila odtáhnout, zvedl se a opět mávl holí. Natočil trup a opět po ní sekl jako kosou do obilí. Magiera uskočila z dosahu k nejbližšímu stromu.
„Chyť ji!“ zakřičel Adryan podrážděně.
Jeho slova Magieru zmátla jen na okamžik, ale i to stačilo.
Magieřiným zraněným bokem opět vystřelila bolest, když ji někdo popadl za zápěstí ruky, v níž držela meč, a zkroutil ji kolem kmene stromu. Nový útočník jí držel ruku z dohledu a snažil se ji vyrvat zbraň. Hůl se opět snesla v oblouku na její hlavu a Magiera se přikrčila, jak nejvíce to šlo. Kůra nad ní pod nárazem zapraskala.
Než se stačila obrátit a uvolnit meč, přilétly odnikud vidle. Škrábly ji do kotníku a připíchly jí mezi zuby nohu k zemi. Muž, který je držel v ruce, nebyl za stromem skoro vidět, opíral se však o ně celou vahou. Magieřin žaludek, stažený strachem, začal pálit. Adryan se obrátil, aby sebral sílu pro další máchnutí. Oči mu svítily nadějí zraněného muže, jenž má spásu na dosah.
Zpoza stromu k nim náhle dolehlo zařvání. Adryan zaváhal a minul. Tlak na Magieřině paži zničehonic povolil.
Okamžitě se vrhla na vidle, aniž by se zajímala, jestli spadne nebo co se vlastně stalo s druhým útočníkem, jenž ji předtím držel za paži. Třetí muž se vidlí pevně držel i poté, když ho povalila na zem. Adryan znovu zasáhl holí strom. Tyč se odrazila a on se zapotácel pod silou trhnutí, které mu projelo tělem.
Magieřin strach se proměnil v hlad, který se vymkl kontrole, a prolétl jí ze žaludku až do hlavy. V čelistech jí začala sílit tupá bolest, jež se ještě zostřila, když byla nucena rozevřít zuby. Ústa se jí naplnila slinami. Ještě víc zostřila zrak a noc se rozjasnila natolik, až ji zabolely oči.
Magelii unesl Vznešený mrtvý. Ale byl to Adryan, kdo ztracenému dítěti ukradl na mýtině i poslední zbytek matky.
Magiera se muži svírajícímu vidle zakousla do ruky. Zuby pronikly skrz silné vlněné oblečení až do masa. Vykřikl a po Magieřiných rtech se rozlilo vlhké teplo. Slaná chuť pronikla látkou až do jejích úst. Praštila muže do hlavy pěstí takovou silou, až omdlel.
Magiera vstala. Oči se jí naplnily slzami. S ústy zbarvenými krví zavrčela a vrhla se na Adryana.

Leesil následoval Wynn do chatrče, kde předpokládal, že na ně bude Magiera čekat, ale uviděl pouze tetu Bieju, sklánějící se nad kotlíkem.
„Konečně,“ zafuněla. „Teď jenom musíme počkat, až se moje neteř vrátí zpátky, a můžeme sníst zbytky, co se nezpekly na dně kotlíku.“
Leesil usadil Wynn ke stolu. Učenka se schoulila a sklonila hlavu. Skutečnost, že se Magiera objevila, ale zase odešla, jen zesílila Leesilovu starost. Bieja mu však řekla, kam šla, což ho poněkud uklidnilo. Napadlo ho, že Magiera bude chtít dříve nebo později navštívit matčin hrob a že to asi bude chtít udělat sama. Takže počká, ale ne příliš dlouho. Když se pak Bieja zmínila o Chapově útěku, se zasténáním se sklonil nad stolem.
Celé roky se opíjel do němoty, aby zahnal noční můry, které vyvolávala jeho minulost. V poslední době však zůstával střízlivý a hrůzy se opět vrátily. Otupit je dokázala jen Magieřina náruč, v níž v noci spával. Dávno zapomenutá tajemství hradu naznačovala, že v Magieřině minulosti se staly stejně strašlivé věci. A ještě ke všemu bude muset najít Chapa dřív, než vyděsí nevinné vesničany.
Jediné, po čem toužil, bylo mít všechny pěkně pohromadě a pod dohledem, aby mohl aspoň na chvíli zapomenout na to, co na hradě našli. Nechtěl už slyšet ani žádný z Wynniných názorů. Seděla a prázdný pohled upírala na desku stolu, ztracena v myšlenkách.
„Povíte mi, co se děje?“ zeptala se Bieja. „Podle toho, jak koukáte, mi Magiera zase něco neřekla.“

Leesil sklopil oči před pátravým pohledem starší ženy. „Myslím, že bude lepší, když na ni počkáme. Není na mně…“
„Raději bys mi měl říct, co chci slyšet,“ varovala Bieja. „Jinak ti ořežu uši do správné velikosti.“
Leesil neměl na mateřské hrozby náladu.
„Ta lebka v jejích rukou…“ zašeptala Wynn.
„Co to říká?“ vyptávala se Bieja.
Wynn zvedla hlavu jako ospalé dítě, které rozrušila nějaká myšlenka. Alespoň takový pocit vzbudila její slova u Leesila. Ani se na něj nedívala.
„Co je s ní?“ zeptal se a zvedl ruku, aby zarazil Biejiny otázky.
„Co s tou lebkou dělala?“ zeptala se a zdálo se, že ji odpověď děsí.
„Myslím, že chtěla vyvolat vidinu,“ odpověděl Leesil. „V Bele k tomu musela mít v ruce něco, co patřilo oběti, a pohybovat se v místě, kde zemřela. Umožňovalo jí to vidět očima vraha, ale jen pokud to byl Vznešený mrtvý. Nedokážu si ani představit, jaké to pro ni musí být. Nemohl jsem jí to dovolit… ne potom, co jsme v té komoře viděli.“
„Povíte mi, co se děje?“ přerušila je Bieja.
Než mohl Leesil vymyslet nějakou novou výmluvu, Wynn pokračovala: „Ale kde je Magiera teď?“
„Šla navštívit hrob své matky,“ odvětil.
„Teď… potmě, potom, co držela v rukou lebku… po všem, co jsme našli?“
Wynn se zmateně odvrátila a pohybovala přitom rty, jako by si povídala pro sebe. Obrátila se zpět k Leesilovi.
„Ne, to by neudělala… Nedovol jí…“
„Valhachkasej'â!“ zaklel Leesil, vyskočil z lavice a vyrazil ke dveřím.
Bieja za ním něco zakřičela, ale on už vyběhl do noci a pádil ke hřbitovu.
Leesila vyděsilo Magieřino chování na hradě víc než to, co našli. Byla posedlá touhou nalézt nemrtvého otce a neváhala sáhnout do minulosti a celý masakr prožít.
Ale okamžik, kdy pohlédla do prázdných očních důlků lebky, nebyl ničím v porovnání s tím, co, jak se obával, dělala nyní na hřbitově.
Ze tmy k němu dolehl mužský výkřik.
Leesil přeskakoval a obíhal náhrobky na první mýtině, když se ozval druhý výkřik. Proběhl dalšími dvěma mýtinami, ale pořád nemohl Magieru najít. Nedaleko zaslechl zavrčení. Leesil zakopl a snažil se přijít na to, ze kterého směru přišlo.
Následoval ho na další mýtinu, ale to, co tam zahlédl, mu nepřineslo žádnou úlevu. Magiera zápasila na opačné straně paseky s vysokým mužem. Její meč byl pryč. I ve tmě viděl Leesil její otevřená ústa se zuby, podobnými vlčím. Zápasila s mužem o hůl se silným koncem. Magieře se podařilo muži tyč vytrhnout a přitáhla si protivníka blíž.
Otočila hlavu a zakousla se muži do ramene.
Leesil vtáhl do plic studený vzduch. Tasil jednu z čepelí, rozběhl se k zápasící dvojici a celou vahou do ní vrazil.
Všichni tři se svalili na zem a Leesil narazil do kmene stromu. Ztratil šátek a svlékl si i plášť. Když se vyškrábal na nohy, ležela Magiera nalevo tváří k zemi mezi dvěma zlomenými náhrobky. A pak si všiml těla.
Na zemi ležel s vidlemi v rukou nehybně muž. Měl zavřené oči a ochablá ústa. Leesil pohlédl na Magieru. Převrátila se do podřepu. Sliny, které jí vytékaly z koutků úst, ztmavly skvrnami na rtech a zubech. Oči měla do široka otevřené, zorničky rozšířené a tvář staženou zuřivostí. Ani na něj nepohlédla, neboť celou pozornost upírala na svého protivníka. Když se postavil, Leesil ho poznal.
Adryan zíral napůl vyděšeně, napůl šíleně na Magieru.
Magiera podlehla vzteku a nechala se ovládnout dhampirem. A Leesil se obával, že v tomto stavu nepřestane, dokud Adryana nezabije. Co se mezi nimi mohlo stát, že v sobě Magiera živila nenávist tak dlouho?
Adryan se rozehnal holí a zamířil Magieře na hlavu, ta však vyskočila ze všech čtyř na nohy a vrhla se přímo na něj. Pokud Adryan mine, Magiera ho roztrhá na kousky. A pokud j i zasáhne…

Konec hole zamířil dolů a Magiera se mu vyhnula, aniž by přitom zpomalila.
Leesil po ní skočil, aby ji zastavil. Levou nohou dopadl na konec Adryanovy hole a pravou vykopl a zasáhl Magieru do ramene. Zapotácela se stranou a Leesil dupl vší silou na tyč. Zlomila se a Adryan zavrávoral vzad s uštípnutým koncem v rukou.
Leesil se postavil oběma nohama na zem a těžký konec hole mu zůstal pod botou. Připadal mu příliš silný, a tak pohlédl dolů a zjistil, že je pobitý železem.
V mládí viděl menší, jednoruční verze této zbraně. Používali je jezdci lorda Darmoutha k rozhánění davů. Kdo nezemřel pod kopyty koní, tomu rozbili hlavu těmito palcáty.
Adryan přišel Magieru zabít.
Leesil udělal krok jeho směrem a zvedl čepel.
„Vypadni," zachraptěl. „Pokud chceš žít."
Adryan na okamžik zaváhal. Tvář měl rozdrásanou, košili a vestu potrhanou a potřísněnou krví. Leesil spatřil v jeho očích záblesk podivné naděje, ale ta téměř ihned zmizela. Upustil zbytek hole, zvedl ruce k tváři, obrátil se a prchl do lesa.
Leesil se obrátil k Magieře a zůstal naprosto nehybně stát. Zapřela se o vlhkou zem, aby se vyškrábala na nohy a postavila.
„Magiero… vrať se," zašeptal.
Při zvuku jeho hlasu k němu zprudka otočila od hlíny umazanou tvář.
Černé zorničky se soustředily na Leesila. Rty a zuby měla potřísněné krví. Měla od ní umazané také ruce se zahnutými prsty, připravenými chňapnout po něm. Zdálo se, že se pod nánosem krve její nehty prodloužily přes konečky prstů.
Leesil věděl, že ho nevidí. Ne jeho… jen nějakou překážku, stojící dravci v cestě.
„Prosím," řekl tiše. „Vrať se ke mně."
Pomalinku se přikrčil a natáhl ruku po železem pobitém konci hole.
„Magiero… Magiero," šeptal dokola.
Natáhla k němu ruce a ztuhla a také Leesil se zastavil.
Rozzuřené vrásky kolem očí se jí vyhladily. Zavřela ústa, takže mezi rty byly vidět pouze její špičáky. Zadívala se černýma očima na zkrvavené ruce a začala se chvět.
„Všechno je v pořádku," řekl Leesil. „Nech to být."
Pomalu vstal a Magiera sebou trhla. Spatřila ho. Napnul se a ztěžka polkl, neboť věděl, co jí návrat k vědomí způsobí.
Magieřin stále divoký výraz se zkroutil v hrůze, když pohlédla na něj a pak na své ruce. Začala od něj ustupovat.
„Ne… Leesile. Už ne."
S tak znetvořenými ústy byla její slova sotva srozumitelná. Mezi vzlyky se zalkla, a než k ní Leesil doběhl, klesla na kolena. Schoulila se a zakryla si hlavu spíše pažemi než rukama. Leesil poklekl vedle ní, uchopil ji za ramena a napřímil ji.
Uviděl, jak se mění.
Mezi jednotlivými křečovitými stahy svalů na čelisti Magiera dávila, jako by se snažila pročistit si ústa a hrdlo. Pokaždé se zachvěla a naprázdno zvracela a jediné, co mohl Leesil udělat, bylo držet ji a čekat, až to pomine. Zuby se jí zmenšily, až prodloužené zůstaly pouze špičáky. Nakonec se jí stáhly i zorničky a oči zaplavila barva duhovek. Magiera hleděla na Leesila, tvář ušpiněnou od slz, hlíny a krve.
Horečnatě mu začala přejíždět rukama po těle.
Vytáhla mu košili z kalhot a málem ji přitom roztrhla. Všude, kde se ho dotkla, zanechávala krvavé šmouhy, což ještě zesilovalo její zběsilost.
„Dost!" řekl a popadl ji za zápěstí, aby ji zastavil. „Není to moje krev. Jsem v pořádku."
Magiera zavřela oči a naklonila se vpřed, až opřela hlavu o jeho rameno. Netrvalo však dlouho a odtáhla se. „Adryan?" zeptala se chabě.
„Pořád žije," ujistil ji Leesil. „Ale na opačné straně mýtiny leží další tělo. Je… zabila jsi ho?"
Magiera se mu vytrhla. Leesila překvapilo, jak snadno se jí to podařilo. Rozběhla se přes paseku a on ji následoval. Nedokázala se však těla dotknout, a tak Leesil přiblížil ucho k nosu a ústům muže a zjistil, že

slabě dýchá. Rychle Magiera kývnutím uklidnil.
„Nech ho být," řekla. „Ať se domů dostane po svých."
Leesil sebral šátek a plášť. Magiera se posadila na zem, unaveně se opřela o strom a přitáhla si blíž meč, jenž ležel opodál.
„Pokud se mi tohle ještě někdy stane," řekla, „drž se dál."
„Dokážu se ti postavit," odvětil, „jakýmkoli způsobem…"
„Ne," přerušila ho. „Nepřežila bych to, kdybych ti zase ublížila. A raději ani nechci pomyslet, co jsi ve mně dneska v noci viděl."
„Už několikrát jsem ti řekl, že není tak snadné mě zabít… a dokážu se ti postavit v jakékoli podobě."
Leesil se k ní přiblížil a klekl si před ni. Když už teď byla v bezpečí - před sebou samotnou i před ostatními - strach nahradil vztek.
„Ale nedokážu se vyrovnat s tím, proč jsi sem přišla," řekl. „Kde je hrob tvé matky? Co jsi udělala?"
Magiera se rozhlédla po zničeném hřbitově s rozbitými, zlámanými a převrácenými náhrobky.
„Nemohla jsem ho najít," zašeptala.
Leesil si napřed nebyl jistý, co tím myslí. Ale pokud by skutečně udělala, čeho se obával, a ať už by měla vidinu, nebo ne, vyčetl by jí to z tváře.
„Musím vědět, jestli to byl Welstiel," řekla.
„Ale ne takhle." Potřásl hlavou. „Ať už se stalo cokoli, nechceš prožít smrt své matky. A ani nevíš, kde zemřela. Co jsi chtěla udělat? Projít celý hrad?"
Magiera měla v očích stále vzdálený pohled. Na umazané tváři se jí objevily čisté cestičky a Leesil si uvědomil, že Magiera tiše pláče.
„Viděl jsi tu komoru," řekla a odvrátila se, jako by chtěla skrýt svoji hanbu. „Co jsem?"
Přisunul se blíž, sevřel jí paže a obrátil ji k sobě. Pak se šálem pokusil setřít jí krev ze rtů. Když udělal, co mohl, naklonil se k ní a něžně ji políbil na ústa.
Nakonec se odtáhl a zadíval se do jejích užaslých očí.

Z hustého lesa za hřbitovem Chap sledoval, jak Leesil odvádí Magieru pryč. Lapal ve tmě po dechu, úlevou svěsil hlavu a olízl si zbytky krve z pysků.
Poté co se objevil zjizvený muž, málem se rozběhl k Magieře a prozradil se. Tolik se soustředil na Magieru a jejího protivníka, že ani neslyšel ostatní. Když se vesničané připlížili a pokusili se Magieru přitisknout ke stromu, vpadl muži, jenž jí držel ruku s mečem, do zad a kousl ho do nohy. Sevřel pevně zuby a odtáhl ječící oběť do lesa. Nechal muže odkulhat, teprve když si byl jistý, že raději uteče, než aby dál bojoval.
Chap se pak rozběhl lesem kolem mýtiny a snažil se najít způsob, jak Magieřina protivníka napadnout, aniž by ho spatřila. Skutečnost, že se vyhýbal Wynniným otázkám, už napnula trpělivost jeho společníků k prasknutí. Kdyby ho Magiera spatřila tady nebo kdekoli poblíž matčina hrobu, dožadovala by se vysvětlení.
Pak dorazil Leesil a boj skončil. Chap se stáhl zpět, ale nespouštěl Magieru a Leesila z očí.
Žádný z nich by tady neměl být… na tomhle místě ani na téhle stezce. Čím více Magiera pátrala v minulosti, tím menší byla naděje, že se Chapovi podaří ji zastavit. Poté co se ujistil, že Leesil s Magierou opustili hřbitov, obrátil se a zamířil k náhrobku, ležícímu mezi stromy.
Připadalo mu zvláštní, jak smrtelníci lpí na mrtvých. Vzpomínat na ně byla jedna věc; držet se jich jako majetku něco úplně jiného. Pro Magieru to představovalo pokušení, kterému musel zabránit. Kdyby Magiera spatřila, jak matka umírá, jako by ji sama zabila, mohla by ztratit veškerou naději. A pak by ani Leesilova přítomnost nemusela zabránit tomu, aby propadla temnotě.
A tak se Chap přihnal na hřbitov před Magierou a našel, co hledala. Nerozuměl sice mluvenému jazyku země, znamení a symboly se však podobaly belaskijskému písmu. Zašeptal trávě prosbu, aby vyrostla a rozbujela se. Stébla pak zaplnila a pokryla díru, jež zůstala po Mageliině náhrobku, který odtáhl do lesa.
Chap se vrátil zpět na zničený hřbitov s náhrobky převrácenými a zlámanými v boji, jenž pramenil z dlouho hnisající nenávisti a bolesti. Když míjel Mageliin hrob, po němž a jeho náhrobku už nezůstala ani památka, instinktivně se zastavil a začichal u země.

Hrob byl neporušený, ale to už věděl. Magiera nenašla místo, kde její matka odpočívá. Opět začichal a jeho mysl naplnil pach, jak se snažil zjistit, co se pod nánosy vlhké zeminy, trávy a kousků dřeva, promísených s hlínou, nachází.
Nic nenašel.
Chap se zadíval na zem. Ať už se tady stalo cokoli, došlo k tomu před dávnými lety, takže zde nezůstala žádná stopa po tom, jak nebo kdy k tomu došlo.
Ale Mageliiny kosti byly pryč.

Magiera ležela stočená na rozprostřené přikrývce v koutě tetiny chatrče. Zatímco je Leesil oba umýval u vesnické studny, požádala ho, aby tetě řekl, cokoli považoval za nutné, a vysvětlil, co se v noci stalo.
Když se vrátili do domku, uložila Bieja Wynn do postele, a Leesil roztáhl Magieře přikrývky v koutě, aby si mohla odpočinout.
Zítra se vydají do Kéonsku, ačkoli se Leesil tomu bránil. Odejdou brzy, než se zpráva o tom, k čemu na hřbitově došlo, rozšíří ve vesnici.
Leesil seděl u stolu poblíž ohniště a povídal si s Biejou. Magiera chvíli tlumenému hlasu naslouchala, ale pak se její únavou popletené myšlenky rozběhly jiným směrem.
Úplně propadla zuřivosti, ale Leesilovu tvář si pamatovala.
Díky zostřenému zraku jí noc připadala oslnivě jasná, ale pohled na jeho zářící vlasy ji zaplál v očích jako slunce. Zmateně k němu natáhla ruce, připravená roztrhat ho na kousky.
Ale pak ji zachvátily pochyby… a podivná touha.
Když promluvil, slyšela napřed jen jediné slovo: „Magiero.“
Vzpomněla si. Bylo to její jméno.
Oči, které ji sledovaly, vypadaly jako kousky jantaru. Toužila po nich, chtěla je ukrýt a nechat si je jen pro sebe.
Ta tvář, oči… měly jméno. Viděla je orámované vlastníma rukama, takže to vypadalo, jako by mu z kůže vytékala krev a řinula se jí dolů po prstech. Cítila ji v ústech. Zalkla se zoufalstvím.
„Ne… Leesile. Už ne.“
Sevřela ji hrůza.
Dokud se Leesil nenaklonil blíž a nepolíbil ji na ústa, dokud šokovaně nepohlédla do jeho tváře a nenašla v ní ani náznak odporu. Byla to stejná tvář, jež pronikla závojem hladu.
Zatímco Magiera ležela v posteli, ozvalo se zaškrábání na dveře. Jakoby z velké dálky zaslechla, jak jde Leesil otevřít a ostře Chapa kára. Pes se rozhlédl, přistoupil blíž a očichal jí hlavu. Magiera se přetočila a pohlédla na něj pootevřenýma očima. Myšlenky jí zmateně vířily a z neznámého důvodu se jí v mysli vynořila podivná vzpomínka.
Mířila belaskijskou pobřežní cestou na jih. Poprvé se přiblížili k Miisce. Trh v severní části města byl plný lidí, nakupujících a prodávajících věci denní potřeby. Ve vzduchu se vznášela vůně pečiva, uzených ryb a dalších prostých věcí.
Magiera se opět zadívala do Chapových průzračných očí. „Ne, ještě ne. Budeme pokračovat.“
Pes nakrčil pysky, odklusal k posteli, na níž spala Wynn, a plácl sebou o zem.
Místnost potemněla. Jen malý ohýnek ji osvětloval rudou září. Leesil nadzvedl přikrývky a vklouzl pod ně. Přitiskl se k ní. Magiera mu prsty prohrábla vlasy a nakonec položila dlaň na jeho snědou tvář.
„Nechci nikdy zapomenout tvoji tvář,“ zašeptala. „Chrání mě před temnotou.“

Kapitola 7

Bieja je probudila před úsvitem. Sbalili si věci, aby odešli dřív, než je někdo zahlédne. Magiera celou dobu mlčela a s tetou se rozloučila jen několika slovy. Ustaraně tetu sledovala, zatímco ta si s Wynn vyměňovala váčky s bylinami. Leesil stál u svého poníka.
Minulou noc jej překvapilo, jak klidně Magieřina teta zareagovala, když jí pověděl o tom, co našli na hradě a k čemu došlo na hřbitově. Zamlčel však, proč za Magierou vyrazil. Bieja nebyla slepá a viděla,

jak se neteř změnila. Během Leesilova vyprávění smutně mlčela a jen tu a tam přikývla.
Právě se připravovali nasednout, když k němu Bieja přistoupila a odvedla ho kousek stranou.
„Dávej na sebe pozor," pověděla mu tiše. „Mezi instinktem a znalostmi," kývla na Magieru a Wynn, „budeš potřebovat moudrost, abys nastolil rovnováhu."
Leesilovi se sevřelo hrdlo nad tím, jak rychle ho Magieřina jediná příbuzná zahrnula do své poněkud drsné péče.
„Nemusíte tady zůstávat," řekl. „Máme dům v Miisce."
Biejin výraz potemněl jako nebe nad Droevinkou. „Tohle je můj domov, v dobrých i špatných časech."
„Prosím, přemýšlejte o tom," řekl.
Vsunul nohu do třmenu, vyhoupl se do sedla a zadíval se na ni. Tvář starší ženy sice byla silnější a tmavší, ale tolik se zase od Magieřiny nelišila.
„Budu," slíbila.
„Přemýšlejte pečlivě," řekl a podal jí složený kus papíru. „Jinak se vrátíme a způsobíme ještě víc potíží."
Bieja se zmateně zamračila a vzala pergamen do ruky.
Zatímco ostatní ráno ještě spali, vytrhl Leesil list ze zadní části Wynnina deníku a napsal dopis Karlinovi a Calebovi v Miisce - a přidal k němu šest stříbrných mincí pro Bieju na cestu. Doufal, že se bude řídit jeho přáním.
„Pokud změníte názor," pokračoval, „zamiřte do Miisky. Ptejte se po Karlinovi nebo Calebovi a dejte jim tenhle dopis. Měli by moje škrábanice poznat. V dopise stojí, že jste Magieřina teta. Pomůžou vám zařídit se ve Lvounovi. A nejde o milodar. Caleb by pomoc potřeboval."
Bieja se ještě jednou zadívala na dopis. Schovala ho do kapsy zástěry, poplácala ho po noze a v očích se jí objevil hřejivý výraz.
„Dávej na moji neteř pozor," řekla.
Vstoupili na další úsek cesty.

O tři dny později dorazili zpět k řece Vudrask. Leesilovi se však nijak zvlášť neulevilo. Myšlenky mu v mysli vířily a musel neustále myslet na to, co se stalo v Magieřině vesnici, a na nález v tajné hradní komoře. Zamrazilo ho, když si uvědomil, jak osamělé dětství Magiera prožila. Šestnáct let se jí vyhýbali a nenáviděli ji, ale i přes všechnu krutost, kterou vytrpěla, měla po celou tu dobu jednu bytost, která ji skutečně milovala a byla ochotna nechat ji jít vlastní cestou. Přinutilo ho to přemýšlet nad tím, zda ho rodiče milovali a dovolili by mu vybrat si vlastní cestu.
Jedna jeho část si přála, aby s Magierou byli schopni dělit se o podobné myšlenky snadněji. Sice se v poslední době hodně sblížili, celé roky se však vyhýbali jakékoli zmínce o minulosti. A zvyk je železná košile.
V pozdním odpoledni dorazili do vesnice, ležící u Vudrasku. Zaplatili si cestu na člunu, mířícím na východ do Kéonsku, hlavního města Droevinky. Leesil se zastavil na břehu široké šedé řeky, kde mu do tváře foukal odpolední větřík. Černým šálem si zakryl uši a plášť si přehodil přes paži.
Magiera se v přístavu dohadovala se dvěma muži z projíždějící karavany a snažila se jim prodat poníky. Pod temným nebem její tvář bíle zářila, a když slunce vykouklo mezi mraky, v černých vlasech jí zářily rudé prameny. Oba muži zmlkli a zahleděli se na ni. Leesilovi se zadrhl dech v hrdle, ale z úplně jiného důvodu.
Magiera vypadala, jako by do tohoto světa ani nepatřila. Byla příliš krásná a příliš se lišila. Zamračila se na muže a Leesil k nim zamířil.
„Zaplatila jsem čtyři stříbrňáky za každého poníka," řekla, „a oni mi nabízejí pět za všechny."
Leesil se zadíval do vráskčitých tváří a vypočítavých očí mužů a napadlo ho, jestli to náhodou nejsou bratři. „Neobchodujeme… jen žádáme férovou cenu."
„Pokud za ně zaplatila příliš," odvětil jeden z nich, „není to naše věc."
Leesil pohlédl na Magieru. Stále jim ještě zůstalo hodně peněz z náhrdelníku, který Wynn v Bele prodala, ale Magieřina pichlavá povaha to odmítala nechat být.
Nakonec se dohodli na sedmi stříbrňácích za poníky a mulu. Magiera nebyla spokojená, ale člun se už chystal vyplout. Leesil ji odtáhl pryč a s konečnou nabídkou obchodníků souhlasil. Jakmile odrazili od

břehu, uvelebili se s Magierou pod přikrývkou. Byla stále ještě podrážděná.
„Nejsem lakomá," prohlásila, ačkoli nic takového netvrdil. „Okradli nás." Objala pod přikrývkou pažemi jeho nohu.
Wynn seděla se zkříženýma nohama na opačné straně Leesila. Mladá učenka vypadala po dvou nocích strávených pod střechou a dobrém Biejině jídle mnohem zdravěji. S náladou na tom však byla hůř, ačkoli se nechovala tak odtažitě jako Chap. Rozložila před ním sice kůži se symboly, ale projevoval jen malý zájem o rozhovor. Po dnech strávených na hřbetě trucovitého poníka přinesla plochá paluba člunu Leesilovu pozadí takovou úlevu, že ho nic jiného nezajímalo. Nebyl důvod myslet si, že se Chap bude chovat méně tajnůstkářsky než obvykle.
A Leesilova matka čekala - nebo v to aspoň doufal.
Díky této nutkavé touze chápal Magieřinu zoufalou snahu dozvědět se něco o minulosti ještě mnohem lépe. Ale zároveň v něm vzbuzovala úzkostné přání vyrazit na sever a zjistit, co se stalo s Nein'ou. Jeho lepší část však odmítala nechat Magieru na holičkách, takže pokračovali dál na východ, hlouběji do vnitrozemí Droevinky.
Po obou březích běžely podél řeky vyčištěné stezky, po nichž je silní voli táhli stejnoměrným krokem až do soumraku. Plánovali sice zůstat přes noc na palubě, ale člun po setmění zakotvil v další vesnici u řeky, jež se díky své velikosti mohla dokonce považovat za malé město.
Stromy zde byly na tak vlhkou zemi příliš zvadlé a scházela jim typická tmavá zeleň, zima však byla ještě daleko. Po obou stranách přístaviště se krčily shluky dřevěných chatrčí a ve středu vesnice poblíž řeky stály vysoké dřevěné budovy. U cesty na západním konci městečka se nacházela stáj s kovárnou. A kousek od ní stál velký, dobře osvětlený dům.
„Je to hostinec, nebo obecní dům?" zeptal se Leesil jednoho z loďařů, pak se otočil k Wynn. „Možná nebudeme muset zase spát venku."
Wynn se dychtivě posadila a začala hovořit s Chapem elfštinou. Mladý loďař na Leesila zdráhavě pohlédl.
„Tohle je Pudúrlatsat, pravidelná zastávka," odpověděl. „Je to divné místo. Měšťané nám ráno přinesou náklad."
„Proč divné?" zeptala se Magiera. „Pokud tady obchodují, měli bychom doplnit zásoby."
Loďař pokrčil rameny a potřásl hlavou. „Poslužte si, ale tohle místo mi připadá příliš mdlé, i když zakotvíme v pravé poledne."
Leesil povytáhl obočí a pohlédl na Magieru a Wynn.
„Pokud by to bylo možné, raději bych přespala uvnitř," odvětila Wynn.
Magiera složila přikrývku a sebrala meč. „Uvidíme, co nám nabídnou. U tety jsme neměli příležitost zásobit se."
Leesil si přivázal k opasku čepele a oblékl si plášť, aby zbraně nepřitahovaly pozornost. Nepředpokládal, že je bude potřebovat, ale události posledních několika dnů ho přiměly zostražitět.
Zatímco kráčeli po molu a vzhůru stezkou k městu, rozhlédl se.
Blížili se ke středu města, ale ulice byly jen málo osvětlené. V místě, kde stezka vedoucí z přístavu křižovala hlavní ulici města, visely na stojanech olejové lucerny. Wynn kráčela před Leesilem a v ruce držela krystal ze studené lampy, kterým svítila na cestu.
Chap tiše zavrčel a předběhl ji.
Zpoza rohu ulice vykulhal velký vlkodav a zadíval se na ně. Na zavrčení nijak nereagoval.
Leesil si všiml tupých očí vyzáblého zvířete, potažených povlakem stáří. Přistoupil k Chapovi, připraven popadnout ho. Chap reagoval na jiné psy různým způsobem; někdy se choval přátelsky, jindy bez varování zaútočil. Leesil nikdy nevěděl, co očekávat. Chap zavětřil směrem ke zvířeti a tiše zakňučel.
„Myslím, že bychom se měli vrátit zpátky na člun," řekla Wynn.
Leesila přepadlo vyčerpání. Nechápal proč, a tak ho setřásl a vyrazil kolem vlkodava dál. „Aspoň bychom si měli hostinec prohlédnout."
Uprostřed města si Leesil všiml několika vývěsních štítů nad obchody. Jeden označoval koželužnu, druhý řezbářství. Po městě se pohybovalo jen několik lidí, kteří zavírali obchody a mířili domů nebo jinam. Většinou šlo o starce nebo lidi ve středním věku, kteří se pohybovali pomalu a unaveně. Právě se chystal

vydat k jasně osvětlené budově, kterou viděli z přístaviště, když si uvědomil, že Magiera už nekráčí vedle něj. Prošla křižovatkou a zahleděla se dolů ulicí opačným směrem.
„Co?“ zeptal se a připojil se k ní. Pak si všiml jejího ustaraného výrazu.
„Já jsem… nic to není,“ odvětila. „V porovnání s Miiskou to tady vypadá dost bezútěšně.“
„A na to jsi přišla sama od sebe?“ pokáral ji. „Jak tě to napadlo?“
Ani se na něj neobořila. Obrátila se a vydala vzhůru ulicí. Leesil si povzdechl, následoval ji a zamával přitom na Wynn vepředu.
Když procházeli kolem, několik vesničanů se zastavilo, ale nikdo jim nevěnoval zvláštní pozornost. Největší zvědavost o ně projevil unavený muž s plátěným vakem přes rameno. Leesil se po něm ohlédl, neboť se muž pohyboval na svůj věk příliš pomalu, jako by mu chůze činila velkou námahu. Vesničan se šoural vpřed se skloněnou hlavou. Vysoké budovy podél cesty přešly v malé chatrče a domky a Leesil ve vzduchu zachytil pach kouře z kovárny.
„Co pro vás můžu udělat?“ zavolal někdo zleva.
Leesil se dotkl rukou jedné z čepelí, přivázané u opasku. Magiera se otočila po hlase a také Chap se obrátil.
Z boční uličky vyšel malý, statný muž v kožené zbroji s mečem v pochvě u boku. Ve světle Wynnina krystalu vypadaly jeho oči hnědé a ostražité, ale v pískově zbarvených vlasech se mu už objevovaly náznaky šedi. Vedle něj stála křehká mladá žena, tak krásná, až Leesil zamrkal.
Měla stejně zbarvené oči jako muž, ale na rozdíl od jeho matných, rovných vlasů jí až k pasu padaly husté, zlaté lokny. Její oči, velké a kulaté nad malinkým nosíkem, vypadaly ve světle krystalu téměř zlatě. Na sobě měla šaty v barvě slunečnice, které byly méně obnošené a otrhané než oblečení ostatních měšťanů.
„Cestujeme na člunu,“ řekla Magiera, „a doufali jsme, že tady máte nějaký hostinec, kde bychom se mohli dnes v noci vyspat.“
Muž zaváhal a pohledem sklouzl k meči, který jí vykukoval zpod pláště. „Jsem Geza, kapitán stráže našeho pána,“ řekl. „Tohle je moje dcera Elena. Hostinec je zavřený, ale máme tady starý obecní dům.“ Ukázal na dobře osvětlenou budovu, k níž Leesil ostatní vedl.
„Hostinec je zavřený?“ zeptal se Leesil. „Na nejdůležitější cestě do hlavního města?“
„Majitel zemřel bez dědiců,“ odvětil Geza.
Elena přistoupila blíž a zadívala se na Magieřin meč a amulet s kostí, pak se na Wynn a Leesila usmála.
„Jste vítáni,“ řekla. „Žijeme s otcem poblíž sídla, ale chodím s ním často sem dolů, když jde na obchůzku. Pokud chcete, pomůžu vám ubytovat se v obecním domě. Používáme ho jen zřídka k městským shromážděním. Vezměte s sebou i psa a já vám najdu něco k jídlu.“
„Zaplatíme,“ odpověděla Magiera.
„Samozřejmě,“ řekla Elena.
Vedla je a Geza kráčel za nimi. Rozhlížel se přitom po všech, které míjeli. Venku se už pohybovalo jen pár lidí a mezerami v okenicích většiny domů pronikalo ven tlumené světlo. Chap se po cestě jednou zastavil, zvedl hlavu a nastražil uši.
Vedle ošumělé chatrče se sedlovou střechou z došků stála malá ohrada, vyrobená z větví, svázaných dohromady spletenou travou. Tři vyhublé kozy za plotem nevydaly žádný zvuk ani nad blízkostí Chapa nervózně nezafuněly. Leesil si všiml, že velký vlkodav kráčí po Gezově boku a následuje Chapa.
„Tohle je Stín,“ řekl kapitán a předběhl je, aby otevřel dveře domu. „Je to dobrá fena, výborná lovkyně.“ Leesil pohladil Stín po hlavě a pes vešel do budovy jako první. Wynn s Chapem ji následovali, ale Leesil se obrátil. Ulice byla liduprázdná. Loďař označil město za divné. Skutečnost, že ho tak nazval člověk žijící v této zemi, nebylo dobré brát na lehkou váhu.
„Nenávidím tuhle zemi,“ zamumlal Leesil. „Kamkoli se obrátíš, působí tíživým, skličujícím pocitem.“
„A na to jsi přišel sám od sebe?“ opáčila Magiera. „Jak tě to napadlo?“
Leesil její škádlení ignoroval. Něco mu tady nesedělo. Kromě Eleny nezahlédl žádné mladé lidi. Kolem se potáceli jen vyzáblé staré kozy, vyzáblí staří psi a vyzáblí staří lidé.
„Pojď dovnitř,“ řekla Magiera. „Ráno se zase vydáme na cestu.“
Leesil se k ní připojil, ale v myšlenkách se mu vynořila vzpomínka na muže s plátěnou brašnou a napůl

zakrytým obličejem. S jeho tváří nebylo něco v pořádku. Jako u Gezy byla příliš stará na muže, jemuž patřila.

Pozdě v noci ležel Chap na zemi, čenich si opíral o přední tlapy a hleděl na dveře. Obecní dům sestával z jedné velké místnosti se stoly a lavicemi a jednoduché kuchyně vzadu. Ve velkém kamenném krbu stále ještě praskal skomírající oheň.
Magiera s Leesilem dali přikrývky dohromady a spali u protější zdi. Magiera přehodila jednu nohu přes obě Leesilovy. Hlavu mu položila na rameno a závojem černých vlasů mu zakryla hruď. Wynn ležela na zemi za Chapem, stočená pod přikrývkou, a Stín se přitulila Chapovi k boku.
Chap nikdy nestrávil tolik času s jiným zvířetem. Stín občas otevřela oči a on jí olízl hlavu a ukonejšil ji zpět do vzpomínek na teplé krby, široká pole a dušené skopové. Sám však odmítal zavřít oči.
Od chvíle, kdy vstoupil do města, přepadl ho známý nepříjemný pocit. Kůže ho štípala a byl nervózní. Nebyla to prázdnota, kterou cítil, když se soustředil na nemrtvého. Ale podobalo se jí to. A pak tady byla Stín, mladší než vypadala, ale síly jí přesto ubývaly, jako by se už ocitla na sklonku života.
Chap toužil vyrazit na lov a najít skryté zlo, jež toto místo soužilo, ale nedokázal ho vycítit ani čichem, ani jinými smysly.
A tak ležel a upíral pohled na dveře.
Dlouho po půlnoci se se zaskřípáním otevřely.
Chap pozvedl hlavu a vsunul zadní běhy pod sebe, připraven vyrazit.
Stín zvedla vyhublou hlavu. Místo nervozity vycítil Chap z vlkodava slabý náznak radosti. Fena se vyškrábala na nohy, pomalu mávala ocasem a postavila se před něj. Chap to neočekával a snažil se prosmýknout kolem ní. Pak zahlédl ve tmě záblesk žluté a dovnitř vklouzla ve slunečnicových šatech Elena.
Z dívky vycítil jen žal.
Stín zamířila k Eleně a zadní běhy se jí pohybovaly do rytmu mávání ocasem. Dívka poklekla a fena jí olízla tvář. Chap přistoupil blíž a zadíval se Eleně přímo do očí.
„Pomozte nám," zašeptala.
Považovala ho za pouhého psa, ale přesto ho prosila o pomoc.
Chap se obrátil a vydal se vzbudit Magieru.

K Magieřině tváři se přitisklo něco mokrého.
Zvedla ruku, aby to odstrčila. Otevřela jedno oko a uviděla Chapův čenich. Zabručel a opět jí olízl tvář.
„Nech toho," zamumlala Magiera a utřela si obličej rukávem.
Obrátila se zády k Chapovi, ale najednou zostřila smysly.
Chap by ji nikdy neprobudil bez důvodu.
„Leesile, vstávej," zašeptala.
Vedle Chapa stál velký vlkodav a poblíž klečela Elena. Žluté šaty měla ušpiněné od prachu na podlaze a její klidný, přátelský výraz vystřídala naléhavost.
Leesil se posadil. Tiché hlasy probudily také Wynn, jež se vykulila z přikrývek a protřela si oči.
„Ty jsi lovkyně," zašeptala Elena. „Ta, která zabíjí mrtvé, že?"
Magieru polil chlad. Během cesty se nikdo o těchto věcech nezmínil, ani si ji nespojil se starými venkovskými pověstmi. Nechtěla už mít s pověrčivostí vesničanů nic společného.
„Pomoz nám," řekla Elena. „Prosím."
„Proč si myslíš, že potřebujete moji pomoc?" obořila se Magiera na dívku.
Elena se přikrčila. „Poslal mě pán… abych vás přivedla do sídla. Chce si s vámi promluvit. Prosím, pomozte mu. Zaplatí vám, cokoli budete chtít."
„Zítra poplujeme na člunu dál do Kéonsku," řekla Magiera. „Na tohle nemáme čas."
Po Elenině tváři se skutálely dvě slzy. „Jen si s ním promluvte, o nic jiného nežádám."
„Teď?" zeptal se Leesil.
„Čeká na vás. Chce to udržet v tajnosti, aby nedal vesničanům falešnou naději."
Chap jednou štěkl. Odklusal ke dveřím, ohlédl se po nich a zavrčel.

„Ach, takže on chce něco udělat," zabručel Leesil. „Od chvíle, kdy jsme vyrazili z Miisky, nám odmítal v čemkoli pomoct, ale teď chce, abychom šli s touhle holkou."
„Je přesvědčený, že je tady něco, co bychom měli ulovit," zašeptala Magiera.
Pohlédla na Leesila. Ačkoli byl vzhůru, vypadal přepadle a vyčerpaně. Spali splečně už skoro měsíc a jen několikrát se v noci probudila a slyšela ho, jak ve spánku mumlá, tuhne a trhá sebou ve staré noční můře. Pokaždé jím něžně zatřásla, přitáhla si ho blíž a držela ho, dokud opět neupadl do tichého spánku. Ale dnes v noci tomu tak nebylo, přesto vypadal, jako by vůbec nespal. Wynn se postavila a zapotácela se.
„Jsi v pořádku?" zeptala se.
Wynn si znovu protřela oči. „Jenom… unavená."
Magiera popadla boty a meč, který ležel v hlavách prostého lůžka. „Eleno, co se tady děje?"
Dívka potřásla hlavou. „Sama všemu nerozumím. Musíte si promluvit s pánem."
Magiera si přála, aby bývala poslechla loďaře a do města vůbec nevkročila.
„Tak jo," řekl Leesil. „Dej nám chvilku."
Obul si boty a přivázal k opasku čepele. Když si oblékal plášť, Magiera si všimla, že vytáhl amulet s topazem, aby ho všichni viděli.
„Wynn, vezmi kůži pro Chapa," řekl.
O chvíli později vyrazili do noci. Magiera kráčela s obnaženým mečem v čele a Chap klusal vedle ní. Elena s Wynn ji následovaly a Stín běžela mezi nimi. Leesil šel jako poslední.
„Jak daleko je to k sídlu?" zeptala se Magiera.
„Jen kousek," odvětila Elena. „Pěšky tam budeme za chvíli."
Když dorazili do středu města s olejovými lampami na sloupech, zamířila Elena do vnitrozemí. Stezka z přístavu pokračovala dál za hlavní ulicí, vstoupila do lesa, kde se poněkud rozšířila, a zamířila pryč od řeky. Magiera se čas od času ohlédla a všimla si, že Leesil pozorně sleduje průchody mezi domy. Poté, co opustili město, bedlivě pozoroval stromy kolem cesty a pohrával si přitom s amuletem.
Krajina zde byla mírně zvlněná, ale ne tak kopcovitá jako kolem Magieřiny vesnice. Dorazili k dřevěnému mostu se zábradlím, který se klenul nad potokem, uhánějícím kamenitým korytem. Most byl statný a dost široký pro dva koně. Na opačné straně visela nízko nad cestou větev. Magiera ji odstrčila stranou a větev se ulomila. Na most se sesypal déšť zažloutlého jehličí.
Větev odumřela, uschla však tak rychle, že jehličí nestačilo opadat.
„Něco tam venku je," zašeptal Leesil.
Magiera se ohlédla a zjistila, že si Leesil prohlíží les vzhůru po proudu.
„Počkejte tady," dodal.
Přehoupl se přes zábradlí a Magiera sevřela pevněji jílec meče. Zahlédla ve tmě Leesilův plášť, ale pak jí zmizel z očí za stromem. Když se na druhé straně stromu neobjevil, přistoupila blíž k zábradlí a snažila se ho vypátrat.
Leesil se vynořil na kopečku nad potokem poblíž cesty na opačné straně mostu. Vstoupil zpět na otevřenou stezku a zamával na ně. Magiera pobídla Wynn s Elenou vpřed a také Chap se rozběhl. Když Leesila dohonili, pokynul Magieře, aby ho následovala.
„Chape, zůstaň tady a hlídej Wynn s Elenou," řekl.
Magiera následovala Leesila do lesa. Podrost nahradila místa s holou, rozbahněnou zemí. Zamířili dolů řídnoucím lesem, až se Leesil zastavil a ukázal.
„U vody na téhle straně skály," řekl.
Magiera napřed netušila, co vlastně hledá. Pak si všimla několika kusů dobytka u vody. Vůbec se nehýbal.
„Když jsem vyšel z lesa, tak se ty krávy ani nesplašily," řekl Leesil. „Při pohledu na ně mě to ale nepřekvapilo."
Magiera zostřila noční vidění.
Krávy byly tak vyhublé, že dokonce i z dálky viděla pod visící kůží žebra. Velké oči měly napůl zavřené; nespaly, ale ani nebyly vzhůru. Co dělaly tady v lese? Copak se nikdo nezajímal, kde jsou?
„Tyhle jsou na tom nejhůř," řekl Leesil. „Kozy ve městě vypadaly podobně a stejně tak lidé."

„Nechápu to.“ Magiera si povzdechla a Leesil kývl na souhlas, ale jeho pěkná tvář vypadala unaveně jako všechno a všichni ostatní. Natáhla ruku, dotkla se jeho lící a pohladila ho prstem po bradě. „Dělám si o tebe starosti. Tohle se mi nelíbí.“
„Ani mně ne, ale měli bychom zjistit, co se tady děje.“
Vrátili se k ostatním a zamířili opět do vnitrozemí. Po dvou zatáčkách se jim cíl objevil před očima. Ačkoli sídlo nebylo skutečným hradem, tvořila ho dvoupodlažní budova ze silného kamene. Možná tak hluboko ve vnitrozemí a daleko od hranic nebylo nic jiného potřeba. Po stranách stály další dřevěné stavby. Jedna z nich byla tak velká, že mohla být stodolou, měla však špičatou doškovou střechu. Celý pozemek obklopovala nízká kamenná zeď, podél níž se stezka stočila a zamířila k velké železné bráně, kde na ně čekal Geza.
„Přišli jste,“ řekl jen a pokynul, aby ho následovali dovnitř. Kapitán je zavedl ke dveřím velkého kamenného sídla. Jakmile vstoupili dovnitř, všechno se změnilo.
Magiera pocítila trhnutí, jako by jediným krokem vstoupila na místo velmi vzdálené, oddělené od vnějšího světa. Vnitřní zařízení odpovídalo domu lenního pána nebo vazala, ale podivný pocit u ní nevzbudil přepych kolem. Něco se právě stalo a Magiera se podezřívavě ohlédla po Gezovi, jenž za nimi zavřel dveře.
„Tohle je mnohem lepší,“ poznamenala Wynn a zakroužila rameny.
Ze stěn podél vchodu visely koše s hořícími uhlíky a dále v chodbě pak lucerny. Geza je přiměl, aby si v malé boční místnosti zuli zabahněné boty, pak je vedl dál chodbou. Kamennou podlahu pokrýval tmavě modrý koberec s lemovanými konci a okraji ozdobenými javorovými listy.
„Cítím se tady úplně jinak,“ oddychl si Leesil. „Ne tak těžce.“
Geza po nich vrhl postranní pohled, ale nic neřekl. „Tudy.“
Magiera si všimla reakcí společníků. Leesil s Wynn vypadali více vzhůru. Ne odpočatě, nýbrž čerstvěji. Kapitán je zavedl otevřeným klenutým průchodem do velké komnaty.
Tapisérie s loveckými výjevy osvětlovaly starobylé železné pánve na žhavé uhlí, zabudované do kamenných stěn. Přes celou místnost se od jednoho konce k druhému táhl dlouhý stůl z ořechového dřeva s židlemi s vysokými, tvrdými opěradly. Na opačné straně byl do stěny vestavěn velký klenutý krb. Hořela v něm navršená polena a vysílala přes místnost ke vchodu vlny tepla. Nebyli zde žádní služebníci a kromě Gezy nezahlédla Magiera ani žádné jiné stráže.
Jedna židle stála vedle krbu. Seděl na ní vysoký muž, asi třicetiletý, a prázdný zrak upíral do ohně. Na sobě měl prosté kalhoty a čisté měkké boty. Jeho košile, alespoň ta část, kterou Magiera viděla, byla zažloutlá a nutně potřebovala vyprat a muž se téměř zoufale držel přikrývky, jež mu halila ramena a paže. Magiera si nedokázala představit, že by někomu mohla být v tak horké místnosti zima. Svlékla si plášť a přehodila ho přes židli.
Muž měl pískově žluté vlasy jako Geza, ale jeho byly delší a špatně udržované. Hustý porost na bradě nebyl plnovousem, spíše naznačoval, že se muž už mnoho dní neholil. Elena si k němu pospíšila a ochranitelsky položila ruce na opěradlo jeho židle.
„Jsou tady, pane,“ řekla, ale když neodpověděl, dodala, „Stefane… lovkyně je tady.“
Magiera sebou při slově lovkyně trhla. Sledovala, jak Elena položila na pánovo rameno ruku, pak mu jí přejela něžně vzhůru po krku a do vlasů na temeni. Leesil poklepal Magieru po paži a povytáhl světlé obočí.
Byla snad Elena paní domu?
„Ptal jste se po nás?“ řekl Leesil.
Muž mrkl a otočil hlavu, aby na ně pohlédl. Ztracený výraz v jeho očích zmizel, avšak nepostavil se. Místo toho ukázala Elena na dřevěné lavice, přistavené blíž k ohni.
„Je tady tak teplo,“ řekla Wynn a lord se při jejích slovech narovnal.
„Říkejte mi Stefan,“ pronesl belaskijsky. „Už dávno jsme se vzdali etikety, protože vězni nemají tituly.“
Stefanův pohled sklouzl k Magieřině meči a Leesilovým čepelím, neboť míšenec si předtím, než přistoupil k ohni, svlékl plášť a odložil ho na Magieřin. Magiera ho následovala a postrkávala před sebou Wynn s Chapem. Stefanovy oči spočinuly na okamžik na Chapovi a ústa se mu zkroutila v náznaku úsměvu.
„Vidím, že si Stín našla přítele. Všichni psi kromě mých přišli na řadu jako první.“

Vytáhl pravou ruku zpod přikrývky, levou však ponechal schovanou v záhybech, a Stín ztuhle přišla blíž a olízla mu prsty.
Magiera zůstala stát, zatímco Leesil se obkročmo posadil na lavici a uvolnil si límec košile. Wynn s Chapem se posadili vedle stojící Magiery.
„Co se stalo s ostatními psy?“ zeptal se Leesil.
Stefan neodpověděl. Místo toho si stále prohlížel Wynn a na rtech mu pohrával malý úsměv. Kůže s elfími symboly ležela napůl roztažená na lavici vedle ní.
„Kdo jste?“ zeptal se. „Nedokážu si představit, jak se takový knihomol jako vy zapletl s těmi dvěma.“
„Pomáhám, kde můžu,“ odpověděla Wynn.
Magiera si založila ruce na hrudi. Strávila ve společnosti tohoto muže jen několik chvil, ale už k němu pocítila nechuť. Pravděpodobně byl úplně neschopný a příliš se litoval.
„Proč nepřejdete k věci… proč jste nás sem zavolal?“ řekla.
„Je to dlouhý příběh, ale pokud nám pomůžete, zaplatím vám cokoli, oč si řeknete.“
„Prostě nám řekněte, co tyhle lidi trápí.“
„Tvor, který mě přišel vystřídat,“ řekl.
A začal vyprávět svůj příběh.

Žena lorda Stefana Korboriho, Byanka, nebyla krásná, vzdělaná ani bohatá. On sám byl vojákem, pocházejícím z rodiny šlechtice z druhého kolena, jenž zemřel ve vojenských službách otce prince Rodeka. Nevynikal pouze nízkým titulem, nýbrž také ambicemi a schopností velet, za největší štěstí však považoval skutečnost, že se mu podařilo získat Byančinu ruku. Byla pokrevní příbuznou Äntových, oblíbenou dcerou sestřenice Ivanovy, nevlastní sestry prince Rodeka. A Rodek byl vládnoucím korunním princem Droevinky.
V Byančině společnosti se Stefanovi podařilo opustit řady nižších šlechticů a upoutat pozornost barona Cezara Buscana, nejvyššího rádce prince Rodeka a protektora hlavního města Kéonsku. Poté co se Stefanovi podařilo potlačit selské povstání vyvolané daní z obilí, byl ve věku dvaceti osmi let odměněn sídlem v Pudúrlatsatu a s ním souvisejícím lénem, vzdáleným jen dva dny cesty dolů po řece Vudrask od Kéonsku.
Bral novou zodpovědnost vážně a Byanka se chovala jako výtečná paní domu a vůbec si nestěžovala, že ji odvedl od dvora. Sdílela jeho ambice a věděla, že léno je první krůčkem k přízni samotného korunního prince. Po dvou letech na lénu oslavil Stefan narození syna. V tu dobu už cítil k manželce náklonnost, která neměla nic do činění s její královskou krví.
Úroda byla bohatá, syn se naučil chodit, daně byly vybrány včas a obchod na léně se rozrůstal. Po úspěších v boji se Stefan projevil jako dobrý hospodář. Život mu připadal dokonalý, když se jednou v tichu noci vrátil ze sousední vesnice. Byanka seděla u krbu v hlavní síni a učila syna, jak hladit Stín a netahat psa za srst.
Stefan se usmál. „Měla jsi štěstí?“
„Ani ne,“ odpověděla Byanka. „Ještě že s ním má takovou trpělivost.“
Stefanova žena byla malá a podsaditá, s rovnými vlasy barvy myší hnědi, věnovala však vzhledu velkou pozornost. Zaměstnala Gezovu dceru Elenu, aby jí každé ráno pečlivě načesala vlasy, ačkoli sídlo opouštěla jen zřídka. Její představa dobrého dne sestávala z vyučování syna a večeře s manželem, při které spolu probírali budoucnost. Oceňoval její klidné chování a chápal, jakou oběť přinesla, když se za něj provdala. Slíbil si proto, že nedovolí, aby byla někdy nucena svého rozhodnutí litovat. V nejbližších letech se určitě stane členem princovy rady na dvoře.
Do místnosti vstoupil Geza, kapitán stráží. „Můj pane, máte návštěvu z Kéonsku.“
„Daně jsou splatné až za měsíc. Kdo je to?“
„Neznám ho, pane,“ odpověděl kapitán. „Říká, že se jmenuje Vordana a posílá ho baron Buscan. Mám ho uvést?“
„Vordana? A žádný titul?“
„O žádném se nezmínil, pane.“
Bylo nepravděpodobné, že by návštěvník byl někým důležitým. Asi šlo jen o nějakého posla. Ale

protože si Stefan nebyl jistý, rozhodl se přijmout Vordanu osobně.
„Byanko, proč neodneseš chlapce nahoru?“
Usmála se na manžela a i se synem odešla. O chvíli později přivedl Geza návštěvníka a opustil místnost.
Stefan se ani nesnažil zakrýt překvapení.
Vordana byl prostřední výšky a drobné postavy. Nebyl ozbrojen a na sobě měl okrově hnědé roucho sahající do poloviny lýtek a převázané šarlatově rudým provazem. Na jeho botách nebyla ani stopa po bahně. Avšak oblečení, které se na cestování příliš nehodilo, nebylo tou nejpozoruhodnější věcí.
Mladou tvář asi dvacetiletého muže rámovaly bílé vlasy, jež se spíše hodily k starci na smrtelné posteli. Volně mu spadaly do půlky zad a v teplé síni ve světle ohně zářily. S úzkými rty a příliš hluboko posazenýma očima nebyl zrovna krásný, ale vypadal pozoruhodně.
Stefan nevěděl co říct a zapomněl i na zdvořilé pozdravení, neboť Vordana se začal procházet po místnosti a prohlížet si všechno kromě Stefana. Uznale přitom kýval hlavou.
„Ano,“ zasyčel nezřetelně. „Bude to tu pěkné.“
„Přicházíte z Kéonsku?“ zeptal se Stefan. „Posílá vás baron Buscan?“
Vordana se obrátil ke Stefanovi, jako by ho spatřil poprvé nebo jako by byl konečně nucen vzít na vědomí jeho přítomnost. „Ano,“ zopakoval.
„Přišel jste sám? Nebo s sebou máte muže, pro které máme připravit na noc ubytování?“
Vordana na něj zíral černýma očima. „Mám s sebou dva strážce. Čekají venku. Víc jsem jich nepotřeboval, protože mi dobře poslouží ti, co už jsou tady.“
Stefan ztuhl. Začal v něm sílit neklid. „Mí lidé se dnes v noci postarají o vaše potřeby. Možná byste mi teď měl prozradit, co zde pohledáváte.“
„Pohledávám?“ Vordana se zastavil poblíž krbu a založil si ruce na prsou. „Přišel jsem převzít správcovství léna. Nemá snad baron Buscan právo rozdělovat léna Äntových?“
Stefan se snažil potlačit rostoucí obavy a přijít na to, co udělal, že ztratil pánovu přízeň. Na lénu bylo všechno v pořádku, a dokonce pod jeho péčí vzkvétalo. Utišil myšlenky a rozhodl se tak snadno neustoupit.
„Správcem léna jsem já,“ řekl, „a baron neposlal žádnou zprávu, která by mě přesvědčila o opaku. Podle toho, jak jste se představil, nemáte ani žádný titul.“
Vordana se usmál a ve tváři se mu zaleskly zuby bílé jako jeho vlasy. Vsunul ruku do hávu a vytáhl stočený dokument.
„Tady je příkaz, podepsaný baronem. Přeřadili vás k jezdectvu pod velením barona Lonâese, které míří do Straviny, aby uklidnilo nepokoje na hranicích. Chápu, že máte manželku a dítě, proto vám dovolím odjet až ráno.“
Stefan sebral pergamen z Vordanovy ruky. Byl zapečetěn znakem Äntových.
Zprudka ho otevřel a rychle obsah dvakrát za sebou přelétl, aby se ujistil o každém jedovatém slově. Dopis byl zakončen hrubým podpisem barona Buscana. Stefan přišel nějakým způsobem o jeho přízeň.
„O všechno už bylo postaráno,“ řekl Vordana. „Řekli mi, že jste oddán korunnímu princi a klanu Äntových a že se tedy budete řídit ctí a poslušností.“
Stefan zůstal na okamžik bez hnutí stát. Pak vytrhl meč z pochvy. Vordanův úsměv ani nestačil zmizet, než mu meč proklál srdce.
„Tady je moje čest,“ zašeptal Stefan Vordanovi tiše a ostře.
Vordanův úsměv vyprchal. Zalapal po dechu a zemřel dřív, než tělo dopadlo na podlahu. Po bílé košili pod hávem se mu rozšířila tmavě rudá, krvavá skvrna. Zpod límce košile mu vyklouzla malá mosazná nádobka, zvláštní amulet na řetízku, a sklouzla mu po rameně na podlahu.
„Gezo!“ zakřičel Stefan.
Kapitán vrazil s taseným mečem do místnosti, neboť Stefan nikdy nekřičel. „Můj pane…?“ začal Geza, ale pak si všiml těla.
„Kde jsou jeho stráže?“ obořil se na něj Stefan.
„Venku na nádvoří,“ odpověděl kapitán. „Čekají u koní.“
„Najdi muže, o kterých víš, že dokážou zachovat tajemství, a pošli je do stájí. Pověz jeho strážcům, ať tam odvedou koně. Až se dostanou z dohledu, ať je muži zabijí. Těl a koní se zbav v lese, kde je nikdo

nenajde. Kdyby se tě někdo zeptal, nikdo z Kéonsku sem nedorazil. Rozumíš?“
Geza na něj chvíli zíral, ale Stefan věděl, že kapitán poslechne. Gezův postup závisel na Stefanově postavení. Kapitán na okamžik zaváhal, ale pak si přehodil Vordanovo tělo přes rameno a odešel.
Stefan se dvakrát zhluboka a pomalu nadechl, aby utišil úzkost, pak se napřímil. Pokud ho chtěl Buscan skutečně vyměnit, brzy se to dozví, ale s pergamenem nebylo něco v pořádku. Nikdy dřív se nestalo, aby lenního pána a šlechtice vyměnili bez předchozího oznámení - a hlavně ne lorda, který byl v pánově přízni. A za ničemu bez titulu. Počká na další zprávy z Kéonsku.
Uplynul měsíc a žádná nepřišla.
Stefan se začal uvolňovat. Geza se sice v jeho přítomnosti choval poněkud nervózně, ale jinak se život vrátil do starých kolejí. Až do noci, kdy Byanka vykřikla.
Stefan seděl v síni u ohně, když zaslechl z horního patra vyděšený jekot. Vyběhl nahoru po schodech a následoval její hlas. Našel ji v pokoji syna, kde si rvala vlasy z hlavy.
Na lůžku ležel syn nebo aspoň to, co jím bývalo.
Malá tvář a ruce vypadaly nad přikrývkou jako seschlé skořápky. Oči měl sice otevřené, ale vyschlé a propadlé. Vypadal jako někdo, koho opustili v pustině, aby zemřel hlady a žízní, jako by se proměnil v malého, sešlého starého muže. Ještě před několika hodinami políbil Stefan syna na dobrou noc a teď byl chlapec mrtvý.
Byanka křičela jako šílená. „Slyšela jsem, jak si stráže šeptají. Muž, který tehdy v noci přišel… cos nám to provedl?“
Stefan se po ní natáhl, aby ji utěšil, ona ho však odstrčila a začala opět křičet.
Ani během následujících dní se její nálada nezměnila. Jeden večer, když se ji Stefan opět pokusil utěšit, všiml si vrásek v její tváři a temných kruhů pod očima. Začal se obávat, že se mezi nimi šíří neznámá nákaza. Uzavřel sídlo pro návštěvníky a snažil se udržet stráže co nejdál od vesnice. Další tři dny Byanka chřadla. Bez ohledu na to, kolik vody nebo polévky vypila, trpěla neustále příšernou žízní. Když nakonec zemřela, Stefan plakal a klečel vedle postele, na níž ležela stejně zchřadlá jako syn.
Během dalšího měsíce začali umírat lidé a vesničané v Pudúrlatsatu.
Úroda a stromy sesychaly s nimi. Geza plnil všechny příkazy, ale odmítal pánovi pohlédnout do očí. Na konci měsíce vyrazil Stefan do sousední vesnice a zjistil, že vzkvétá. Jen okolí sídla podél řeky směrem ke Kéonsku trpělo tajemnou nákazou. Tu noc se vrátil bezradně domů, neboť neměl tušení, jak pomoci. Zdráhal se poslat zprávu se žádostí o pomoc do Kéonsku, protože se obával vyšetřování. Jakmile dorazil na nádvoří, předal otěže koně strážci a zamířil do hlavní síně sídla. V klenutém průchodu však ztuhl.
U krbu stála postava v plášti s kápí. Stefan vstoupil do místnosti a jen s námahou dýchal vyrovnaně. Někdo přišel hledat Vordanu. Když se však k němu postava obrátila, Stefanova úzkost se proměnila v hrůzu.
Světlá kůže muže v plášti byla stejně šedá jako kůže Stefanovy ženy a syna, když je pohřbíval. Háv, sahající muži do půlky lýtek, byl celý ušpiněný, stejně jako jeho boty a zakrvácená košile. Zářivě bílé vlasy visely ven z kápě v špinavých, rovných chuchvalcích. Oči na něj hleděly z hlubokých důlků.
Stefan se pokusil promluvit, ale slova se mu zadrhla v hrdle.
U krbu stál Vordana.
Ano, ozvalo se hadí zasyčení, ale Stefan si nebyl jistý, jestli muž promluvil nahlas. Vytrhl meč z pochvy a oběhl stůl.
Obklopil ho smích a Stefan se zastavil před Vordanovou bledou postavou. Z nevíry se mu roztočila hlava. Stiskl pevněji meč.
Já už jsem mrtvý a tohle ti nepomůže.
Vordanovy mrtvé rty se nepohnuly.
Mohl bych tě vysát jako tvoji družku a syna, ale chci, abys žil dlouhý život plný bolesti… má loutko! Dokonce ti nechám i stráže… na čas.
Stefan vrazil meč Vordanovi do hrudi. Muž o krok ustoupil, ale to bylo vše.
Myslí mu bzučela nerozeznatelná slova, ze kterých Stefana rozbolela hlava. Závrať kvůli zvukům v mysli zesílila a on ztratil kontrolu nad tělem. Paže mu spadly podél těla a kolena se mu podlomila. Klesl na kolena.

Vordana se neobtěžoval vytáhnout meč z hrudi. Stefan bezmocně sledoval, jak mu muž sevřel hlavu v bledých, špinavých rukou. Přes hučení v hlavě zaslechl slova.
Mohu zde držet stráž i ukrytý za loutkou, ale za můj zničený život zaplatíš svým. Přikazuji ti, abys zůstal v sídle. Jakmile překročíš práh, na místě zemřeš. Budeš plnit mé rozkazy, ale uzamčen v nádherné kleci. Abych přežil, vysaju život z tvého města a země. Až všichni zemřou, obrátím se k tobě a tvé domácnosti. A pokud si myslíš, že ti smrt bude vysvobozením, nepřipojíš se v ní k manželce a synovi. Podívej se na mě, abys pochopil, co tě čeká, pokud zemřeš vlastní rukou.
Stefan přestal vnímat komnatu, sebe i Vordanu. Slyšel jen slova, jež si zotročovala jeho myšlenky, a hučení v hlavě.
Pak nastalo ticho a on otevřel oči.
Síň byla prázdná stejně jako klenutý průchod. Rozběhl se ke vstupním dveřím a otevřel je. Venku nikdo nebyl.
V tom tichém okamžiku se zdálo, že všechno bylo jen horečnatou představou, kterou vina a ztráta proměnily v noční můru. Skutečně ho navštívil Vordana? Zatočila se mu hlava, a tak se opřel rukou o hranu dveří. Skrz dlaň mu do kostí pronikl takový chlad, až se zapotácel a vykřikl.

„Co se stalo?“ přerušila ho Wynn. „Nemohl jste opustit dům?“
Lord Stefan zavřel oči a potřásl hlavou. Rozevřel přikrývku, kterou měl obtočenou kolem sebe, a zvedl ruce. Nebo spíše jednu, protože druhá mu chyběla. Z toho, co Wynn zahlédla, mu z levé ruky zůstal jen zjizvený pahýl zápěstí.
„Museli jsme ji uříznout,“ pronesl Geza v belaskijštině.
Wynn sebou při jeho slovech trhla. Zatímco naslouchala Stefanovu příběhu, úplně na kapitána na opačné straně místnosti zapomněla.
„Bylo nutné ji odstranit dřív, než se sněť rozšíří dál do těla,“ dodal Geza.
„Vaše žena a dítě?“ zeptala se Magiera Stefana. „Našli jste na tělech nějaká zranění nebo něco podobného?“
Elena potřásla hlavou a odpověděla za něj. „Prostě zchřadli, jako by z nich někdo vysál život.“
„Jak Vordana přežil dva zásahy přímo do srdce?“ zeptal se Leesil. „A jak uvěznil lorda v sídle? Čemu čelíme?“
Nastalo dlouhé ticho.
„Doufali jsme, že nám to řeknete vy,“ odvětil Stefan.
„No, podle popisu to byl určitě nemrtvý,“ řekl Leesil. „Možná nějaký druh Vznešeného mrtvého, o kterém jsme ještě neslyšeli.“
„Co je… Vznešený mrtvý?“ zeptal se Stefan.
„Nejvyšší a nejmocnější z nemrtvých,“ odpověděla Wynn. „Ponechávají si víc z toho, kdo nebo co byli za života, než obyčejní duchové zemřelých. Mohou jít, kam se jim zlíbí, ale jejich potravou jsou živí lidé. Mohou se učit, růst a stát se něčím víc stejně jako lidé.“
Magiera nad poslední poznámkou zamručela, ale Wynn ji ignorovala. Žádná z nich se nikdy nezmínila o neshodě týkající se osudu Chana v kanálech Bely, ale Wynn věděla, že Magiera neměla pravdu. Pokud nejsou všichni lidé stejní, pak ani všichni upíři nemusí být stejní. Pro tvora, jenž přišel vystřídat lorda Stefana, to však neplatilo.
„Vordana tedy je jedním ze Vznešených mrtvých,“ poznamenal Stefan a přitáhl si přikrývku opět blíž k tělu. „Takže nakonec přece jenom získal titul.“
„Podle toho, co jste nám řekl, je to mág,“ řekl Leesil. „S nemrtvými čaroději jsme se už setkali.“
Wynn si všimla pohledu, který po ní Leesil vrhl. Očividně nejen Magiera si vzpomněla na to, co se stalo v kanálech Bely.
„Dokázal by to sám?“ zeptal se jí Leesil. „Dokázal by sám povstat z mrtvých?“
Wynn potřásla hlavou. „Nevím. Doma v bratrstvu jsme se učili mnoho věcí, abychom mohli vyrazit na cesty. Mým učitelem tajných nauk byl mistr il'Samaud, ale o něčem podobném jsem ještě nikdy neslyšela. Mluvil o teorii života a o tom, jak se někteří zaklínači soustředí na duchy zemřelých. Někteří do takové míry, že probouzejí mrtvé k životu.“

Wynn si vzpomněla na malý detail z vypravování lorda Stefana.
„Zmínil jste se o tom, že Vordana měl na krku nějaký přívěsek.“
Stefan přikývl. „Malou mosaznou nádobku. Předpokládal jsem, že jde o nějaký talisman.“
„Někteří zaklínači používají mosazné lahvičky k uvěznění vyvolané nebo zakleté duchovní podstaty, jakou jsou duše - třeba i lidské. Ale aby ji někdo použil k přípravě na vlastní smrt nebo probudil vlastní duši z mrtvých… To by bylo nemožné.“
Wynn cítila, jak jí Chap zaškrábal na nohu. Pes sebral srolovanou kůži z lavice a stáhl ji na podlahu. Sklonila se, roztáhla ji a Chap se začal tlapou dotýkat symbolů.
„Co to dělá?“ zeptala se Elena.
„Není to jednoduché vysvětlit,“ odpověděl Leesil.
Wynn sledovala pohyby psa, dokud se nezastavil a nepohlédl na ni.
„Tôlealhân…moc vůle?“ zeptala se zmateně.
Napřed jí to nedávalo žádný smysl, ale když si uvědomila, co jí naznačuje, přála si, aby nebývala pochopila.
„Čarodějnictví,“ zašeptala Wynn. Chap štěkl na souhlas a Wynn pokračovala: „Vím, co se stalo. Vordana vložil na lorda Stefana has.“
„Čarodějnictví bylo postaveno mimo zákon,“ řekl Leesil. „A co tím myslíš? Co je has?“
„Je to numansky, mým jazykem,“ odvětila. „Neznám správné slovo v belaskijštině. Elfsky je to tôlealhân, což označuje mága psychické sféry. Je to čarodějnictví. Umění fyzické sféry je divotvorství a umění spirituální sféry je zaklínání. V elfštině mého kontinentu se hásu říkalo gyeas. Jde o příkaz, který je vsazen tak hluboko do mysli oběti, že ta si radši ‚přivolá' vlastní smrt, než aby ho nesplnila.“
Pohlédla na Stefana. Ačkoli se to, k čemu zde došlo, dalo považovat za pokroucenou spravedlivou odplatu za to, co udělal, aby si udržel postavení, litovala ho.
„Gyeas nepřilne k místu díky magii,“ řekla Stefanovi. „Stane se součástí vás a vašich myšlenek jako zasunutá vzpomínka, kterou odmítáte zapomenout. Hluboko uvnitř jste pevně přesvědčen o tom, co se stane, když neuposlechnete. Pouze další gyeas může zlomit jeho moc.“
„A k tomu bychom potřebovali čaroděje, jakým je Vordana,“ odvětil Stefan a do očí mu vstoupil vzdálený výraz.
Wynn mu nedokázala nic víc nabídnout a ticho, které se mezi nimi rozprostřelo, na ni těžce dolehlo. Nakonec Leesil změnil téma rozhovoru.
„Náhradu za vás poslal princův muž,“ řekl Stefanovi. „Proč se neobjevil nikdo, kdo by celou záležitost vysvětlil, když jste nenastoupil do služby?“
„Možná to všechno byla jenom lež a baron Buscan o ničem nevěděl.“ Stefan si přitáhl přikrývku blíž a potřásl hlavou. „Obávám se, že všechno, co jsem udělal, bylo zbytečné.“
„To je nepravděpodobné,“ řekla Magiera. „Ale záleží jenom na tom, s čím můžeme bojovat.“
„Čarodějnictví se nepoužívá jen proti ostatním,“ varovala Wynn. „Čaroděj ho může použít k tomu, aby rozšířil sílu vlastní mysli. Je nejzákeřnějším ze tří druhů magie, ale to Vordanu neoživilo. Aby to dokázal, musel by také být mistrným zaklínačem a ovládat sílu, o níž jsem nikdy předtím nečetla. Dokonce i během studia s mistrem il'Samaudem jsem narazila jen na několik legend o bytostech, které ovládly a sloučily všechny tři magie do ‚kouzelnictví'.“
„No, nádhera,“ zasténal Leesil. „Takže to někdo udělal za něj.“
Magieřin výraz ztvrdl. Prošla jednou před krbem, pak kývla na Stefana.
„Takže teď se musíme rozhodnout… pomůžeme vrahovi, nebo ne?“
Překvapení, které Wynn pocítila nad Magieřiným slovy, prolomila Elena, která se na Magieru stejně jedovatě obořila.
„Jak se opovažujete? Nemáte ani tušení, co všechno už vytrpěl. Pomůžete našim lidem, nebo ne?“ Její malinká ruka dále ochranitelsky spočívala na rameni pána.
Stefan zvedl ruku a překryl její. „Dost. To je v pořádku.“
Wynn se zadívala na Magieru. „Tihle lidé naši pomoc potřebují.“
„Musíme si o tom promluvit,“ pronesla Magiera neomaleně. „V soukromí.“
Stefan přikývl, vstal a zamířil ke klenutému průchodu. Elena s Gezou ho v těsném závěsu následovali.

Dokud Wynn neopustila Belu a nevydala se na tuto cestu, žila vždy mezi učenci a nosila prosté šedé hávy. Když však sledovala Elenu s pánem, na okamžik ji napadlo, jaké by to bylo mít vlasy barvy zlaté pšenice, nosit šaty a mít muže, který by jí stiskl ruku. Odsunula tyto myšlenky stranou.
„Magiero, víš, že nemůžeme odmítnout," pravila. „Vordana ať si klidně mučí lorda Stefana, ale dělá to prostřednictvím lidí na tomhle lénu. Dříve nebo později tady všechno zabije a pak se možná vydá jinam."
„Tím si nejsem… tak jistá," řekla Magiera. „A netušíme, jak tohohle Vordanu najít. Od chvíle, kdy jsme tady zakotvili, jsem nic necítila a Leesilův topaz taky nezáří."
„Možná je Vordana příliš daleko, někde jinde," přela se Wynn.
„Ne, je blízko," odpověděl Leesil. „Podle toho, co nám řekl lord a co jsme viděli, je dost blízko."
„Dokázal by ho vystopovat Chap?" zeptala se Magiera.
Pes třikrát zaštěkal.
„To znamená snad, takže si tím není jistý," řekla Wynn. „Ale možná nebude muset. Nejsem sice mág, ale mohla bych něco vyzkoušet… malý trik. Všechny věci a zvláště ty živé jsou propojeny. Pokud se Vordana živí tím, že vysává životní energii z místa kolem sebe, mohla bych vidět, kdy se to stane, protože tím ovlivňuje zdejší spirituální sféru. Mohla bych ho najít."
Leesil potřásl hlavou. „Wynn, to zní jako…"
„Bylo by to jako sledovat hladinu jezera v okamžiku, kdy se někde ve břehu vytvoří díra," přerušila ho. „Na hladině se objeví pohyb směrem k odtoku - k Vordanovi. Vzala jsem si s sebou poznámky ze studií a myslím, že to zvládnu. Musíme se o to pokusit. Tohle přece děláte, ne? Lovíte nemrtvé."
Wynn zmlkla. V Bele se jednou pokusila soustředit svoji životní energii, aby zrychlila uzdravování Leesilova zraku, zasaženého ostrým světlem. Zdálo se, že to fungovalo, ale říkala pravdu, když tvrdila, že není mág. K tomu, co navrhovala, musela udělat víc než jen zrychlit přirozený životní proces. Ale měli snad na výběr? Nemohla uvěřit tomu, že by Magiera jen tak odešla a vše ospravedlnila morálními důvody, podle kterých za všechno mohl Stefan, když nechal zavraždit dva nevinné strážce.
Magiera zavřela odevzdaně oči a přikývla. Leesilovi to jako odpověď stačilo.
„Zkusíme to tvým způsobem, Wynn." Leesil se natáhl a poplácal ji po ruce. „Zkusíme to. Ale je tady ještě něco. Podle Stefanova vyprávění mu Vordana řekl, že sem přišel držet stráž. Ale na čí příkaz a proč?"
„Taky jsem si toho všimla," řekla Magiera, „ale nejsem si jistá, co to znamená."
Leesil si opřel lokty o kolena, sepjal ruce a podepřel si o ně čelo. „Špeh… možná vyzvědač, někdo, kdo má být oporou v nadcházející válce."
Wynn se napřímila. „To nedává smysl," namítla nahlas. „Belaski prosperuje a Stravina neustále ostražitě sleduje území, které nazýváte Bojišti. Kdo by zaútočil…?"
„Ne zvenku… zevnitř," řekl Leesil. „Občanská válka. Pokud Vordanu skutečně poslal Buscan, tak proč nic neudělal? Ale existuje možnost, že nemůže jednat otevřeně. Nebo je možné, že se sem Vordanu pokusil z nějakého důvodu dosadit někdo jiný."
„To není naše starost," řekla Magiera, ale Wynn si všimla, že o Leesilových slovech uvažuje. „Takže pomůžeme lordu Stefanovi? Všichni tři? Kdo ví, jak tohle dopadne, proto chci, aby nezůstaly žádné pochyby."
Chap jednou štěkl a Wynn přikývla.
„Bez ohledu na to, co říká Elena," zavrčel Leesil, „je tenhle lord sobecký bastard. Jen ať platí. A i když to neříkám rád, ať nám zaplatí koňmi. Člun na nás nepočká, a až celá tahle záležitost skončí, budeme nuceni cestovat po souši."
„Ráno si zajdeme pro věci na člun," řekla Magiera. „Dnes v noci zůstaneme v sídle. Zdá se, že je to jediné místo, kterého se Vordana nedotkne, a podle změny, kterou jste s Wynn prošli, když jste vstoupili dovnitř, tomu docela věřím."
„Ano," oddychla si Wynn. „Povím jim, že zůstáváme."
Magiera sebrala plášť a otočila se k Wynn. „Jsem ráda, že jsi tady snámi."
Wynn se začervenala. „Já taky." Překvapilo ji, že to myslí vážně. Jenom doufala, že až přijde na věc, dokáže udělat, co tvrdila.

Kapitola 8

L

eesilovi se zdálo, že se ke konci blíží nejvíce skličující den jeho života. No, možná ne nejvíce, ale v událostech poslední doby stál na žebříčku hodně vysoko.

Kapitána člunu překvapilo, že se rozhodli zůstat, a nabídl, že jim vrátí většinu peněz, které za cestu zaplatili. Leesil si peníze vzal, poděkoval a pomohl Wynn vyložit věci. Pak ji poslal zpět do sídla, aby připravila všechno, co potřebovala k nalezení Vordany.

Magiera doufala, že se s Vordanou střetnou v lese, ale nemohli na to spoléhat, proto strávili ráno v Pudúrlatsatu, aby si zapamatovali jeho půdorys. Při pohledu na lidi s mrtvýma očima a vyhublá zvířata si Leesil přál, aby minulou noc vůbec neopustili loď. Všude mimo území samotného sídla ho trápila únava. Proto se před soumrakem vrátili do domu, aby nabyl zpět síly, neboť předpokládali, že se Vordana může pohybovat pouze v noci. Pokud Wynn nepřijde s nějakou jinou možností, rozhodli se postupovat stejně jako při minulých lovech.

Geza jim obstaral šípy a Leesil připravil kotlík bublající česnekové vody. Stará, statná kuchařka nebyla z jeho přítomnosti v kuchyni nadšená a vrhala po něm vzteklé pohledy. Leesil jí věnoval nejvíce okouzlující úsměv, ale ani to nepomohlo. Jakmile byla česneková voda hotová a trochu zchladla, namočil do ní šípy a požádal ji, aby na ně nesahala. Také naplnil olejem láhve a připravil pochodně, pak se vydal za Wynn, aby se podíval, jak daleko je s přípravami. Seděla u stolu v hlavní síni a před sebou měla rozloženy deníky a několik pergamenů. Chap, Magiera a Stín tam byli také.

Síň byla velmi příjemným místem, tedy pokud Leesil zapomněl na svět, který na ně čekal venku. V krbu plápolal oheň a na stole byl připraven chléb a mátový čaj, a tak se obsloužil.

„Našla jsi něco?“ zeptal se.

Magiera si povzdechla. „Nic, co by nám pomohlo.“

Wynn povytáhla obočí a našpulila rty, jako by se snažila potlačit odseknutí. Obrátila pozornost k Leesilovi a odpověděla: „Vyvolávači dokáží spoutat ducha, ale tělo je stále mrtvé. Myslím, že Vordanovo tělo je spíše nádobou na jeho duši. To znamená, že tělo se může rozložit. Ze Stefanova popisu vyplývá, že Vordana nedokáže své tělo uzdravit jako upír, ale na druhou stranu taky nemusí useknutí hlavy stačit.“

Leesil polkl a naklonil se, aby přes rameno Wynn nahlédl do rozložených deníků a pergamenů. Byly sepsány v jazyce, kterému nerozuměl. Na jednom z nich byla namalovaná podivná schémata a symboly a napsán seznam s jediným slovem v belaskijštině - dhampir.

„Takže useknutím hlavy ho nezabijeme?“ zeptal se.

Wynn unikly z copu prameny hnědých vlasů a zkroutily se jí podél unavené tváře. „No, může ho to zničit, ale nejsem si tím jistá. Při nejhorším tak oddělíme zrak od těla a ztížíme mu další konání.“

Magiera si promnula čelo. „Proč jsi to neřekla dřív?“

Wynn se zhluboka nadechla a zadržela dech. Když konečně odpověděla, přinutila se ke klidu, nedokázala však hlas zcela ovládnout. „Protože netuším, co vlastně Vordana je! Můžu jenom odhadnout…“

„A co česnek?“ přerušil ji Leesil.

Jakékoli rozptýlení, bez ohledu na to, jak slabé nebo protivné, bylo lepší, než aby si na sobě vybíjely podráždění a únavu. Wynn pokrčila rameny a potřásla hlavou a Leesil se vrátil k čaji. Aspoň že se učenka obrnila proti Magieřině výbušnosti.

„Problém je,“ řekl Leesil Wynn, „že z nás dvou je schopen vysát sílu. Ale na Magieru a Chapa nemá situace ve vesnici očividně žádný vliv.“

„Ano,“ odpověděla Magiera. „A nechci, abyste se s Wynn postavili něčemu, s čím nedokážete bojovat.“

„Nepřichází v úvahu, abys s Vordanou bojovala sama,“ varoval ji Leesil.

Wynn svinula pergameny a zasunula je do koženého pouzdra, které uložila do brašny na podlaze.

„Vordana sice vysál Stefanovu ženu a dítě velmi rychle, ale musel se na to asi hodně soustředit - zase jenom hádám. Pokud by se na něj Magiera s Chapem okamžitě vrhli, možná by se nedokázal na Leesila a na mě zaměřit a pak by ho mohl Leesil dostat.“

„To dává smysl," řekl Leesil. „Jediné, co musíš udělat, je ukázat nám směr a říct, kdy je nablízku."
Mladá učenka zavřela deník a hladila palcem kožený hřbet. Ztracena v myšlenkách se zahleděla na desku stolu.
Leesilova ostražitost ještě vzrostla, když sledoval, jak Wynn dál bezděky hladí vazbu knihy. Než však mohl něco říct, vstoupila do místnosti Elena a v rukou nesla plátěný pytel.
Na sobě měla čerstvě vyžehlené šaty barvy lesní zeleně a zdálo se, že se její zlaté vlasy při chůzi vznáší ve vzduchu. „Omlouvám se za zpoždění," řekla. „Celý den nám trvalo vybrat peníze."
Magiera se napřímila. „Co tím myslíš ‚vybrat' peníze? Stefan nám zaplatí ze svého."
Elena na ně zmateně pohlédla. „Stefan žádné peníze nemá. Dědictví po lady Byance je pro něj mimo dosah, když je tady zavřený. Sídlo udržujeme z malé části daní. Aby vám zaplatil, musel sáhnout na peníze, které má domácnost na zásoby, naštěstí máme zrní a rozdrcený oves, které nás uživí. Dneska ráno prodal v sousední vesnici dva koně. Zbytek peněz jsme vybrali ve městě. Pověděli jsme jim o vás a všichni rádi přispěli."
Elena nevypadala ani zahořkle, ani rozzlobeně, naopak se jim snažila všechno vysvětlit, jako by se dopustila nějaké chyby. Objevila se dhampir, aby je zachránila, a Elena tedy bude s radostí celou zimu jíst ovesnou kaši, aby jí mohla zaplatit.
Leesil odvrátil zrak, aby nemusel pohlédnout dívce do očí. Zadíval se na cínový korbel s červeným vínem, který stál se dvěma poháry na vedlejším stole. Bylo pro něj nesmírně těžké odolat pokušení vstát a utopit podráždění ve víně. Střelil pohledem po Magieře a výraz její tváře mu řekl vše, co potřeboval vědět. Vzal si od Eleny pytlík.
„Kolik dostal Stefan za koně?" zeptal se.
„Prodal válečného hřebce a jezdeckého koně. Asi čtyřicet stříbrňáků nebo devět zlaťáků. Není to snad dost?"
Leesil toho o ceně koní věděl jen málo, ale stejně se mu zdálo, že to bylo alespoň o polovinu méně, než jaká byla skutečná hodnota takových zvířat. Hmátl do vaku a odpočítal čtyřicet stříbrňáků, pak vrátil pytlík zpět Eleně.
„Nakup pro domácnost pořádné jídlo a zbytek vrať lidem."
„Ale dhampir řekla…"
„Na tom nezáleží." Leesil vysypal mince z dlaně na stůl. „Tohle bude stačit."
Elena pohlédla na hromádku, pak na Leesila. Se zmateným zamračením přikývla a s vakem v ruce opustila síň.
Leesil se na Magieru pokřiveně usmál. „Pokaždé je to stejné."
„V tomhle světě ano," odpověděla, setřásla ze sebe napětí okamžiku a vstala ze židle. „Slunce zapadá a my bychom se měli dostat na kraj města. Wynn, pokud to bude možné, chtěla bych tohle před lidmi utajit."
„Samozřejmě," souhlasila. „Ale nebudu vědět, odkud Vordana přijde, dokud ho neucítím."
Leesil si oblékl cvočky pobitou koženou zbroj a přivázal si k opasku čepele. Celou dobu přitom sledoval, jak se Magiera připravuje. Oblékla si vlastní zbroj a ujistila se, že může meč snadno vytáhnout z pochvy. Vlasy si svázala koženým řemínkem. V černých pramenech jí zářila rudá, jež odpovídala oranžovému nádechu, který na její bledou tvář vrhal oheň v krbu. Přál si, aby se na ni mohl dívat déle. Pak ale sáhl po dvou připravených kuších a jednu podal Wynn.
„Přehoď si ji přes záda… jenom pro jistotu. Zajdu pro šípy a setkáme se venku."

Vyrazili z brány a zamířili k Pudúrlatsatu. Nedaleko vesnice se Wynn zastavila uprostřed cesty, vedoucí středem vsi do přístavu, a klekla si. Promnula krystal studené lampy v chvějících se rukou, až z něj vytrysklo ostré světlo, pak ho odložila spolu s kuší na zem.
Musela si vzpomenout na tolik věcí. Zapátrala v paměti po teoriích a postupech, které studovala doma v bratrstvu a které si v krátkých poznámkách zaznamenala do deníků. Nešlo o nic víc, než co se všichni učedníci učili o tajemných naukách a jiných záležitostech. Všechno to byly teorie, shrnutí a předpoklady, ale budou muset stačit.
„Pokud mám přizpůsobit zrak spirituální sféře, která celé tohle místo prostupuje, a najít pohyb v ní,

musím se soustředit," řekla.
Bylo to zjednodušené vysvětlení. Přála si, aby to šlo stejně lehce provést.
„Pusť se do toho," řekla Magiera. „Budeme hlídat."
Wynn sevřela ruce v pěst, aby se jí přestaly třást.
Nejbezpečnější metodou byl rituál, neboť nebyla natolik zkušená, aby dokázala udržet všechny symboly v mysli jako při zaříkání. Také by jí měl dodat sílu a stabilitu. Vyryla do země znamení pro spirituální sféru, obkreslila kolem něj velký kruh a klekla si do něj. Kolem sebe pak vyryla menší kruh a do prostoru mezi oběma kruhy vyškrábala malé runy.
Pak zůstala nehybně klečet, odsunula stranou pochyby a tiše odříkala postup, vyrytý do země. Zavřela oči a zakryla si je rukama.
Soustředila se a nechala svět, ať ji naplní svým bytím a podstatou. Představila si, že je vdechuje a nechává je protékat dlaněmi do očí. Ve tmě spatřila, jak se symboly rozzářily a vyrazili k ní… do ní… až její vědomí přemohla závrať. Čas se protáhl, až zapomněla, jak dlouho tam klečí. Opakovala celý postup pořád dokola, až cítila, jak ji tvář a oči pod rukama začínají štípat.
„Wynn?"
„Ššš… Leesile, nech ji být."
„Trvá to příliš dlouho," zamumlal Leesil.
Wynn se schoulila, ruce položila na zem a zapřela se o ně. Pak otevřela oči.
Tmavé barvy nočního světa překrývala průhledná mlha s bílým, téměř modravým nádechem. Prostupovala všechno takovou září, až jí připadalo, že obvyklý obraz světa překrývá ještě jeden. Mezi mrtvým dřevem chatrčí záře zeslábla a vytvářela tmavé díry ve tvaru domků, chalup a dílen. Třpyt u země zesílil a na rukou, kterými se dotýkala země, byl ještě silnější. Zadívala se k lesu, kde se tajemná mlha proměnila mezi větvemi, listím a jehličím stromů a keřů v síť.
Ale i tam Wynn spatřila, jak mlha mizí a rozplývá se jako mezi budovami ve městě.
Strom s holými větvemi, jenž rostl poblíž, ztratil téměř všechnu vnitřní záři, takže vypadal jako temný kostlivec. Byl téměř mrtvý. Tvrdě polkla a zhluboka se nadechla, aby potlačila nutkání zvracet.
„Wynn… povedlo se ti to?" zeptal se Leesil. „Vidíš něco?"
Obrátila se a pohled na Leesila ji překvapil. Třpytil se jako duch, prosvětlený zevnitř. Nejvíce zářil v místech, kde měl odhalenou snědou kůži, a nejméně tam, kde ji zakrývala kožená zbroj. Jeho jantarově žluté oči vypadaly jako kameny, lesknoucí se ve slunci tak jasně, až ji z toho rozbolely oči.
„Ano," odpověděla s námahou. „Vidím."
Leesilova zář se mírně rozmazala.
Wynn se napřímila a zvedl se jí žaludek. Rozhlédla se po lese a dolů po silnici k městu. Nic se nezměnilo. Ale pak se to stalo znovu. Znatelný pohyb v jiskřící mlze. Pohnula se.
„To… on přichází," zachraptěla.
„Odkud?" zeptala se zpoza ní Magiera.
Wynn pohlédla oběma směry, do vnitrozemí za městem i k lesu, a snažila se rozeznat, kam mlha odplývá. Tok pomalu nabýval na síle. Proudy se uspořádaly a zamířily stejným směrem.
„Jde z východu," řekla a slyšela, jak Chap v odpověď tiše zavrčel. „Mezi stromy za městem."
„Leesile, vezmi to městem a zkus se dostat kolem něj," řekla Magiera. „Chap a já se ho pokusíme přilákat zpátky k cestě a dostat ho na téhle straně mostu. Aspoň ho vyvedeme z rovnováhy, dokud mu nevpadneš do zad. Wynn, zůstaň za Chapem a za mnou, a pokud možno se drž z dohledu."
Wynn hmátla po tmavém tvaru kuše.
Proudy mlhy v zemi se jí před očima změnily. Stále se pohybovaly směrem na východ, ale nyní rovnoběžně se silnicí, vedoucí středem města.
„Počkejte," vyhrkla. „Myslím… myslím, že vstoupil na hlavní ulici."
Leesil zasyčel. „Valhachkasej'â! Míří přímo do města. Dobrá, plán zůstává stejný, ale já to vezmu lesem a pokusím se k němu dostat zezadu. Pokuste se ho zaměstnat."
Wynn viděla, jak Leesil uhasil pochodeň a vyrazil k lesu. Jeho zář se promísila s jiskřící sítí v lese, pak zmizela.
„To stačí, Wynn," řekla Magiera. „Víme, kde je. Pojď."

Wynn vstala a vystoupila z kruhu.
Svět však zůstal pokřivenou změtí duchovního a fyzického, které se navzájem promíchaly. Vliv rituálu měl polevit, jakmile vystoupila z kruhu symbolů, naškrábaných do hlíny, ale nestalo se tak.
Závrať zesílila. Opět klesla na kolena a vyzvracela večeři.
Zezadu popadly Wynn za ramena ruce a narovnaly ji.
„Co se děje?“ zeptala se Magiera.
„Mělo to přestat,“ zalapala Wynn po dechu. „Nemůžu… to zastavit.“
„Zavři oči,“ řekla Magiera. „Na nic se nedívej. Ale musíme jít. Hned!“
Obrátila Wynn k sobě dřív, než stačila zavřít oči.
Magierou pronikaly zářivé proudy, ale bez podivného třpytu, jenž obklopoval Leesila.
A Magieřinou podstatou se zároveň proplétaly tmavé stíny jako u umírajícího stromu. Černé prameny se obtáčely kolem jasně modrožluté záře a…
Hýbaly se.
Wynn pohlédla na ruce, kterými tiskla Magieřina předloktí, a viděla, jak se její vlastní podstata - její duše - plazí po Magieřině kůži. Zvedla oči, ale v jejím obličeji nenašla jantarově žluté jiskry jako u Leesila.
V místě Magieřiných očí zely černočerné propasti.

Tentokrát se Welstiel probudil bez obvyklého zmatení. Pro jednou se mu nezdály žádné sny a neměl obtíže vzpomenout si na předcházející úsvit.
Chane do zásob přibalil velký kus těžkého plátna, a když se přiblížil úsvit, našel hustý lesík. Schoval koně a postavil uzavřený stan, který zakryl větvemi, až dokonale splynul s okolím.
„Naučil mě to otec,“ vysvětlil. „Když jsme vyrazili na lov, často jsme spali venku.“
Při probuzení zaslechl Welstiel zvenku tiché vrzání kůže a předpokládal, že Chane sedlá koně pro noční cestu. Ačkoli si dobře odpočinul, nemohl se zbavit vzpomínek, které u něj vyvolal pohled na otcův hrad a na vše, co se v něm stalo. Posadil se. Cítil se rozerván mezi úlevou nad okamžikem samoty a touhou po nějakém rozptýlení, které by odvedlo jeho myšlenky od minulosti.
„Jsi vzhůru?“ zeptal se zvenku Chane.
Welstiel sebou trhl. „Ano. Hned budu venku.“
Zavřel oči a snažil se pročistit si myšlenky, ale podráždění nad tajemnou stezkou, po níž se Magiera vydala, nepolevilo. Od okamžiku, kdy opustili Chemestúk, už uplynuly čtyři noci a ona stále cestovala na východ.
Vytáhl z brašny mosazný talíř a položil ho na zem prohnutým dnem vzhůru. Mumlaje si tichá slova, řízl se do pahýlu malíčku a nechal jednu kapku černé krve dopadnout do středu talíře. Na chvíli tam ulpěla, pak se pomalu pohnula po povrchu směrem na východ. Welstiel hrubě utřel talíř a celý proces zopakoval, ale výsledek zůstal stejný, a tak sbalil talíř zpět do brašny a vylezl ze stanu.
Chane čekal u koní.
„Je poblíž nějaká vesnice?“ zeptal se Welstiel. „Prohlédl sis vůbec okolí?“
„Na východ od nás stoupá k nebi kouř,“ odvětil Chane. „Dhampir cestuje vzhůru po řece, takže předpokládám, že zamíříme tím směrem. Co se děje?“
„Nejsem si jistý,“ odpověděl. „Myslím, že se někde poblíž zastavila.“
Chane se zamračil, nasedl na koně a počkal, až Welstiel udělá totéž. Pak zamířili do lesa. Krátce poté si Welstiel všiml prvního mrtvého stromu. A dalšího.
Když se vynořili z lesa, uviděli vedle řeky vesnici. Byla tak velká, že se dala považovat za město. Hlavní silnice běžela přímo středem města. Řídký dým stoupal z krámků na jednom konci města, ale také z komínů několika domů podél silnice… bylo jich ale příliš málo na tak chladné roční období.
Welstiel se ohlédl přes rameno. V dálce byl les čerstvě zelený.
Chanův kůň se zapotácel a zasípal.
„Cítíš to?“ zeptal se vysoký nemrtvý, sklouzl ze sedla a vzal koně za uzdu. „Ať už se tady děje cokoli, působí to na koně.“
Než mohl Welstiel odpovědět, dolehl k nim z města známý zvuk - dlouhé, tajemné zavytí psa.
„Jsou tady,“ řekl Welstiel. „A vyrazili na lov.“

Chane opět naskočil na koně a rychle ho pobídl vpřed.

Magiera potlačila nutkání vyrazit zpoza rohu obchodu, za nímž se schovávala. Vyhlédla z úkrytu. Středem hlavní silnice kráčela klidným krokem osamělá postava. Leesil potřeboval čas, aby mohl Vordanovi vpadnout do zad, a ona doufala, že se jí podaří zasadit protivníkovi aspoň jednu ránu, než stačí zareagovat.
Odtáhla Wynn za vodní nádrž na opačné straně ulice a nechala s ní Chapa. Wynn bylo stále nevolno z toho, co udělala, aby zjistila, odkud Vordana přichází, ale Magiera jí v tuto chvíli nedokázala pomoct. Přikázala Chapovi, aby se držel zpátky, dokud sama nezaútočí, a pes jednou zavrčel na souhlas.
Magieře se sevřel žaludek hladem. Byl to však jiný hlad než dřív. Kořenil v ledovém chladu, a ne ve žhavé zuřivosti, která by jí stoupala do hlavy. Nechala ho růst, dokud se jí nezostřilo noční vidění, takže spatřila blížícího se tvora docela jasně.
Kosti ve tváři a na rukou měl potažené šedou, vrásčitou kůží a z kápě mu po stranách visely špinavě bílé prameny vlasů. Přední část košile pod umazaným hávem měl potřísněnou tmavou zaschlou krví. Mosaznou nádobku, o které se ve vyprávění zmínil Stefan, však neviděla.
Magiera zostražitěla a znejistěla. Poprvé za dobu, co bojovala s nemrtvými, se jeden z nich pohyboval otevřeně po veřejnosti a nebál se prozrazení. V jedné ruce svírala meč, ve druhé schovávala za zády pochodeň. Koše s uhlíky na hácích na křižovatkách vydávaly tolik světla, že by ji neměly prozradit.
Zadívala se dál ulicí k východu, ale Leesila nikde nespatřila. Ať už se dostal na místo, nebo ne, Vordana už byl téměř na dosah. Schovala se do úkrytu, odpočítala dalších pět kroků a vyrazila.
Ticho protnulo Chapovo divoké zavytí.
Vordana se obrátil k psovi a Magiera mu sekla mečem po hrdle. Aniž by na ni pohlédl, ustoupil o krok a hrot čepele ho minul. Magiera se po něm ohnala pochodní a přinutila ho opět ustoupit.
Zblízka byly jeho oči potažené blánou a propadlé v důlcích. Zamračil se na ni a zvedl ruku.
Chap se k němu rozběhl, skočil a zakousl se do natažené paže. Vordana rukou trhl a odhodil psa doleva.
Magiera se přiblížila zprava.
„Drž se dál!“ zakřičela Magiera. „Nedovol, aby se nám postavil oběma najednou.“
Magiera zahlédla na střeše za Vordanou pohyb. Musel to být Leesil.
Skočila po Vordanovi a v širokých obloucích se oháněla mečem a pochodní ve snaze přinutit ho ustoupit k pravé straně cesty. Chap se držel vlevo, ale hlasitě vrčel, štěkal a cenil zuby. Magiera nevěděla, jak dlouho se pes dokáže držet zpátky.
Ze tmy nad nimi seskočila postava. Ačkoli Magiera věděla, že je to Leesil, na okamžik odvrátila pozornost.
S vytasenými čepelemi, jednou nohou pokrčenou a pažemi roztaženými kvůli rovnováze se vrhl dolů ze střechy jako pták s ocelovými křídly. Sotva se dotkl země, sekl oběma čepelemi Vordanovi po zádech.
Chodící mrtvola opět okamžitě ustoupila z dosahu.
Leesilovy čepele se zasekly do země a setrvačnost ho přiměla podřepnout. Na zádech měl připevněnou kuš a amulet s topazem na krku jasně zářil. Chap přestal výt, vrhl se na čaroděje zleva a chňapl po něm.
Magierou projel záchvěv nejistoty. Vordana používal ke sledování pohybu kromě zraku ještě něco jiného. Ale pak ji přemohl vztek a zaostřila zrak.
Byl to jen další nemrtvý. Na vlně hladu se jí údy rozšířila síla.
Vordana k ní obrátil mrtvou tvář.
Magiera pocítila ostrou bolest, jako by jí něco rvalo vnitřnosti. Za bolestí následoval příval únavy. Otřásla se, přilnula k hladu a pocit zmizel.
Vordanovy zakalené oči se rozšířily. Ustoupil před dalším útokem Chapa, ale neodtrhl přitom oči od Magiery.
Ty… čekali jsme na tebe?
Magiera jeho slova zaslechla, ačkoli vůbec nepohnul rty. Máchla mu pochodní po obličeji.
Leesil se v podřepu obrátil a vykopl ve snaze podrazit nemrtvému nohy a vyvést ho tak z rovnováhy.
Vordana uskočil, ale Leesil se okamžitě postavil a sekl čepelí Vordanovi po krku. Tvor rychle uhnul, ale hrot čepele zachytil okraj kápě a roztrhl ji.

Vordana naklonil hlavu na stranu jako mrtvá sova a prohlížel si Magieru s překvapeným zájmem.
Celou tu dobu jsme tě vyhlíželi… najdeme tě znovu takhle. Přišla jsi k nám!
Usmál se a odkryl křivé, žluté zuby v ustupujících dásních.
Magiera neucouvla. Kdo ji vyhlížel? Mluvil snad Vordana o ní, když Stefanovi řekl, že může držet stráž i ukrytý za loutkou.
Vordana přesunul pohled k Leesilovi.
Leesil zalapal po dechu a klesl na koleno. Magiera viděla, jak se zachvěl. Pokusil se po tvorovi ohnat čepelí, ale místo toho dopadl na obě kolena.
Magiera se k útočníkovi rozběhla, ale Chap ji předstihl, vrazil Vordanovi do nohou a povalil ho na zem. Pes k němu pak přiskočil a chňapal mu po obličeji. Nemrtvý zvedl paži v obraně a Chap zabořil zuby do mrtvého masa. Začal trhat hlavou ve snaze urvat ji.
Magiera přistoupila blíž, aby Chapovi pomohla. Vordana popadl Chapa za zadní běh, a ačkoli byl pes stále ještě zakousnutý do jeho paže, mrštil jím po Magieře.
Sotva se jí podařilo odklonit meč a pochodeň stranou. Chap do ní vrazil a oba se svalili na zem. Zatímco se odkutáleli jeden od druhého, přistoupil Vordana ke schoulenému Leesilovi.
Strach o Leesila odplavil Magieřin vztek. Postavila se před něj, zatímco Chap zaútočil přímo na čaroděje. Vordana se zastavil, ucouvl o krok a zvedl ruce se zahnutými prsty.
Magieřinu mysl naplnila hučící slova, kterým nerozuměla. Vordana se plně soustředil na Chapa. Magieře se zdálo, že se nemrtvému zablýsklo v očích.
Chap se zprudka zastavil, rozhlédl se oběma směry po silnici a zakňučel. Poté začal běhat sem a tam ulicí a místo kňučení začal vrčet.
„Chape, vrať se!“ zakřičela Magiera.
Nezdálo se, že by ji pes slyšel. Zprudka se obrátil a zíral do prázdnoty mezi budovami. S žalostným zavytím pak vyrazil vzhůru cestou do vnitrozemí k sídlu.
Magiera na okamžik ztuhla v šoku, ale pak se vrhla na Vordanu a sekla po něm mečem.
Uhnul, ale tentokrát se mu v obličeji objevil poplašený výraz. Magiera se ohnala pochodní a doufala, že mu zapálí háv, jemu se však opět podařilo uskočit a ucouvnout.
Tvůj elf je už skoro mrtvý, ale udrží mě naživu ještě dlouhou dobu.
Magiera sebou trhla a ohlédla se po Leesilovi. Pomalu se škrábal na nohy, ale už nevypadal tak zmoženě jako před několika okamžiky.
Uvědomila si svoji chybu. Rychle se otočila zpět, ale bylo příliš pozdě. Oba nyní stáli ve Vordanově zorném poli.
Magieru zaštípala kůže. Nerozuměla sice hlasu, který se jí rozléhal myslí, živil však v jejích svalech a kostech pocit, který vymazal všechno ostatní kolem.
Byl to strach.

Wynn se postavila na roztřesené nohy a zápasila s kuší. Stále se jí točila hlava z modrobílé mlhy, která prostupovala všechno na dohled. Chap uprchl a Magiera s Leesilem teď platili za její kouzlem způsobenou nevolnost.
Leesil upustil čepele, otočil se a zahleděl do noci. Pak se odpotácel mezi domy.
Magiera ucouvla od Vordany. Zdálo se, že ho nevidí, neboť se rozhlížela kolem, oči rozšířené strachem z něčeho, co zůstalo Wynn utajeno. Viděla jen Vordanu. Na rozdíl od matné přítomnosti umírajícího stromu byl uvnitř dokonale temný.
Třpytící se podstata světa se stahovala k němu. V místech, kde se ho dotkla, ji pohltil jako tmavý odpad vodu. Modrobílé šlahouny na okamžik ulpěly na pohybujících stínových stuhách Magiery, pak se odtrhly a zamířily k nemrtvému čaroději.
„Magiero!“ zavolala Wynn.
Vordana se obrátil k ní.
Jeho oči byly stejně jako Magieřiny dokonale černé, dokonce ještě tmavší než jeho postava. Vrátil se mu klid a úsměv. Zamířil k ní a mysl jí naplnil jeho hlas.
Zákusek… než se vrátím domů s dobrými zprávami o svém nálezu. Cítím tě už odsud!

Wynn zvedla kuš a vystřelila. Snažila se zacílit na střed postavy, jak ji učil Leesil, ale když potáhla za spoušť a tětiva vystřelila vpřed, kuš jí v ruce poskočila.
Šíp trefil Vordanu do pravého oka. Při zásahu trhl hlavou na stranu a šíp mu prorazil spánek. Vordana vykřikl a hmátl po šípu. Z rány se vyvalil dým a zahalil mu tvář.
Wynn na nic nečekala a dala se na útěk. Díky zmatenému zraku se potácela vpřed podél domů, lemujících hlavní ulici a málem zakopla o stojan s košem na žhavé uhlí.
Magiera s Leesilem používali k boji s nemrtvými oheň.
Železná nádoba byla na dotek příliš horká a vypadala také příliš těžká, než aby ji zvedla za řetězy, na nichž visela. A kolem nebylo nic, co mohla podpálit. Vzpomněla si na jedno místo, kde by mohla najít, co potřebovala.
Wynn vrávorala ke kovárně, stojící poblíž obecního domu. Když minulou noc dorazili, stoupal z komínů kouř. Pokud tam kovář pracoval i žil, mohly v peci zůstat žhavé uhlíky po celodenní práci. Dorazila ke dveřím kovárny a oddechla si úlevou. Nebyly zamčené. Zaslechla za sebou kroky, a tak rychle vklouzla dovnitř.

Chane hnal slábnoucího koně vpřed vnitrozemskou stranou města a nutil ho běžet mezi stromy. Zaslechl Chapovo tajemné vytí, proto se snažil dostat na nějaké vyvýšené místo, odkud by viděl, co se děje. Nezajímalo ho, jestli ho Welstiel následuje, nebo ne. Náhle psův hlas ztichl.
Krajina kolem města byla plochá, podařilo se mu však najit vyvýšeninu, ze které přehlédl nízké budovy kolem křižovatek. Chane zostřil zrak a spatřil podivnou scénu, jež se odehrávala přímo uprostřed města. Oblečená do kožené zbroje a s pochodní a mečem v ruce čelila Magiera ušpiněné postavě v krátkém hávu s kápí. Chane soustředil celou pozornost na dhampirova protivníka. To, co vycítil, ho zneklidnilo. Na rozdíl od Welstiela, jehož bytí vůbec necítil, přítomnost muže vypátral, ale nebyl v něm žádný život. Nepodobal se upírům, neboť hluboko uvnitř něj se nacházela prázdnota smrti, s níž se ještě nikdy nesetkal… alespoň ne v něčem, co se stále pohybovalo.
Chap se vrhl tvorovi po nohou, porazil ho a obrátil se, aby se mu zakousl do paže. Leesil se choulil na zemi, ale Chane nedokázal říct, jestli je zraněný. Tvor náhle mrštil psem po Magieře a ona pod jeho vahou padla k zemi. Pes i dhampir však rychle vyskočili zpět na nohy. Také mrtvý muž už vstal, natáhl ruku a ukázal na Chapa.
Pes se několikrát otočil, pak s vytím vyrazil cestou do vnitrozemí. Sotva Chap zmizel z dohledu, Chane sesedl a seběhl cestou mezi budovy, aby lépe viděl. Magiera se opět po tvorovi ohnala a Chane našel, co hledal.
Wynn se krčila za vodní nádrží na opačné straně ulice a v rukou držela nabitou kuš. Když se otočil zpět k boji, mrtvý muž měl ruku napřaženou k dhampirovi, stojící před elfím míšencem.
„Magiero!“ zakřičela Wynn.
Prozradila svůj úkryt a všechny svaly v Chanovi se stáhly.
Magiera a Leesil se rozběhli různými cestami mezi budovami k lesu ve vnitrozemí. Opustili Wynn a mrtvý muž se k ní obrátil. Vystřelila z kuše.
Chane vstal, aby se k Wynn k rozběhl, ale něco ho zezadu chytilo za plášť.
„Stůj!“ rozkázal Welstiel.
Chane se zprudka otočil a udeřil Welstiela po ruce. „Zůstala dole sama!“
„Učenka není součástí plánu,“ řekl Welstiel. Díky černému plášti vypadal jako temnější stín na tmavém pozadí. „Magiera je v nebezpečí. Musíme se vydat za ní.“
Kdyby ho Wynn v tuto chvíli tolik nepotřebovala, vrhl by se na Welstiela - a usekl mu hlavu. Ucouvl o dva kroky, otočil se a rozběhl se mezi budovy ke křižovatce.
Chane se zastavil mezi koši s uhlíky a rozhlédl se. Ze západu zaslechl, jak někdo utíká po hlavní cestě, a tak se vydal tím směrem. Před sebou zahlédl, jak Wynn zmizela v širokých dveřích budovy. Mrtvý muž byl těsně za ní. Ve vzduchu kolem chatrče se vznášel pach kovu a kouře. Chane dorazil ke dveřím kovárny a tasil meč.
Nahlédl dovnitř a spatřil, jak tvor prohlíží prázdná stání po jedné straně. Uprostřed místnosti se nacházela kamenná kovářská pec, v níž doutnaly žhavé uhlíky.

„Wynn!“ zavolal. „Zůstaň, kde jsi!“
Postava v plášti se otočila.
Za krátkou dobu od chvíle, kdy se Chane stal Vznešeným mrtvým, se už zbavil mnoha těl, ale bylo to už dlouho, co viděl tělo, podléhající rozkladu. Šíp, který Wynn po tvorovi vystřelila, byl pryč. Zůstala po něm černá díra, z níž po šedé, propadlé tváři stékal sliz.
„Máš rád čáry?“ zeptal se Chane. „Tak je vyzkoušej na mně.“
Pouze se vychloubal, neboť netušil, jaký druh magie tvor na Magieru a Leesila použil. Sám však znal několik triků.
Nemrtvý si prohlédl Chanův elegantní plášť a meč a scvrklé rty se mu roztáhly v úsměvu. Soustředěně přimhouřil zbývající oko. Chane na okamžik ucítil uvnitř těla cukání, ale pak pocit zmizel.
Mrtvola se přestala usmívat.
Tvor sklouzl pohledem z Chanovy tváře k hrudi. Chane pohled sledoval, aby zjistil, co ho tak zaujalo. Zpoza košile mu vypadla mosazná nádobka, kterou k sobě připoutal zvířecího společníka.
Myslíš, že se mi dokážeš postavit… upíre?
Slova naplnila Chanovu mysl.
Během let studia se Chane dočetl o několika metodách zaklínání a divotvorství, které dokázaly promítat myšlenky. Na okamžik ztuhl, neboť nevěděl, co dělat.
Stál tváří v tvář čaroději.
A to znamenalo, že byl v pořádném průšvihu… stejně jako Wynn.
Chane se vrhl vpřed a sekl, využil přitom životní energii, kterou během několika minulých nocí nabral, aby zvýšil rychlost a sílu. Musel tvorovi bez varování useknout hlavu. Postava se pod mečem sehnula a nevypadala ani překvapeně. Zdálo se, že věděla, co udělá, dřív než se vůbec pohnul.
Tvor popadl těžké železné kovářské kladivo a ohnal se po něm. V boji se sice nevyznal, ale jeho čin Chana překvapil. Zapotácel se k peci a na okamžik zabořil ruku do popela a žhavých uhlíků. Při zvuku pálící se kůže ji rychle vytrhl ven.
Možná stvoření potřebovalo na čáry čas, stejně jako by ho potřeboval Chane, kdyby měl použít zaklínání. Nemrtvý se po něm opět ohnal a Chane ustoupil. Myšlenky mu v hlavě vířily.
V mysli vytvořil rudě zářící čáry a představil si, že překrývají postavu před ním. Pak začal šeptat zaklínání. Napřed kruh, pak kolem něj trojúhelník a v rozích čáru po čáře znamení a znaky. Pohlédl středem obrazce na zem pod nohama čaroděje.
V hlavě zaslechl tvorův smích.
Zaklínač? A já se bál, že bys mohl být nebezpečný.
Chane se náhle nemohl pohnout. Cítil své tělo a ani svaly neměl ztuhlé, nedokázal však ucouvnout.
Z jazyka mu sklouzlo poslední slovo zaklínání. Při pohledu na to, co spatřil skrz obrazec, se zachvěl.
V jeho zorném poli se objevila celá místnost. Uviděl kovářskou pec, kterou měl mít za zády, i dveře kovárny. Spatřil sám sebe z opačné strany místnosti, jako by se díval očima někoho, kdo stál naproti… očima mrtvého čaroděje.
Plameny se nevzňaly pod nohama mrtvoly, nýbrž kolem něj.
Tvor mu vklouzl do mysli, vložil mu do ní vlastní myšlenky a Chane tak nevědomky obrátil zaklínání proti sobě. Botami mu pronikl žár a lem pláště mu vzplál. Pořád se nemohl pohnout.
Ale pak čaroděj zkroutil tvář a otevřel doširoka ústa v tichém výkřiku.
Tvor si sáhl za záda, kde mu z těla začal stoupat dým.
Chane cítil, jak se mu opět vrací vláda nad tělem. Klesl na podlahu a začal se válet po zemi, aby uhasil plášť. Plamínek, který vyvolal, už byl pryč, ale kalhoty nad doutnajícími botami měl zčernalé a ožehlé.
Opět se vyškrábal na nohy a potlačil bolest v chodidlech.
V zadní části kovárny stála vedle úzké lavice Wynn a v ruce držela prázdnou kuš. Opřela se o zeď a snažila se opět nabít, ale tětiva jí znovu a znovu vyklouzávala z rukou a ona neustále mrkala očima.
Kovový zvuk přitáhl Chanovu pozornost zpět k protivníkovi, jemuž se stále nedařilo vytrhnout šíp ze zad.
Zvuk způsobovala mosazná nádobka, houpající se na řetízku na čarodějově krku. Při zoufalém boji mu vyklouzla zpoza košile.
K čarodějnictví nebyla zaklínači nádoba potřeba, tak proč ji nemrtvý nosil?

Chane znenadání popadl mrtvého muže za plášť a obratil ho. Čaroděj, kterého rozptýlila bolest ze zásahu šípem, nedokázal zareagovat dost rychle. Chane sevřel mosaznou nádobku v ruce, škubnutím přetrhl řetízek a vhodil ji do žhavých uhlíků v peci. Výraz mrtvého muže se proměnil z bolesti v hrůzu, když se lahvička začala roztápět.
Ne! Nemůžu…
Čaroděj se vrhl s nataženýma rukama k výhni a Chane sekl mečem. Nemrtvý uhnul stranou, oči od nádobky ale neodvrátil. Lahvička ve žhavých uhlících pukla a do vzduchu se s prasknutím vznesl malý obláček. Mrtvý muž otevřel ústa a vytřeštil zakalené oko. Divoce se rozhlédl po místnosti.
Tvor zakřičel v Chanových myšlenkách slovo - nebo to snad bylo jméno?
Ubâde!
Chanovou myslí se rozléhaly tiché, nesrozumitelné zvuky. Obával se, že se nemrtvý snaží opříst ho kouzlem, proto se na něj znovu vrhl, ale místnost naplnila točící se šedá oblaka. Ztratil kořist z dohledu a na okamžik neviděl vůbec nic. Začal kolem sebe máchat rukama, ale dým brzy prořídl a zmizel skoro stejně rychle, jako se objevil.
Čaroděj byl pryč. V místnosti zůstala jen Wynn, jež na něj na okamžik zírala, pak klesla v koutě k zemi. Hnědé oči měla doširoka otevřené nevírou. Pohled na její oválnou tvář Chana zasáhl, jako by narazil do zdi. Uběhlo už tolik času od okamžiku, kdy ji spatřil naposledy. Zapotácel se jejím směrem a klesl na podlahu vedle ní.
„Jsi popálený," zašeptala.
Nepřirozenou bledost její tváře způsobilo něco víc než strach a neustále mrkala očima. Ruce, v nichž držela kuš, se jí třásly.
„Není to nic vážného. Brzy se uzdravím," řekl.
„Je pryč? Je Vordana pryč?"
„Ano, myslím, že ano… i když netuším jak nebo proč. Čaroděj nepoužívá zaklínací nádoby. Doufal jsem, že ji potřeboval k přežití."
Chane se natáhl, aby jí pomohl, ale ona před ním ucukla. Přejížděla po něm pohledem, jako by po něčem pátrala… jako by něco sledovala. Pohlédl dolů na ožehnuté kalhoty a boty.
„Budu v pořádku," ujistil ji.
Zdálo se, že si konečně uvědomila jeho přítomnost. „Co tady děláš?"
„Viděl jsem, jak tě ta věc pronásleduje. Nemohl jsem mu dovolit…"
Potřásla hlavou a z kápě jí vyklouzl hnědý cop. „To není… víš, co myslím."
Jak by jí mohl lhát? Jak by ji dokázal zabránit, aby ho prozradila dhampirovi? Jak by mohl v jejích očích nalézt jiskřičku radosti nad tím, že ho vidí? Existovalo jen několik okamžiků, kdy byl v novém životě skutečně spokojený, a to když s ní mohl sedět u stolu ve studovně, probírat se starými dokumenty a pít mátový čaj. Přilnul k pravdě ukryté v poloviční lži a natáhl k ní ruku.
„Přišel jsem za tebou," řekl. „Tenhle zapadákov s hloupými venkovany není místem pro tebe. Mám dobrého koně, který nás oba odnese zpátky do Bely k bratrstvu. Nejsem tím, zač mě považuješ, a když mi pomůžeš, dokážeme přesvědčit i mistra Tilswitha."
Její kulaté oči se ještě víc rozšířily.
„Prosím. Udělám, oč mě požádáš," řekl, „jen když se budeme moct vrátit zpátky do Bely a žít jako dřív."
Chane ještě nikdy v životě nežadonil.
Wynn se po tváři skutálela slza. Upustila kuš do klína a zvedla třesoucí se ruce k hlavě.
„Pořád se živíš lidskou krví? Pořád lovíš a zabíjíš, abys přežil? Nechal bys toho kvůli mně?"
Chane ztuhl. Jak jí měl vysvětlit, že většina smrtelníků byla pouhým dobytkem, který nestál za to, aby si o něj dělala starosti? Nic neznamenali. Záleželo jen na některých jako na mistru Tilswithovi nebo na ní samotné.
Když neodpověděl, Wynn si utřela tvář rukávem. Přestala plakat, ale nepohlédla na něj.
„Viděl jsi, kam ostatní běželi?" zeptala se tiše. „Víš, co jim Vordana udělal?"
Na okamžik o něj projevila starost, ale teď myslela na společníky. Prozradil jí své nejupřímnější přání, ale ona mluvila jen o Magieře, Leesilovi a psovi.

„Zpanikařili. Řekl bych, že čaroděj obrátil jejich myšlenky proti nim, možná je zahltil klamnými dojmy, nebo dokonce strachem."
„Musím je najít," řekla Wynn a po tváři se jí skutálela další slza. „Nesmíš nás sledovat. Jestli se o tobě Magiera dozví, pokusí se tě připravit o hlavu. A stejně tak Leesil."
Teď mu chce říkat, co má dělat?
„Nestýská se ti po bratrstvu?" zeptal se. „Po večerech, které jsme spolu strávili?"
„Ach, Chane." Sklopila hlavu a hlas se jí zlomil. „Jdi pryč! I kdyby se mi stýskalo, nic z toho nebylo skutečné. Lhal jsi mi o tom, co jsi, a já teď budu kvůli tobě lhát Magieře a Leesilovi. Nasedni na koně a uteč, dokud můžeš."
Wynn se opřela rukou o lavici a vstala. Když se Chane natáhl, aby ji podepřel, na okamžik ztuhla. Neodtáhla se od něj, ale ani na něj nepohlédla. Přehodila si popruh kuše přes rameno a vydala se ke dveřím.
„Vím, že se všecko pokazilo a všechno jsi ztratil," pronesla hlasem sotva silnějším než šepot. „Jsem ti vděčná, že jsi tady dneska byl, ale musíš pryč. Drž se od nás, jak nejdále to půjde."
Wynn zamířila pryč a Chane se ji nepokusil zastavit.

Kapitola 9

Magiera běžela lesem a snažila se uprchnout před stínovými postavami, jež se míhaly mezi stromy. Pokaždé, když se otočila, aby na nějakou zaútočila, splynulo stvoření s lesem mimo její dosah. Tito plíživí společníci v ní probouzeli hlad. Zostřila noční vidění a zdálo se jí, že v tváři každé temné bytosti jiskří křišťálové oči.
Nemrtví sledovali každý její pohyb.
„Lovíme," zašeptal hlas vpravo. „I ty lovíš."
„My hladovíme," ozval se hlas vlevo. „I ty hladovíš."
Jeden ze stínů se objevil mezi dvěma usychajícími jedlemi před ní. Magiera uklouzla, zastavila a sevřela pevněji meč.
Oči bytosti vypadaly jako hvězdy, které někdo strhl z nebe a uvěznil v lese. Zadívaly se na ni.
„Patříš k nám… a ty to víš."
Magiera se opět dala na útěk a proběhla mezi nízkými větvemi. Zakusoval se do ní noční chlad, ale nezpomalila. Naopak prchala rychleji, jako by ji ztráta tělesného tepla povzbuzovala. Mezi stromy se objevily další postavy, ale ty se ve skupinkách nebo osamoceně krčily u země. Slyšela jejich vrčení a tiché sténání obětí.
Krmily se.
Magieřin vztek zesílil. Zamířila k jednomu ze stínů, krčícímu se u změti keřů, a zvedla meč, aby po něm sekla.
Tvor zmizel a její hlad ještě zesílil, místo aby ustoupil.
Zůstalo po něm jen tělo mladého muže ležící na zemi s rozhozenými údy a prázdnýma očima hledícíma vzhůru na lesní baldachýn. Pod pokleslou čelistí mu z rozervaného hrdla vytékala krev a z korun stromů ho pomalu zasypávalo jehličí. Vycítila v něm záchvěv života a přistihla se, jak se natahuje po jeho krku.
Magiera ucouvla.
Všude kolem ležely na zemi mrtvoly. Muži a ženy, staří a mladí. Malá holčička s doširoka otevřenýma očima seděla ochable opřená o strom jako panenka na polici… jako hadrová panenka, kterou držela na klíně. Roztrhanými šaty a vlněným svetrem prosvítala kousnutí.
„Nikdo nezůstal," zašeptal hlas mezi stromy. „Žádná krev… ale ty pořád hladovíš. My hladovíme."
Všude kolem Magiery hnila těla.
„Musíš najít víc… víc života… a pokud nás povedeš, budeme tě následovat. Veď nás, sestřičko. Tvůj čas přichází."
Magieřin hlad opět zesílil. Snažila se ho ze všech sil potlačit, až se jí z hrdla vydralo zasténání.
„Leesile," šeptala pořád dokola se zavřenýma očima, až jí jeho tvář naplnila mysl. Když opět otevřela

oči, stále ji obklopovaly mrtvoly, roztroušené po lese.
Mezi stromy se mihlo něco bílého a problesklo tu a tam mezi hnijícími kmeny stromů. Magiera zostřila hrůzou smysly.
Dolehl k ní tichý dech a sotva slyšitelné šustění kroků na listí. Zdálo se, že jí kůže vibruje tepem srdce, který zaslechla.
Nic jiného neslyšela - žádný další zvuk, žádného živého tvora v lese. Ani samu sebe. Jen jediný tep srdce místo dvou, neboť pod chladem, jenž se jí začal šířit tělem, se její srdce zastavilo.
Byla mrtvá - a hladověla. Hlasy nemrtvých ve tmě jí našeptávaly, aby našla krev… nakrmila se.
Postava se prosmýkla mezi stromy a vstoupila na mýtinu, kde stála.
Leesil na ni hleděl jantarově žlutýma očima a snědou tvář mu rámovaly světlé vlasy. Natáhl k ní levou ruku, jako by ji nabízel.
Magiera uviděla jizvy, které mu zůstaly po zubech na zápěstí. Uvnitř ucukla, ale její tělo se plížilo vpřed.
„Ne, Leesile," vzlykala.
Bylo pro ni obtížné slova vyslovit, neboť jí v ústech narostly zuby a čelist se jí protáhla. Magiera se snažila zastavit, ale nohy kráčely dál, až se Leesilovo teplo ocitlo na dosah. Bezdůvodně ji posedl vztek. Hlad ji sevřel v takové křeči, až upustila meč.
„Prosím, zastav," žadonila. „Musíš… jednou provždy."
„V žízni jsi sama," řekl a Magiera slyšela, jak se kolem shromažďují nemrtví a blíží se k nim mezi uschlými stromy. „Jsem tady jenom já. A má krev je to jediné, co ti zůstalo."
Magieřin zrak zastřely slzy. Sevřela Leesilovu paži a zprudka jím trhla k sobě. Rozevřela čelisti a zabořila mu tvář do hrdla.

Welstiel se prodíral křovím a pátral po Magieře. Nebyl si jistý, proč najednou uprchla do lesa, ale měl podezření.
Mrtvola na křižovatce jí něco vložila do myšlenek.
Magiera podlehla rozkazu, návrhu nebo pocitu, který nyní posiloval její myšlenky a tužby. Ztracena ve vlastní mysli byla schopná naprosto všeho. Dokázala by si podřezat krk nebo se třeba utopit v řece. Musel ji najít.
Welstiel se zastavil, zaposlouchal a snažil se vycítit Magieřinu přítomnost. Vpravo mezi porostem zaslechl praskání. Rozběhl se a větve mu rvaly plášť. Když na mýtině před sebou spatřil Magieru, zastavil se mezi stromy. Zběsilý úprk mezi keři jí zanechal na tváři a pažích krvavé šrámy.
Zaváhal a snažil se najít způsob, jak se přiblížit, aniž by si ho všimla. Oběhl mýtinu ve velkém oblouku, aby se dostal před ni pro případ, že by se opět dala na útěk. Zprudka se otočila a rozhlédla, pak zavřela pevně oči a začala si pro sebe šeptat.
„Leesile… Leesile… Leesile…"
Náhle otevřela oči a zadívala se přímo na Welstiela.
Viděla ho.
Welstiel rychle ustoupil mezi stromy a doufal, že to byla jen náhoda, ale kamkoli zamířil, sledovala ho pohledem. V jediném okamžiku přišly všechny jeho plány vniveč. Nebude pokračovat v cestě ani se nevydá na výpravu, k níž ji chtěl přimět. Místo toho vyrazí po jeho stopě. Nezbývalo mu než celý problém na místě vyřešit.
Opustil úkryt mezi stromy, napřáhl k ní prázdnou ruku a postavil se jí čelem. Doufal, že odvede její pozornost na tak dlouho, aby ji osvobodil od přízraku, který jí zatemnil mysl.
„Ne, Leesile," vzlykla.
Welstiel ztuhl. Magiera ho v poblouznění považovala za elfího míšence - a na bledé, podrápané tváři se jí usadil výraz hladu a hrůzy. Pokud by uvěřila, že vypila krev nejbližšího společníka, že ho zabila…
Rychle přemýšlel. Naskytla se mu příležitost.
Nedokázala by čelit tomu, co provedla - nebo o čem by byla přesvědčená, že udělala - nebo se vrátit zpět do Miisky, k ubohému životu, který se tam s Leesilem snažila vybudovat. Magiera by ztratila cíl a smysl života. Žal a nenávist vůči sobě dokázala omámit mysl a proměnit člověka v poddajnou loutku.
Welstiel rychle vytáhl ruku z rukavice, kterou zachytil ukazováčkem a palcem dřív, než stačila dopadnout

na zem. Pak si sundal z prstu mosazný prsten. Věděl, co to s ní udělá. Bez ochrany prstenu ho okamžitě vycítí.
Magiera se otřásla.
Welstiel věděl, že je to nebezpečný plán, ale možný zisk převážil nad rizikem. Koneckonců ho nemohla zabít.
„Prosím, zastav," žadonila. „Musíš… jednou provždy."
„V žízni jsi sama," pronesl Welstiel. „Jsem tady jenom já. A má krev je to jediné, co ti zůstalo."
Oči jí zčernaly a po lících se začaly kutálet slzy. Popadla ho za nataženou paži a přitáhla si ho blíž. Pak mu zabořila tvář do krku.
Welstiel se napnul a čekal, až se zakousne.
Magiera ze sebe vyrazila tlumené zasténání, které Welstiel pocítil v hrudi. Pevně sevřela v rukou pláštěm zakrytá ramena.
Pak ho od sebe zprudka odstrčila.
Welstiel se snažil zachytit větví stromů, aby neupadl. Jeho šok se proměnil v podráždění. Magiera dopadla na všechny čtyři jako zvíře, které se snaží ovládnout. Byl to ubohý, odporný pohled.
Vzhlédla k němu a ve vražedném výrazu se objevil náznak zmatení.
„Leesile?" zašeptala nejistě.
Welstiel si uvědomil, že na ni příliš zatlačil. Nezbývalo mu tedy než udělat to, kvůli čemu sem vlastně přišel. Opět natáhl ruku.
„Vzbuď se," obořil se na ni a uhodil ji pěstí ze strany do hlavy.
Magiera se zprudka otočila a dopadla tváří na vlhkou zem. Welstiel si rychle nasadil prsten a zmizel z dohledu za nejbližším stromem.
Sledoval ji z úkrytu, aby se ujistil, že ji rána skutečně z vyděšené posedlosti probrala. Několikrát se zalkla, pak se zvedla na všechny čtyři a divoce se rozhlédla po mýtině.
„Leesile!" vykřikla. Magiera se vyškrábala na nohy a rozběhla se zpět k městu.
Welstiel klesl k zemi. Úlevu zadusilo hořké zklamání.

Leesil stál sám v lese. Ruce a dýky, které v nich držel, měl potřísněné krví.
Upustil zbraně a ucouvl, neboť si nebyl jistý, kde je, co udělal a komu. Zadíval se na své paže. Rukávy měl ušité ze silné látky šedé barvy s náznakem zelené. Ramena mu zakrýval plášť stejné barvy a přes hlavu měl přetaženou kápi. Cítil, že má kolem úst a nosu uvázaný šál, který mu zakrýval spodní polovinu tváře.
Tohle oblečení už kdysi viděl. Měl je na sobě anmaglâhk Sgäile, elfí zabiják, který se ho pokusil zabít v Bele.
Leesil se obrátil, ale než se mohl dát na útěk, zprudka se zastavil.
Mezi stromy před ním stál vysoký muž. Byl k němu otočený zády. Měl hubenou postavu, kostnatá ramena a černé vlasy v krátkém, vojenském střihu. Oblečený byl do indigově modrého hávu. Leesil přistoupil blíž a jedna ruka mu sklouzla k čepeli u opasku. Nebyla tam.
Zblízka spatřil na temeni mužovy hlavy, přímo pod linií vlasů, podivnou ránu. Prýštila z ní krev, stékala dolů po krku a vsakovala do límce hávu.
Muž sáhl dozadu a dotkl se rány, pak pohlédl na ruku a rozmazal kapku krve mezi palcem a ukazováčkem. Ohlédl se přes rameno na Leesila. Dlouhou tvář mu zdůrazňovala bradka a řídký knír pod vystouplými lícními kostmi a kostnatým obočím.
Při pohledu do hnědých očí lorda Progaea se Leesilovi sevřelo hrdlo. Na první oběť nikdy nezapomněl.
„Nikdy to nepřestane, co?" Progae potřásl hlavou a povzdechl si. Pohlédl dolů na Leesilovy ruce, nevypadal však rozzlobeně ani smutně, a dokonce ani překvapeně. „Myslím tím krev."
Leesil sotva dokázal najít hlas. „Neměl jsem…"
„Na výběr?" doplnil Progae. „Chápu. Poslechl jsi rozkaz a nebyl jsi v postavení, kdy bys mohl odmítnout… Nikdo z Darmouthových poddaných nemohl. Ale mluvím o nich." Pohlédl na zem. „Bylo tohle nutné? Musel jsi to dopustit?"
Leesil Progaea v bezpečné vzdálenosti obešel.

Zastavil se na okraji plytké a široké prohlubně v zemi, obrostlé dokola několika stromy. Ležela v ní tři těla; žena a dvě děvčátka, jež objímala pažemi.
Nezůstalo na nich téměř žádné maso. Kůži měli den před smrtí vyhladověle napnutou na kostech. Oči dětí byly zavřené, ale ženiny ne. Hadr, který si ovázala kolem hlavy, nedokázal zakrýt prořídlé vlasy.
Leesil vrazil Progaeovi dýku do hlavy, když byl v posteli sám.
Ženu a dcery vyhodili na ulici. Nejstarší si vzal za milenku šlechtic loajální k lordu Darmouthovi.
Manželce a dvěma mladším dcerám se však takové pochybné záchrany nedostalo. Byly rodinou muže, jenž zradil lorda Darmoutha, a tak se žádný šlechtic ani prostý občan neodvážil o ně postarat. Leesil je nikdy nenašel a teprve později zaslechl, že zemřely hlady v jedné z uliček.
„Nemohl jsi pro ně něco udělat?“ zeptal se Progae. „Ony Darmoutha nezradily.“
Leesil stále cítil na rukou krev. Otřel si je o šedý oděv, ale stále mu protékala mezi prsty. Couval tak dlouho, dokud ani elfským nočním zrakem nedokázal Progaea vypátrat.
Lesem k němu dolehl další hlas. „Naše postavení je velmi nebezpečné, Léshile.“
Hlas byl vysoký a zpěvavý a hovořil s podivným přízvukem, který neslyšel už celá léta. Podobal se hlasu Sgäila, sběhlého v elfstině, ale nezvyklého hovořit lidským jazykem.
„Matko?“ zašeptal Leesil.
„Jsi anmaglâhk,“ odpověděl matčin hlas z nočního lesa.
Bylo to tiché a prázdné zhodnocení skutečnosti, v němž nezaznívala žádná hrdost. Řekla mu to už tak dávno… krátce předtím, než zabil Progaea.
Zprudka se rozhlédl a zapátral po hlase. Mezi stromy zahlédl pohyb, ale byly to jen stíny. Z lesa vystoupila Damilia, první milenka lorda Darmoutha, jež se spikla s Progaern. Na sobě měla tmavě zelený šat a hermelínový přehoz a přes levé oko jí visela lokna kaštanových vlasů. Její krk hyzdily tmavé modřiny a šrám, který po sobě zanechala garota. Leesil od ní ucouvl.
„Leesile!“ zavolal znovu ženský hlas.
„Nein'o?“ zakřičel. „Matko, kde jsi?“
Z lesa se vynořily další postavy, a když se jim snažil vyhnout, zastoupily mu cestu.
Latätz, Progaeův seržant, krvácející ze dvou ran do srdce. Kovář z Koyvy s podřezaným hrdlem. Lady Kersten Petzka, zahalená jen do ručníků, s kůží nezdravě žlutou od smrtící nákazy v koupeli. Všichni provedli hrozné činy ve službách lorda Darmoutha nebo v intrikách proti němu. Nebo v obou.
Ale ne Josiah.
Starý ministr malé postavy s bílými vlasy a veselýma fialkovýma očima. Ústa mu doširoka otvíral nateklý, zčernalý jazyk. Nikdy nepozvedl ruku proti lordu Darmouthovi, ani o něm nepronesl špatné slovo. Bez jakéhokoli podezření k sobě vzal mladého elfího míšence, aby ho naučil písařskému řemeslu. A díky Leesilově zradě a Darmouthově paranoie propadl hrdlem.
Leesil si zakryl oči zakrvácenýma rukama a prchl.
Dál v lese zahlédl osamělý stín, pobíhající mezi stromy jako zvíře na lovu.
„Tady. Jsem tady,“ zavolala matka nocí.
„Matko?“ zakřičel Leesil zpátky.
Mohl by ji najít, kdyby se pohyboval dostatečně rychle, ale zpoza něj se ozval druhý hlas: „Počkej na mě! Jdu pro tebe!“
Leesil se ohlédl. Pádil k němu lovící stín. Zahlédl záblesk bledé tváře, pak postava zmizela z dohledu v křoví.
„Magiero?“ zašeptal Leesil, neboť nechtěl znovu přivolat stíny mrtvých. „Je tady… Moje matka je tady. Musíme si pospíšit!“
Běžel lesem, dokud před sebou nezahlédl bílý záblesk.
Před prastarým dubem seděla vysoká, štíhlá žena. Byla k Leesilovi otočená zády. Světlé, rovné vlasy jí padaly v hedvábné vlně až k pasu. Leesil si pamatoval šaty, které měla na sobě poslední večer jeho mládí, kdy při pohledu na ministra Josiaha oběšeného na městském náměstí utekl z Bojišť. Šaty měly karamelovou barvu stejně jako její kůže a byly ozdobeny vzorem z malých zelených lístků, takže se zdálo, jako by jí někdo na kůži namaloval divokou révu. Klesl na zem k ní a natáhl se po jejím rameni.
Nein'a se k němu pomalu otočila.

Po kdysi krásné tváří zůstala jen svraštělou kůží potažená lebka. Místo velkých, zkosených očí hleděl do prázdných důlků. Byla už dávno mrtvá.
„Příliš dlouho… příliš pozdě," zašeptala mrtvola Nein'y. „Přišel jsi pro mě příliš pozdě."
Před Leesilovýma očima se rozpadla v prach.
Nemohl se pohnout, nemohl ani plakat. Jen klečel sám ve tmě. Prach z těla mu ulpěl na napřažených, zakrvácených rukou.
Náhle před ním přistála v útočném podřepu Magiera. Prach z matčina těla se zvedl ze země a v oblacích je obklopil. Magiera měla dokonale černé oči a zuby vystouplé a vztekle vyceněné.
„Vrať se ke mně, Leesile," řekla. „Prosím, já tě potřebuju."

Wynn se rozběhla po silnici do vnitrozemí, ale jakmile opustila město, nevěděla, kam jít. Kráčela nejistě, neboť jí zrak stále obestírala modrobílá mlha, alespoň se však už přestala pohybovat a vířit. Vordana byl určitě mrtvý. A Chane jí ještě víc mátl myšlenky.
„Leesile!" zavolala Wynn. „Chape… Magiero?"
Nemohla Chana požádat o pomoc. Naopak doufala, že už nasedl na koně a zmizel. Kdyby Magiera zjistila, že je sleduje, určitě by ho zničila a jistá část Wynn nyní dhampirovo jednání chápala.
A přesto po ní Chane pátral, aby ji odvedl zpět k bratrstvu a teplému pohodlí jejího života. To nebyl čin zrůdy.
„Chape!" zakřičela znovu.
Potácela se cestou, rozhlížela se po hustém lese a znovu a znovu volala jejich jména.
„Matko…" vykřikl hlas. „Nein'o?"
Byl to Leesil.
Wynn se vydala mezi stromy. „Počkej na mě!" zavolala. „Jdu pro tebe!"
Krátký háv se jí zachytil o ostružiní. Zakopla a trhnutím se osvobodila. Obrátila se a opět vyrazila. Náhle v modrobílé mlze lesa něco pronikavě zazářilo. Byly to Leesilovy téměř bílé vlasy. Rozběhla se k němu. Jeho žluté oči stále vypadaly jako jasně žluté jiskry, na které bolelo se dívat, hleděly však nepřítomně skrz ni.
„Vrať se ke mně, Leesile," zasténala. „Prosím, já tě potřebuju."
Leesil se nepohnul. Wynn se pokusila jím zatřást, ale sotva s ním pohnula. Někde cestou ztratil šál a do vlasů se mu zapletlo jehličí a listí.
„Příliš pozdě…" šeptal. „Ach, Magiero, trvalo nám to příliš dlouho… a ona zemřela… sama."
Byl ztracen v přeludu. Wynn se kousla do spodního rtu a odmítla znovu se rozplakat. Musela ho nějak probrat nebo ho aspoň přimět, aby si uvědomil, kdo je.
Wynn sáhla do hávu a nahmatala krystal studené lampy. Pevně ho sevřela a promnula takovou silou, až se jí ostré hrany zakously do dlaně. Třela ho rychle a tvrdě, aby se ujistila, že se rozzáří až s bolestivým jasem.
„Podívej se na mě," pronesla ostře. „Já jsem Wynn… podívej se!"
Volnou rukou ho chytla za bradu, druhou vytáhla krystal a zprudka mu ho přistrčila k očím. Ozářilo ho jasné světlo.
Leesil vytrhl bradu z ruky a popadl ji za zápěstí.
„Wynn?" zeptal se, pak se zprudka nadechl. „Má matka… je mrtvá. Přišel jsem příliš pozdě."
„Ne!" odpověděla Wynn a sevřela krystal v dlani, aby ztlumila zář. „Nebylo to skutečné. Vordana ti vložil do hlavy myšlenku, které dal tvar tvůj vlastní strach. Magiera a Chap jsou někde poblíž a pravděpodobně ve stejném stavu. Musíme je najít dřív, než se jim něco stane."
Leesil se rozhlédl po mýtině. „Magiera?"
Pustil ji a s námahou se postavil. Wynn také vstala a potlačila nevolnost, když se jí opět zatočila hlava.
„Kudy?" zeptal se.
„Zpátky na cestu a do města… možná se ti podaří ji vystopovat."
Chvěl se, ale byl opět Leesilem. Vyrazil vpřed a Wynn ho následovala.

Chap běžel umírající zemí.

Stromy a keře mu usychaly před očima a lesem se plížily stíny. Svět umíral… a byla to jeho vina.
Kráčející stíny rvaly duchy ze stromů a ze země a požíraly je.
Chap mezi uschlými duby a jedlemi zpomalil a ohlédl se. Nic nezůstalo naživu. Stíny se stále přibližovaly a v čele kráčela osamělá postava, svírající v rukou lesknoucí se meč. Pak vstoupila do světla.
Magiera byla oblečena do černé zbroje ze šupin, podobných kůži velkého ještěra. Špinavé vlasy jí visely ve slepených chuchvalcích. Tvář měla stejně zažloutlou jako Parko, první Vznešený mrtvý, kterého zabila. Bratr Rasheda v životě i v záhrobí propadl Divokosti a žil jen pro smyslnost lovu. Magieřiny oči byly dokonale černé a v ničem se nepodobaly křišťálové průzračnosti hladového nemrtvého, Chap v nich však zahlédl Parkovo šílenství.
Už ho nepoznávala. Zařvala a odhalila dlouhé špičáky mezi žloutnoucími zuby.
Stíny za ní se proměnily v armádu.
Ze všech stran ho obklopili Vznešení mrtví. Upíři s bledou kůží a prodlouženými zuby a nehty. Vyzáblé černé stíny, které nabývaly fyzické podoby a zaseji ztrácely. Zahlédl dva ardadesbarny, napůl mrtvá stvoření z Wynnina kontinentu. A shluk ghulů z pustých hor na severu sumanského impéria, smrtelných démonů, kteří žrali živé maso.
Spatřil i pozůstatky živých bytostí z konce minulé epochy - z konce lidského věku Zapomenutých. Mohutní locathové, kteří se podobali spíše ještěrům než lidem, a podsaditi skřeti s rysy hyen a žlutýma, těkajícíma očima.
Někteří byli odění do potrhaných šatů nebo uloupených zbrojí a většina se oháněla válečnými zbraněmi. Všichni v očekávání hleděli na Magieru.
Chap obětoval věčný život mezi kouzelnými stvořeními. Vzal na sebe podobu zvířete s jediným životem, aby splnil těžký úkol: udržet Magieru ve světle a připoutanou k Leesilovi… udržet ji mimo dosah nepřátel a záměru, k němuž byla stvořena. Zadíval se na ni, stojící v čele hordy jako generál na špici armády. Zklamal.
„Majay-hi.“ Magiera na něj plivla.
V Chapovi se zvedla vlna lítosti, kterou ze sebe vyrazil v dlouhém zavytí.
Znala ho. A stala se jeho nepřítelem.
Magiera k němu vyrazila a zvedla meč, připravena seknout. A spolu s ní se vpřed pohnula i horda a ničila všechno živé, co stálo v cestě.
Chap stál netečně, neschopen bránit se. Čepel padla a zasekla se mu mezi krk a rameno…
Magieřina hladová tvář se vytratila - ale bolest ne.
Chap se zapotácel a zamrkal.
Magiera, horda a mrtvý svět zmizely.
Kolem se rozkládal prázdný droevinský les. Mezi stromy na jihu uviděl sídlo s pozemky. Jeho ucha se dotklo něco mokrého. Ucukl a uviděl, jak na něj zmateně hledí dvě zakalené oči.
Stín zakňučela a opět do něj strčila čenichem. Rameno ho bolelo a fena měla čumák od krve. Olízla ho a Chap sebou trhl při bolesti, jež mu projela krkem. Kousla ho a nyní se snažila vyčistit ránu.
Vzpomněl si na tlejícího Vzneseného mrtvého ve městě, na čaroděje a na bolest, jež se mu zařízla do myšlenek. Zavrčel a olízl na oplátku hlavu Stín.
To prosté stvoření ho našlo, a aniž by chápalo, co se děje, přivolalo ho zpět. Přelud však zůstával ve vzpomínkách a Chapovi se nedařilo setřást jeho tíhu. Vyrazil k městu, ale běžel jen tak rychle, aby mu Stín stačila.

Magiera se uprostřed města zprudka zastavila. Škrábance a tržné rány ji pálily. V mysli stále viděla Leesila, jak jí nabízí zápěstí. Kam zmizel… a kde byl Chap a Wynn… a stvoření, s nímž bojovali?
„Leesile?“ zakřičela. „Slyšíš mě?“
Kolem panovalo ticho a jediné, co se pohybovalo, byl oheň, plápolající v koších s uhlíky. Rozběhla se k místu, kde, jak si pamatovala, naposledy bojovali s Vordanou. Na zemi tam opuštěně ležely pochodeň a Leesilovy čepele. Sebrala je.
„Magiero!“
Obrátila se po hlase a spatřila, jak zpoza rohu ulice vedoucí k sídlu vystoupila mladá učenka. Leesil stál

vedle ní.
Magiera vydechla úlevou a vyrazila k němu. Náhle se však zastavila, když si vzpomněla na neskutečný okamžik, kdy jí nabídl, ať se napije jeho krve. Nemohla se po něm natáhnout, protože se obávala, že se dostane příliš blízko. Wynn ji však dokonale překvapila, neboť ji popadla za paži. Mladá učenka na okamžik zaváhala a dvakrát mrkla.
„Podívej se na mě!“ přikázala Wynn. „Co jsi viděla?“
„Neptej se.“
Wynn s ní zatřásla. „Byla to lež. Vordana použil čáry a obrátil tvé nejniternější myšlenky proti tobě. Posloucháš mě? Nebylo to skutečné. To, co jsi viděla, se nikdy nestalo.“
Magiera pohlédla učence do tváře. Wynn se chovala rozhodně a byla o svých slovech naprosto přesvědčená, ale Magiera si už nikdy nebude jistá. Pokud to, co právě prožila, pramenilo z jejího nitra, pak ne všechno byla lež.
Wynn náhle tvrdě polkla, pustila Magieřinu paži a odvrátila se. Leesil hleděl k lesu ve vnitrozemí.
„Byl ztracený stejně jako ty,“ řekla Wynn. „A Chap je pořád tam venku. Musíme ho najít.“
Magiera se natáhla po Leesilově ruce.
Na okamžik jí ochable ležela v dlani, a když na ni nepohlédl, zařízl se do Magiery ostrý osten strachu. Mlčel, a neprohodil dokonce ani žádnou z nemístných poznámek, které vždy pronášel v nesprávný okamžik. Co viděl v lese?
Nakonec se Leesil zhluboka nadechl, sevřel jí ruku a vzal si od ní čepele.
„Kde je ta zrůda?“ zeptal se. „Nemůžeme polevit v ostražitosti.“
Magiera zaslechla rychle se blížící kroky. Pustila Leesilovu ruku a připravila se tasit meč. Byl to však jen Geza, jenž k nim pospíchal dolů hlavní ulicí. Meč měl schovaný v pochvě a modrošedý plášť se za ním nadouval a odhaloval koženou zbroj.
„Zničili jste ho,“ zajásal udýchaně. „Lidé se probouzí a já poprvé za dlouhou dobu necítím únavu, i když jsem opustil sídlo.“
Magiera se rozhlédla ulicí. „Nic jsme nezničili.“
„Museli jste. Copak to sami necítíte?“
Potřásla hlavou. Na rozdíl od ostatní nikdy necítila, že by z ní pomalu unikal život.
„Možná,“ připustil Leesil. „Ale jsem příliš unavený, než abych to dokázal posoudit.“
„Byla jsem to já,“ zašeptala Wynn.
Všichni se obrátili k malé učence v potrhaných kalhotách a ušpiněném hávu. Vlasy se jí uvolnily z copu a visely v pocuchaných vlnách kolem tváře, zatímco upírala oči na zem.
„Ty?“ zeptala se Magiera. „Jak?“
Wynn chvíli mlčela a odmítala zvednout oči.
„Potom, co jste utekli, jsem zůstala sama,“ řekla. „Střelila jsem Vordanu do oka a utekla do kovárny. Tam mě chytil. Myslím, že si se mnou chtěl pohrát. Když se dostal na dosah, strhla jsem mu mosaznou nádobku z krku a hodila ji do výhně. Roztopila se a praskla. Najednou byl všude kouř, a když se rozptýlil, byl Vordana pryč.“
Když Magieře došlo, co jim právě Wynn pověděla, potřásla hlavou. „Je mi to líto, Wynn. Omlouvám se, že jsme tě nechali o samotě s tím tvorem. Jsi si jistá, že je pryč?“
Učenka stále ještě nezvedla hlavu. Magiera si uvědomila, že toho za jednu noc prožila až příliš. Neměla se s nimi na tuhle cestu vůbec vydávat, ale kdyby to neudělala… co by se stalo s Leesilem? Nebo s městem?
Nakonec Wynn přece jen na Magieru pohlédla, ihned však ucukla. Obrátila oči v sloup a chytla se za hlavu. Dřív než ji někdo mohl zachytit, klesla k zemi. Leesil k ní poklekl.
„Co je s ní?“ zeptal se Geza.
„Nevím,“ odpověděl Leesil a přitáhl si Wynn blíž, aby se o něj mohla opřít.
„Nemůžu přestat… vidět,“ zasténala Wynn. „Prosím, ať to přestane.“
„Ach, zatraceně!“ zaklela Magiera. „Zapomněla jsem na její oči.“
„Měli bychom ji odnést zpátky do sídla,“ navrhl Geza a sklonil se k učence.
„A co tam?“ zeptal se Leesil. „Už toho víc nezvládne. Musíme to zastavit hned!“

„Jak?“ obořila se na něj Magiera. „Ona jediná ví, co se tady děje. V sídle se o ni aspoň budeme moct postarat, dokud to sama nedokáže vyřešit.“
„Není jediná, kdo to ví,“ pronesl Leesil tichým, ledovým hlasem. „Existuje ještě někdo jiný. Zůstaňte tady, kde vás můžu snadno najít, nebo ji přiveďte s sebou, pokud zavolám.“
Sotva vzala Magiera Wynn do náruče, začala se učenka vzpírat a snažila se odtrhnout. Leesil vyskočil na nohy a vyrazil do vnitrozemí.
„Gezo, prohlédněte les na východě,“ zavolal. „Pokud najdete našeho psa, povězte mu, že Wynn má potíže, a přiveďte ho sem.“
Kapitán na něj zíral. „Cože?“
„Prostě to udělejte!“ zakřičel Leesil. „Bude vědět, co dělat.“
Geza vyrazil opačným směrem a Magiera zůstala sedět na ulici s Wynn v náruči. Mladá učenka na ni křičela, jako by Magiera byla příčinou jejího utrpení.
„Wynn, dost,“ řekla. „Prostě zůstaň se mnou. Leesil najde Chapa a pomůžeme ti.“
Wynn se najednou zkroutila a Magieře se vytrhla. Odkulila se a odplazila stranou.
„Stuhy… stínů v tobě,“ šeptala. „Táhnou mě, trhají mi duši. Nedotýkej se mě!“
Ucouvla k nejbližší budově, kde se schoulila a ukryla obličej v dlaních.
Magiera si dřepla nedaleko a nedokázala pochopit, proč se jí Wynn bojí.

Wynn slyšela, jak Leesil zdálky volá Magieřino jméno, a než mohla uniknout, cítila, jak ji někdo zvedl ze země.
Neotevřela oči. Nemohla je otevřít a vidět svíjející se černé stuhy, které prostupovaly Magieru. Věděla, že se jí Magiera snaží jen pomoci, ale nedokázala se přestat vzpírat. Toužila odplížit se do temnoty, kde ji černé úponky Magieřiny duše nedokáží najít.
„Wynn, nech toho!“ okřikla ji Magiera. „Vezmu tě k Chapovi. Nebojuj se mnou, ať tě můžu nést.“
„Magiero!“ zavolal Leesil. „Tady za potokem!“
Wynn ztuhla hrůzou, když Magiera vstoupila s cákáním do proudu. Pak se celý svět obrátil vzhůru nohama. Vyklouzla Magieře z paží a dopadla na zem.
Cítila měkkou půdu pod sebou a hlavu jí naplnila zemitá vůně. Vyškrábala se do sedu a pomalu otevřela oči, protože se obávala, co uvidí.
Modrobílou mlhou, jež se proplétala větvemi a keři, pádil dolů z kopce zářící bod. Wynn vyděšeně zabořila štíhlé prsty do země, připravena odplazit se do úkrytu.
Běžel k ní Leesil a jeho vlasy se třpytily ve tmě a jantarové oči zářily vnitřním světlem. Vedle něj utíkalo něco na čtyřech nohou. Stín. Ačkoli i její bytost svítila vnitřním jasem, s tím, co Wynn viděla v Leesilovi, se nemohla srovnávat.
Kde byl Chap?
Leesil sklouzl po vlhké zemi a klekl si vedle ní. Ohlédl se přes rameno.
„Chape, pojď sem dolů… hned!“
Wynn zahlédla mezi stromy další záblesk.
Chap byl zpočátku jen jasným bodem, pohybujícím se v mlžné podstatě lesa, ale jak se blížil, jeho zář sílila. Zahlédla Chapa během bitky ve vesnici a třpytil se stejně jasně jako Leesil, nyní však viděla něco jiného. Mezi stromy se pohybovalo světlo, zářící jako krystal studené lampy.
Jak se Chap blížil, rozsvěcoval podstatu všech živých věcí, které míjel.
Wynn zapomněla na nevolnost, závrať a všechny ostatní příznaky.
Na rozdíl od všeho ostatního, co zmateným zrakem viděla, nepřekrýval bytost před ní žádný modrobílý tvar. Chapa tvořil jediný obraz, jediný jasně svítící tvar.
Srst měl čistě bílou a každý chlup se mu leskl jako hedvábí.
Zamířil k ní.
Wynn si vzpomněla, jak doma v bratrstvu studovala vlastnosti světla. Ostatní učedníci roztáčeli na provázcích u oken krystaly a sledovali, jak po stěnách tančí různobarevná světélka. Wynn se místo toho zadívala do samotného krystalu, stejně jako teď hleděla do očí Chapovi.
Třpytily se jako krystaly ve slunečním světle.

Necítila žádný vítr, přesto však zahlédla mezi stromy pohyb. Ne, nepohybovaly se samotné stromy, nýbrž modrobílá podstata. Hýbala se a tekla a natahovala se po… psovi.
Bytosti, zářící stejně jasně jako Chap, se pohybovaly ve stromech… v zemi… v samotném vzduchu. Shromažďovaly se kolem psa, nad ním i pod ním.
Wynn ucouvla a zavřela oči před sílícím jasem.
Ucítila Chapův dech na tváři a i skrz zavřená víčka viděla zář. A pak ji olízl oči teplým jazykem.
Wynn se opřela dlaněmi o zem, neboť jí náhle připadalo, že padá. A pak pocit zmizel. Zvedla hlavu a rozhlédla se kolem.
Před ní stál Chap, stříbřitý a chlupatý… a ve tmě sotva viditelný.
„To je všechno?“ zeptal se Leesil. „Jenom ji poslintá? Wynn, jsi v pořádku?“
Sotva ho dokázala rozeznat. Ve tmě bylo nejsnazší najít jeho světlé vlasy, ale i ty vypadaly stejně jako vždycky.
Wynn toužila Chapa obejmout, ale zaváhala. To, co spatřila, ji tížilo. Kolem Chapa se shromáždila kouzelná stvoření a pomohla mu vyléčit ji. V její mysli se svářely šok se strachem nad tím, že ji takové stvoření celou cestu doprovázelo.
Ale nyní viděla jen psa, který si olízl čenich a s unaveným povzdechnutím se posadil.

Welstiel se ukryl mezi stromy a pozoroval, jak Magiera a slušně oblečený voják pomáhají Leesilovi a Wynn cestou k sídlu. Doprovázeli je majay-hi a stárnoucí vlkodav. Neslyšel sice Magieru jasně, ale ze způsobu, jakým hovořila, vyplývalo, že vojáka zná, a několikrát ho jasně oslovila kapitáne. Welstielova netrpělivost rostla.
Snový ochránce ho nabádal, aby ji sledoval, ale on už poslouchal černé šupiny ve snech příliš mnoho let a stále nebyl blíž k cíli. Magieřino pátrání po minulosti ještě dále zdržovalo hledání pokladu ze snů a budoucnost, na kterou poukazoval.
Chápal, proč zde Magiera zůstala. Lovit nemrtvé, kdekoli to jen šlo, bylo součástí její povahy. Ale proč cestovala dále do vnitrozemí v místech, kde něco může stále číhat a pátrat po ní? Pátrat po něm?
Sledoval, jak Magiera vstoupila se společníky na území sídla a dospěl k rozhodnutí. Existovaly odpovědi, které musel najít sám.
Jeho kůň byl pryč, a tak se vydal na dlouhou cestu zpět do míst, kde Chane minulé ráno postavil stan. Welstiela nepřekvapilo, když tam na něj čekali oba koně i společník na cestách. Chane seděl na zemi před stanem a tvářil se ostražitě. Krmil krysu hrstí obilí.
„Myslel jsem, že bude lepší, když odklidím koně z dohledu,“ řekl, jako by se nic nestalo.
Welstiel na něj pohlédl. „Zahrál sis na hrdinu a zachránil krásnou dámu před netvorem?“
Chanovo levé oko zacukalo. „Ano.“
Welstiel se rozhodl, že téma Chanovy neposlušnosti nechá být - prozatím. Magiera byla v bezpečí, a když čaroděj zmizel, bude se moct opět vydat na cestu.
„Samozřejmě jsi se postaral o to, aby tě Wynn neviděla, že?“
Jeho společník zaváhal. „Nejsem hlupák.“
Welstiel zamířil ke stanu. „Zůstávat blízko Magiery je nebezpečné. Boj je vyčerpal, hlavně Leesila a učenku. Pochybuji, že vyrazí za úsvitu, ale určitě se zítra vydají na cestu. Pokud zamíří dál na východ, budu muset zjistit proč.“
Chane se zamračil. „Ty nevíš, kam jde.“
„Ne… potom, co opustila vesnici, se měla vydat na sever… nebo alespoň pryč z téhle země.“
Nabídl Chanovi tuto informaci jako drobek hladovému psovi a doufal, že ho tak přiměje, aby se opět soustředil na jejich cíl, aniž by byl nucen povědět mu víc.
„Viděl jsem, jak mluví s vojákem ze sídla,“ dodal Welstiel. „Jde asi o kapitána tamní stráže. Pomáhal jsi někdy otci při výslechu?“
„Ano.“
„Já někdy svému taky.“
„Samozřejmě,“ pronesl Chane hořce. „Další věc, kterou máme společnou.“
Welstiel se téměř usmál.

Wynn ubytovali v ložnici s velkou postelí a péřovou přikrývkou. Vzácné soukromí a malý přepych, který představovalo okno, zastřené závěsem, aby dovnitř nepronikal noční chlad, a stůl, na kterém si mohla rozprostřít psací náčiní, jí měl potěšit nebo alespoň přinést úlevu.
Pod krátkým hávem, kalhotami a halenou měla oblečenou bavlněnou košili, kterou obyčejně nosila zastrčenou. Od okamžiku, kdy opustila Belu, spávala oblečená, místo aby se svlékla do pohodlného spodního prádla. Noci byly příliš chladné a ona se ve společnosti ostatních styděla. Proto ji měla možnost udělat to alespoň tuto noc rovněž potěšit.
Ale nepotěšila.
Mistr Tilswith od ní očekával, že si do deníku poznamená všechno o setkání s nemrtvým čarodějem a o Magieřině povaze dhampira… ale neudělala to. Ani nezažehla krystal ve studené lampě na nočním stolku. Místo toho zavřela pevně dveře a vplížila se pod přikrývku, odkud si ve slabém světle jediné svíčky prohlížela nábytek v pokoji, jenž vypadal tmavě a normálně.
Lhala Magieře, Leesilovi i zdejším lidem. Vzala na sebe zásluhu za něco, co neudělala… ve snaze zachránit Chana… ve snaze zabránit Magieře, aby se dozvěděla, že je sledoval až sem.
Někdo zaklepal na dveře, ale Wynn si nepřála nikoho vidět.
„To jsem já," ozvala se Magiera zvenku. „Můžu dovnitř?"
„Samozřejmě," odvětila Wynn váhavě. Natáhla se po studené lampě, zvedla sklíčko, a aniž by vyňala krystal ven, promnula ho. Světlo zesílilo a prozářilo pokoj. Když vrátila sklo na místo, dveře se pootevřely a dovnitř vstoupila Magiera.
Vypadala neklidně. Vlasy měla rozpuštěné, ale neučesané, a oblečená byla pouze do černých kalhot a volné bílé košile. Některé ze škrábanců na tváři jí začaly natékat.
„Nemáš s sebou náhodou léčivou mast?" zeptala se.
Další pocit viny. Měla aspoň ošetřit společníkům rány, než se odplížila do úkrytu.
„Ano, omlouvám se. Měla jsem na to myslet dřív. Je v mé brašně."
Magiera potřásla hlavou. „Neomlouvej se. Všichni jsme unavení."
Wynn se chvíli přehrabovala v brašně, pak vytáhla malou plechovou krabičku s mastí a kartáč na vlasy.
„Pokud chceš, učešu ti vlasy. Máš je plné ostružiní a větviček."
Nebylo to tím, že by Wynn Magieře nedůvěřovala. Svěřila by té ženě život, ale její druhá část - nemrtvá část - kterou ani sama Magiera neznala a nerozuměla jí, naplňovala Wynn hrůzou. Poprvé pocítila odpor ke svému povolání.
Ráda se dozvídala nové věci. Nejšťastnější byla, když sbírala nové informace, ale jak by mohla o čemkoli z toho, co zažili, vést záznamy, jako by šlo o nějaký pomíjivý učený zájem? Temná a mrtvá polovina Magiery ji děsila stejně jako tajemný, krvavý původ této bledé ženy.
Magiera pohlédla na kartáč a na okamžik se zdálo, že odmítne. Pak si ale povzdychla. „Ano, děkuju."
Wynn nalila ze džbánu vodu do porcelánové mísy. Na stole ležel složený malý ručník a Wynn namočila roh látky do vody. Pak se posadila na kraj postele vedle Magiery a přinutila ruku, aby se netřásla, když jí čistila rány a nanášela na ně mast, která léčila i potlačovala bolest.
„To je lepší," řekla Magiera.
Wynn vyšplhala na postel za Magierou a dala se do rozčesávání zacuchaných černých vlasů.
„Jak je Leesilovi?" zeptala se.
„Odpočívá. Myslím, že je v pořádku. Nepřepokládám, že by z něj Vordana při boji vysál hodně života, ale nemůžeme si být jistí. Postarám se, aby se ráno dobře najedl."
Wynn na chvíli odložila kartáč a opatrně se snažila prsty vytáhnout z Magieřiných vlasů bodláčí.
„Máš krásné vlasy," pronesla, ačkoli jí prameny příliš připomínaly stuhy stínů v Magieřině duši. „Pověděl ti Leesil, co viděl v lese?"
„Ne," odvětila Magiera. „Tobě to řekl?"
„Choval se stejně zmateně jako ty, ale myslím, že viděl matku… mrtvou. Řekl, že jsme přišli příliš pozdě a ona zemřela."
Magiera zavřela oči. „Neměla jsme Vordanovi dovolit, aby mě takhle přelstil, neměla jsem zaváhat. Kdybych toho bastarda připravila o hlavu… Ach, Leesile. Tolik už toho kvůli mně vytrpěl."

Na okamžik se odmlčela, a když znovu promluvila, položila Wynn otázku, kterou učenka doufala, že nikdy neuslyší.
„Co jsi dnes v noci viděla? Co jsi viděla ve mně, že ses tak vyděsila - že ti to ublížilo?“
Wynn vyschlo v ústech. „Neublížila jsi mi, Magiero. Nebylo to…“
„Pověz mi to. Nemám nic než komoru plnou kostí v rozpadajícím se hradu. Takže pokud něco víš, řekni mi to.“
„Nejde o to, co vím,“ řekla Wynn, neboť netušila, jak celou věc vysvětlit. „Spíše o to, co jsem viděla… a cítila.“
Magiera seděla a čekala.
Nakonec Wynn ustoupila a pověděla Magieře o černých stuhách stínů, svíjejících se v její duši. Magiera sotva zareagovala. Putovala očima po místnosti a hleděla na všechno, jen ne na Wynninu tvář. Možná už přijala, že je součástí temnoty světa. Wynn jí také řekla o Chapovi a o tom, že když ho viděla podruhé, nebyl už dvěma překrývajícími se obrazy jako všechno kolem, nýbrž jedinou zářící bytostí. Když tak dostatečně odvedla Magieřinu pozornost, pověděla jí o Leesilových sluncem prozářených očích, svítících ve spirituální mlze světa.
„Přála bych si ho taky tak vidět,“ řekla Magiera a její výraz zjemněl. „Nepřišla jsem sem vlastně kvůli masti. Chtěla jsem se… omluvit za to, co jsem ti řekla v Bele, když jsi trvala na tom, že půjdeš s námi. Myslela jsem, že budeš na obtíž, ale tvé vědomosti nám velmi pomohly, a nejen s Chapem. Já s Leesilem, a dokonce i Chap… nikdo dnes v noci nevěděl, co dělat. Kdybys tady nebyla, nevím, jestli by byl někdo z nás vůbec ještě naživu. Měšťané budou chválit mě, protože nic nechápou. Proto jsem ti to chtěla říct teď a poděkovat ti.“
Taková slova se k Magieře vůbec nehodila a jen posílila Wynnin pocit viny. Dozvídala se toho o Magieře stále víc. Nikdy neměla na výběr. Snažila se žít jiný život než ten, který jí vnutili. A teď tady seděla a děkovala Wynn, lhářce a špehovi.
Wynn kvůli Chanovi lhala. Jakmile jednou pronesla tak velikou lež, neexistovala už cesta zpátky. Pravda by ji připravila o Magieřinu důvěru a pravděpodobně by stála Chana hlavu.
„Dočešu ti vlasy,“ zašeptala Wynn. „Pak bychom se měly jít obě prospat.“
Magiera se obrátila a Wynn vymotala bodlák z vlasů.
„A Wynn…“ pronesla Magiera obvyklým rázným způsobem, „už žádnou magii.“
Wynn si oddychla a přikývla. „Souhlasím.“

Kapitola 10

Z
a úsvitu opustila Magiera Leesila spícího v ložnici v patře a zamířila do hlavní síně, kde narazila na Elenu.
„Naše díky nedokážou vyjádřit vděčnost, kterou cítíme. Neexistuje nic, čím bychom se vám mohli odvděčit.“ Dívka sevřela Magieřiny ruce ve svých a téměř poskakovala radostí.
Poblíž krbu stál lord Stefan. Tvářil se méně nadšeně, ale Magiera dávala přednost jeho mlčení. Výraz, který se mu objevil na tváři, znala ještě z dob, kdy s Leesilem hrávali před vesničany divadlo. Starší vesnice žadonili o pomoc, ale jakmile skončila, nemohli se dočkat, až odejdou. Stefan se tvářil naprosto stejně.
Magiera vymanila zahanbeně ruce z Elenina sevření, ale když požádala o snídani, pokusila se chovat vlídně.
„Přinesu horkou ovesnou kaši a čerstvý chléb,“ řekla Elena a rozběhla se pryč chodbou.
„Počkej chvíli, Eleno,“ pronesl kapitán Geza, vstal ze židle u stolu a obrátil se k Magieře. „Rád bych vám ještě před snídaní něco ukázal. Půjdete se mnou?“
Ze všech lidí, kteří sídlo obývali, si Magiera nejvíce oblíbila právě Gezu. Zavedl ji ven a přes nádvoří ke stáji. Před velkými dveřmi stál krásný vůz. Dlouhý kozlík byl čalouněný kůží a poblíž stáli uvázaní dva šedí koně. Čeledín hřebelcoval jejich hustou srst.
Geza ukázal na vůz. „Elena mi řekla, že jste vrátili peníze na domácnost i to, co vybrali lidé. Nejsem sice šlechtic, ale ani žebrák. Stefan je mladý a pošetilý, ale závisí na něm můj úspěch, proto jsem ho

podporoval i v době, kdy jsem neměl. Tohle je můj vůz a já vám ho dávám. Ne jako dar, nýbrž jako řádnou platbu, kterou nemůžete odmítnout.“
Přistoupil ke koním. Hřebec byl statný, klisna spíše štíhlá a ladná.
„Říkám mu Valibuk,“ pravil Geza, „protože je tak silný. A tohle je Skřítek. Připomíná mi čarovná stvoření z babiččiných příběhů. Sám jsem je vycvičil. Dobře vám poslouží.“
Magiera přistoupila blíž a Valibuk otočil statnou hlavu, aby na ni pohlédl. Měl jasné a klidné oči. Skřítek se natáhla a začala mu žvýkat postroj. Byla krásná a nos měla jako potažený šedým sametem.
„Moc pro vás znamenají,“ řekla Magiera Gezovi. „Nemůžu si je vzít.“
„Slyšel jsem, že váš partner nenávidí jízdu na koni, ale po včerejší noci je pořád ještě vyčerpaný. Až do příštího úplňku sem nezavítá žádná loď. Dlužíme vám - já vám dlužím. Elena je všechno, co mám, a nemohl jsem ji přesvědčit, aby odjela a vrátila se do Kéonsku. Kdybyste se neobjevili…“
Povzdychl si a vytáhl z vesty stočený kus pergamenu.
„Vezměte si vůz a koně. Zasloužili jste si je. A když jsme teď sami, rád bych vám ukázal ještě něco. Míříte do Kéonsku?“
„Ano.“
„Proč?“ zeptal se, a když se nad otázkou zamračila, rychle dodal: „Napadlo mě totiž, že by naše osudy mohly být propojeny. Proto se ptám.“
Magieře nepřipadalo pravděpodobné, že by se Geza uchýlil ke klamu, ale jeho poznámka ji zmátla.
„Pátrám po informacích o rodině, o otci. To je všechno. V Kéonsku bych mohla najít nějaké záznamy.“
„Chápu,“ odpověděl zklamaně a podal jí pergamen. „Pak o tomhle nic nevíte.“
„Čtení mi zrovna dvakrát nejde,“ přiznala Magiera.
„Je to dopis od bratra z jihovýchodu této provincie Äntových. Pánovo léno zabral muž v hnědém hávu, s nímž se nikdy dřív nesetkal. Není to šlechtic, ale přinesl pověřovací dopis od barona Buscana. A není jediný. Podobné příběhy se k nám donesly i z jiných provincií Äntových a taky z východní Droevinky.“
„Buscan vysílá čaroděje?“ zeptala se Magiera. „Jako byl Vordana?“
„Nevím, co jsou, a Vordana je jediný, se kterým jsem se setkal. Vím jen to, co mi pověděl bratr. Objevují se muži, kteří zbavují naše šlechtice jednoho po druhém majetku. A všichni mají pověření královského dvora.“
„Co to má společného se mnou?“ zeptala se Magiera, neboť se jí nelíbilo, kam Geza míří. Nekonečné boje uvnitř šlechtických rodů ji nezajímaly.
„Podívala byste se na to, až dorazíte do Kéonsku? Zastavili jste Vordanu a mohli byste udělat něco i v situaci, kdy ostatní nic nezmohou. Jen zjistěte, jestli měl bratr pravdu.“
Magiera nevěděla, jak odpovědět, ale teta Bieja žila příliš blízko, a tak ji Gezova podezření zneklidnila.
„Pochybuju, že by nás Buscan přijal,“ odpověděla. „Nebo nám vůbec věnoval pozornost, ale pokud se naskytne příležitost…“
Geza sklonil spokojeně hlavu a doprovodil ji zpět do sídla na snídani.
Ráno uběhlo rychle. Wynn pomohla naložit věci na vůz a pozdě odpoledne byli připraveni vyrazit. Leesil celý den mlčel a Magiera vytušila, že ho stále trápí přelud z minulé noci. Sama se nedokázala zbavit vzpomínky na to, jak se jí Leesil nabídl jako oběť. Teď nebyl na rozhovor čas, ale slíbila si, že už kvůli Leesilovi si spolu musí promluvit.
Když vyrazili na voze ze sídla, stál Stefan ve dveřích a Elena je šla vyprovodit. Pokud se Wynn nemýlila v tom, co Vordana Stefanovi provedl, neopustí lord už nikdy svůj dům. Elena vzhlédla k zapadajícímu slunci.
„Měli byste zůstat přes noc a vyrazit ráno. Dneska se už daleko nedostanete.“
Magiera pohlédla na Leesila, jenž seděl tiše na kozlíku vedle ní. Stále byl ztracen v myšlenkách.
„Ne, musíme jet,“ odpověděla. „Geza říkal, že cesta do Kéonsku je rovná a suchá. Pojedeme až do večera a určitě urazíme kus cesty.“
Chap a Stín se naposledy dotkli čenichy. Chap pak vyskočil na vůz, posadil se vedle Wynn a položil jí hlavu do klína.
Magiera se zdvořile rozloučila, švihla otěžemi a Valibuk se Skřítkem je začali táhnout dolů z kopce. Když dojeli k Pudúrlatsatu a zahnuli hlavní cestou na východ, Magiera vzala otěže do jedné ruky a druhou

sevřela Leesilovi ruku. Okamžitě stisk opětoval.
Držela se ho až do západu slunce.

Chane se probudil s příchodem soumraku, posadil se a sledoval, jak Welstiel spí. V poslední době přestal jeho společník ve spánku mumlat a házet sebou.
Welstiel se stal stejnou překážkou v Chanově cestě za svobodou, jakou býval Toret, ačkoli na rozdíl od Toreta sice poslušnost očekával, ale nedokázal si ji vynutit. Chane zůstal bez peněz a neměl kam jít, dokud mu Welstiel nezaplatí, co slíbil, a neposkytne mu potřebná doporučení. Chane by pak mohl začít nový život, a možná dokonce odcestovat do jednoho z hlavních sídel Učeného bratrstva.
I když se Chane zdráhal stát se Welstielovou loutkou, neměl na výběr - prozatím. A kromě toho byl stále zvědavější, jaký artefakt to Welstiel vlastně hledá.
Ale v pozadí všeho se držela vzpomínka na zklamání, které zažil v tmavě kovárně.
Wynn ho odmítla.
Jedna jeho část cítila podivný smutek, a to obyčejně zádumčivosti nepodléhal. Wynn se řídila svědomím, ale Chane musel neustále myslet na její očividnou touhu ochránit ho před Magierou. Bylo to pošetilé přání, neboť žádnou pomoc nepotřeboval, ale přesto…
Nabídka návratu do Bely spolu s Wynn mu vyklouzla z úst dřív, než si uvědomil, co vlastně říká. Bylo hloupé takto blouznit, a ještě ji k něčemu nutit. Jako velmi inteligentní bytost chápala, že se na pravdu nedá jen tak zapomenout - neexistoval způsob jak změnit to, čím je, stejně jako se nedala vzít zpět slova, která již byla vyslovena.
Otcova krutost ho naučila, že se musí bránit a ze všeho nejdřív myslet na sebe. Kromě matky byla Wynn jedinou osobou, kterou toužil ochránit víc než sebe. Matce pomoci nedokázal, ale stále ještě mohl zachránit Wynn.
Welstiel se pohnul a Chane ho opatrně poplácal po rameni. „Jsi vzhůru?“
„Ano. Měli bychom se připravit.“
„Zabalíme, nebo se sem chceš vrátit?“
„Vyrazíme přímo ze sídla. Všechno zabal.“
Chana překvapilo, když mu Welstiel začal pomáhat s přípravami na cestu. Už v okamžiku, kdy se seznámili, bylo Chanovi jasné, že Welstiela vychovali jako šlechtice, který očekával, že mu ostatní budou sloužit. Chanovi připadalo, že se Welstiel o sebe nedokáže postarat; Chane se naopak bez ohledu na urozený původ nejraději spoléhal na sebe.
Osedlal koně a přivázal stan k sedlu. Pak podal Welstielovi plášť.
„Povedeš nás,“ řekl. „Pořád si nejsem jistý, proč chceš vyslechnout kapitána.“
„Kvůli informacím,“ odpověděl Welstiel.
To jsi mi toho řekl, pomyslel si Chane, ale nechal si myšlenky pro sebe. Také ho zmátlo, že je Welstiel vedl kolem města na východ místo k sídlu ve vnitrozemí.
„Jak chceš kapitána najít?“ zeptal se Chane.
Welstiel sledoval hlavní cestu vinoucí se městem a občas i řídký les kolem. Po soumraku se venku pohybovalo už jen málo lidí. Pak Chane zaslechl mezi stromy kovové chřestění.
Vyzáblý kluk s hustými černými vlasy a pihatou kůží, jenž ještě nedosáhl ani prahu dospělosti, hnal lesem stádo koz. Kovový zvuk vycházel z hrubého zvonku, který visel na krku jediného kozla ve stádě.
Chlapec asi zahnal kozy příliš daleko nebo se mu rozutekly a nyní se vracel domů pozdě.
„Dokázal bys chlapce natolik okouzlit, aby přivedl pánova kapitána?“ zeptal se Welstiel. „Zdá se, že to s venkovany umíš.“
„Zkusím to,“ odvětil Chane a ignoroval posměšek.
Také se o vesničany nezajímal, ale Welstielův odpor byl mnohem silnější. Chane chápal prostou mysl venkovanů a věděl, jak ji v případě potřeby využít.
Chlapec švihl prutem, aby zahnal malé stádo na hlavní silnici, a Chane zamířil s koněm mezi stromy. Držel se dál, aby případného poslíčka nevyděsil.
„Hej, ty tam,“ zavolal.
Kluk se zastavil, aby si ho prohlédl. Teprve pak odpověděl: „Kdo jste?“

„Přátelé dhampira," řekl Chane a ukázal na Welstiela, který zůstal mezi stromy. Hovořil droevinsky docela dobře, ale se silným přízvukem. „Setkal ses s ní?"
Chlapec potřásl hlavou, ale tvář se mu rozzářila.
„Zachránila nás! Říká se, že je bledá jako duch a dokáže holýma rukama strhnout k zemi koně. Znáte ji?"
Chane povytáhl obočí. Jak rychle dokáží prostí lidé přetvořit pravdu v legendu, nebo dokonce v mýtus. Kdyby tak věděli, kdo je skutečně „zachránil".
„Ano, a poslala po nás důležitou zprávu. Jde o velmi neodkladnou věc, ale je třeba ji vyřídit v tichosti. Mohu ji předat jen kapitánovi tvého pána."
„Kapitánu Gezovi?" Chlapec kývl. „Jeho dcera Elena se stará o všechno v obecním domě."
„Mohl bys sem kapitána přivést, ale tak, aby tě nikdo jiný neslyšel? Pověz mu, že mu dhampir posílá naléhavou zprávu a ať se s námi setká tady, kde nás nikdo neuslyší. Uděláš to?"
Kluk se zadíval na kozy.
„Pohlídáme ti stádo," ujistil ho Chane se soucitným úsměvem. „Je to důležité, chlapče."
Chlapec se napřímil, jako by ho pověřil důležitým úkolem pro legendárního dhampira. Kývl a byl pryč.
Welstiel pobídl koně vpřed a zastavil se vedle Chana. „Někdy mě uvádíš v úžas."
Chane pokrčil rameny. „S hostinskou v Bele sis poradil docela dobře."
„U chamtivého a nevědomého člověka stačí zablýsknout mincí. Tohle bude… otevřenější výslech. Nesmí zůstat žádní svědci, rozumíš?"
Chane potlačil podrážděné odseknutí. „Samozřejmě."
Sesedli a odvedli koně mezi stromy, zůstali však na dohled z hlavní silnice. Kozy se rozutekly kolem silnice a s přicházející nocí zmizely ve tmě.
Chana napadlo, jak asi Geza zareaguje na chlapcovu historku o cizích mužích s tajnou zprávou od dhampira. Kdyby se Chanovi ještě za života stalo něco podobného, sebral by družinu vojáků a teprve pak vyšel ven. Ale Magiera u lidí vzbuzovala důvěru a Chane věřil, že kapitán přijde sám. Brzy se na silnici z města objevil v doprovodu chlapce malý muž v kožené zbroji a modrošedém plášti. Chane vstoupil na cestu a zvedl paži, aby upoutal jejich pozornost. Welstiel se držel poblíž.
Kapitán se tvářil úzkostně, ale přistoupil k nim jen s malým zaváháním a promluvil tichým hlasem.
„Mladý Tenan říká, že máte zprávu od Magiery. Stalo se něco během cesty? Odešla sotva před několika hodinami."
Welstiel obešel Chana, a než mohl kapitán mrknout, popadl ho za hrdlo. Geza sevřel Welstielovi jednou rukou předloktí a druhou hmátl po meči. Než však mohl tasit čepel z pochvy, chňapl mu Welstiel po zápěstí.
Tenan vytřeštil oči a obrátil se na útěk. Chane ho však chytl za krk a přitiskl mu malou hlavu ke stromu.
„Zakřič a rozdrtím ti lebku," zašeptal.
Chlapec se přestal vzpírat a stranou se zadíval na Gezu s žádostí o pomoc. Kapitán pustil Welstielovu ruku a ohnal se po něm pěstí.
Welstiel při ráně sotva trhl hlavou. Zesílil stisk, kterým svíral Gezovi hrdlo. Kapitán pomalu přivřel oči. Welstiel mu odstrčil ruku z jílce meče a tasil ho sám. Pak odhodil Gezu do lesa pryč od cesty. Kapitán dopadl na zem a zalapal po dechu.
„Chceme vědět, kam dhampir šla, a jestli ti prozradila proč," řekl Welstiel.
Chane se zadíval na kapitána, jenž ležel na zemi a snažil se popadnout dech v úžasu nad tím, jak rychle ho protivník přemohl.
„Jdete po dhampirovi?" vysoukal ze sebe Geza. „Zachránila tohle město a já vám nepovím nic, čím byste jí mohli ublížit."
„Ublížit?" řekl Welstiel a zadíval se na Chana. „Ukázal bys prosím kapitánovi, čeho jsme schopni?"
Chane zavrčel. Bez zaváhání zvedl kluka ze země za krk a obrátil ho ke Gezovi. Chlapec ani neměl čas vykřiknout, než mu Chane přitiskl ústa k hrdlu a zakousl se.
Tenan několikrát zakopal nohama ve vzduchu a zůstal bezvládně viset.
Chane se jen zřídkakdy krmil krví dětí. Byla sice mimořádně sladká, děti se však nedokázaly bránit. Když skončil, odhodil křehké tělo na zem před Gezu, jenž se na ně s hrůzou zahleděl.

Welstiel si dřepl před kapitána. „Pokud jsi považoval nemrtvého čaroděje za hrozbu, jen si představ, co by se stalo, kdybychom si jednu noc pohráli s tvými lidmi. Nebo bychom měli začít v sídle?“
Geza se zhluboka nadechl, ale zůstal zticha. Chane přistoupil blíž k Welstielovi a zadíval se na kapitána s mírným zájmem. Výsledek rozhovoru byl předem dán, vše bylo jen otázkou času.
„Když nám nepomůžeš, nemáme kam jít,“ pokračoval Welstiel. „Máš syna? Dceru? Ženu? Jsem si jistý, že někdo v sídle nám určitě naše otázky zodpoví.“
Geza se zamračil a promnul si hrdlo. Chanovi bylo jasné, že bezmocnost byla muži cizí.
„Co chcete?“ zeptal se kapitán.
„To už jsem ti řekl,“ odpověděl Welstiel. „Potřebujeme vědět, kam dhampir jde a proč.“
„A pokud vám to řeknu, vypadnete odsud, vezmete si tuhle vraždící zrůdu s sebou a necháte mé lidi být?“
„Dávám ti své slovo,“ řekl Welstiel.
„Kéonsk,“ povzdechl si Geza a sklopil oči. „Míří do hlavního města.“
„Chce jím projít, nebo se tam zdržet?“
„Pokud vím, je to její cíl.“
„Proč?“
„Hledá lenní záznamy o své rodině. Vím jen to, že hledá informace o otci. A teď nás už nechte být!“
Chana překvapilo, jak rychle kapitán na otázky odpověděl. Ještě podivnější bylo, že jim hned napoprvé řekl pravdu a nic víc nevěděl. Welstiela však odpověď očividně neuspokojila, neboť popadl Gezu za krk.
„Záznamy o otci?“
Kapitán se nemohl nadechnout, proto jen přikývl.
Welstiel udeřil Gezu dlaní do čelisti. Muž trhl hlavou na stranu. Ozvalo se hlasité prasknutí a jeho tělo ochablo. Welstiel se postavil a nechal Gezovo tělo klesnout bezvládně k zemi s očima doširoka otevřenýma a hlavou nakloněnou v nepřirozeném úhlu.
„Co se děje?“ zeptal se Chane téměř vyplašeně.
Welstiel se ještě nikdy nepřestal ovládat. Postavil se a přenesl váhu z jedné nohy na druhou.
„Pojď,“ pronesl nakonec. „Seber těla a přiveď koně.“
Chane splnil rozkaz a asi půl míle jel po cestě za Welstielem. Když jeho společník obrátil koně mezi stromy a sesedl, Chane ho následoval. Lesík, do kterého Welstiel zamířil, byl tak temný, že i Chane zde špatně viděl. Welstiel se zamyšleně zastavil.
„Co teď?“ zeptal se Chane.
„Musíme Magieru zpomalit a dostat se do Kéonsku před ní.“
„Proč?“
„Prostě to udělej!“
Chane ještě nikdy neviděl Welstiela tak nervózního. „A co navrhuješ?“
Jeho společník zaváhal, pak ukázal na nádobku na Chanově krku.
„Vyznáš se v duších zvířat, ne? Pošli nějaké, ať ji zpomalí, ale nezraní. Kapitán řekl, že vyrazila teprve před několika hodinami, takže nebude daleko.“
Chane potřásl hlavou. „To, oč mě žádáš, není jednoduché. Mým jediným zvířecím společníkem je teď krysa. Pochybuju, že by ti nějak pomohla.“
„Jde mi jen o Magieru,“ odpověděl Welstiel. „Ostatní, co cestují s ní, mě nezajímají. Zpomal ji, nebo to budu nucen udělat sám. A mé metody nejsou tak… přesné jako tvé.“
Chane mrkl. Welstiel věděl o jeho soukromí dost na to, aby použil Wynn proti němu. Záblesk vzteku a odporu mu přinesl na jazyk prudké odseknutí, ale podařilo se mu ho potlačit.
„Znáš vlčí řeč?“ zeptal se.
„Jestli znám co?“
„Tak tomu říkám,“ vysvětlil. „Nemrtvý, který mě stvořil. Toret, mi řekl, že u každého z nás se vyvinou jiné schopnosti. Toret žil mnoho let s jiným Vznešeným mrtvým, který ovládal vlky. Dokážeš to taky?“
„Ano, to zvládnu,“ odpověděl Welstiel a tvář se mu stáhla odporem. „Ale nejde o řeč ani o žádný blízký vztah. Těchhle pověr se můžeš zbavit. Jednoduše vyšlu instinkt hladu a zachytím pozornost dravců v

okolí. Jde o prostou a surovou dovednost, která se během doby vyvine u většiny z nás.“
Chane se na okamžik zamyslel. Za krátkou dobu, během níž byl Vznešeným mrtvým, se u něj projevily pouze základní schopnosti všech nemrtvých - mimo jiné rychlost, síla, fyzická výdrž a umění potlačit bolesti. Připadalo mu zvláštní, že se tato schopnost projevila zrovna u Welstiela, jenž nenáviděl vše hrubé a nekultivované.
„Poštvat na ně vlky, to není zrovna přesně to, co jsem od tebe očekával,“ poznamenal Welstiel.
„Potřebuju jenom jednoho,“ odvětil Chane. „A bude to mnohem přesnější, než naznačuješ.“
Klekl si na zem a vytáhl z brašny mosaznou nádobku, svíčku, stříbrnou dýku a lahvičku s olivově zelenou tekutinou.
„Vyčistíme to tady, abych mohl do země vyrýt symboly, potřebné pro rituál.“
Welstiel okamžitě souhlasil, což Chana podráždilo mnohem víc než předchozí povýšené chování. Welstiel se v mnoha ohledech podobal Toretovi. Dokud Chane plnil rozkazy, choval se k němu zdvořile. Vybrali si mýtinu v lese, a zatímco se Chane připravoval na rituál, odhrnul Welstiel botou stranou svrchní část půdy.
„Teď zavolej vlka,“ přikázal Chane.

Magiera seděla s Leesilem na kozlíku vozu a vedla Valibuka a Skřítka silnicí do noci. Nemusela jim věnovat mnoho pozornosti, neboť koně kráčeli s jistotou a ani jednou nesešli z cesty.
Wynn s Chapem byli vzadu na voze stále ještě vzhůru. Učenka při soumraku vytáhla z brašny dvě studené lampy a Leesil je přivázal ke stupátku v přední části vozu. Nyní se naklonil dozadu a vzal si od Wynn kousek jablka.
„Takže jsi tu příšeru zničila tím, že jsi roztavila její nádobku, co? Chytré.“
Wynn neodpověděla. Místo toho dál krájela ovoce a kousky rozdávala.
Chap seděl před ní s tlapami roztaženými, aby na kymácejícím se voze udržel rovnováhu. Když se Magiera ohlédla, olizoval si pes zrovna čenich a s nastraženýma ušima se plně soustředil na další jablko, které Wynn loupala.
Magiera nezapomněla, jak Chap Wynn v lese pomohl, ačkoli ani poté, co jim učenka prozradila, co viděla, netušila, jak se mu to podařilo. Podle Wynnina popisu byl jeho čin mnohem úžasnější než pouhé olíznutí, kterého byla Magiera svědkem. Pokaždé, když se o Chapovi dozvěděli něco nového, a to většinou bez jeho přispění, stal se ještě tajemnějším.
Wynn se zdála slabá a unavená a Magiera uvažovala, zda její stav způsobil hrůzný zážitek s Vordanou, nepovedené kouzlo nebo pobyt ve vesnici, ze které vysával život čaroděj. Leesil už únavu setřásl, nad čímž se Magiera rovněž pozastavila. Ačkoli se ho Vordana pokusil připravit o život, byl na tom lépe než učenka.
A pak tady bylo Wynnino vyprávění o tom, co očarovaným zrakem v každém z nich spatřila. Magiera se sice Leesilovi svěřila, existovaly však důležitější věci, o kterých si museli promluvit.
„Geza mi ukázal dopis od bratra,“ začala. „Lord Buscan vysílá na léna Äntových muže, kteří je odebírají tamním šlechticům.“
„Takže Vordana nebyl sám?“ zeptala se Wynn a zvýšila hlas. „Takových, jako je on, je víc?“
Magiera potřásla hlavou.
„Nevím. Muži přicházejí s pověřujícími dopisy z Kéonsku, ale nedokážu si představit, že by v dnešní době - nebo kdykoli předtím - žilo tolik čarodějů. Gezův bratr je přesvědčen, že se něco podobného děje i ve východní Droevince a Geza mě požádal, abychom se na to podívali, i když nemám tušení, jak bychom to měli udělat.“
Chap se vrhl vpřed, opřel se tlapami o opěradlo kozlíku a zavrčel na ni. Překvapil tím Valibuka a Skřítka, kteří se splašili a odtančili stranou.
„Nech toho!“ rozkázal Leesil a psa odstrčil.
„Víte, že nechtěl, abychom se vydali do Droevinky,“ řekla Wynn. „A sem už vůbec ne. A asi ani nechce, abychom se zapletli do kapitánových podezření.“
Magieře připadalo, že Chapovo chování neunavuje jen ji a Leesila, ale už i Wynn.
„Tak jo,“ řekl Leesil. „Zastav vůz.“

Magiera zatáhla za otěže a přinutila Valibuka se Skřítkem zastavit. „Co se děje?“
„Nehneme se odsud,“ řekl a seskočil z kozlíku, obešel vůz, opět na něj vylezl a dřepl si před Chapa, „dokud nám neodpovíš na pár otázek!“
Chap nervózně přešlápl, ale na voze bylo málo místa, takže neměl kam couvnout.
„Wynn tě viděla očarovaným zrakem,“ řekl Leesil psovi. „A viděla taky je… kouzelná stvoření.“
Chap zavrčel a pohlédl na Magieru. Zamračila se na něj.
„Snažil se pomoct Wynn,“ řekla Magiera.
„Možná,“ odpověděl Leesil. „Ale možná se nás taky snaží dostat co nejrychleji od informací, o které bychom mohli cestou zakopnout. Jako když nás nechtěl pustit na hrad u vesnice. Přemýšlej. Možná proto zavolal své… známé, příbuzné nebo někoho podobného. Tolik síly, jen aby napravil pokažené kouzlo? Jako by použil meč v situaci, kdy by stačil nůž.“
Dokonce i Wynn nyní hleděla na Chapa ostražitě.
„Řekl bych, že muselo jít o velice naléhavou záležitost,“ dodal Leesil. „Možná se snažil udělat další krok v plánu, na kterém pracoval celé roky.“
Chap zavrčel a dvakrát štěkl na znamení ne.
Magiera viděla, jak Leesil ztuhl a zrak se mu rozostřil. Oči se mu přivřely a naplnily smutkem. Otřásl se a zamrkal.
„Tohle už nikdy nedělej!“ okřikl psa.
Chap sklonil hlavu a odvrátil oči.
Wynn pohlédla z jednoho na druhého. „Co? Co se stalo?“
„Chap už si zase zahrává s našimi vzpomínkami,“ řekla Magiera. „Leesile?“
Sledovala, jak ztěžka dosedl na podlahu vozu. „Dala mi ho matka.“
Magieře se obrátil žaludek. Tahle cesta - její cesta - bránila Leesilovi v pátrání po matce, která na rozdíl od té její byla stále ještě naživu. V minulosti Magiera nedovolila, aby ji pronásledoval pocit viny, ale od chvíle, kdy přesvědčila Leesila, aby zamířili napřed do Droevinky, si ho užila na zbytek života. V tuhle chvíli jí to připadalo zasloužené.
„Možná ji chce taky najít,“ pronesla tiše, zatímco se Leesil stáhl do svých myšlenek. „Jakmile skončíme v Kéonsku, zamíříme na sever a já…“
„Co?“ Leesil zmateně vzhlédl. „Ne, nechtěl jsem, aby to znělo… Prohledáme Kéonsk. Pokud budeme muset, převrátíme to místo vzhůru nohama.“ Obrátil pozornost zpět k Chapovi. „Ale tahle čtyřnohá potvora nám napřed zodpoví několik otázek.“
Leesil sáhl do Wynniny brašny, vytáhl kůži se symboly a praštil s ní o podlahu vozu před Chapem.
„Proč se tak snažíš dostat nás odsud?“ obořil se na něj.
Chap se opět zavrtěl. Wynn se k psovi natáhla, vzala ho za čenich a podívala se mu do očí.
„Vím, že jsi mi pomohl, protože mě máš rád,“ řekla, „ale jestli jde o něco víc, je na čase, abys nám to řekl. Vrátil by se mi zrak časem sám od sebe?“
Chap se na ni upřeně zadíval, pak jednou štěkl na znamení souhlasu.
„Tak proč jsi přivolal ostatní kouzelná stvoření?“ zeptala se Magiera. „Proč ten spěch? Proč nás tady nechceš?“
Magiera na okamžik znervózněla, když se na ni Chap zadíval a začal škrábat po kůži.
„Nävâj… nepřítel?“ přeložila Wynn. „Bith feith léiras… sedí? Ne… čeká, pozoruje. Triâlhi ämve äicheva tú… odejděte, než vás najde.“
Magieře se rozzářily oči.
„Když nám Stefan vyprávěl o Vordanově první návštěvě,“ řekla, „čaroděj prý řekl, že bude ‚střežit' bez ohledu na to, co Stefan udělá. Myslím, že se Vordana pokusil vysát ze mě během boje život, ale nepodařilo se mu to. Vypadal překvapeně a já ho slyšela v myšlenkách. Jsem prý ta, na kterou čekal, kterou vyhlížel.“
„Takže po nás jdou další nemrtví,“ zamumlal Leesil. „Nádhera! Další Vznešení mrtví povstali z příběhu venkovanů o dhampirovi, aby…“
Chap opět zaškrábal na kůži a často se přitom zastavoval a prohlížel symboly, jako by se snažil najít něco určitého.

„Spiorcolh aonach…zločin jednoho ducha," řekla Wynn. „Ne, hm, první duchovní… duchovní zločin… hřích? První hřích - bith feith léiras - čeká a pozoruje. Äm-na iosaj c'tú. Ještě není čas… příliš brzy… abyste věděli vy? Příliš brzy… abyste… abychom věděli."
Wynn se posadila a podrážděně si povzdychla.
„Možná nás pátrání vede k něčemu, o čem si myslí, že ještě nejsme připraveni vědět a že když se to dozvíme, dostaneme se do nebezpečí… Nebo nás pátrání odhalí nepříteli?"
„Na to už je pozdě," řekla Magiera, „když vezmeme v úvahu, s čím jsme bojovali ve vesnici."
Wynn si promnula čela, jako by ji bolela hlava. Chap zakňučel, očichal kůži a naklonil k ní čenich. Sklopil hlavu, přešlápl a pohledem přitom klouzal po kůži.
„Nezačínej zase s tímhle," varoval ho Leesil. „Wynn, ať nám řekne…"
„Dost, Leesile!" okřikla ho Wynn a ostrý tón překvapil i Magieru. „Je to přírodní duch, který neví, jak použít mluvená slova… Snažit se zpracovat psaný jazyk zvířecí myslí… a v nářečí, kterému ani já dobře nerozumím. Někdy prostě nedokáže najít správná slova."
Vůz sebou náhle trhl vzad a Valibuk se Skřítkem zařičeli.
Magiera se chytla kozlíku, aby nespadla na oj vozu. Valibuk zafrkal a vzepjal se na zadní. Vykopl předními kopyty a oba koně znovu vyděšeně zasténali.
Na cestě se objevil vlk a hnal se přímo na Valibuka. Koně ucouvli a vůz se opět pohnul vzad.
„Wynn… Leesile!" zakřičela Magiera, když se narovnala. „Někdo mi podejte meč!"
Chap se vrhl vpřed a tlapami se opřel o kozlík. Zavrčel a při pohledu na vlka přitiskl uši k hlavě.
„Brzda!" zavolal Leesil. „Zatáhni brzdu!"
Magiera sledovala, jak vlk útočí na koně, a slepě hmátla dozadu. Do dlaně ji udeřil jílec meče. Obemkla ho prsty, aniž by věděla, kdo jí ho podal. Volnou rukou popadla brzdu.
Vůz se za zvuků praskajícího dřeva zprudka zastavil. Magiera zatáhla za brzdu příliš pozdě. Díky tomu, že se držela páky, nesklouzla dozadu, ale to bylo vše, neboť už na něco narazili.
„Chape, běž!" zakřičela Magiera.
Pes přelezl lavici, ona sklouzla ze strany vozu a rozběhla se ke koním, aby se dostala mezi ně a vlka. Zvíře vrčelo a chňapalo koním po kopytech.
„Zpátky!" zaječela a snažila se upoutat vlkovu pozornost.
Chap se prohnal kolem ní a skočil. Vlk se obrátil na psa a zvířata se do sebe s vyceněnými zuby a vrčením pustila. Magiera nemohla zasáhnout, aniž by riskovala, že zraní Chapa.
Valibuk se Skřítkem se snažili couvnout a postroj pod jejich snahou osvobodit se zasténal. Magiera se ohlédla a spatřila, jak roh vozu dře o kmen stromu. Wynn se úpěnlivě držela strany vozu a snažila se zachytit kozlíku a Leesil nebyl nikde v dohledu. Magiera popadla koně za uzdy. Vůz se zprudka naklonil na stranu a dopadl ztěžka na zem, jak zadní kolo sklouzlo z osy.
Šílené frkání koní přehlušilo hlasité zakvičení. Magiera viděla, jak vlk uskočil a Chap se převrátil na nohy, připraven znovu zaútočit. Pustila koně, zamířila mečem vlkovi na hrdlo a máchla. Zvíře uhnulo, ale hrot čepele je zasáhl do levé nohy.
Vlk vyjekl a rozběhl se mezi stromy. Chap vyrazil za ním.
„Ne!" zakřičela Magiera. „Nech ho být."
Chap ji oběhl, lapal přitom po dechu a nespouštěl oči z lesa, kam vlk uprchl.
Magiera se obrátila k vozu. Leesila pořád nikde neviděla, ale Wynn dopadla mezi rozházené věci, které se vysypaly zezadu z vozu. Levé zadní kolo leželo na cestě.
„Wynn?" zavolala Magiera. „Jsi v pořádku?"
Učenka se posadila a kápě krátkého hávu jí spadla do obličeje. Odstrčila ji a zmateně se rozhlédla kolem.
„Ano… ano, jsem v pořádku," řekla.
„Kde je Leesil?" zeptala se Magiera.
Wynn se vyškrábala na nohy a opět se rozhlédla. Chap oběhl zadní konec vozu.
„Valhachkasej'â!" ozval se z lesa Leesilův podrážděný hlas. „Spadl jsem do toho zatraceného křoví!"
Vystoupil zpoza stromu, do kterého vůz narazil. Tvář i oblečení měl umazané od hlíny a ze světlých vlasů mu trčelo listí. Ztuhle vkročil na cestu a držel se přitom za pravou půlku zadku. Zamračil se na Magieru.

„Zatáhla jsi vůbec za brzdu?“ procedil skrz zatnuté zuby.
Magiera se na něj také zamračila, ačkoli byla ráda, že je v pořádku. „Ten vlk musel umírat hlady, když zaútočil na vůz.“
„Zažiju někdy…“ řekla Wynn a potřásla nevěřícně hlavou, „zažiju někdy s vámi třemi klidnou noc?“
Na to Magiera neměla odpověď.
Chap se posadil vedle učenky a olízl jí ruku, ale Wynn ucukla. Zadívala se na kolo, ležící na cestě. Leesil si dřepl a strčil do osy kola. Magiera se chystala zeptat, jestli dokáží vůz opravit, ale Leesil už vrtěl nevěřícně hlavou.
„Ano, dává to dokonalý smysl,“ pokračovala Wynn. „Kdo jiný by uvázl v divočině kvůli jednomu vyhladovělému vlkovi?“
Taková hořkost nebyla pro Wynn obvyklá, ale její slova Magieru zarazila. Ohlédla se k lesu, v němž vlk zmizel. Už se nedalo nic dělat, takže se pustila do vypřahání Valibuka a Skřítka.
„Ach, omlouvám se,“ řekla Wynn. „Jenom je toho teď na mě trochu moc.“
„Hodila by se mi pomoc,“ odvětila Magiera.
Wynn přistoupila k Valibukovi a prohlédla mu pravou přední nohu. Krvácela.
„Rána je povrchová,“ oznámila. „Když ji správně ošetříme a kůň si odpočine, brzy se uzdraví.“
„Stejně tady zůstaneme trčet přes noc,“ poznamenal Leesil a zamračil se na kolo a osu.
Sebral věci z cesty a rozbil tábor, zatímco Wynn prohrabala brašnu a vytáhla mast a obvaz na Valibukovu ránu. Magiera hladila vysoké čelo zvířete, ale oči upírala i nadále k lesu.

Chane klečel na zemi a díval se vlkovýma očima, aby mohl řídit útok na koně. Udělal z vlka důvěrného přítele, splynul s ním a sdílel jeho pocity. Když jej Magiera sekla mečem do nohy, Chane se zkroutil bolestí a pouto se zvířetem přerušil.
Ale viděl, jak vůz narazil do stromu.
Vlastníma očima pak spatřil Welstiela, jenž stál kousek stranou, zahalený do pláště, a s pevně sevřenými rty Chana netrpělivě sledoval.
„Hotovo.“ Chane zalapal po dechu. „Jeden kůň je zraněný a vůz přišel o kolo. Nikdo nebyl zraněn, ale uvízli.“
Welstiel přikývl. „Dobrá práce. Udržíš se na koni?“
„Vlk krvácí.“
„Ovlivní tě to nějak?“
Chane stále cítil bolest, kterou mu způsobila čepel dhampira, pomalu se však vytrácela. Neodpověděl, místo toho se vyškrábal na nohy, posbíral svůj majetek a nasedl na koně. Welstiel ho následoval.
„Pojedeme,“ pronesl Chane vyčerpaně a rozzlobeně.
Nechtěl, aby jeho námaha přišla vniveč, a jakmile v noci minou dhampira, Welstiel už nebude nucen vzít záležitosti do svých rukou. Wynn bude v bezpečí - prozatím.
„Jak daleko před námi jsou?“ zeptal se Welstiel.
„Asi několik mil nebo i víc. Až budeme poblíž, povím ti to. Sejdeme z cesty a dáme se lesem. Pokud pojedeme celou noc, za úsvitu budeme daleko před nimi.“
Welstiel pobídl koně. Chane sevřel jednou rukou uzdu a druhou hrušku sedla a následoval ho.

Kapitola 11

Leesil se probudil až dlouho po úsvitu, ale zdálo se mu, jako by ani nezamhouřil oko. Převrátil se pod vlněnou přikrývkou a zjistil, že pod ní leží sám.
Magiera už vstala a prohlížela si uvolněné kolo vozu. Rozpuštěné vlasy jí padaly na ramena. Od noci, kdy bojovali s Vordanou, si je nezaplétala. Škrábance na tváři se jí už téměř zahojily, ale levou čelist měla stále ještě zarudlou.
Vlhký vzduch Leesilovi vadil víc než obvykle, proto pro něj bylo velmi obtížné vstát a nasadit veselý výraz. Museli vůz co nejrychleji opravit a vydat se opět na cestu. Dřepl si vedle Magiery před odhalený

konec osy vozu.
„Co myslíš?“ zeptala se.
„Kolo je v pořádku,“ odpověděl. „Ale netuším, jak vůz zvedneme, abychom ho zpátky nasadili.“
Přistoupili k nim Wynn s Chapem.
„Jak je Valibukovi?“ zeptala se Magiera.
„Dobře,“ odvětila Wynn. V očích měla ospalý výraz a také si ještě nezapletla vlasy. „Mast pomohla, a dokonce ani nekulhá.“
„Máš nějaký nápad?“ otázal se jí Leesil a obrátil se zpět ke kolu.
Wynn je zavedla do lesa, kde našli spadlý kmen. Leesil jí pomohl odtáhnout ho zpět. Poté co ho Magiera očistila mečem, objevil Leesil silnou větev, kterou mohli použít jako páku. Odvalili kmen k vozu, vsunuli větev na místo a všichni tři se o ni celou vahou opřeli.
Podařilo se jim zvednout roh vozu ze země, ale když se Leesil pokusil nasadit kolo na osu, ukázalo se, že ji nedokáží zdvihnout dostatečně vysoko. Nevzdali to však a pokusili se najít jiný způsob, jak nadzvednout osu výš. V půlce dopoledne toho podrážděně nechali a rozhodli se dát si pozdní snídani. Posadili se na přikrývku a žvýkali jablka a suchary.
„Pokud se nám vůz nepodaří brzo opravit,“ pronesla Magiera, „naložíme věci na Valibuka a půjdeme pěšky. Na Skřítkovi se budeme střídat."
„Počkej chvilku…“ začal Leesil.
„Poslouchejte,“ přerušila je Wynn.
Z dálky se k nim nesl zvuk, připomínající štěbetání ptáků. Leesil zmlkl a zaposlouchal se. Čím více se soustředil, tím jasnější se zvuk stával. Zvuky nabyly podobu melodie a nad veselými i smutnými tóny se nesl lidský hlas.
Leesil vstal z přikrývky. „Zpěv?“
Hudba k nim doléhala z cesty za nimi. První věc, které si všiml, byl malý domek, který táhly čtyři muly. Ukázalo se, že jde o uzavřený vůz se čtyřmi stěnami a střechou. Tmavovlasí lidé vykukovali z oken s okenicemi, seděli na střeše nebo kráčeli podél vozu. Na sobě měli obnošené a vybledlé oblečení, které však stále hýřilo pestrými vzory a barvami.
Muž na střeše brnkal na tamal, belaskijskou loutnu s úzkým krkem a čtyřmi strunami, a chlapec vedle něj se skláněl nad omšelými houslemi. Žena, jež kráčela vedle mul, si chvíli pobrukovala, pak zase zpívala v jazyce, který Leesil nikdy neslyšel, ačkoli se vzdáleně podobal droevinštině.
„Tzigäni!“ zvolala Wynn s obvyklou nadšenou zvědavostí. „Tedy Móndyalítko… jako Jan a jeho matka na hradě nad Magieřinou vesnicí. Musí to být oni.“
Wynnino nutkání všechno pojmenovávat připadalo Leesilovi někdy poněkud otravné, ale ještě víc mu vadilo, že uprostřed ničeho narazili na tyhle tuláky. Kdysi také kradl, ale jen z nutnosti, ne ze zvyku. A kdo dokáže lépe rozpoznat zloděje než jiný zloděj? Uvítají každou pomoc, ale tohle mu připadalo jako hasit oheň, aniž by věděl, jestli má ve vědru vodu nebo pálenky.
Při pohledu na trojici a rozbitý vůz příbytek na kolech zpomalil. Leesil se přinutil nasadit vlídný výraz, vstoupil na cestu a zvedl ruku na pozdrav.
„Můžeme požádat o pomoc?“ zavolal belaskijsky.
„Tohle se mi nelíbí,“ zamumlala za ním Magiera. „Je jich hodně.“
„Vidíš tady snad někoho jiného, kdo by nám pomohl?“ ozvala se Wynn.
Většina Móndyalítků vypadala stejně přátelsky jako Jan a za hlasitého štěbetání sešplhala okny i dveřmi z vozu. Když se chlapec s houslemi pokusil seskočit dolů a připojit se ke shromáždění, vozka ho popadl za kalhoty a vytáhl ho zpět na kozlík.
Muž ze střechy přistoupil blíž, aby Leesila pozdravil a přehodil si tamal za popruh přes rameno. Ústa mu téměř mizela v hustém kníru, který se mu táhl po tvářích jako konečky křídel. Na hlavě mu seděl prostý žlutý plstěný klobouk, který mu sklouzl na stranu. Přivázal si ho strakatým modrým šátkem.
„Jsem Giovanni,“ představil se, jako by čekal, že ho okamžitě poznají. Zazubil se na ně a z kníru mu přitom vykoukly jen spodní zuby. Rychle mávl rukou k ostatním. „Z klanu Lastiana. A vy jste si, jak se zdá, rozbili dům.“
Leesil povytáhl obočí a ohlédl se k polámanému vozu. Dva muži si ho už pečlivě prohlíželi, přičemž jeden

ležel na zádech a zkoumal nakloněný vůz zespodu.
„Jedeme do Kéonsku na podzimní festival," pokračoval Giovanni. „Spotřebují se tam poslední tykve a dýně a lidé rádi zaplatí za trochu zábavy."
„Opravdu?" ozvala Wynn. „Magiero, mohli bychom se podívat na oslavy? Mistra Tilswitha by to určitě moc zajímalo."
Leesil potlačil zasténání a Magiera se na učenku zamračila.
„Hodila by se nám pomoc," řekl Leesil a pečlivě přitom sledoval lidi, shromážděné kolem jejich vozu a majetku. „Pokud byste se mohli chvilku zdržet."
„Když ti svět postaví něco do cesty," odvětil Giovanni vážně, „raději se tomu postav čelem, než abys o to ve spěchu zakopl."
„Cože?" řekla Magiera.
Leesil ji popadl za ruku a silně sevřel. „To od vás bude moc milé," odpověděl zdvořile.
O chvíli později jim pět mužů pomohlo vůz nadzvednout. Když byl dost vysoko, podložili ho kmeny, které přitáhli z lesa, pak se opět chopili strany vozu a znovu nadzvedli. Magiera k nim přistoupila, aby jim pomohla, a muži si vyměnili překvapené úsměvy.
Kousek po kousku posunovali páku s každým zvednutím dál pod vůz, až osu zvedli natolik vysoko, že na ni mohli nasadit kolo. Po celou dobu Móndyalítkové o tom, co právě dělali, skoro vůbec nemluvili, jako by každý přesně věděl, jaký je jeho úkol. Leesilovi bylo jasné, že takové věci byly součástí jejich každodenního života. Místo toho si povídali o nadcházejícím festivalu v hlavním městě nebo se vyptávali Leesila s Magierou. Prohlíželi si je s pobavenou zvědavostí, až si Leesil začal dělat starosti, neboť Magiera odpovídala na otázky velmi krátce, což naznačovalo, že začíná být podrážděná. Móndyalítkové vyložili z domku na kolech nářadí a chvíli po poledni byl vůz opět připraven na cestu.
Leesil vyměnil pár jablek a trochu sušeného masa za kořeněný čaj a jiné zásoby, zatímco Wynn hovořila s Móndyalítky. Chapa obstoupily děti, které ho plně zaměstnaly. Dvě dívenky se ho zoufale snažily přimět k tomu, aby jim přinesi klacek, který mu hodily, on však dával najevo očividný nezájem. Ale přesto vypadali pes i učenka velmi zklamaně, když Leesil oznámil, že nastal čas vyrazit.
Leesil poděkoval Giovannimu. „Jsme vděční za to, že jste se objevili."
Magiera vytáhla z váčku dva stříbrňáky. „Prosím, vezměte si to za námahu."
Giovanni zvedl odmítavě ruku. „Pomoc poutníkovi přináší štěstí. A tentokrát trojnásobně."
„Trvám na tom," řekla.
Leesil se napjal. Magiera nerada zůstávala někomu dlužná a on se obával, že by je mohla urazit. Giovanni se jí na okamžik zadíval do bledé tváře, pak si mince vzal.
„Děkujeme," řekl.
„Podaří se nám dojet do Kéonsku ještě před příchodem noci?" zeptal se Leesil.
„Dnes? Ne, je to příliš daleko. Možná zítra."
Leesil skryl zklamání a přikývl. Po veselém rozloučení pobídl Valibuka a Skřítka do rychlého klusu. Wynn seděla vzadu na voze, sledovala, jak domeček na kolech mizí z dohledu a rychle zapisovala něco na kus pergamenu. Chvíli zůstala docela potichu, pak zavřela deník a zadívala se toužebně na cestu za nimi.
Leesil byl vděčný, že ve vědru, které se jim dostalo do rukou, byla přece jenom voda. Ale nyní, když se zbavili potíží, se jeho myšlenky začaly opět toulat a vrátily se zpět k noční můře v lese a matčině prachu.

Welstiel štval koně celou noc vpřed, pak prospal den v dobře ukrytém stanu. Probudil se v okamžiku, kdy se zešeřilo, a s brašnou v ruce vyšel ze stanu. Potřeboval najít Magieru, zjistit, ze kterého směru přichází a jak daleko je, a uvědomil si, že nebude mít ani čas, ani příležitost udělat to, aniž by se o tom Chane dozvěděl.
Welstiel sledoval, jak Chane zaklel ducha vlka, a byl nucen změnit na vysokého nemrtvého názor. Chanovy dovednosti odpovídaly jeho vynalézavosti, takže se stvoření tak velkého zvířecího společníka zdálo velmi snadné. Welstiel však věděl, že to není pravda.
Tím, že Chanovi ukáže, jak Magieru nalézá, mu neodhalí žádné skutečné tajemství. Jen několik jeho známých studovalo magii na takové úrovni, jakou Chane očividně zvládl. Vytáhl z brašny mosazný talíř,

obrátil ho a položil na zem, pak se řízl do pahýlu malíčku. Chane na okamžik ustal v balení a zadíval se na mosazný kus nádobí, do jehož vypouklého středu dopadla kapka Welstielovy tělesné tekutiny.
„Co to děláš?“
„Pátrám,“ odpověděl Welstiel a tiše začal prozpěvovat, dokud se kapka nepohnula směrem na západ. „Pořád jsme před ní. Dostaneme se do Kéonsku jako první.“
Chane si dřepl a zblízka si prohlédl talíř. „Jak to funguje?“
„Ty používáš hlavně rituál, ale já zaklínáním vytvářím užitečné nástroje. Vyrobil jsem jeden z amuletů, který Magiera nosí na krku, a tenhle mosazný disk. Kapka mé tekutiny vytvoří spojení. Amulet ji začne přitahovat k sobě.“
Chane očividně toužil dál se vyptávat, ale neudělal to. „Měli bychom jít.“
Uháněli polovinu noci, až koně téměř padali vyčerpáním. Nakonec však Welstiel zahlédl světla. Ulevilo se mu, že alespoň dorazil do města před Magierou.
Ačkoli Welstiel neměl Droevinku zrovna v lásce, jeho otec sloužil mnoho let ve východní provincii nejstaršímu klanu Sclävenů, než se mu podařilo vetřít se do přízně Äntových. Dějiny Kéonsku znal velmi dobře. Byl sice největším městem Droevinky, dosahoval však sotva třetiny velikosti Bely a byl také méně rozvinutý. Obklopovaly ho silné hradby z hrubě omítnutého kamene a jeho poloha u řeky Vudrask byla příhodná pro řemeslo a obchod. Čluny ze Straviny a Belaski přivážely do vnitrozemí zboží z hlavních přístavů obou zemí.
Kamenné hradby byly staré sotva sto let. Hrad postavili už před mnoha lety a město se pomalu rozrostlo do šířky. V dávných dobách vládl princ, jemuž se podařilo obsadit trůn, až do smrti nebo alespoň do doby, než se jinému klanu podařil úspěšný převrat. Občanské války tehdy bývaly méně časté, byly však krvavější a měly dalekosáhlejší následky, neboť o moc bojovaly všechny klany. Když se do čela vítězného klanu postavil slabý princ, trpěl národ celá desetiletí - pokud ovšem žil tak dlouho.
Pak se ale sešlo pět nejsilnějších klanů, které rozhodly, že by měl vládnout spíše korunní princ než král a že by měl být zvolen za souhlasu všech. Měl vládnout devět let nebo až do smrti, podle toho, co nastane dřív. Bylo to všeobecně prospěšné řešení, ačkoli i nadále docházelo čas od času k menším rozbrojům, obzvláště pokud se přehnaně horlivý klan pokusil udržet svého prince na trůně, místo aby se vzdal moci.
Klan Väränjů, jenž nevlastnil žádné pozemky, byl pozoruhodnou výjimkou a většina klanů sotva uznávala jeho šlechtický původ. Byli potomky námezdních jezdců, sloužících prvním nájezdníkům, kteří pronikli na toto území, a sloužili jako královská stráž a městské vojsko tomu, kdo usedl na trůn. Bylo jim zamítnuto právo usadit na trůn vlastního „prince“ nebo vytvořit vlastní provincii. Udržovali pořádek, chránili národ a občas potlačovali boje mezi klany, které přerostly v otevřené krveprolití.
Welstiel s Chanem se blížili k městu a museli si vybrat jednu ze tří možností. Cesta se mírně stáčela a jedna část mířila kolem města, druhá do říčního přístavu. Krátká stezka vedla přímo k velkému oblouku a dřevěné bráně na západní straně Kéonsku. Vstup střežily stráže v lehké zbroji a rudých pláštích Väränjů, ozdobených znakem černého vzpínajícího se hřebce.
Chane přitáhl uzdu a Welstiel obrátil koně.
„Co se děje?“
„Budeme si muset vymyslet důvod, proč jsme tady?“ zeptal se Chane. „Nebo nás jen tak pustí dovnitř, i když už je tak pozdě?“
„Už roky jsem tady nebyl,“ odpověděl Welstiel. „Vládne teď princ Rodek z klanu Äntových a my se musíme setkat s nejvyšším rádcem, baronem Cezarem Buscanem. Otec v posledních letech života Äntovým sloužil. Myslím, že bychom se mohli vydávat za posly, nesoucí zprávu. Podle oblečení je jasné, že nejsme obyčejní venkované. Ale nemluv - tvůj přízvuk je příliš výrazný.“
Chane přikývl a Welstiel zamířil k otevřené bráně.
Mladý strážce s oholenou hlavou a bez přilby zvedl ruku, aby je zastavil. Jednalo se o zdvořilou žádost, o nic víc. Bylo už po půlnoci, ale Kéonsk byl velké město, takže se dalo předpokládat, že někteří lidé dorazí pozdě, a jiní naopak vyrazí brzy. Bránu osvětlovaly ohromné pochodně, jejichž plamen zakrývala železná mřížka.
„Jaký je důvod vaší návštěvy, pane?“ zeptal se strážce.
Welstiel mu pověděl, že nesou zprávu pro barona, a mladý muž potřásl hlavou.

„Můžete vstoupit, pane, ale baron Buscan přijme pouze toho, pro koho sám pošle. A už tady táboří tlupy šlechticů z různých klanů, kteří se snaží upoutat jeho pozornost.“
„A princ Rodek?“ zeptal se Welstiel. „Určitě přijme služebníky vlastního klanu.“
„Ten tady není,“ řekl strážce a ztišil hlas. „Vrátil se zpět do Enemusku do sídla Äntových. Prý kvůli nějaké rodinné záležitosti. Nejvyšší postavení má teď na hradě baron Buscan a ten nepřijme jen tak někoho.“
To Welstiela zmátlo. Rodek odjel a Buscan nepřijímal ani představitele vlastního klanu. Nedávalo to žádný smysl, ale strážce Väränjů ho stejně uvítal ve městě.
Vstoupili na otevřený trh, vydlážděný kamennými kostkami. Byl tichý a klidný, plachty zakrývaly desítky krámků a kár, které ožijí až s úsvitem, kdy obchodníci začnou prodávat měšťanům zboží.
„Najdeme si hostinec?“ zeptal se Chane.
„Ne, musíme se dostat k Buscanovi ještě dnes v noci. Tohle nepočká.“
„Bude v posteli.“
„Tak ho vzbudíme. Bez ohledu na to, co nám řekl mladý strážce, přijme mě.“
Projeli tržištěm a vstoupili do čtvrti hostinců a hospod, která už nebyla tak tichá. Člunařům, prostitutkám a hazardním hráčům pozdní hodina nevadila. Welstiel zahlédl, jak Chane upřeně hledí na štíhlou ženu, stojící ve dveřích. Usmála se, natáhla ruku a promnula si palcem prsty, aby naznačila, že za dobrou společnost se zde platí. Welstiel byl rád, že se jeho společník minulou noc nakrmil krví chlapce.
Nočními ulicemi se nejčastěji pohybovali vojáci. Většinu tvořily malé hlídky Väränjů, ale občas se mezi nimi mihly skupinky mužů, oděných do žluté barvy Äntových. Princ Rodek zanechal ve městě silné vojsko. Žádný šlechtický klan nesměl ve městě držet vojáky za účelem boje, ačkoli jako občané se mohli zúčastnit všeho, co město nabízelo. Tito muži však byli plně ozbrojení a bojeschopní. Nebylo by to poprvé, co by některý z vládnoucích princů považoval své muže za výjimku, na kterou se zákony nevztahují.
Welstiel zamířil přímo k hradu uprostřed města. Tucet vojáků Väränjů hlídalo vstup na nádvoří a další stážili na cimbuří a na hradbách. Zůstal sedět v sedle a pomalým krokem k nim zamířil. Asi padesátiletý šedovlasý a zjizvený muž nadával dvěma podřízeným.
„Ty,“ zavolal Welstiel. „Pojď sem.“
Starý voják se zastavil uprostřed věty a ohlédl se. Welstielův tón na něj neudělal žádný dojem. Pomalu se k nim vydal a cestou klepal koncem oštěpu o dláždění.
„Ano, pane?“ odvětil.
„Musím se setkat s baronem Buscanem - hned!“
Jeden z mladších podřízených se uculil.
„Je mi to líto, pane,“ odpověděl starý voják zdvořile. „Baron v tuto dobu nikoho nepřijímá.“
Welstiel se naklonil v sedle a snížil hlas, aby ho slyšel pouze starý voják. „Jsem lord Welstiel Massing. Můj otec byl lord Bryen Massing. Znáš to jméno?“
Muž přimhouřil oči a Welstiel zaslechl, jak se zprudka nadechl. Napřímil se a krátce kývl.
„Oznam můj příchod potichu,“ nabádal Welstiel. „Naše návštěva je soukromá.“
Starý voják dal mužům znamení, aby otevřeli bránu. Několik z nich v překvapení zaváhalo, ale poslechlo. Voják zamířil ke vchodu a Welstiel s Chanem ho následovali.
„Pokud tě v téhle zemi znají,“ zašeptal Chane, „proč jsme toho nevyužili? Mohli jsme cestovat mnohem pohodlněji.“
„Ticho,“ usadil ho Welstiel.
Vstup do hradu tvořily ohromné cedrové dveře, třikrát vyšší než člověk. Podobaly se spíše padací mříži než vratům, neboť se se skřípáním zvedaly na těžkých řetězech vzhůru. Při zavření zapadly do mělkého žlabu v kameni. Nikdo se starého vojáka nevyptával, když vedl Welstiela a Chana tunelem vedoucím strážnicí na nádvoří.
V Bele by nikdo tuto pevnost za hrad nepovažoval. Klan, který jako první vlastnil zdejší kus půdy, na něm původně postavil vojenskou tvrz. Později ji však nerozšířil, takže jí chyběla velikost královských sídel v Belaski, nebo dokonce ve Stravině. Klany se možná obávaly, že by se zde mohl opevnit korunní princ, jenž by se odmítl vzdát trůnu. Tvrz však byla i přesto postavena z pevného čediče a žuly, které

přečkaly celá staletí.
„Nechte tady koně, pánové, a následujte mě.“
Sesedli a přivázali koně za uzdu k tyči, vsazené do zdi hradu. Starý voják je pak vedl dál malými, nenápadnými dveřmi do velké vstupní síně. Panoval zde chlad a přítmí a podlaha byla ušpiněná od bahna. Několik rákosových rohoží v chodbě už dlouho nikdo nevyměnil. Welstiel strávil dlouhá léta s otcem ve tvrzích Droevinky a tyto zdi mu připadaly odporně povědomé.
„Prosím, počkejte tady, pánové,“ řekl starý voják. „Baron je možná ještě vzhůru, ale musím vás ohlásit.“
„Samozřejmě,“ odpověděl Welstiel.
Pohyboval se neklidně místností, držel se dál od stěn a ze všech sil se snažil v podobných místech potlačit vzpomínku na otce. Toužil po tom, aby celé utrpení už bylo u konce. Kdyby nebylo Magieřiny pošetilosti, nikdo by ho nepřinutil zajít tak daleko.
„Jsi v pořádku?“ zeptal se Chane.
„Jsem.“
„Nevím, co tady chceš,“ řekl Chane. „Takže nemůžu hrát v téhle hře žádnou roli.“
Welstiel se napřímil. „Buď připraven jednat, až ti dám pokyn.“
„A jak?“
„Potřebuju získat jisté dokumenty. Bohužel nemůžeme nechat naživu nikoho, kdo slyšel mé jméno.“
„Tak proč ho vůbec používáš?“ zeptal se Chane poněkud podrážděně. „Musel existovat jiný způsob, jak si zajistit audienci u Buscana.“
„Nemáme čas hledat ho sami a zabíjet každého strážce a sluhu, který nás přitom uvidí. Ne. Musíme získat soukromou audienci, udělat, co je potřeba, a tiše zmizet.“
Chane si založil ruce na prsou. „Je Buscan tvůj starý přítel?“
„Těžko,“ odpověděl Welstiel. „Slouží Äntovým už mnoho let. Když ho otec požádal o jistou tvrz, Buscan mu ji dal. Jednal přitom hlavně ze strachu. Mého otce se všichni báli.“ Odmlčel se. „Budil i tvůj otec hrůzu?“
„Ne u šlechticů,“ odvětil Chane. „Většina lidí v Belaski ho považovala za okouzlujícího.“
Starý voják přiklusal s lucernou v ruce zpět chodbou a pokynul jim. „Tudy, pánové.“

Wynn tu noc ulehla blízko u ohně, zatímco Leesil s Magierou se uložili k spánku na podlaze vozu. Magiera trvala na tom, že na voze je dost místa pro všechny, což byla pravda, ale Wynn dala přednost soukromí pro sebe i pro ně. A tak Magieru ujistila, že se jí s Chapem po boku u ohně nic nestane. Leesil s Magierou si chvíli tiše šeptali. Wynn neslyšela a ani nechtěla slyšet, o čem si povídají. Brzy usnuli.
Wynn ještě chvíli pracovala na zprávě o setkání s Móndyalítky. Rozptýlilo ji to a nevyvolalo to u ní takový neklid jako záznamy o Magieře. Když vzhlédla, zjistila, že se Chap připlížil blíž a položil si hlavu na tlapy. Zavřela deník a svázala listy pergamenu do kožených desek, pak se přes přikrývku roztaženou na zemi k psovi připlížila.
Jeho průzračné oči byly plné smutku.
„Kéž bys mi mohl říct, co se děje,“ zašeptala.
Chap mrknul, ale jinak nezareagoval. Dlouhou srst měl zacuchanou, takže ho ráno bude muset vykartáčovat. Wynn sáhla do brašny a vytáhla kousek uzeného skopového, které si schovala při poslední snídani v sídle lorda Stefana.
„Já maso nerada,“ řekla Wynn. „Chtěla jsem ti to schovat na snídani, ale možná by sis dal už teď.“
Zatímco trhala maso na kousky, které by požvýkal, zvedl Chap se zamručením hlavu. Poté co zákusek zmizel v jeho útrobách, položil hlavu zpět na tlapy. Kousek chutného masa očividně nebyl řešením jeho trápení.
„Zahlédla jsem tě v lese, než jsi mi vyléčil zrak,“ řekla Wynn. „Byl jsi najednou součástí obou světů, našeho i kouzelných stvoření. Nechápu, co jsi udělal, že jsi na sebe vzal tuhle podobu, ale určitě není snadné být lapen sám mezi světy.“
Vzala jeho hlavu do rukou. Napřed se bránil, pak se jí obličejem opřel o břicho.
„Nemusíš být sám,“ řekla. „Jednoho dne nám povíš, proč jsi tady.“
Wynn hladila Chapa po hlavě, dokud se oheň neproměnil v oranžově žhnoucí uhlíky.

Chane očekával, že je starý voják zavede do nějaké velké sněmovní síně, proto ho překvapilo, když zamířili do jedné z bočních chodeb a nahoru po úzkém schodišti. Na vrcholu vstoupili do chodby, jež vedla oběma směry. Přímo naproti nim se nacházely prosté dveře. Voják je otevřel, pokynul, ať vstoupí, pak je za nimi zase zavřel.
Malá místnost se stěnami obloženými leštěným dřevem byla zařízena mnohem pohodlněji než zbytek zámku, který Chane zatím viděl. Podlahu pokrývaly koberce, které utkali místní řemeslníci, a stěnu vpravo zdobila malba, zobrazující ozbrojenou jízdu, pádící droevinským lesem. Připadalo mu velmi zvláštní spatřit takové umělecké dílo v této bezútěšné zemi.
Místnost osvětlovaly svíce, velké a silné jako jeho předloktí, stojící na malých stolcích nebo v železných svícnech. Dvě velké mahagonové židle stály před malým krbem, který musel být postaven teprve nedávno. Tak staré pevnosti mívaly jen zřídkakdy víc než jeden krb, umístěný v hlavní síni. Napravo od krbu stál malý stůl, nalevo pak úzká knihovnička. Na stolku vedle židlí leželo pero a stála nádobka s inkoustem.
Na židlích seděli muž a žena. Chane předpokládal, že muž je baron Cezar Buscan. Na šířku i na výšku dosahoval ohromných rozměrů a na sobě měl tmavě modrou noční košili, která se mu napínala přes břicho. Hustý černý plnovous mu sahal až na prsa, ale holou hlavu mu zdobil jen proužek vlasů, který mu rostl přes temeno od jednoho spánku k druhému. Rudý nádech kůže Chanovi připomněl otcovy bohaté přátele, kteří pili příliš mnoho brandy.
Žena však vypadala docela jinak a Chane zostražitěl. Během lidského i nemrtvého bytí poznal mnoho krásných žen. Vedle Buscana však seděla nejkrásnější žena, jakou kdy spatřil. Postavila se, aby návštěvníky pozdravila.
Nebyla hubená ani neměla svůdné křivky, její malou postavu však těsně obepínaly hedvábné šaty kávové barvy, neobvykle lehké na tak studenou zemi. Byly střiženy tak, že se podobaly rouchu, a vepředu se zapínaly dlouhou řadou mosazných spon. Kolem pasu měla uvázanou šarlatově rudou šňůru. První dvě spony si nechala rozepnuté, takže ji odhalovaly od krku až k vrcholku prsů. Na mosazném řetízku jí na krku visel krevel ve tvaru slzy a spočíval ve výstřihu. Tmavě rudé vlasy neměla elegantně načesány jako dámy u dvora, nýbrž jí v záplavě kudrn padaly na ramena. Zpod hladkého čela hleděly na Chana zelené oči.
Uvítala je úsměvem a jedním prstem si přitom přejela po výstřihu a na okamžik ho ještě víc rozevřela.
Lord Buscan vstal s potížemi z křesla. Byl starší, než Chane předpokládal.
„Welstieli?“ řekl Buscan.
Baron se na dlouhou dobu odmlčel a hleděl přitom na Chanova společníka, jako by nemohl uvěřit svým očím. Chane se obrátil k Welstielovi a uvědomil si, co barona zarazilo. Pokud žil Welstiel v této zemi před mnoha lety, musel baron od té doby hodně zestárnout, nyní však stál před někým, na kom léta nezanechala žádnou stopu.
„Už je to tak dávno, že jsme vás považovali za mrtvého,“ řekl Buscan. „Vypadáte… docela dobře.“
Ukázal na ženu a do hlasu se mu vloudila pýcha. „To je Osceline, má choť.“
Žena se opět usmála a ukázala přitom dokonalé bílé zoubky. Mírně se uklonila, aniž by odtrhla oči od návštěvníků.
Welstiel přistoupil blíž, vzal do ruky pero ze stolku a prohlédl si ho.
„Strážce u městské brány řekl, že tady princ Rodek není a vy nepřijímáte žádné šlechtice.“
Buscan pokrčil statnými rameny. „Nejisté časy vyžadují mimořádná opatření. Odkdy se zajímáte o státní záležitosti?“
„Je už pozdě,“ ozvala se Osceline. „Možná byste nám mohli říct, proč jste přišli.“
Její hlas byl jasný a lehký jako tóny flétny. Chane se zadíval na tepající žilku na bledém hrdle.
Welstiel odložil pero. „Sbírám záznamy o rodině. Pro dobu, kdy jsme sloužili Äntovým, je tohle město tím nejlepším místem, kde začít, když teď váš klan vládne zemi. Pokud máte nějaké dokumenty, musím je vidět.“
„To je všechno?“ Buscanovi se očividně ulevilo. „Ale obávám se, že s tím vám nepomohu. Žádné záznamy neexistují.“

Welstiel si pod pláštěm založil ruce za zády. Odpověď mu očividně nestačila, neboť se zadíval baronovi do očí.
„Žádné dokumenty nejsou starší patnácti let," vysvětlil Buscan. „Pokusili jsme se vytvořit jeden archiv, do kterého bychom všechny záznamy uložili. V době, kdy měl princ Dimitri z klanu Sorbóeů předat vládu, došlo ke vzpouře u Mäghyäru. Povstalci srovnali se zemí čtvrtinu města včetně soudní budovy a všechny dokumenty shořely."
Chane nedokázal říct, jestli tato zpráva Welstiel potěšila nebo rozrušila. Osceline zamířila k naleštěnému kulatému stolu pod obrazem.
„Určitě nic nezbylo?" zeptal se Welstiel.
Baron potřásl hlavou. „Pokud jste přišli jen kvůli tomu, byla vaše cesta zbytečná."
Chane zaslechl syčivé zašeptání a otočil se po zvuku. Osceline něco tiše prozpěvovala a přitom upřeně hleděla na Buscana a Welstiela.
Než mohl Chane zakřičet varování, Welstiel vytrhl ruku z pláště a zamířil Buscanovi na hruď. Na poslední chvíli však škubl rukou na stranu a barona minul. Svíral v ní krátkou dýku.
Buscan stiskl zuby a vztekle nakrčil čelo. Vrhl se k římse krbu a Chane uviděl, že na ní leží dlouhý bojový nůž v pochvě.
Chane se rozmáchl, popadl silnou svíci ve stojanu a ohnal se po Osceline. Plamen zhasl, ale silný válec vosku ji zasáhl ze strany do tváře. Zaříkání ustalo, neboť se skácela ke stěně a klesla na podlahu.
„Teď!" zakřičel Chane na Welstiela.
Welstiel vrazil Buscanovi dýku do zad takovou silou, až se muž uhodil hlavou do římsy. Poté co Welstiel nůž vytrhl, zapotácel se Buscan vzad a dopadl ztěžka do židle, kde ještě před chvílí seděla Osceline. Welstiel k němu přistoupil, ale baron obrátil oči k manželce.
„Ne!" zaječel. „Ji ne… prosím."
Chane se soustředil na podlahu pod Osceline a v mysli začal malovat čáry a symboly, které by překryly to, co viděl. Když se její oči setkaly s Buscanovými, schoulila se bolestí. Do krémově bílých rysů se jí na okamžik vkradla úzkost, která se však vzápětí při pohledu na Welstiela proměnila v nenávist.
„Ne!" zakřičela, pak obrátila pozornost k hlubokému dunění Chanova zaklínám.
Trojúhelníkem v kruhu, který Chane v mysli vytvořil, zahlédl, jak Osceline zavřela oči, sevřela ruku v pěst a zvedla si ji před obličej. Zakřičela jedno slovo, které Chane nezachytil, otevřela ruku a doširoka roztáhla prsty.
Chana oslepilo ostré světlo, jako by všechny svíce v místnosti najednou zaplály prudkým plamenem. Všechno zalila bílá zář a bolest přišla příliš rychle, než aby ji Chane dokázal potlačit. Rozptýlila jeho soustředění a narušila rytmus zaklínání.
Promnul si oči a tlumené vířící barvy se mu pomalu vytratily ze světlem oslepeného zraku. Welstiel byl na tom podobně, ale Buscan seděl ochable v křesle, hleděl na strop a bojoval o každý nádech.
Osceline zmizela.
Welstiel vrazil Buscanovi čepel do hrudi.
Baron se vzepjal a z úst se mu s posledním výdechem vydralo zasténání. Ještě než mu klesla hlava na prsa, rozběhl se Welstiel k místu, odkud před chvílí zmizela Osceline, a začal systematicky bušit do dřevěného obložení stěn. Když narazil na dutý zvuk, ustoupil a vší silou kopl.
Jedna z desek se pod silným kopnutím prolomila a odhalila volný prostor. Neztrácel čas pátráním po otvíracím mechanismu tajného východu, nýbrž vytrhal okolní desky holýma rukama.
„Jdi za ní," řekl Welstiel. „Nesmí s nikým promluvit."
„A ty?" zeptal se Chane.
„Postarám se o starého vojáka. Zabij ji rychle. Sejdeme se na nádvoří."
Chane vklouzl do chodby. Vzpomínka na Oscelinino hrdlo ho vzrušovala. Byla smyslná a agresivní. Doufal, že s ním bude bojovat.
Zastavil se na úzkém odpočívadle tmavého schodiště, zostřil smysly a pátral po krvi, po životě. Z hloubky k němu doléhal zvuk rychlých kroků. Osceline prchala, a to vyloudilo na Chanově tváři úsměv. Hon byl vždy dobrou předehrou.
Schodiště vedlo hluboko do podzemí, do prostor, které asi byly využívány jako vězení. Chane vstoupil

do chodby, kterou lemovaly železné dveře cel. Na konci se rozvětvovala. Ztratil Oscelinin pach, proto se zastavil a zaposlouchal. Kolem panovalo ticho, ale pak k němu dolehlo tiché zaskřípání železných dveří. Chane se rozběhl za zvukem kovu drhnoucího o kámen a na opačné straně chodby se vydal vlevo. Na konci průchodu narazil na pootevřené dveře. Trhnutím je otevřel dokořán a objevil místnost se stolem a židlemi, asi strážnici. U protější zdi komory trhla Osceline naposledy za kliku zamčených dveří v zoufalé snaze otevřít je. Nakonec to však vzdala a obrátila se k němu.

Její vzhled Chana překvapil. Zdála se malá a obyčejná a už vůbec ne nebezpečná a žádoucí. A vypadala unaveně, jako by ji magie naprosto vyčerpala. Chane pocítil záblesk zklamání.

„Nemusíš mě zabíjet," řekla. „Kdybych prozradila, kdo Cezara zabil, jenom bych ublížila sama sobě. Můj pán bude už i tak rozčilený."

Chane se nezastavil a zamířil přímo k ní. Osceline zvedla ruku dlaní k němu.

Chanovými spánky a očima projela rezavá bolest a jeho zrak na okamžik potemněl. Zmateně zamrkal. Zrak se mu sice vrátil, ale všechno bylo rozmazané. Osceline stála před dveřmi, ale vlnila se jako horký letní vzduch nad polem.

V Chanovi se vzedmula vlna nesmyslné zuřivosti, která zadusila všechny rozumné úvahy. Toužil ji zabít a už mu nezáleželo na tom, jak to udělá. Skočil po ní a popadl ji za hrdlo.

Zpočátku nic necítil, jako by prsty sevřel vzduch. Pak zesílil stisk a ucítil teplou, měkkou kůži. Chane zamrkal.

V rukou svíral Oscelinino hrdlo. Z bledých rtů jí visel nateklý jazyk a v doširoka otevřených očích se jí usadil prázdný výraz. Pod kůží a svaly cítil rozdrcené obratle.

Chane opět mrknul a zjistil, že žena leží na podlaze u jeho nohou. Ustoupil a v mysli se mu svářelo uspokojení se zuřivostí.

Matně si vzpomínal, jak Osceline napřáhla ruku a on se vrhl vpřed. Popadl ji za krk, sevřel ji a rozdrtil. Ano, to se stalo. Byla mrtvá a on mohl odejít. Obrátil se ke dveřím, ale pak se zastavil a ohlédl.

Osceline stále ležela na zemi vedle zamčených dveří a Chane se zadíval na své ruce.

Vzpomínal si na to, jak jí zlomil vaz, ale ani ho nenapadlo ochutnat její krev dřív, než z ní vyprchá život. Nedokázal pochopit proč. Místo toho zpanikařil a rozzuřeně se na ni vrhl, aby ji zabil dřív, než ho opět oslepí. Možná ho ovládly instinkty.

Chane netoužil toulat se po zámku a hledat východ, proto se vrátil tajným průchodem ve stěně a zamířil pryč chodbami, kterými je k baronovi zavedl starý voják. Když vstoupil do hlavní síně, aby se vydal ke vchodu, vystoupil z jedné z postranních chodeb Welstiel.

„Našel jsi starého strážce?" zeptal se Chane.

„Ano… a žena?"

Chane si jasně vzpomněl na Oscelinino tělo. „Mrtvá… zlomil jsem jí vaz… a nechal ji ve vězení hradu."

„Dobře." Welstiel souhlasně pokýval hlavou. „Sebereme koně a vyvedeme je ven zadním východem. Nikde jsem neviděl žádné sluhy. Buscanovo tělo objeví nejspíše v půlce dopoledne, protože jak se zdá, zůstává v noci dlouho vzhůru."

Natáhl ruku, aby Chana postrčil k hlavnímu vchodu. Chanovi to připadalo zvláštní, neboť Welstiel se ho dotýkal jen zřídka.

„Tady už nic nemůžeme udělat," řekl Welstiel. „Počkáme, až dhampir dorazí. Až tady nenajde žádné záznamy, ani nikoho, kdo by jí pomohl, nezbude jí nic jiného než se vrátit zpátky."

Chana náhle něco napadlo. Welstiel se snažil ukrýt záznamy o rodině a Magiera hledala informace o otci.

„Žádné dokumenty o Massingovi," řekl Chane. „A žádné o její… Jak to kapitán řekl? ‚Rodině'?"

Obrátil se a zjistil, že na něj Welstiel klidně hledí.

„Nezapomeň, kdo jsi," varoval ho Welstiel hlasem prostým všech emocí. „Uzavřeli jsme dohodu a ty jsi tady proto, abys mi sloužil. Nic víc."

Chane se rozhodl zacházet s nově objevenou pravdou opatrně, aby nezavdal Welstielovi další důvody ke konfliktu. Klidně přikývl.

„Zasloužíme si trochu přepychu," pronesl Welstiel přátelštějším hlasem. „Podíváme se, jestli v Kéonsku nenajdeme nějaký slušný hostinec. Potřebujeme si dát koupel a vyprat šaty. A pro změnu se vyspat v pohodlné posteli."

Welstielova náhlá změna nálady přiměla Chana ještě zostražitět. Zatímco doprovázel společníka ke koním, v mysli se mu znovu vynořil obrázek Oscelinina těla, ležícího vedle zamčených dveří s nepoškozenou kůží na hrdle.
Nejednal jako obvykle, a to ho zneklidnilo.

Kapitola 12

K bránám Kéonsku dorazili v poledne. Leesil prohrabal brašnu a vytáhl z ní oranžový kašmírový šál. Zastrčil si vlasy za uši a ovázal si ho kolem hlavy. Byl tak dlouhý, že mu konce visely na ramena.
Magiera nakrčila nos, jako by kousla do nahnilé hrušky. „Kde jsi sehnal tohle?“
„Vyměnil jsem ho s jedním s Móndyalítků za pár jablek.“
„Ty jsi za tohle zaplatil jablky?“ zeptala se. „Kam zmizel tvůj šedý šátek?“
„Ztratil jsem ho v lese, když jsme bojovali s Vordanou.“
„Ta barva ti nesedí.“
„Samozřejmě že sedí. Mám hnědou košili.“
„Vypadáš, jako by ti někdo podpálil hlavu. Budeš nenápadný jako modřina na oku. Sundej si to a najdi něco jiného.“
„Nic jiného nemám.“
„Myslím, že mu sluší,“ ozvala se Wynn.
„Samozřejmě,“ zamumlala Magiera.
Valibuk se Skřítkem zastavili, neboť jim do cesty vstoupil strážce u brány a zvedl ruku. Ve tváři měl vážný výraz. V průchodu za ním stálo dalších devět mužů ve zbroji a rudých pláštích.
„Jaký je účel vaší návštěvy?“ zeptal se strážce.
„Jedeme na trh… pro zásoby,“ řekla Magiera. „A jeden z koní má zraněnou nohu. Musíme najít někoho, kdo rozumí koním a ošetří ho.“
Strážce se uklidnil. „Půl dne cesty odsud na jih leží město Nesmelórash. Bylo by lepší, kdybyste zamířili tam.“
Leesil si všiml, že strážce vypadá skutečně ustaraně, ale zároveň věděl, že se Magiera nedá jen tak odradit.
„Míříme na východ,“ vysvětlil. „Stalo se snad něco?“
„Omlouvám se,“ řekl muž. „Na trhu jste vítáni. Korunní princ však v sídle není přítomen a ve městě se vedou spory o to, kdo by se měl chopit moci, než se vrátí.“
Leesil mírně znervózněl. Strážce měl na sobě kvalitní zbroj a pochva jeho meče nesla rodinný erb. Byl to alespoň kapitán, pokud ne dokonce nižší šlechtic, a určitě měl jisté vzdělání, neboť většina strážců nepoužívala obrat „není přítomen“. Proč tedy držel stráž u městské brány?
„Jaké spory?“ zeptal se Leesil. „Proč není někdo u moci, když je princ pryč?“
Strážce se na ně zadíval. Ačkoli si Leesila pečlivě prohlédl, nejvíce pozornosti věnoval Wynn, jež se krčila s Chapem vzadu na voze. Pohled na ni, jak se zdálo, ještě zjemnil mužovo chování.
„Barona Buscana, městského protektora, včera v noci zavraždili,“ odpověděl. „Princ Rodek zanechal ve městě své vojáky, což je protiprávní, a ostatní klany chtějí využít bezpráví, aby vznesly obvinění proti Äntovým. Není tady bezpečno.“
Při zmínce o vraždě si Leesil ihned vzpomněl na Sgäila, elfského anmaglâhka, kterého poslali do Bely, aby ho zavraždil. Chtěl se zeptat, jestli někdo náhodou nespatřil ve městě nějaké elfy, ale pak si to rozmyslel. Bylo nepravděpodobné, že by někdo zahlédl příslušníka kasty nájemných vrahů, neboť Sgäile se dokázal chovat velmi tiše a nepozorovaně.
„Děkujeme, ale dokážeme se o sebe postarat,“ odvětila Magiera.
Strážce ustaraně přikývl, ustoupil stranou a nechal je projet.
„Pane, jaké je vaše jméno?“ zavolal Leesil nečekaně.
„Kapitán Marjus z klanu Väränjů.“
Valibuk se Skřítkem odtáhli vůz na tržiště. Většina stánků byla zavřená, ale mezi stoly a kárami přece jen

několik lidí prodávalo. Okraj oblasti strážili vojáci v rudých pláštích, jako měl kapitán. Leesil zahlédl také muže ve žlutých pláštích, kteří se drželi od Marjusových společníků v bezpečné vzdálenosti.
„Co teď?“ zeptal se. „Máme smůlu. Je téměř nemožné, aby nás přijali na hradě, když tam není nikdo, kdo by nám udělil audienci.“
Magiera sledovala vojáky a mlčela.
„S největší pravděpodobností tady den nebo dva zůstaneme,“ řekla Wynn. „Měli bychom si najít slušný hostinec, stáj pro koně a něco teplého k jídlu, zatímco budeme přemýšlet, jak dál.“
Leesil se usmál. „Dobrý plán. Magiero?“
„Ano. Na jižní straně tržiště jsem zahlédla stáj.“
Chvíli jim trvalo, než nedaleko našli hostinec se jménem Jendu Stezhar, „U Dubu“, který vypadal čistě a slušně. Usadili se ve výčepní místnosti, aby se nakrmili mléčnatou bramborovou polévkou. Hostinský byl dobře naložený šedovlasý muž a neurazil se, když Leesil objednal misku navíc pro Chapa.
Od okamžiku, kdy Leesil spatřil vidinu své mrtvé matky, musel se pokaždé, když jedl teplé jídlo nebo si užíval jiných malých přepychů, ptát, zda trpěla… trpí. Pak se zadíval do Magieřiny bledé tváře. Nemohl ji přinutit, aby se obrátila zpět, dokud nezjistí, kdo je a jak přišla na svět, nebo nevyčerpá veškerou naději najít odpovědi na své otázky.
Nabral na lžíci polévku, připraven promluvit si, když jeho pozornost upoutal voják ve žlutém plášti, sedící poblíž. Muž měl krátce zastřižené hnědé vlasy, levou tvář mu hyzdila ošklivá jizva a od chvíle, kdy vstoupili dovnitř, pil už třetí korbel piva.
Leesil si nebyl jistý, zda je rozumné hovořit o jejich záležitostech v blízkosti kéonských vojáků… bez ohledu na to, k jakému klanu patřili. Všiml si, že také Magiera na vojáka pohlédla.
Nevinná Wynn však vyhrkla první otázku dřív, než ji Leesil mohl zastavit. „Tak jak získáme povolení k pátrání po dokumentech na hradě?“
Zjizvený voják vzhlédl od piva. „Holka, hrad uzavřeli pevněji než soudek podzimního vína.“
Odpověděl belaskijsky a znělo to přitom spíše smutně než rozzlobeně. Wynn se obrátila na židli, aby na něj lépe viděla.
„„Uzavřeli"? Co tím myslíte?“
Leesil se napnul. „Wynn, neobtěžujme…“
„Klan Väränjů zamknul brány. Dokud se princ nevrátí, můžou se k hradu přiblížit jen červenokabátníci. Svině Buscan zdechl. Doufám, že jeho duše shnije v zemi spolu s tělem.“
Wynn prozradila jejich plány a oni mohli udělat jen málo, aby svoji přítomnost vymazali z kapitánova vědomí. Zdálo se, že se klany nemají nijak v lásce, a spory, o kterých se zmínil u brány Marjus, k dobrým vztahům určitě nepřispívaly. Kapitán Äntových se naléval pivem a vůbec se nezajímal o to, kdo zavraždil rádce jeho prince.
Leesil podal muži niku. „Já jsem Leesil. Tohle jsou mí společníci Magiera a Wynn. Přišli jsme, abychom našli jména šlechticů, kteří před lety vládli na jednom z lén v Droevince. Stráže Väränjů doufám nebudou proti tak prosté prosbě nic mít.“
Voják se zasmál, nevypadal však vůbec pobaveně. Když si všiml Leesilovy napřažené ruky, stiskl ji na pozdrav. „Omlouvám se. Jsem kapitán Simu z jezdectva Äntových. Nerad bych přerušil vaši večeři, ale klidně se můžete vydat domů, až dojíte.“
„Neodjedeme,“ řekla Magiera.
Simu se na ni zadíval a povzdychl si. „Chápete, že barona Cezara Buscana včera zákeřně zavraždili? Městský protektor - k čertu s ním - je mrtvý! Väränjská cháska nemá ani tolik rozumu, aby si uvědomila, že teď jsme na tom mnohem líp.“
Magiera se naklonila blíž. „Kapitán z nedalekého léna nám řekl, že Buscan nahrazoval šlechtické leníky Äntových, aniž by udal důvod. Je to pravda?“
Simovy pivem omámené oči se projasnily. Odstrčil korbel stranou.
„Proč by ho jinak důstojníci Äntových považovali za zrádce? Ve šlechtickém klanu je už tak těžké získat nějaké postavení. K čemu je veškerá snaha, když odměnu dostávají ti, kdo si ji nezaslouží, jenom proto, že jsou oblíbenci nejvyššího rádce?“
Kapitán svěsil hlavu, rozhlédl se po výčepu, pak pokračoval tišším hlasem.

„Přísahal bych na své předky, že ta čarodějnice s rudými kudrnami, kterou si vzal za ženu, ho očarovala. Možná to byla ona, kdo ho bodl do zad. Každopádně je po něm. Jakmile se princ Rodek vrátí, odvedu muže do hradu, dokud nezvolí nového protektora - a Väränjové ať táhnou do pekel!“ Simu vstal a na rozloučenou se krátce uklonil. „Pak bych vám možná mohl pomoct, ale do té doby se za zdi hradu dostanou jenom červenokabátníci. Dobrou noc a bezpečnou cestu.“
Simu opustil hostinec. Leesil si mnul bradu a zvažoval jeho slova.
„Nad čím přemýšlíš?“ zeptala se Magiera.
„Bude mi chvíli trvat, než všechno připravím. Zůstaňte s Wynn tady. Chape, pojď se mnou.“ Vysypal obsah brašny a prázdnou si ji hodil přes rameno. „Schováš moje věci zatím do truhly?“
„Stůj,“ řekla Magiera. „Co máš v plánu?“
„Důvěřuj mi,“ odvětil a začal vstávat.
„Ach ne,“ řekla, popadla prázdnou brašnu za dno a prudce jí trhla. „Pokaždé, když tohle řekneš, se všechno ještě víc zkomplikuje.“
Leesil zatahal za brašnu, ale Magiera ji držela pevně.
„Ne, to není pravda - pokaždé ne,“ odsekl. „Magiero, pusť mě!“
„Už po nás jde dost lidí - a jiných věcí. Nikam nepůjdeš, dokud mi neřekneš, co máš v úmyslu.“
„Co nevíš, z toho tě nemůžou vinit… pokud se přece jenom něco nepovede. Proč to nenecháš na mně?“
Leesil opět zatahal za brašnu. Magiera ji však odmítala pustit, takže se o ni chvíli přetahovali, až prázdné misky nebezpečně rachotily na stole. Wynn se nahnula vpřed, oběma rukama popadla brašnu a přitiskla ji ke stolu.
„Co kdybyste přitáhli ještě víc pozornosti?“ zašeptala. „Leesile, pověz nám, co…“
Výčepem se rozlehlo hlasité říhnutí.
Přehlušilo dokonce hovor a mumlání hostů. Leesil s Magierou se přestali přetahovat. Wynn, jež ležela natažená na stole, se podívala nalevo od Leesila a ten se otočil, aby zjistil, kam hledí.
Kolem stolu sedělo několik starších mužů s dýmkami v ústech. Nejbližší z nich stále držel zvednutou ruku s pokrčenými prsty, jako by v nich ještě před okamžikem něco držel. Nikdo nesledoval stůl, kde se přetahovali o brašnu, neboť oči všech se soustředily na bytost, dřepící pod rukou muže.
Chap zívl, olízl se a opět říhl. Podíval se na Leesila, Magiera a Wynn a opět se olízl.
Leesil by přísahal, že se Chap tváří stejně nevinně jako on, když ho chytí při nějaké lotrovině.
Magiera zavrtěla nevěřícně hlavou a Wynn nakrčila znechuceně nos. Přestaly se však soustředit na něj, takže jím Leesil vytrhl brašnu dřív, než stačily zareagovat.
Rozběhl se ke dveřím hostince a Chap vyklouzl za ním.

Magiera seděla s Wynn v pokoji v prvním patře hostince „U Dubu“ a v duchu zuřila. Leesil už v životě udělal spoustu hloupých věcí, ale Magiera byla přesvědčená, že tahle bude patřit mezi nejhloupější.
Setmělo se a on pořád nebyl zpátky.
Kde by ho měly hledat?
Pravděpodobně v cele na místní strážnici, pokud se střetl s některým z Väränjů. Uvěznění bylo to nejmenší, co by se mu mohlo stát, když teď ve městě panovalo napětí kvůli vrahovi, který se pohyboval ulicemi.
Pokoj byl prostý, beze stolu, jen s postelí. Wynn položila studenou lampu na víko truhlice a ta teď ozařovala místnost tlumeným bílým světlem.
„Bude v pořádku,“ prohodila. „Leesil a Chap se o sebe umí postarat.“
„To jo, ale co vyvádí?“
Wynn našpulila rty. „Asi tuším, ale nemyslím, že bys s Leesilovým plánem souhlasila.“
Plánování nebylo Leesilovou silnou stránkou. Vždycky se prostě snažil problém co nejrychleji vyřešit.
„Tak co?“ zeptala se Magiera. „Co myslíš, že má v úmyslu?“
Dveře místnosti se zprudka otevřely a dovnitř vpadl Leesil. Rychle se otočil a dveře přibouchl, přitom málem přivřel ocas Chapovi, který se do místnosti vrhl za ním.
Opřel se o dveře a k hrudi si tiskl brašnu, která byla nyní mnohem plnější, než když uprchl. Byl špinavý od hlavy až k patě, jako by se válel po ulici. Chap se ztěžka posadil, lapal po dechu a z tlamy mu visel

jazyk. Nevypadal nijak lépe. Byl celý mokrý a tlapy, břicho a ocas měl postříkané bahnem.
Vlna úlevy, která Magieru zalila, se okamžitě vytratila.
„Kam jsi zmizel?“ zakřičela.
Leesil, jenž stále namáhavě dýchal, zavřel odevzdaně oči.
„A ty!“ ozvala se Wynn. „Když se konečně rozhodneš pomoct, začneš takhle?“
Magieřino podráždění polevilo, neboť nevěděla, o čem učenka mluví. Pak si všimla, že se Wynn mračí na Chapa, ne na Leesila.
„Udělal jsi to schválně,“ pokračovala Wynn. „Ta scéna dole… aby Leesil mohl utéct, že?“
Chap pohlédl na Leesila, nakrčil pysky a s tichým zavrčením se odvrátil.
„Tajnůstkářství ti nestačí?“ řekla Wynn. „Musíš se ještě chovat tak… odporně?“
„Byla jsi to ty, kdo řekl, že přitahujeme příliš moc pozornosti,“ odvětil Leesil mezi jednotlivými nádechy.
„Bylo lepší, že hleděli na něj, a ne na tebe, jak ležíš natažená na stole.“
„Nesnaž se to shodit na ni,“ odpověděla Magiera. „Jsi nezodpovědný idiot. Co jsi udělal?“
Chap se postavil. Ze srsti mu kapalo. Zakroužil rameny a chystal se otřepat. Než se Magiera stačila otočit, okřikla psa Wynn.
„Neopovažuj se!“ vykřikla a Chap ztuhl. „Chceš vyrazit s Leesilem ven a válet se v bahně? Prosím, ale nás do toho netahej.“
Leesil s Chapem zasténali a pes si zase sedl na podlahu.
„Magiero… prostě vezmi meč,“ řekl Leesil, „a obě se oblečte.“
Odstrčil se od dveří a poklekl před cestovní truhlici. Studenou lampu i brašnu položil na zem, otevřel truhlu, prohrabal se až na dno a vytáhl dlouhou, tenkou skříňku, kterou Magiera neviděla od doby, kdy opustili Belu.
Nářadí vraha. Stáhl se jí žaludek.
„Nač to potřebuješ?“
„Pokud nějaké záznamy existují,“ řekl, „nebudou se jen tak někde povalovat. Jakmile se dostaneme do hradu, budu možná muset vypáčit několik zámků.“
„Dovnitř?“ Wynn se napřímila a na kulaté tváři se jí objevil ustaraný výraz. „Jak pronikneme bránou?“
Leesil se usmál. „Projdu jí.“
Magieřin stažený žaludek zledovatěl.
Sebrala Leesilovi brašnu, vrazila ruku dovnitř a vytáhla velký kus rudé látky. Odhodila brašnu na postel a látku roztáhla. Byl to plášť Väränjů, ozdobený znakem vzpínajícího se hřebce. Na okamžik nedokázala promluvit, pak se zhluboka nadechla.
„Leesile, zešílel jsi? Nikdy nebudeš vypadat jako hradní strážce. Tvoje vlasy…“
„Proto asi přinesl helmu,“ řekla Wynn a vytáhla ji ze dna brašny. Prohlédla si ji, pak se podívala ustaraně na Leesila. „Ublížil jsi někomu, abys tohle získal?“
„Nic trvalého,“ odvětil. „Trochu jsem mu stiskl krk a nechal ho, ať si v průchodu odpočine. Ráno ho bude bolet hlava, ale to je všechno.“
„Ale jak tohle dostane dovnitř nás ostatní?“ zeptala se Wynn.
„Nedostane,“ odpověděl Leesil. „Jakmile budu uvnitř, pustím vás tajným vchodem.“
„Bojím se zeptat,“ řekla Magiera a dosedla na postel vedle Wynn. „Tajný vchod?“
„Jde o ukrytý východ v hradbách u řeky,“ řekl Leesil. „Má je většina pevností pro případ, že by podlehly obléhání. Dají se otevřít jenom zevnitř. Dneska v noci vstoupím se strážemi nebo i sám do hradu, oddělím se od nich a otevřu vám.“
„Co když tě chytí?“ protestovala Magiera. „Neskončíš v belaskijském nebo stravinském vězení. Můžeš přijít o život.“
„Nikdo mě nechytí,“ odsekl Leesil poněkud podrážděně. „Prostě se obleč.“
Magiera si dřepla vedle něj. Stále ještě byla rozzlobená.
„Chvíli se poslouchej! Kdyby došlo k nejhoršímu - kdyby třeba někoho z nás uvěznili - pak bych s tímhle možná souhlasila. Ale odmítám riskovat tvůj život kvůli malé naději, že zjistíme jméno mého otce. Existují i jiné způsoby. Přišla jsem sem kvůli odpovědím, ne na pohřeb.“
Leesil nakrčil obočí. Podráždění Magieru unavilo. Nedokázala mu vysvětlit, že by ze žádného důvodu

neriskovala jeho život.
„Pokud chceš stále odpovědi," pronesl tiše, „pak je tohle jediný způsob - a ani se nepokoušej navrhnout, abych ti taky našel plášť. Mezi strážci jsme neviděli žádné ženy."
„Leesile, nestojí to za…"
„Až zamíříme na sever za mojí matkou, nechci se dívat, jak trpíš a přemýšlíš, jestli jsme tady přece jenom nemohli něco objevit. Teď musíme jít, než objeví Väränja v bezvědomí… jinak bude tohle všechno na nic."
Magiera se mu zadívala do jantarových očí a pochopila, co jej žene kupředu.
Chyběla jí jeho prohnanost a mrštnost a nenáviděla to, že tolik riskuje, aby získal, co ona chce. Věděla však, že až se role obrátí, odstraní mu z cesty každou překážku, která by mu mohla zabránit najít matku.

Welstiel seděl v sametem potaženém křesle u rozehřátého krbu. Necítil chlad, takže mu teplo nepřinášelo potěšení ani úlevu, liboval si však ve smyslových maličkostech, které mu připomínaly dávno ztracený smrtelný život.
Chane odpočíval u mahagonového stolu a škrábal něco brkem na papír. Zaplatili za dva pokoje ve vybraném hostinci, ale rozhodli se trávit volný čas ve Welstielově ložnici.
Dvacet šest let cestoval Welstiel sám a vyhýbal se podobným, jako byl on sám. Chane s ním měl víc společného než kterýkoli jiný Vznešený mrtvý, se kterým se setkal. Chane byl rovněž učenec, praktikující magii, jenž za života býval šlechticem, a hovořil pouze, když měl skutečně co říct. I přes Chanovy nízké instinkty si Welstiel začal jeho společnosti cenit.
Cítil, jak ho zmáhá únava. Musel vyrazit ven sám a nakrmit se.
„Co to píšeš?" zeptal se.
Chane vzhlédl. „Poznámky o Droevince a její současné politické struktuře. Až zase navážu styky s bratrstvem, možná budu pokračovat v mapování téhle oblasti."
Chane se v tuto chvíli choval tak, až Welstiel téměř zapomněl, jak divoký a krutý dokáže být. Welstiel cítil podivný klid, i přes odporný čin, který měl brzy spáchat.
„Musím ven," řekl. „Prosím, zůstaň… a dál piš. Situace ve městě je nejistá a my bychom se měli vyhnout čemukoli, co by mohlo upoutat Magieřinu pozornost."
„Je tady ve městě? Jsi si tím jistý?"
„Ano, ale tahle návštěva jí k ničemu nebude," odpověděl Welstiel.
„Když jsi zabil Buscana, věděl jsi, že k tomu dojde," řekl Chane. „Věděl jsi, že Väränjové uzavřou hrad a dhampira dovnitř nepustí."
„Tušil jsem to."
Chane se obrátil, posadil se bokem na židli a položil paži na opěradlo. „Ale nebyl sis tím jistý? Můj stvořitel, Toret, dokázal pít krev oběti a nechat ji naživu. Jen jí zamlžil mysl. Dokážeš to samé?"
„Podobnou schopnost jsem kdysi použil na tvoji malou učenku," odpověděl a ignoroval Chanův temný pohled. „Ale aby se mi to povedlo, musí být oběť uvolněná a aspoň trochu mi věřit."
Welstiel vstal a zahalil se do pláště. „Zůstaň a piš. Nebude mi to trvat dlouho."
„Jdeš se nakrmit?" zeptal se Chane.
Welstiel sebral malou brašnu a vyklouzl z místnosti.
Výčep v přízemí byl téměř prázdný, ale hostinec stál v bohaté čtvrti. Tak pozdě večer se hosté buďto uchýlili do pokojů, nebo se vydali za zábavou. Ulice venku byla až na skupinku strážní v červených pláštích rovněž prázdná. Cestou si všiml jen dvou dalších ve žlutých pláštích, postávajících pod okapem veřejného domu.
Welstiel se plížil ulicemi, až dorazil na opuštěné místo, kde nikoho neviděl, pak zamířil do uliček a temných průchodů, které ho zavedly do chudých čtvrtí na předměstí.
Nevadilo mu zabíjet. V Bele spáchal několik krutých vražd, aby do města přilákal Magieru. I v době, kdy ještě býval smrtelníkem, bez výčivek svědomí nařizoval popravy a uchyloval se k násilí, aby potlačil rolnická povstání. Byla to prostě povinnost, sice odporná, ale povinnost.
Jíst znamenalo pro smrtelníka určitým způsobem konzumovat život. Tělo se krmilo látkami, které rozložilo a spotřebovalo. Sýr, chléb a kousky pečeného skopového na přepychových talířích nikdy

nepřiměly Welstiela, aby se zastavil a nad potravou uvažoval.
Nynější způsob krmení však byl mnohem méně příjemný.
Ze dveří hospody se vypotácel opilý člunař. Welstiel se ukryl do stínů úzkého průchodu mezi hospodou a sousední budovou. Když ho muž míjel, Welstiel ho popadl za límec a přitáhl k sobě.
Welstiel udeřil oběť zezadu pěstí do týla a muž klesl v bezvědomí na zem. Ačkoli nenáviděl představu, že by se měl dotknout tak nízké bytosti, nebo ji dokonce potřebovat, živit se krví vysoce postavených považoval, pokud existovala jiná možnost, za vyloučené. Poklekl, z brašny vytáhl vyřezávanou ořechovou skříňku a otevřel ji.
Na látkovém čalounění ležely uvnitř tři železné tyčinky, dlouhé asi jako dlaň, mosazná miska o velikosti šálku na čaj a silná bílá keramická lahvička se zátkou z obsidiánu.
Welstiel vytáhl tyčinky, z nichž každá měla v půlce malý otvor, spojil je a vytvořil trojnohý podstavec.
Mosazná miska byla uvnitř zdobená rytinou, sestávající od středu až k okraji ze soustředných kruhů, mezi kterými byly umístěny zaklínací symboly. Trvalo mu skoro půl roku, než misku vytvořil na základě vzpomínek na dobu, kdy léta pracoval na Ubâdově kádi. Šálek sice neměl takovou moc jako káď, ale Welstielovy omezené potřeby uspokojil.
Bílá láhev obsahovala třikrát očištěnou vodu, uvařenou v předem připravené měděné nádobě. Doplňoval ji, kdykoli měl jen trochu času. Odzátkoval láhev a šálek do poloviny naplnil.
Welstiel obrátil člunaře na záda. Když oběť krvácela, ztrácela tolik životní energie, že nemrtvý jí ve skutečnosti nasál pouze zlomek. Jeho způsob byl mnohem účinnější a méně primitivní. Tasil dýku, jemně jí bodl muže do zápěstí a počkal, až se na hrotu nashromáždí krev. Pak čepel naklonil a nechal jednu kapku dopadnout do vody v šálku.
Rozředila se a rozplynula. Začal odříkávat zaklínání.
Vzduch kolem něj se zavlnil jako v pouštním horku, zvlhl však mnohem víc než v Droevince. Na kůži člunaře se objevily vrásky a jeho tělo začalo zvenku vysychat, až se úplně rozložilo. Když srdce muže přestalo bít, utichlo i Welstielovo zaklínání. Ze člunaře zůstala jen křehká slupka. Dokonce i oči se proměnily ve vyschlé důlky.
Voda naplnila šálek až po okraj a nabyla tak tmavě rudou barvu, až by oku smrtelníka připadala černá.
Welstiel opatrně zvedl šálek z trojnožky. Naklonil hlavu vzad a nalil si vodu do hrdla.
Takové množství životní síly v nejčistší podobě nebylo nijak příjemné. Chutnala příliš slaně a kovově, než aby si ji vychutnal. A pak uvnitř něj vybuchla a naplnila mu každý kousek těla.
Welstiel odložil šálek zpět na místo, pak přitiskl chvějící se ruce dlaněmi k zemi a opřel se o ně. Jako mladík vyrazil s kapitánem otcovy stráže do místní hospody a dal si první doušek piva. Chutnalo dobře, dokud se nepokusil rychle postavit. To, co nyní spolkl, bylo mnohem silnější, takže bude chvíli trvat, než vstane.
Čekal, až nejhorší pomine.
Když opět vzal šálek do ruky, byl suchý a čistý, jako by v něm nikdy nic nebylo. Zabalil vše zpět do skříňky.
Mrtvola vážila mnohem méně než za života. Zabalil ji do pláště. Vydal se s ní k břehu řeky, která tekla poblíž, kde rychle nacpal do šatů mrtvého kamení. Jakmile se ujistil, že je přístav opuštěný, odnesl tělo na konec mola a vhodil ho do řeky Vudrask.
Welstiel se vrátil zpět na břeh, kde se zastavil, naplněn známým odporem a sebezhnusením. Na druhou stranu ho však životní síla muže, kterou do posledního kousíčku vysál, udrží při životě aspoň půl měsíce, ne-li déle. Uplyne nějaká doba, než bude znovu nucen nakrmit se, což ho alespoň trochu utěšilo.
Zavřel oči a neochotně vzdal dík ochránci s černými šupinami ze snu za vedení a pomoc. Magiera se brzy vzdá neplodného pátrání, vydá se opět na cestu a zavede ho k artefaktu, vedle nějž všechny jeho výtvory byly pouhými hračkami.
A už nikdy se nebude muset krmit.
Zamířil zpět do hostince, ale plášť si znovu neoblékl. Napřed ho nechá vyprat. Vrátil se do pokoje.
Chane seděl stále ještě s brkem v ruce u stolu a rudohnědé vlasy měl zastrčené za ucho.
Na opačné straně místnosti stálo na stojanu velké oválné zrcadlo a Welstiel se zadíval na svůj odraz. V jasných očích měl bystrý výraz. V držení těla se neprojevila ani známka únavy.

„Vypadáš mnohem lépe," řekl Chane. „Začínal jsem si dělat starosti."
Welstiel potlačil grimasu. Chane věřil, že se vysál krev z hrdla nějakého venkovana. Jen ať si věří, čemu chce.
Posadil se zpět do křesla u ohně. „Co sis zatím zaznamenal? Strávil jsem v téhle zemi dlouhá léta. Možná ti poradím."
Chane pozvedl obočí. „Opravdu? Co mi můžeš říct o tom, jak šlechtické klany volí korunního prince?"
Welstiela zachvátilo zneklidňující uspokojení, které vyvolal potěšený výraz a učený zájem na Chanově tváři. Obrátil křeslo od krbu ke společníkovi a zbytek noci strávili hovorem o politických dějinách Droevinky.

Leesil dřepěl za stájemi nedaleko hradu a cítil stále větší neklid. Ale byl to jeho nápad. Vlasy si schoval pod přilbu, tváře si zamazal bahnem a přes koženou zbroj si přehodil rudý plášť.
„Vypadáš dobře," ujistila ho Wynn. „Přilba ti zakrývá oči a většina väränjských vojáků bude unavená po dlouhé službě. Potřebují teď úplně každého, takže pochybuju, že by se navzájem znali."
Leesil považoval Wynninu jistotu za téměř stejně znepokojivou jako Magieřinu zdráhavost. Chap seděl vedle učenky, jež držela v rukou brašnu, kterou bude potřebovat, až se dostanou dovnitř. Obsahovala mezi jinými skříňku s nástroji a tenké lano. Čepele by přitáhly příliš mnoho pozornosti, proto je nechal v pokoji v hostinci a ozbrojil se tenkými dýkami na zápěstích a silnými noži v botách.
Magiera si ho prohlédla od hlavy až k patě, pak si odvázala od opasku meč. „Vezmi si tohle. Všichni strážci jsou ozbrojení."
„Já jsem ozbrojený," řekl.
„Viditelně," zavrčela na něj.
„Aha." Přivázal si meč k opasku. „Ukážu vám, kde je východ, ale nemůžete u něj sedět a čekat. Někdo by vás mohl vidět."
Proplížili se ulicí podél hradeb paláce k místu, kde se roh zdi dotýkal poblíž řeky věže.
„Tudy mají utéct šlechtici?" zeptala se Magiera.
„Jo, dobře to vybrali," odpověděl Leesil a položil ruku na stěnu v místě, kde, jak věděl, je ukrytý východ. „Poblíž je řeka, což by byla první volba. Pokud by byla zatarasená, mohli by proklouznout okolními domy do městských uliček. Vidíš, kde mám ruku?"
„Ano," odvětila Magiera, „ale nevidím žádný vchod."
Leesil poplácal kameny. „Zadívej se semhle a uvidíš ho. Vraťte se a schovejte se za krámky podél řeky. Nemělo by mi to trvat dlouho."
Chap zamířil do úkrytu a Wynn ho v těsné blízkosti následovala. Magiera sevřela Leesilovi ruku a odmítala ho pustit. Rozprostřelo se mezi nimi napjaté ticho.
Leesil se dotkl jejích prstů. „Vykouknu odtud dřív, než bys čekala."
Uvolnila sevření a vydala se za Chapem a Wynn.
Leesil se proplížil kolem řeky na opačnou stranu, minul zámek a o kus dál vstoupil do města. Zamířil přímo k hlavní silnici a zpět k bráně hradu, jako by přicházel ze středu Kéonsku. Když se přiblížil ke vchodu, zahlédl čtyři vojáky Väränjů, zabrané do hovoru. Dva muži, kteří přecházeli sem tam po hradbách, se ani nezastavili.
„Haló," pozdravil je. „Dlouhá noc?"
Jeden z vojáků potáhl z krátké hliněné dýmky a podal ji Leesilovi. „Jsme tady už od soumraku. Nezaslechl jsi náhodou, kdy nás přijdou vystřídat?"
Leesil si také potáhl. Listí, které muž kouřil, hořelo příliš silně a chutnalo staře a zatuchle.
„Ne, poslali mě sem se zprávou pro kapitána Marjuse. Seržant ho nemohl najít, tak mě poslal do kasáren."
Další voják se zamračil. „Marjus? Ten nafoukanec, co mluví jako šlechtic?" Náhle si odkašlal a střelil pohledem po Leesilovi. „Omlouvám se, jestli ho považuješ za přítele, ale pro nás jím není."
„Jo, to je on," řekl první voják a vzal si zpátky dýmku. „Dneska večer jsem ho neviděl, ale to nic neznamená." Zaklonil hlavu a podíval se vzhůru na ochoz. „Na místa! Přichází posel!"
Ze strážnice se ozvalo zaskřípání. Velká brána se zvedla a otevřela. Vojákovi společníci se rozestoupili a

sevřeli v rukou oštěpy. Ačkoli při Leesilově příchodu vypadali uvolněně, poznal, že to jsou zkušení veteráni.
Uvnitř narazil na další skupinu vojáků.
„Zpráva pro kapitána Marjuse," oznámil Leesil.
„Zkus obydlí důstojníků v kasárnách… na východní straně."
„Díky."
Po této výměně se Leesil stal jen dalším väränjským vojákem na nádvoří. Klidně zamířil do východní části hradu pro případ, že by ho někdo sledoval. Jakmile se dostal z dohledu, pospíšil si kolem kasáren k hradbám.
V tuto chvíli nehlídaly zadní nádvoří žádné stráže. Starost mu dělaly jen hlídky na hradbách, podařilo se mu však proklouznout nočními stíny podél stěn. Když dorazil na správné místo, zastavil se.
Prohmatal kámen a maltu špičkami prstů, ale žádný otvor ani dveře nenašel.
Na okamžik se vyděsil, že si spletl místo. Venku vchod našel, ale nyní byly jeho smysly zmatené. Přinutil se uklidnit. Věděl, že je na správném místě, jen musel otvor najít.
Nejlepší únikové cesty vedly z tunelů pod hradem, ale pro tohle místo to neplatilo. Hrad ležel příliš blízko u řeky a kopání v zemi by mohlo během let způsobit průnik vody. Nebylo to nemožné, ale pevnost na to nebyla dost velká ani rozvrstvená. Takže nejjasnější volbou by byl prostý tajný východ přímo ve zdi.
Stál však přitisknut ke studenému kameni ve stínu, což nebyla pro podobné úvahy správná chvíle.
A na hradbách slyšel kroky, které se blížily k jeho úkrytu.
Leesil se rozhlédl vpravo i vlevo podél zdi. Zahlédl dveře, vedoucí do věže. Protáhl se stíny, zastavil u dveří, zaposlouchal se a pak je pomalu otevřel.
Uvnitř našel žebřík, vedoucí na dřevěnou plošinu nahoře. Po obou stranách uviděl oblouky, za nimiž se otvíraly průchody na hradby. Slyšel, jak se nad ním prochází vojáci, ale to, co hledal, nenašel. Leesil prohmatal povrch stěny nejblíže tajnému východu. Pohyboval rukou nízko u země, až našel malý koutek v kameni a v něm dřevěnou páku. Strčil do díry špičku boty a sešlápl.
Kus kamene kolem nohy se pohnul. Klekl si na všechny čtyři a posunul ho dovnitř.
Otvor byl sotva tak velký, aby se jím v kleku protáhl, ale jakmile se dostal skrz, pomalu se postavil. Ocitl se v dutém prostoru ve zdi. Vytáhl krystal studené lampy, který mu dala Wynn, a jednou ho promnul palcem. Tlumené světlo elfímu zraku stačilo, takže rozeznal okolí. Stavitelé zde nepotřebovali ukrýt mechanismus, který východ otvíral. Na řetězech visela z ocelových kol, připevněných ke stropu úzké místnosti, protizávaží. V podlaze byly zabudované krátké kovové příčky, vedoucí až k tajným dveřím.
Jediné, co musel udělat, bylo pohnout pákou a zatáhnout za závaží. Udělal to. Malá část vnější kamenné zdi se posunula podél příček dovnitř a vchod se otevřel.
Leesil sevřel krystal v dlani a vykoukl z otvoru napřed na jednu, pak na drahou stranu. Nikoho nezahlédl. Vyklonil se ven, zvedl ruku a uvolnil sevření, takže mu tlumená zář krystalu pronikla mezi prsty. Zamával.
Chvíli se nikdo neobjevil a Leesil se začal obávat, že se ostatním něco stalo. Pak ale uviděl, jak se ze stínů na opačné straně ulice vyplížila Magiera. Sehnula se a s očima upřenýma k městu se k němu rozběhla. Wynn s Chapem ji následovali.
Přitiskl si prst na rty a pomohl jim dovnitř. Pak se ramenem o odsunutou část zdi zapřel a pokynul Magieře, aby udělala totéž. Zasunuli ji zpět na místo a Leesil zatáhl za páku, aby východ uzavřel.
„Co teď?" zašeptala Magiera.
„Dostaneme se ze zdi a najdeme zadní vchod do hradu."
„A co když žádný není?"
„Pak vám budeme muset najít nějaký převlek… a doufat."
Magiera na něj zírala, jako by mu vyrašily rohy. „Ty jsi šílený."
Měla pravdu, ale v minulosti se do podobných míst dostával, i když jen sám.
„Prostě jděte za mnou," řekl.
Leesil prolezl úzkým otvorem do přízemí věže jako první. Když se ujistil, že jsou vojáci na hradbách dost daleko, dal znamení ostatním.
V zadní zdi hradu si nevšiml žádného vchodu. Jedinými možnostmi tedy zůstaly zeď naproti hradbám, kde se nacházel tajný vchod, nebo stěna vedle kasáren. Plížili se stíny podél zdi s východem. Když se přiblížili

k rohu, přeběhl nádvoří a ostatní ho následovali. Dřepli si vedle něj.
Byla to příšerná pozice. Kterýkoli z vojáků na zadních hradbách je mohl zahlédnout. Leesil nahlédl za roh a prohlédl si nejbližší zeď hradu. Žádný vchod však neviděl.
„No?“ zašeptala zezadu Magiera.
Zavrtěl hlavou. Rozběhli se tedy podél zadní stěny hradu. Za rohem na straně kasáren našel, co hledali.
„Mám dobrou a špatnou zprávu,“ zašeptal. „Je tam vchod, ale stojí před ním dva vojáci.“
„Můžeme je překvapit?“
Leesil se na ni zamračil. Nápad se mu nelíbil, ale na nic jiného nepřišel. Pokud se znenadání někdo neobjeví, možná to i přežijí.
„Wynn, Chape, počkejte tady,“ řekl, vytáhl z boty dýku a čepelí napřed ji podal Magieře. „Až se pohnu, vraž druhému vojákovi jílec dýky přímo pod žebra do středu břicha. Vyrazíš mu dech, takže nebude moct zavolat o pomoc, než ho uspíš.“
Leesil vystoupil ze stínů a pomalým krokem se vydal ke strážím, jako by vůbec nikam nespěchal. Magiera ho následovala.
Když se přiblížil k vojákům, líně se usmál, ale strážci při pohledu na Magieru ztuhli. Nebyla sice ozbrojena, neboť Leesil si ještě ponechal meč, ale hrad byl uzavřen. Kdokoli, kdo nebyl oblečen do pláště Väränjů, okamžitě přilákal pozornost.
„Kapitán Marjus požádal o zásoby pro princův návrat,“ pronesl Leesil poněkud znuděně. „Ona se má postarat o to, aby bylo v chladírně a ve spíži dost místa. Rozkazy mám tady.“
Ukázal palcem na Magieru, pak přešel na opačnou stranu stráží. Magiera přistoupila k nejbližšímu vojákovi. Leesilův cíl se podíval na Magieru.
Leesil popadl muže za paži a krk, otočil ho a stiskl mu hrtan.
Magiera okamžitě vrazila druhému strážci do břicha jílec dýky. Muž se sehnul. Magiera mu strhla přilbu, obrátila dýku v ruce a zasáhla ho jílcem do týla. Voják dopadl na zem, kde zůstal tiše a nehybně ležet s obličejem v hlíně.
Leesilův voják se chvíli vzpíral, pak mu ochabl v rukou. Nechal ho klesnout na zem vedle jeho společníka.
„Schováme je za kasárna,“ zašeptala Magiera a spolu s Leesilem odtáhli muže do míst, kde se krčili Wynn s Chapem.
„Wynn, vytáhni z brašny lano,“ řekl Leesil.
„Proč?“ zeptala se učenka, ale poslechla.
Rozřízl provaz a s Magierou pak svázali vojákům ruce a nohy.
„Kde máš ten svůj směšný šátek?“ zeptala se Magiera.
Než mohl odpovědět, že ho nechal na pokoji, vytáhla ho Wynn z brašny.
„Myslela jsem, že by se ti mohl hodit,“ řekla. „V případě, že by ses musel zbavit převleku.“
Magiera si od ní šátek vzala a nožem ho rozřízla napůl.
„Co to děláš?“ zeptal se Leesil.
„Zacpu Väränjům pusu,“ odpověděla a půlku šátku mu podala. „Raději ať ho spolknou, než aby sis ho znovu nasadil.“
Na jedovaté odseknutí neměl čas. Schovali vojáky mezi sudy a bedny za kasárnami a Leesil se připravil odvést je zpět ke dveřím. Pak se obrátil, zapátral uvnitř plášťů bezvědomých vězňů a vytáhl železný klíč.
„Tohle je mnohem rychlejší než páčení,“ řekl a zamířil ke dveřím.
Jakmile je Leesil otevřel, vklouzl dovnitř jako první, aby se ujistil, že nenarazí na žádné sluhy. Místnost byla velká a prázdná a představovala jen průchod s dalšími pevnými dveřmi v pravé stěně. Zkusil je otevřít, zjistil, že nejsou zamčené, a nahlédl za ně. Na opačné straně našel velkou kuchyň. Vrátil se ke společníkům a pokynul jim, aby ho následovali dovnitř.
Leesil si přiložil prst k ústům a naznačil ostatním, aby byli zticha. Zahřál krystal a sevřel ho pevně v ruce, takže mu prsty pronikalo jen slabé světlo, pak pokynul Wynn, ať udělá totéž s druhým krystalem. Zavedl je do kuchyně a prohlédl východ na opačné straně místnosti a také dveře vlevo, aby se ujistil, že se v chodbách nikdo nezdržuje. Poté se opět vrátil k ostatním.
„Není tady žádné jídlo,“ zašeptala Wynn.

Byla to skutečně ohromná kuchyně, jakých Leesil viděl v tvrzích a sídlech ve své domovině jen několik. Nad širokým a hlubokým krbem visely železné kotlíky a pánve. Řeznický špalek vypadal, jako by ho už dlouho nikdo nepoužil.
„Tady," řekla Magiera.
Leesil s Wynn k ní přistoupili a našli malou otevřenou špižírnu s trochou zásob, sestávajících převážně ze sušených jídel, ale také z cibule a turínu.
„Někdo tady jedl," poznamenala Magiera, „ale nikde nevidím známky toho, že by se tady v poslední době pohybovali sluhové."
Bylo to sice překvapující, ale Leesilovi se zdálo, že by měli vyrazit. „Wynn, říkala jsi, že bys věděla, kde hledat?"
„Ano," odvětila učenka, „pokud se tahle tvrz podobá místům, kde jsme v minulosti s mistrem Tilswithem pátrali. Záznamy jsou obvykle ukryty ve velké studovně nebo pracovně v horních patrech nebo ve sklepě a v podzemí - nebo na obou místech. Prostě tam, kam není snadné se dostat a kam je omezený přístup."
Magiera přikývla. „Tak jo, půjdeme nahoru."
Leesilovi se zdálo, že vypadá napjatě, když teď mohla mít odpovědi na dosah. Opět šel jako první a prohlížel každou místnost a východ, než povolil ostatním vstoupit. Když dorazili do hlavní síně, nepřekvapilo ho, že ji našel opuštěnou, ale přesto zhluboka vydechl úlevou.
„Je možné, že by tady žil jenom Buscan?" zeptala se Magiera. „I uvnitř by aspoň na nejdůležitějších místech měly stát stráže."
Wynn nahlédla do bočních chodeb a Chap očichával patu schodiště, vedoucího vzhůru.
„Možná že vojáci přiměli po baronově vraždě všechny odejít," navrhla Wynn. „Možná tady nezůstal nikdo, koho by měli chránit."
Leesil zamířil po schodech vzhůru a Chap ho doprovázel. Jakmile se ujistil, že také horní patro je prázdné, dali se do prohledávání komnat. Většinu z nich tvořily ložnice, které byly buďto udržovány až v choulostivé čistotě, nebo už nebyly dlouho použity. Skříně a šatníky zely prázdnotou a téměř v žádné místnosti nenašli nočníky, džbány na vodu ani umyvadla. Jednu místnost očividně používali jako hlavní salón, ale kromě několika ručně svázaných knih a obvyklého nábytku je nic nezaujalo. Když dorazili na opačnou stranu hradu, Leesil otevřel dveře ve stěně naproti úzkému schodišti, vedoucímu dolů.
Ocitl se v komnatě se silným kobercem a stěnami obloženými dřevem, což bylo po holých kamenných pokojích docela překvapující. Z komnaty vyzařovalo teplo, přestože v krbu nehořel oheň, a na stěně vpravo visela malba, zobrazující ozbrojené jezdectvo v divočině. Leesilovu pozornost však přitáhlo místo pod obrazem, kde někdo proboural dřevěné obložení. Ve stěně zela tmavá díra.
„Wynn," zavolal tiše.
Ostatní se k němu připojili. Wynn si pospíšila k malému stolu a právě se chystala otevřít zásuvku, když ztuhla.
„Copak je?" zeptal se Leesil.
Ukázala na velkou tmavou skvrnu, která pokrývala opěradlo jedné z židlí, a ucouvla od ní.
„Myslím… myslím, že tady zabili barona," řekla.
Chap obešel židli, očichal ji a zavrčel. Během vloupání do hradu Leesil o Buscanově vraždě nepřemýšlel. Barona očividně nesnášeli nejen ostatní šlechtické rody, nýbrž i skupinky uvnitř vlastního klanu. V této zemi existovalo mnoho lidí, kteří mohli být za vraždu odpovědní, ale při pohledu na krvavou skvrnu se Leesil zarazil.
Zkušený nájemný vrah po sobě nikdy nezanechal žádnou stopu, mohl-li tomu zabránit - pokud ovšem nepotřeboval, aby mrtvolu rychle objevili. Podle velikosti skvrny se zdálo, že vrah jednal přímo a hrubě. A pak tady byl ještě otvor ve zdi.
Leesila zajímalo, co se v místnosti vlastně odehrálo.
„Začněte hledat," řekla Magiera.
Wynn jí pomohla a spolu téměř rozložili stůl a knihovnu na kousky. Kromě předlohy velmi starého dopisu, který napsal princ Rodek matce, nenašli nic, co by upoutalo jejich pozornost. Leesil mezitím prohlížel otvor ve zdi.
Natáhl se dovnitř a zvedl krystal tak, aby světlo ozářilo prostor za vstupem. Z malého odpočívadla vedly

dolů schody.
„Nic tady není," prohlásila Magiera podrážděně.
„V horním patře jsme skončili," řekl Leesil. „Stejně musíme jít dolů a mě by zajímalo, kam tohle vede."
„Nechápu to," pronesla Wynn a rozhlédla se kolem, jako by se snažila najít něco, co jí uniklo. „Měly by tady být dokumenty o… aspoň o každodenních záležitostech. Ale nic jsme nenašli. Nedává to smysl."
Magiera se zhluboka nadechla. Odhodila stranou knihy, které držela v ruce, a kývla na Leesila.
Leesil se protáhl otvorem ve zdi jako první. Chap se držel těsně za ním, pak následovala Wynn a jako poslední šla Magiera. Leesil si dával načas a ve světle krystalu pečlivě studoval stěny a schody. Existovalo jen malé riziko pastí, neboť šlo o obyčejnou tajnou chodbu, ne o zakrytý hlavní vchod, který by bylo nutné chránit. Bez problému dorazili k patě schodiště a Leesil odhadl, že sešli pod přízemní patro. Ocitli se v samotném podzemí hradu.
Schody končily u prostých dveří, vedoucích do vězení. Obě stěny chodby, která byla zakončena průchodem, vedoucím vlevo i vpravo, lemovaly železné dveře cel.
„Myslím, že tady žádné záznamy nenajdeme," zašeptal Leesil.
Wynn se rozběhla vpřed dřív, než ji Leesil stačil zastavit, takže byl nucen pohybovat se mnohem rychleji, než mu bylo v neznámém prostředí příjemné. Když dorazila na konec chodby, rozhlédla se na obě strany, podívala se na ně přes rameno a vyrazila doleva.
„Pojďte," zavolala. „Myslím, že je před námi hlavní místnost. Možná strážnice nebo pokoj důstojníka… nebo východ."
„Wynn, zpomal!" zakřičela za ní Magiera.
„Počkej a nech mě, ať to napřed prověřím," dodal Leesil.
Právě se chystal vyrazit za Wynn, zmrazilo ho však Chapovo zavrčení.
Z řady cel vpravo, z opačné strany, než kde Wynn objevila dveře, k nim dolehl ženský hlas.
„Dhampire?"
Magiera přistoupila blíž k Leesilovi. Cítil, jak položila ruku na jílec meče, který měl stále ještě připnut k opasku.
„Kdo je tam?" zavolala.
Ve stínech za kruhem světla, které vrhal krystal, zahlédl Leesil pohyb. Magiera naklonila meč a vytáhla ho z pochvy.
„Kdo je tam?" zopakovala.
Do světla vstoupila mladá žena. Jednou rukou se opírala o železné dveře, jako by byla vyděšená nebo natolik unavená, že potřebovala podepřít. Na sobě měla hnědé, přiléhavě střižené šaty z hedvábí, jejichž dvě vrchní měděné spony ponechala rozepnuté a v pase si je svázala šarlatovým provazem. Rudé rozpuštěné vlasy jí v kudrnách visely až k pasu. Na krémovém krku měla zavěšený přívěsek z krevelu. Zadívala se na krystal v Leesilově ruce a ostražitě zaváhala. Opatrně si ho prohlédla, pak obrátila pozornost k Magieře.
„Dhampire," zopakovala a její hlas tentokrát nabyl zpěvavého tónu.
Magiera obešla Leesila a zvedla meč. „Zůstaň, kde jsi, a nehýbej rukama. Cokoli se pohne, useknu."
„Chci ti pomoci," řekla žena.
Za Leesilem se ozvaly Wynniny kroky. „Jdete? Potřebuju pomoct se zamčenými… ach," dokončila, když spatřila ženu.
Leesil ustoupil od Magiery a přešel na opačnou stranu chodby. Nebyla to sice nijak velká vzdálenost, ale dál už ženino zorné pole napnout nedokázal. V poslední době mu život udělil pár tvrdých lekcí, proto nehodlal dopustit, aby je žena mohla všechny najednou přelétnout pohledem. Wynn s sebou přinesla vlastní krystal, který vydával tolik světla, že svůj nepotřeboval, proto ho schoval do pláště.
„Kdo jste?" zeptal se a přesunul se dál boční chodbou.
„Chcete mi pomoct?" ozvala se Magiera hořce. „A jak to chcete udělat?"
Žena opatrně zvedla ruku ze železných dveří, pak ovšem ztuhla a v očích se jí objevil nervózní pohled.
Magiera kývla a žena spustila ruku k boku.
„Osceline," odvětila žena. „To je moje jméno. Chceš se zeptat na minulost a pátráš po záznamech - ale tady nic nenajdeš. Můžu ti pomoct. Sloužím tomu, kdo dokáže zodpovědět tvé otázky."

Leesil zkroutil volně visící ruce, až se mu podařilo špičkami prstů otevřít pouzdra na zápěstích. Do dlaní mu vklouzly dýky.
Magiera zvedla hrot meče výš k ženě. „Sloužíte někomu, kdo tvrdí, že mě zná?“
„Víc než jen tvrdí,“ odpověděla Osceline a roztáhla chvějící se rty v úsměvu. „Byl při tvém narození.“
Chap se vrhl vpřed, štěkal a chňapal po ženě. Osceline před psem ucukla. Leesil toho využil a proklouzl kolem ní do chodby. Žena byla chycena mezi ním a ostatními. Wynn popadla psa, ale nespustila přitom z ženy oči. Magiera hrábla volnou rukou dolů a odstrčila Chapa dozadu.
„Lžete,“ řekl Leesil. Nemínil dopustit, aby si někdo pohrával s Magierou.
„Ne, nelžu,“ odvětila Osceline. „Mistr obětoval hodně, aby naverboval Buscana, a pak mě poslal, abych chránila jeho plány. Určitě už jsi slyšela o tom, co se tady stalo. Až se to dozví mistr, zabije mě.“
„Kdo zabil Buscana?“ zeptal se Leesil.
Osceline neklidně skákala pohledem od jednoho k druhému, jako by si nebyla jistá, komu odpovědět a jak.
„Neznám je,“ odvětila nakonec. „Překvapili mě.“
„Takže jste tam byla, když se to stalo,“ řekl Leesil. „Byla jste v komnatě… viděla jste, kdo to udělal?“
„Už jsem vám řekla, že je neznám… nevím, kdo to byl. Ale Buscan jednoho z nich poznal.“
„Z nich?“ vyptával se dál Leesil. „Bylo jich víc než jeden? A tenhle starý přítel měl nějaké jméno?“
Osceline se na něj zamračila. Její strach zakolísal, jako by věděla něco, čeho si nevšiml - nebo měla něco, co chtěl. Leesil si uvědomil, že zašel příliš daleko. Pokud něco věděla, přemýšlela nyní, jakou hodnotu informace má.
„Žádné jméno jsem neslyšela a teď už na tom ani nezáleží,“ řekla a obrátila se k Magieře. „Ve srovnání s tebou je to nepodstatné. Mistr tě považoval za mrtvou, jinak by se tě určitě vydal hledat - ochránil by tě před tím, co jsi musela vytrpět. Teprve v posledních letech jsme zaslechli klepy a povídačky… že divočinou putuje dhampir. Proto začal rozesílat sluhy, aby pátrali a našli tě. K tomu potřeboval Buscana, aby mu pomohl správně rozmístit loajální strážce. A teď je Buscan mrtvý.“
Leesil si všiml, že Magiera sevřela pevněji meč.
„Znáte jméno mého otce?“ zeptala se tichým hlasem. „Je vaším mistrem?“
„Ne,“ odpověděla Osceline. „Mistr vám všechno vysvětlí sám. Je to jeho přání. Nic víc ti nemohu říct, jen to, kde ho najdeš. Ale napřed mi musíš něco slíbit.“
„Nic vám slibovat nebudu!“ odmítla Magiera.
Mluvila trochu příliš hlasitě, ale Leesil viděl, jak trpí. Přál si ji utěšit, ale v tuto chvíli nemohl odvrátit pozornost od Osceline.
„Pak ti nic nepovím,“ odpověděla Osceline.
Leesil pozvedl dýky tak, aby je žena viděla. Osceline střelila jeho směrem pohledem, ale jinak se nepohnula. Neviděla v něm hrozbu, a to Leesila přimělo zostražitět.
„Co chcete?“ zeptala se nakonec Magiera.
„Přísahej, že mistrovi povíš, že to já tě našla a poslala za ním. Já a nikdo jiný. Pokud to uděláš, možná získám zpět jeho přízeň a nepřijdu o život.“
Magiera pohlédla na Leesila. Kývl na souhlas.
„Tak dobrá,“ řekla Magiera. „Máš mé slovo, protože nevěřím v žádného boha, na kterého bych mohla přísahat.“
Osceline kývla hlavou k Leesilovi. „Přísahej na jeho život.“
Magiera naklonila hlavu vpřed, až jí černé vlasy zakryly půlku obličeje. Oči jí zčernaly. Zvedla meč, pokrčila loket a posunula ho vzad, pak udělala krok k Osceline. Žena se přitiskla ke dveřím, ale v očích se jí stále ještě neobjevil strach.
„To je v pořádku,“ řekl Leesil.
Viděl, jak Magiera zaváhala a rozdělila pozornost mezi něj a ženu. Sklonila čepel.
„Přísahám na jeho život,“ řekla, ale slova se jí sotva podrala hrdlem. „Povím mistrovi, že jste to byla vy, kdo mě poslal. Teď ven s tím! Jak se jmenuje a kde ho najdeme?“
Oscelininu krásnou tvář zalila úleva, kterou vystřídalo uspokojení. Leesila prostoupilo napětí. Napadlo ho, jestli neudělali velkou chybu, když vyjednávali s touhle havětí, plížící se útrobami hradu.

„Ubâd," řekla Osceline klidně a soustředěně. „Jmenuje se mistr Ubâd."
Odstoupila od dveří, jako by už neexistovalo žádné nebezpečí, kterého by se musela obávat. Dokonce se obrátila zády k Leesilovi a postavila se tváří k Magieře.
„Najdeš ho v mokřinách za vesnicí Apudâlsat," pokračovala Osceline. „Leží na východě, v provincii Sclävenů na okraji kraje Everfen. Hrad je opuštěný, stejně jako vesnice, ale najdeš ho tam. Jdi na hrad - pozná, až dorazíš. Je moudrý a všechno ti vysvětlí. Ale nezapomeň na přísahu."
Osceline se otočila a bez ohlédnutí prošla kolem Leesila. Zamířila chodbou pryč a zmizela ve stínech na jejím konci. Magiera vyrazila za ní, ale Leesil ji popadl za paži.
„Nech ji jít." Když se obrátil, Osceline byla pryč. „Myslím, že nám řekla pravdu… i když jí nebylo hodně."
Wynn dřepěla za vrčícím Chapem a pevně ho objímala.
„Ještě jsme neskončili s hledáním," navrhla učenka. „Pořád tady může být…"
„Nic jsme nenašli," opravil ji Leesil, „a nemyslím si, že by se to při dalším pátrání změnilo. Raději bychom měli jít, dokud můžeme."
Všiml si, jak silně Magiera tiskne čelist a také jak málo chybělo, aby Osceline rozsekala na kousky za to, že požádala, aby přísahala na jeho život. Magiera se odvrátila a zamířila k tajnému schodišti, ale když ho míjela, lehce mu přejela rukou po paži. Leesil mávl na Wynn a Chapa, aby ji následovali.
Zasunul jednu z dýk do pochvy a vytáhl z pláště krystal. Zadíval se do chodby, ve které zmizela Osceline. Něco tady nebylo v pořádku. Vydal se podél zavřených cel.
Po třech krocích ozářilo světlo krystalu slepý konec chodby a on nezaslechl, že by Osceline některou z cel otevřela.
Leesil ucouvl zpět ke křižovatce chodeb a sledoval každý stín.
Následoval ostatní zpět vzhůru do studovny a víc než jednou se přitom ohlédl přes rameno. Z dřevem obložené místnosti pak zamířili ven do chodby a odtud dolů po úzkém schodišti naproti dveřím. Dostali se do kuchyně v přízemí a odtud na nádvoří před kasárnami. Leesil za nimi zamkl dveře a vrátil klíč zpět strážci v bezvědomí. Magiera mu podala meč a on ho opět zasunul do pochvy u opasku.
Když se vrátili k tajnému východu ve zdi hradu, ostatní se protáhli ven. On však vstoupil znovu dovnitř a připravil se zasunout kus stěny zpět na místo. Magiera ho popadla za paži.
„Co to děláš?" zeptala se. „Musíme odsud vypadnout."
„Nemohu východ zajistit zvenku. Ale pokud ho necháme otevřený, někdo by mohl proniknout dovnitř. Pokud by se něco stalo, vinili by z toho vojáky Väränjů."
Byla připravena se s ním hádat a on věděl, co se chystá říct. Proč by se měli zajímat o Väränje? Ale Leesil se naklonil do otvoru a rychle ji políbil na nos, aby ji utišil.
„Setkáme se v hostinci… nebo vás dokonce předhoním. Teď běžte."
Posunul kameny po příčkách a pákou je opět uzamknul.

Podruhé té noci čekala Magiera s Wynn v pokoji hostince U Dubu. Blížil se úsvit, ale nikdo z nich nespal. Chap přecházel ustaraně sem tam po místnosti a vrhal po Wynn pohledy. Ačkoli se učenka velmi snažila, nedokázala psa přesvědčit, aby se dotkl kůže se znaky, natož aby jim zodpověděl otázky o ženě v chodbě a mistru Ubâdovi
Magiera se snažila zůstat klidná, ale do myšlenek se jí znovu a znovu vkrádaly otázky. Co když zdržela Leesila od pátrání po matce, jenom aby opět skončila ve slepé uličce? Co když Osceline lhala? Magiera si od této cesty slibovala, že najde pravdu, ale teď, když už ji měla téměř na dosah, si nebyla jistá, jestli ji dokáže přijmout.
Wynn ji sledovala z postele a Magiera z jejího pohledu vyčetla obavu. Zvědavá Wynn, malá učenka, se také obávala, co by mohli nyní najít.
„Bez ohledu na to, co se stane, Magiero," řekla Wynn, „jsi to stále ty a my jsme s tebou."
Byla to sice otřepaná fráze, ale Magiera ji uvítala.
Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil Leesil. Magiera vydechla úlevou.
„Takže sis zase prolhal cestu ven," řekla.
„Samozřejmě." Neztrácel čas a schoval skříňku s nástroji do truhlice. „Vím, že jsme všichni unavení, ale

měli bychom okamžitě vyrazit. Vystřídáme se u otěží, zatímco ostatní budou spát.“
„Jen tak?“ zeptala se Magiera. „Vydáme se za tímhle Ubâdem jen na základě toho, co nám řekla nějaká tajemná ženská, schovávající se v hradním vězení?“
„Copak nejsi připravená?“ odvětil.
„To záleží na tom, jestli nám řekla pravdu, nebo ne,“ ozvala se Wynn. „Pátrali jsme po záznamech o Magieřině otci a tohle je… příhodná shoda okolností.“
„Osceline nám nepověděla jenom pravdu, tím jsem si jistý,“ odvětil Leesil. „A co se týká ‚mistra', řekl bych, že z něj měla skutečně strach. Musí být nebezpečný, pokud dokáže vyděsit na takovou dálku.“
Magiera se na chvíli na Leesila zahleděla, pak sklopila zrak, neboť nebyla schopná dívat se mu dál do očí. V okamžiku, kdy Osceline požádala, aby přísahala na Leesilův život, toužila ji Magiera nechat trpět. Leesil očividně nepovažoval podobnou přísahu za nic zvláštního, pokud tak Magiera získá, co potřebuje. Další putování však jen znovu oddálí okamžik, kdy se bude moct postarat o vlastní záležitosti.
„Neočekávala jsem, že zajdeme tak daleko… a že nám to bude trvat tak dlouho,“ řekla. „Je mi to tak líto.“
„Líto?“ odvětil Leesil. „Možná nám to trvalo déle, než jsme čekali, ale ani ne za šest dnů můžeme získat odpovědi na všechny otázky. Nemáš se za co omlouvat.“
Chap na něj zavrčel, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Ze všech nejméně pak Magiera. Mysli jí vířilo tolik myšlenek, že nedokázala než popadnout jednu z nich a držet se jí.
„Wynn, postarej se o vůz a koně,“ řekla. „Vezmi si s sebou Chapa. Pokud budeš moct, sežeň nám na cestu něco teplého k snědku.“
„A taky horkou vodu na čaj,“ odpověděla, zvedla se a Chap ji loudavým krokem následoval.
Leesil pevně zavřel truhlici a začal ji táhnout k otevřeným dveřím, ale Magiera je před ním zavřela. Postavil se a zadíval na ni. „Co se děje?“ zeptal se.
Magiera mu položila ruce na tvář a beze slov se dotkla čelem jeho. Proč pro ni bylo tak těžké říct několik slov?
„Co?“ zašeptal.
Nedokázala to pronést s otevřenýma očima. „Miluju tě… to přece víš, ne?“
Leesil zůstal nehybně stát. Pak ucítila, jak se dotkl jejích spánků a zabořil jí prsty do vlasů.
„Samozřejmě,“ zašeptal. „Byl jsem to přece já, kdo tě pronásledoval… draku.“
„Ne, musím to říct, když a dokud můžu,“ přerušila ho. „A ty si to musíš zapamatovat… ať už se ze mě stane cokoli, tohle si musíš zapamatovat.“
Magiera si přitáhla jeho obličej blíž a vášnivě ho políbila.

Vyrazili za úsvitu, dřív než někdo mohl najít bezvědomé strážce v hradu. Chap sledoval, jak hradby Kéonsku mizí v dálce za vozem. Koně byli odpočatí a kráčeli vpřed svižným krokem. Leesil s Magierou spolu seděli na kozlíku.
Wynn usnula pod přikrývkami na podlaze vozu a Chap se stočil do klubíčka vedle ní. Dokonce i ve spánku mu učenka byla útěchou, ačkoli si nebyl jistý, jakou roli v celé záležitosti hraje. Bylo by pro něj mnohem snazší uchovat si tajemství, kdyby se tak nezajímala o všechno, co s ním souviselo. Už sice zcela nevěřil vlastním činům, došel však k jednomu rozhodnutí, s nímž by ostatní přírodní duchové jen těžko souhlasili.
Ačkoli by mohl Magieru prostě přinutit, aby opustila tuto stezku, neudělá to. A bylo očividné, že ji nepřesvědčí. I přes noční můry, které ho pod vlivem čaroděje přepadly, nebo možná právě kvůli nim, pomůže Magieře tuto cestu dokončit.
Byl to koneckonců nejrychlejší způsob, jak ji z této země dostat a získat trochu času, než se události začnou hnát vpřed příliš rychle. A pokud najdou Cuirin'nen'u - Leesilovu matku, které říkal Nein'a - mohli by tak docílit rovnováhy.
Nepřítel už o nich věděl a sledoval je. Tohle byla jedna z mála jistot, které Chapovi zůstaly.
Půjde s Magierou, postaví se čelem všemu, co případně zjistí, a udělá vše, co bude v jeho silách.
Dokončí, co začal, když spojil Magieřinu stezku s Leesilovou.
Chap bude muset věřit Magieře a Leesilovi… nebo aspoň tomu, co mezi nimi vytvořil.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Kapitola 13

O

chránce ve Welstielových snech cítil, že se nakrmil, že je silnější, a tak mu ve spánku šeptal.

Sestra mrtvého tě povede.

Welstiela probralo Chanovo tiché zaklepám na dveře. Probudil se zmatený jako pokaždé, když ho ve snu navštívily stáčející se hadí zákruty. Rozhlédl se kolem a teprve pak si vzpomněl, že si najali pokoje ve slušném hostinci. Dveře byly zamčené, takže musel vstát z postele, aby pustil Chana dovnitř.

Jeho společník už byl oblečen do bílé košile a půlnočně modré tuniky. Zaplnil tělem dveře. Když si všiml Welstielova neupraveného vzhledu, ustoupil. „Odpusť mi. Předpokládal jsem, že už budeš vzhůru."

„Pojď dovnitř," řekl Welstiel. „Vypátrám dhampira. Je možné, že se ještě nevzdala, tvrdohlavá je na to dost, ale radši chci vědět, kde je. Nebude ti vadit, když zůstaneme ještě pár nocí?"

„Tohle sice není Bela, ale každé město je příjemná změna."

Welstiel sebral mosazný talíř a nůž a posadil se ke stolu. Protože se nakrmil, všechny nedávné jizvy po řízntutí zmizely a pahýl malíčku zůstal dokonale hladký. Opět se do něj řízl, a zatímco zpíval zaříkání, nechal kapku tělesné tekutiny skanout na vypouklinu v talíři.

Kapka se zachvěla. Sklouzla a zastavila se asi na šířku palce na východ od středu talíře.

„Ne," zašeptal Welstiel s pohledem upřeným na vlhkou cestičku. „Proč se vydala dál na východ?"

Směr, kterým Magiera mířila, ho rozrušil víc než skutečnost, že jim zase vyklouzla. Pokud Welstiel věděl, neleželo na východ od Kéonsku nic, co by mělo nějaké spojení s její minulostí. Jen on byl spojen s tím prokletým místem.

Bylo nemožné, aby našla stopu, která by ji zavedla tam - k němu - i kdyby ten vyschlý šílenec byl i po desetiletích stále ještě naživu.

Chane přistoupil blíž. „Co se stalo?"

„Míří do Apudâlsatu, do Vodní vesnice," odvětil Welstiel, ačkoli otázku sotva vnímal.

Magiera mířila do provincie Sclävenů. V dobách Welstielova mládí to byl první šlechtický klan, kterému otec sloužil, poté co dorazili do této země, na tento kontinent. Jedné noci se Bryen vrátil na hrad poblíž Apudâlsatu v doprovodu starého seschlého Sumana v třpytícím se černém hávu a s maskou bez otvorů pro oči.

Magiera mířila přímo k Ubâdovi.

„O čem to mluvíš?" zeptal se Chane.

„Ticho. Nech mě přemýšlet," obořil se na něj.

Welstiel zíral na stopu po kapce. Jak se Magiera dozvěděla o Ubâdovi?

Chane si dřepl vedle jeho židle a také se zadíval na kapku. „Mám se ji znovu pokusit zpomalit? Potřebuješ se tam dostat první?"

Welstiel se nad tím zamyslel. Ne, i kdyby ji předhonil, k ničemu by to nebylo. Jen by tím upoutal Ubâdovu pozornost a Welstiel neměl v úmyslu se prozradit.

„Ne, to nám tentokrát nepomůže," odpověděl. „Nic nedokáže změnit její názor. Musíme ji ale dohonit a zůstat poblíž. Magiera míří do nebezpečí, se kterým si nedokáže poradit."

Zadíval se na Chana.

„Musíme ji ochraňovat ze stínů," dodal Welstiel, „jako jsi ty chránil malou učenku."

Při zmínce o Wynn se Welstielovi zdálo, že se přes Chanovu tvář mihl záblesk bolesti. Ale pokud tomu tak bylo, zmizel téměř ještě dřív, než se objevil.

„Samozřejmě," odvětil Chane a zamířil ke dveřím. „Připravím koně."

Welstiel věděl, že se jeho společník zajímá především o učenku. Pouhá zmínka o tom, že by Wynn mohla být v nebezpečí, mu dokázala zajistit jeho poslušnost. Ale důležitá byla jenom Magiera, odhodlaná najít odpovědi, i kdyby ji to mělo zničit. Welstiel však Magieru znal a Ubâd ne. Nenechá se jednoduše zmanipulovat. Jediné, co teď mohl Welstiel udělat, bylo držet se ve stínech a chránit ji před Ubâdem, jak nejlépe to šlo.

Chanovi bude chvíli trvat, než všechno připraví na cestu. Welstiel klesl na postel a jeho mysl se vrátila

zpět k noci na hradě nad Chemestúkem. Zadíval se na kouli se třemi poletujícími světélky na stole. Měl ji už od počátku této existence. Vzpomněl si na strach, který před dávnou dobou cítil… na strach z vlastního otce.

Několik nocí poté, co sledoval otce s Ubâdem, jak podřízli trpaslíkovi hrdlo a sesbírali krev do kádě, seděl Welstiel v pokoji v horním patře hradu a snažil se studovat.
Ubâd mu byl odporný, ale během let hrál Welstiel s otcovým poskokem hru na mistra a učedníka a zlepšoval své zaklínací schopnosti vyráběním kouzelných předmětů. Kouzla se sice dala upravit, ale působila jen omezeně. Rituál měl sice velkou sílu, ale ne tak dlouhé trvání jako předměty, které vyrobil.
Na stole stál jeho nejnovější výtvor - koule z matného skla na železném podstavci. Ve středu poletovaly tři jiskry, které vydávaly tolik světla, že matně projasnily místnost. Světlo nevyžadovalo ani olej, ani plamen, nýbrž vycházelo z uvězněných přírodních duchů nejjednodušší podstaty. Nebyla to kouzelná stvoření, nýbrž duchové ohně a vzduchu, podřízení příkazům majitele koule. Ve srovnání s přírodním duchem, který představoval slunce, byly tyhle jiskřičky pouhými vzdálenými mrkajícími hvězdami na noční obloze.
Stejně ho však potěšily.
O postel se čtyřmi sloupky stál opřený jeden z prvních výtvorů, meč, jehož čepel napustil látkou, která byla pro nemrtvé smrtelně jedovatá. Otec nekromancerovi bezmezně věřil, ale Welstiel cítil potřebu chránit se před ním. Naučil se spoléhat pouze na sebe.
Bylo těžké soustředit se na poznámky, když mu do mysli neustále vnikaly obrazy zakrváceného obsahu beden. Uvěznili Magelii v jedné z menších sklepních komor, takže zápas a výkřiky určitě slyšela. Než Welstiel odešel, postaral se o to, aby jí sluhové přinesli vodu a jídlo, ale nezůstal, aby ji navštívil. Vyhýbal se sklepení, neboť otec si najal kameníka a tři dělníky ze sousedního města, aby zazdili konec chodby i se sedmou místností. Až dělníci dokončí práci, domů se nevrátí.
Někdo zaklepal na dveře, on však nechtěl nikoho vidět. „Kdo je to?“
„Musím s tebou mluvit,“ ozval se hlas lorda Bryena Massinga z chodby.
Welstiel se zaváháním vstal a otevřel dveře komnaty.
Otec vypadal vyčerpaně a divoce a kolem bledé tváře mu visely pocuchané vlasy. Na sobě měl bílou špinavou košili, vytaženou z kalhot, ale žádnou tuniku ani meč.
„Jsi v pořádku?“ zeptal se Welstiel, ačkoli pro něj bylo nyní obtížné i jen předstírat starost.
Ode dne, kdy dorazili na hrad, ho otec v ložnici nenavštívil, proto Welstiela jeho přítomnost z nějakého důvodu zneklidnila. Bryen vstoupil dovnitř. Welstiel mu uhnul z cesty, pak za ním zavřel dveře.
Bryen přistoupil ke stolu a prohlédl si věci na něm, ničeho se však nedotkl. Stál nehybně a tiše tak dlouho, až se Welstiel začal divit, co může trápit… muže… jenž byl schopen spáchat taková jatka ve sklepení tvrze.
„Nadešel čas, synu,“ řekl Bryen, stále otočen zády. „Je načase, aby ses ke mně připojil.“
„Připojil? Na vyjížďku je už trochu pozdě.“
Welstiel si všiml, jak otec roztržitě kývl s pohledem stále upřeným na desku stolu.
„Ano, pozdě,“ souhlasil Bryen, natáhl se a špičkami prstů se dotkl koule se zářícími světýlky. „Pozdě na to, co už jsem měl udělat dávno. Ale ty jsi byl vždy tak propojen se svým světem. Teď potřebuji, aby ses ke mně připojil v mém.“
Welstielův neklid zesílil. Zamířil k posteli.
„Nech ten meč být,“ pronesl otec, aniž by se otočil. „Chápu, proč jsi ho vyrobil, ale teď ho nech být. Chci ti dát dar, po kterém už ho nebudeš potřebovat.“
„Nechci tvůj dar.“ Welstiel potřásl hlavou. „Nemám v úmyslu stát se takovým, jako jsi ty.“
„Já… Náš ochránce tě potřebuje. Pošeptal mi své plány a ty v nich hraješ velkou roli, synu. Prokazuje ti takovou poctu.“
Než se Welstiel stačil nadechnout, objevil se Bryen náhle mezi ním a postelí… a mečem. Jeho oči vypadaly křišťálově průhledné a Welstielův neklid se proměnil v strach. Vyrazil ke dveřím. Stačil však udělat sotva krok, než ho zezadu popadla za krk silná ruka.
Welstiel se zkroutil a ohnal, narazil však na studenou kůži a kosti, které sebou ani netrhly. „Ne!“ zakřičel

a opět se ohnal. „Otče… ne!“
Bryen sevřel Welstielovu paži v železném sevření a přitiskl mu ji k tělu. Welstiel dopadl ztěžka na zem a z plic mu unikl veškerý vzduch.
Vzpomínal si, že volal stráže, snažil se doplazit k meči a divoce kopal, aby ze sebe otce shodil. Dveře komnaty se opět otevřely. Dovnitř vklouzl mistr Ubâd a zastavil se nad nimi.
„Pamatuj, Bryene,“ zachraptěl. „Zapomeň na staré pověry. Jen ho vysaj tak rychle, aby jeho duše zůstala v okamžiku smrti uvězněna v těle. To je vše. Až zemře, přitáhne ho tvá blízkost za hranice smrti a - pokud jsou jeho vůle a duše dost silné - při zítřejším soumraku povstane.“
Na tváři lorda Massinga se usídlil divoký a krutý výraz. Weslstiel viděl, jak otcovy čelisti rozevírají stále mohutnější zuby a prodlužující se špičáky. Pak ale vše zmizelo, neboť Bryen se sklonil a zakousl se Welstielovi do hrdla. Welstiel se znovu vzepřel a pokusil se otce setřást.
„Ne!“ bylo poslední slovo, které se mu podařilo vyrazit.
„Náš ochránce má s tebou velké plány,“ řekl mu Ubâd. „Nevěstu a dceru.“
Welstielovo vědomí zadusila bolest, která brzy zanikla v sílícím chladu, který ovládl tělo rychleji než tma zrak.
Když opět otevřel oči, ležel na podlaze ložnice ve vlastních výkalech a moči a páchl jako nemytý venkovan, jehož tělo se po smrti vyprázdnilo. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že už nedýchá, a v hrůze se pokusil nadechnout.
Dech však s sebou klid nepřinesl - vlastně na něj nijak nezapůsobil. Tělo mu připadalo chladné a vzdálené jako kamenné stěny pokoje.
Jeho úzkost zesílila a zostřila smysly. Slyšel drnkání pavouka, spřádajícího v koutě u stropu síť. Posadil se a oblečení se mu slepilo výkaly. Pak si všiml otce a Ubâda, kteří stáli ve dveřích a sledovali ho. U nohou jim ležela špinavá venkovská dívka. Byla svázaná, měla ucpaná ústa a sledovala ho divokýma očima plnýma strachu. Jak dlouho tady ležel?
Welstiel cítil dívčino tělesné teplo.
Při pohledu na ni… při pachu teplého masa pocítil… hlad.
„Pojď, synu,“ řekl Bryen. „Instinkt tě povede. Odlož stranou vzpomínky na minulou noc. Na to bude ještě dost času. Teď se musíš nakrmit.“
Welstiel si nevzpomínal, že by k němu otec někdy promluvil tak mírným hlasem, plným soucitu. Ještě minulou noc by dal za milé slovo hodně. Teď už ho nezajímalo nic…
…než teplá kůže pod čelistí dívky, kde v tichém rytmu tepalo srdce.
Napřed se plazil a úplně přitom zapomněl na vlastní zápach, pak se převrátil na všechny čtyři a jako zvíře vyrazil přes místnost. Dívka se vzepjala v poutech. Roubík ztlumil její výkřik, když na ni dopadl a zakousl se jí do hrdla. Krev mu vytryskla do nešikovných úst.
Naplnila ho síla a úleva a pak klid, který ho velmi znepokojil. Přestal hltat a pomalu lahodný mok na jazyku polknul.
Když se Welstiel nasytil, zvedl hlavu a zadíval se na tělo, které svíral v pažích.
Dívčiny oči byly dokořán. Ústa, ucpaná roubíkem, měla ochable otevřená, hrdlo roztrhané a znetvořené a po tváři jí tekla krev a vsakovala do volných šatů. Srdce jí dvakrát zabušilo a zastavilo se.
Welstiel pohlédl na sebe. Košili měl potřísněnou krví. Zostřeným čichem vnímal měděnou vůni, mísící se s pachem výkalů. Upustil tělo, odkulil se stranou a schoulil na podlaze vedle postele.
„Co jste mi to provedli?“ zakřičel.
Ale Welstiel znal odpověď. Návrat k světlu a životu neexistoval. Žádná magie nedokázala tohle napravit.
„Jak jste mohli?“ zašeptal.
Ubâd se přenesl ke stolu a nalil do mísy vodu. Pak vzal do ruky čisté ručníky a přistoupil k Welstielovi.
„Svleč se a umyj. Otec tě potřebuje.“
„Táhněte ode mě. Oba dva.“
„Udělej, co říká,“ přikázal Bryen. „Tvá nevěsta čeká.“

Kapitola 14

Z
ima už byla za dveřmi a bahno na silnicích cestu do Apudâlsatu neočekávaně prodloužilo. Nebo jim to tak alespoň připadalo.
Když Wynn poprvé trvala na tom, že se ujme otěží, tvářil se Leesil překvapeně, a Magiera dokonce ustaraně. Copak ji považovali za tak neschopnou, že by nedokázala řídit pár trpělivých, dobře vytrénovaných koní?
„Nejsem si jistý…“ začal Leesil.
„Strávila jsem s koňmi víc času než ty,“ přerušila ho Wynn. „A taky jim tolik nenadávám.“
Leesil se na ni zamračil a přelezl dozadu do vozu, aby uhnul a ona mohla zaujmout jeho místo. Wynn se vyšplhala na kozlík a převzala otěže, které jí Magiera podala. Když však Magiera zůstala sedět vedle ní, Wynn se na ni zamračila.
„Budu v pořádku,“ pronesla přehnaně zdvořilým tónem. „Taky by sis měla odpočinout.“
„Nejsem unavená,“ odvětila Magiera s očima upřenýma na cestu před nimi.
Sotva tato slova pronesla, Wynn nadskočila, neboť Leesil objal Magieru zezadu pažemi kolem pasu.
„Hej!“ obořila se na něj Magiera, ale už bylo pozdě.
Leesil zatáhnul, Wynn uhnula a Magiera se převrátila dozadu na podlahu vozu.
„Leesile, zatraceně!“ zavrčela Magiera. „Co si myslíš, že…?“
To bylo vše, co pronesla, a Wynn se neohlédla, aby zjistila, jak ji Leesil utišil. Leesilovi, pokud už ne Magieře, se od okamžiku, co opustili Kéonsk, podivně zlepšila nálada.
Chap se vyškrábal na kozlík a s tichým zabručením se posadil vedle Wynn.
Kromě tohoto okamžiku probíhala cesta klidně, ačkoli se noci stávaly stále chladnější a cesty problematičtější, jak se blížili k bažinatým oblastem na východě Droevinky. Několik dní pokračovali rychle vpřed, často vyráželi ještě před úsvitem a zastavovali až dlouho po soumraku.
Stejně jako Leesil změnil chování i Chap. Nechoval se jako dřív, nežadonil ani si nestěžoval na žrádlo, nýbrž se stal mnohem povolnějším. Už nevrčel pokaždé, když se Magiera zmínila o důvodu cesty, místo toho zůstával zticha. Wynn nevěděla, co ji zneklidňuje víc, jestli změna jeho postoje nebo to, jak neustále bedlivým zrakem sleduje houstnoucí divočinu kolem. Často se snažila rozeznat, co pozoruje. Viděla však velmi málo a slyšela jen kvákající žáby, občasné žbluňknutí v rybníku nebo v močálu nebo vzdálené zakřičení ptáka. Tu a tam ji zasáhl zápach hniloby.
Na soumraku sedmého dne seděl u otěží Leesil, když náhle ukázal na něco vepředu.
Wynn napřed nedokázala přijít na to, nač je upozorňuje. Na šedobílém pozadí mračen byl vzdálený obzor mezi stromy, lemujícími otevřenou cestu před nimi, sotva viditelný. V dálce se na vysokém kopci nad lesem tyčil do výšky tmavý pahrbek, připomínající výčnělek holé skály. Wynn v něm rozpoznala vrchol tvrze.
Magiera se zahleděla do míst, kam Leesil ukazoval.
Wynn si všimla jejího úzkostného výrazu. Svářel se v ní soucit s ostražitostí. Každý kousek Magieřiny minulosti, který zatím našli, sliboval, že další bude ještě temnější. Krátce nato překročili most ze dřeva a z kamene, který se klenul nad dalším z mnoha pomalu tekoucích potoků.
Voda byla plná uschlých větví a rákosu a cesta za ní stoupala vzhůru do vysokého kopce. Kousek dál po úzké cestě, odklánějící se vpravo, stála prázdná zřícenina vesnice. Doškové nebo dřevěné střechy byly plné děr a některé se propadly. Malá stáj na začátku vesnice měla prolomený plot. Dveře chatrčí zůstaly pootevřené nebo zcela chyběly.
Když projížděli vesnicí Apudâlsat, nikdo na voze neřekl ani slovo.
Leesil se dříve zmínil, že jméno znamená „vodní vesnice“, a důvod se stal očividným, když hlavní silnice, mířící k hradu, dorazila k dalšímu mostu. Tento tvořila velká hromada kamení a udusané hlíny, jež se táhla přes široký rybník, který žabinec zbarvil dozelena. Vesnice stála na kopci uprostřed bažin, močálů a kalné vody. Jakmile překročili most, cesta se před nimi narovnala. O chvíli později pak dorazili na vrchol kopce. Hrad se nyní tyčil přímo před nimi. Leesil přiměl koně zastavit a všichni slezli z vozu.
Wynn sebrala brašnu a zamířila k hradu dřív, než ostatní stačili posbírat všechno, co potřebovali. S mistrem Tilswithem prohledali několik opuštěných budov a sídel, ale nikdy žádnou podobnou. Tvrz nad Magieřinou vesnicí byla ve srovnání s touto dokonale udržovaná.

Polovina dřevěné brány ve vnější palisádě už před dávnými lety shnila a druhá byla vlhká plísní. Vrchol hlavní budovy se zřítil a zůstaly po něm jen velké, mechem porostlé kameny, rozházené po nádvoří kolem.
Wynn se ohlédla zpět k opuštěné vesnici, ale skrz les ji neviděla. „Co se tady stalo?“
„Občanská válka, hladomor nebo možná nějaká nemoc, která se tudy před mnoha lety prohnala,“ řekl Leesil. „Jakákoli příčina mohla zanechat tvrz bez dostatečného počtu lidí, který by ji udržel. A tohle určitě není cenný kus země. Kdo ví, čím se tady lidé živili.“
Z nějakého důvodu Wynn nevěřila, že se tady stalo něco, co by se dalo tak snadno vysvětlit. Ticho, které zde panovalo, jen zdůraznilo chlad blížící se noci. Ačkoli odsud vesnici neviděla, mechem porostlé stromy, které jí zakrývaly výhled, byly rovněž poznamenány.
„Podívejte,“ řekla a ukázala, když se k ní Magiera připojila.
Prastará jedle, rostoucí u vnější palisády, byla nahnědlá. Několik větví se zlomilo nebo uhnilo a jejich pahýly měly stejnou barvu, jen tmavší vlhkem. Ostatní stromy byly v podobném stavu a na kamenech na nádvoří zůstaly viditelné stopy po lišejníku, který shnil a zanechal po sobě pouhé skvrny. Okolí Apudâlsatu užírala smrt a zanechávala za sebou stopy, které Wynn zneklidňujícím způsobem připomínaly nedávné události.
Připojil se k ní Chap, strčil jí čenichem do ruky a jednou zavrčel. Roztržitě ho pohladila a dál sledovala nákazu, plížící se lesem.
„Měli bychom jít dovnitř,“ sdělila Magieře. „Osceline řekla, že mistr bude vědět, až dorazíš. Nikdo na nás nečeká, a když tady budeme jen tak stát, nic se nedozvíme.“
Magiera se s rukou na meči zadívala na les, pak se otočila a zamířila k hradu. Wynn ji následovala. Leesil kráčel v čele.
Stejně jako brána ve vnější palisádě, rozpadly se na kusy i ohromné dřevěné dveře hradu a zůstaly ležet na podlaze pod obloukovým vchodem. Shnilé dřevo se pod Leesilovými botami proměnilo v pouhé mokré skvrny.
Světlo venku se pomalu vytrácelo, a tak Wynn vybalila lampy, vložila krystaly do držáků a zasadila skleněné kryty zpět na místo. Jednu podala Magieře a spolu pak následovaly Leesila do hlavní síně.
Tvrz vypadala uvnitř o trochu méně zchátrale. Hrad byl velmi starý a síni dominovalo veliké ohniště uprostřed místo krbu po straně. Ve stěnách se nacházely otvory, vedoucí pravděpodobně do vedlejších místností a předsíní. Stěny pak stoupaly vzhůru až ke zbytkům prvního patra. Střed místnosti byl otevřený až ke střeše, kde kdysi železná mříž umožňovala unikat kouři z ohniště. Wynn však nyní v místě, kde se měla nacházet střecha, viděla pouze černé nebe, a rozdrcený kámen, který zasypal podlahu a ohniště. Po stropní mříži nebyla nikde ani stopa.
Na stěnách visely ohromné tapisérie, jejichž dávno vybledlé obrazy pokryly špína a plíseň. Některé části ztrouchnivěly, jiné visely jen za nitě v roztrhaných záhybech. Jedna tapisérie znázorňovala bitvu mezi vojsky, která Wynn nepoznávala. Přistoupila k další a zvedla lampu, aby osvětlila obraz mužů v dlouhých krémových hávech a turbanech, jedoucích na divoce vypadajících koních se štíhlýma nohama.
„Myslím, že tohle je sumanské,“ řekla. „V dálce za jezdci jsou vidět duny. Přivézt to z takové dálky muselo stát jmění. K čemu by lordovi v Droevince něco takového bylo?“
Magiera obešla ohniště. „Tohle místo mi připadá povědomé, ale přitom vím, že jsem tady nikdy nebyla. Tak daleko na východ jsem se nikdy nevydala.“
Wynn se k ní připojila. „Určitě?“
„Ano, tím jsem si jistá.“
Leesil se přestal věnovat tapisériím a obešel místnost, aby nahlédl do obloukových průchodů a vyzkoušel staré dveře. Wynn se k němu chystala přidat, neboť stále doufala, že i tady mohou najít nějaké záznamy. Když však spatřila první mrtvou krysu, rychle ustoupila.
„Leesile!“
„Co?“ pospíšil si k ní. „Co se děje?“
Krysy Wynn neděsily a v minulosti už na několik mrtvých narazila.
Ale místo toho, aby byla zdechlina nafouklá nebo shnilá, byla dokonale vysušená. Kůže se jí scvrkla kolem hrudníku a údů, jako by chcípla hlady. Avšak na takovém místě, kde rostl divoký a hustý les, to

bylo nepravděpodobné.
Chap zdechlinu očichal a zavrčel.
„Další," ozvala se Magiera ze vzdálenosti několika kroků.
Dali se do prohlížení podlahy, odkopávali trosky a nahlíželi do tmavých koutů. V síni nalezli alespoň tucet malých tělíček a všechna byla ve stejném stavu.
„Tak jo," zašeptal Leesil. „Musím se zmínit o tom, že se mi tohle vůbec nelíbí?"
Chap se náhle zprudka otočil a jeho vrčení zesílilo. Vyrazil ze sebe vzteklé zavytí.
Zvuk se odrazil od kamenných stěn a Wynn se pokusila zacpat si uši. Takhle Chap vyl, jen když vyrazil na lov.
Magiera postavila lampu na zem vedle Wynn a tasila meč. Chap je obešel, několikrát zrychlil a nahlížel přitom do otvorů a dveří okolo.
„Leesile, čepele!" zakřičela Magiera, ale Wynn ji přes rámus, který dělal Chap, skoro neslyšela.
Leesil už odhodil plášť na zem. Na sobě měl kovem pobitou zbroj a z kožených pochev, přivázaných ke stehnům, tasil obě zbraně.
„Chape, ticho!" zakřičel a vytí psa přešlo v tiché vrčení. „Kde je?"
Pes vyrazil k malému obloukovému průchodu v zadní části kruhové síně. Magiera s Leesilem vyrazili za ním.
Wynn sebrala obě lampy. Rozběhla se úzkou chodbou za společníky, neboť se víc bála zůstat sama než toho, čemu by mohli čelit. Byla při tom, když Chane vhodil Vordanovu mosaznou nádobku do uhlíků v kovárně, a viděla, jak se rozpustila a čaroděj se proměnil v dým. Ale umírající stromy a vyschlí hlodavci v ní vzbudili pochybnosti.
Ostatní se pohybovali před ní, takže toho moc neviděla. Chapovo vrčení však náhle přešlo v štěkot a Leesil se zprudka zastavil. Wynn v komíhajícím se světle zahlédla, jak Magiera zabočila doleva. Leesil ji následoval a Wynn si pospíšila, aby je dohonila.
V místě, kde se chodba rozšířila, minuli boční průchod. Chap se zprudka otočil a vběhl do něj. Magiera s Leesilem vyrazili stejným směrem. Wynn je následovala a zahlédla přitom rozmazanou šmouhu, spíše pohybující se stín, který vyrazil pryč.
Zaváhala, neboť jí útroby sevřel strach.
Stvoření, jako byl Vordana, by se nedalo na útěk. Nemuselo by.
Náhle někdo vykřikl. „Ne, ne! Prosím, ne!"
Leesil s Magierou byli před ní, zbraně měli tasené, ale zničehonic ztuhli. Podle rozlámaných polic a hrnců a nádobí, rozházeného po podlaze, Wynn poznala, že se ocitli v kuchyni. Vordana, ani žádný jiný nemrtvý, by vyděšeně neprosil. Protlačila se kolem ostatních a zakřičela.
„Ne, Chape! Stůj!"
Leesil ji zezadu popadl. Obě čepele si přehodil do jedné ruky a druhou ji sevřel kolem pasu. Zvedl ji ze země a odstrčil stranou, jako by byla malé kotě. Wynn se vzepřela a snažila se zjistit, co to zahnali do kouta. Studené lampy se jí kymácely v ruce a ve světle, které tančilo po stěnách, nedokázala za Chapem rozeznat nic než oblouk kuchyňského krbu.
Leesil pustil Wynn a popadl Chapa za srst na krku. „Dost, zpátky."
Chap zavrčel, ale poslechl, a Wynn zvedla jednu z lamp, aby osvětlila prostor za psem.
Uvnitř prázdného krbu se choulil malý chlapec, oděný do roztrhaných šatů, které díky vrstvám špíny a bahna získaly tmavou barvu. Byl vyhublý a na ramena mu padaly umaštěné černohnědé vlasy. Svíjel se v zadní části krbu a ramenem se tiskl do rohu. Zakrýval si vyděšeně tvář a jedním okem na ně hleděl skrz hubené prsty. Paži mu pokrývaly čerstvé škrábance, které mu způsobil Chap.
„Chape, cos to provedl?" vykřikla Wynn.
Magiera se v podřepu připlížila blíž, připravena vrhnout se na chlapce. „Leesile, pusť Chapa!" řekla. Její hlas zněl nuceně a slova jí splývala.
Wynn se obrátila k Leesilovi, připravena protestovat, ale Leesil vypadal ostražitě a napjatě a celou pozornost upíral na schoulenou malou postavu. Wynnin vztek vyprchal.
Amulet s topazem, který dala Magiera Leesilovi, jasně zářil.
„Je to jenom kluk," zašeptala a nevěřícně se obrátila zpět ke krbu.

Chlapec se neustále chvěl a snažil se vtisknout hlouběji do kouta krbu.
Magiera se na Wynn zamračila. „Nezajímá mě, co byl."
Měla dokonale černé oči a bylo jí sotva rozumět, jako by nedokázala správně vyslovovat. Wynn si nebyla jistá, ale zdálo se jí, že Magíeřiny zuby vypadají mezi pohybujícími se rty delší.
„Mysli," trvala Magiera na svém. „Nikdo tady nežije. Vesnice i hrad jsou už dlouho opuštěné. Copak ti nepřipadá divné, že je tady sám?"
„Wynn, nedělej to už zase," varoval ji Leesil.
„Ne!" zakřičela a ucukla mu z dosahu.
Chap se pokusil chňapnout po lemu jejího krátkého hávu, ale Wynn ucouvla ke stěně vedle krbu. Sklouzla dolů, postavila lampy na zem a nahlédla přes okraj krbu. Jazyky jí vždy šly a z droevinštiny už pochytila tolik, že se dokázala v krátkých větách dorozumět.
„Pokud… zaútočíš," řekla tiše, „oni… ti useknou hlavu. Rozumíš? Nehýbej se a my ti… neublížíme."
„Mluv za sebe," zasyčela Magiera.
„Teď ne, Magiero." Wynn upírala pohled na chlapce. „Jak se jmenuješ?"
Chvíli na ni hleděl a nakonec odtáhl ruce od obličeje. Čas od času střelil pohledem po ostatních.
„Tomas," zašeptal, jako by jí svěřil tajemství.
„Snědl jsi… krysy?"
Chlapec ucukl a zadíval se na Magieru. Wynn se neobrátila, aby zjistila, co ho přimělo opět se schoulit. Potřásl hlavou.
„Ne. Moje jídlo teď mrtvé. Nemůžu najít žádné, jenom mrtvé." Hlas se mu zlomil. „Mám hlad."
Wynn zalila vlna lítosti.
„Žádné ropuchy, krysy, hadi ani ptáci. Všechno pryč," zašeptal Tomas a vyčerpaně přivřel oči. „Spím. Hladovím. A zase spím."
Měl tak špinavou tvář, že kůže vypadala spíše šedohnědá než bledá, jak si ji Wynn pamatovala u Chana a ostatních nemrtvých v Bele. Jeho vyhublé tělo se nepřestávalo chvět.
Wynn poslepu hrábla do brašny a nepřestávala přitom Tomase obezřetně sledovat. Ucítila pod rukou hladkou slupku jednoho jablka, pak druhého. Když našla tři, vytáhla je ven.
„Nic pro tebe nemáme," řekla a podala mu ovoce. „Tyhle jsou… ze živého stromu. Čerstvé. Možná v nich trocha života."
Tomas se na ni vrhl.
„Wynn, zpátky!" vyštěkl Leesil.
Ucítila, jak ji popadl za rameno krátkého hávu, ve stejnou chvíli, kdy se Chap vrhl s vyceněnými zuby vpřed. Než ji mohl Leesil strhnout zpátky, sevřel Tomas vyhublými prsty jablka. Ucukl zpátky do krbu tak rychle, až jedno rozdrtil v pěsti. Wynn napřáhla k Chapovi ruku a pes se zastavil.
Tomas se schoulil v koutě a zabořil ostré zuby a špičáky do slupky jablka. Zatímco sál, upíral pohled na Chapa. Hlad však na okamžik zvítězil nad strachem.
„Wynn, co to děláš?" obořila se na ni Magiera a udělala krok vpřed.
Tentokrát to byl Leesil, kdo natáhl ruku a zastavil ji.
„Kdo ti to udělal?" zeptala se Wynn.
Tomas se na ni podíval. Stále prudce sál šťávu z jablka a svíral ho tak pevně, až do povrchu dělal prsty důlky. Nakrčil obočí nad velkýma očima, jako by nerozuměl otázce. Rozhlédl se po místnosti, teprve pak nechal ovoce vyklouznout z úst.
„Už je to dlouho… hodně dlouho," řekl a zahleděl se na podlahu, než opět zvedl oči k Wynn. „Spousta přede mnou utekla. Řekl, že mě přinutí zůstat, chtěl si být jistý, že to dokáže… dobré cvičení, řekl."
Tomas odložil zbývající dvě jablka na podlahu. Opřel se o jednu ruku a naklonil se k Wynn.
„Vysál mě - jako krysu," pronesl Tomas pevným hlasem, jako by ho toto přirovnání právě napadlo. „Jako ropuchu, jako ještěrku nebo hada, ale ne jako ptáka, ti se špatně chytají. Chtěl, abych byl jako on, lord Massing, ale já ho oklamal. Mladý pán mi ukázal jak."
Wynn přitiskla ruku na kamennou zeď. Cítila, jak ji zalil chlad a přepadla nevolnost. Vzhlédla k Magieře.
Magiera si dřepla a připlížila se k Tomasovi. „Massing? Ten tady žil? Byl pánem léna?"
Tomas ucouvl. Plivl po ní a popadl zbývající jablka, aby si je podržel mezi holýma nohama.

„Drž se zpátky," varovala Wynn Magieru.
„Teplá… ta teplá holka je lepší," zašeptal Tomas.
Zadíval se na Wynn a jí se na okamžik zdálo, že jeho oči nabyly křišťálové průhlednosti. Tomas zvedl vysáté jablko.
„Dokonce milejší než mladý pán," dodal.
„Jmenuju se Wynn," řekla. „Mladý pán… Měl lord Massing syna? Tomasi, znáš… pánovo jméno?"
Chlapec potřásl hlavou a olízl ovoce. „Nevím, neslyšel jsem, nikdy mi ho neřekli. Nebyl jsem tady dlouho, než odešli. Ale mladý pán mně řekl o krysách a ještěrkách a hadech, abych nepotřeboval lidi z vesnice. Nesmím pít z lidí. Není to správné. Mladý pán mě to naučil."
„Prokletí bohové!" zašeptal Leesil. „Welstiel byl tady a měl syna? Nebo to byl on sám? Co nám ta malá zrůda povídá?"
Tomas pohlédl na Leesila prázdným pohledem. Nezdálo se, že by se urazil, neboť se vrátil zpět k vysávání jablka.
„Nechali ho tady," řekla Wynn. „Opustili ho a on se živil krysami."
„Krmíš se krysami?" zeptal se Leesil chlapce.
Tomas potřásl hlavou. „Už ne, jenom mrtvé, všechny najednou vyschly. Všechny pryč."
„Najednou?" zeptala se Wynn. „Kdy?"
„Není to dlouho." Tomas se zamračil a sklopil zrak. „Někdy prospím i noc. Příliš hladový. Probudím, ale nevím, jestli stejná noc. Nepamatuju, ale ne dlouho."
Wynn vzhlédla k Leesilovi. „Stromy nejsou tak zničené jako v Pudúrlatsatu a chlapec říká, že všechny krysy zdechly najednou. Víš, co mi to připomíná?"
„Ale tys nám řekla, že jsi Vordanu zničila."
„Zničila jsem jeho nádobu a on se vypařil, ano."
Magiera stále dřepěla a mračila se na chlapce, ale když promluvila, nepatřila její slova jemu. „Welstiel… Celou dobu to byl Welstiel."
„To není tak jisté," opravil ji Leesil. „Víme jenom to, že tady žil a měl rodinu. Nebo někdo či něco, co používalo stejné příjmení."
„Tomasi, je tady nějaký muž?" zeptala se Wynn. „Žije poblíž… v lese?"
Chlapec se naklonil vpřed a v obličeji se mu objevil naléhavý výraz. „Nechoď do lesa, teplá Wynn," řekl a oči mu naplnil smutek nebo strach. „Jsou v něm mrtvé věci, které se ještě hýbou. Horší než já. Proto ostatní lidé odešli, už je to dlouho, ale já nemohl."
Wynn netušila, jak starý Tomas je. Vypadal na deset let, možná mladší, ale žil už tady dlouho a mohl být mnohem starší než kdokoli z nich.
„Jaké mrtvé věci?" zeptal se Leesil.
Tomas potřásl hlavou a Wynn si všimla kradmých pohledů, které vrhal po dveřích na obou stranách kuchyně.
„Myslím, že už nám toho víc neřekne," pronesla. „Měli bychom ho nechat jít."
„Nechat jít?" Magiera se napřímila. „Takové, jako je on, nenecháváme jen tak jít."
Wynn se rovněž postavila a vstoupila přímo před Magieru. „Je oběť - stejně jako ty! Tohle není jeho vina. Neživí se lidmi. Měli bychom mu pomoct. Leesile, promluv si s ní."
„Ještě pořád věříš těmhle nesmyslům?" odpověděla Magiera. „Zabili ho a nechali vstát z mrtvých, aby se krmil živými. Není nevinný."
Leesil si dřepl před krb. Wynn sevřela ruce v pěst a připravila se skočit na něj, kdyby se pohnul směrem k Tomasovi. Sklonil čepele, které stále držel v ruce, a promluvil k chlapci.
„Budeš odsud muset odejít a lovit hlouběji v lese. Nic jiného ti nezbývá. My takové, jako jsi ty, lovíme. Pokud se dozvíme, že se živíš něčím jiným než zvířaty, vrátíme se. Rozumíš?"
Tomas otevřel doširoka hnědé oči, zapřemýšlel nad Leesilovými slovy a kývl.
Leesil trhl hlavou ke dveřím na opačném konci kuchyně. „Běž."
Chap začal vrčet hlasitěji. Leesil ucouvl a položil ruku psovi na čenich.
Tomas pohlédl na Wynn. Přikrčil se a na vyhublé malé tváři se mu objevil výraz hanby. Poté se rozběhl ke dveřím a byl pryč.

Pod pocitem úlevy přepadl Wynn vztek, že Magiera nechala Tomase jít až tehdy, když se do celé záležitosti vložil Leesil. Magiera se s ním vůbec nehádala, ale Wynnin názor odmítla, aniž by ji pořádně vyslechla.
Magiera se pomalu otočila a prohlédla si kuchyň. „Welstiel. Tolik času, tak dlouhá cesta a všechno nakonec skončí zase uněj."
„Pořád to není jisté," řekl Leesil. „Víme jen to, že byl do celé záležitosti nějak zapletený."
Wynn se pokusila odsunout stranou podráždění, které cítila. „Teta Bieja říkala, že pro tvoji matku přišli tři muži. Osceline nám prozradila, že Ubâd byl u toho, když ses narodila. Pokud druhým mužem byl Welstiel, tak kdo byl ten třetí?"
Magiera se přestala rozhlížet a upřela zrak na Wynn. Ztracený pohled v jejích očích nahradila rozhodnost. „Až najdeme Ubâda, zeptáme se ho. Zatím se zdá, že on za námi nepřijde."
Zamířili zpět ven a Wynniny myšlenky se vrátily k Tomasovi, který nedostal šanci ovlivnit, co se z něj stalo. Stejně jako někdo jiný, s kým trávila čas v mírumilovném tichu v malé studovně, plné knih a starých svitků. Věděla, že Tomase v budoucnu nečeká nic než roky samoty ve vlhkém lese.
Měli pro něj udělat víc. Měl existovat způsob, jak chlapce z tohoto místa odvést. Ačkoli nikdy nevyroste, zasloužil si víc, než co mu v troskách ztraceného života zbylo. Jednoho dne si budou muset Magiera s Chapem začít všímat jednotlivých bytostí, a ne jen přirozených nepřátel, které je pudy nutily lovit.
Vstoupila na nádvoří a prošla otvorem po bráně ve vnější palisádě. Světlo studených lamp ozářilo Valibuka se Skřítkem a Wynn se zadrhl dech v hrdle.
Koně byli stále zapražení do postrojů, Skřítek však klesla k zemi a složila nohy pod sebe. Valibuk přivřel oči, svěsil hlavu a statné nohy se mu chvěly. Wynn k nim pospíšila a ostatní ji následovali. Valibuk na ni zamrkal, ale hlavu nezvedl.
Wynn se zadívala do tmy a zachvátil ji strach.
„Já se necítím unavená," řekla. „Leesile?"
Taky se rozhlédl. „Ne, ani já ne."
Chap opět začal vrčet.
„Támhle," řekla Magiera.
Wynn s Leesilem se otočili k jižní části palisády, kde z lesa vystoupil šedý tvor. Kůži na obličeji měl tak scvrklou, že ani když sevřel čelisti, nedokázaly mu rty zakrýt zuby. Bílé chomáče vlasů, které mu lpěly k lebce, si nemohli s ničím splést.
Vordana.

Chane se probudil v okamžiku, kdy zapadlo slunce.
Úsvit je přinutil postavit stan a schovat se během dne v promočeném lese, ale Welstiel ho ujistil, že do Apudâlsatu dorazí krátce po soumraku. Wynn už možná byla v nebezpečí a Chane nezamýšlel čekat.
„Welstiele, vstávej. Musíme jít."
Jeho společník se posadil a promnul si tvář. „Dej mi okamžik."
Chane si připnul meč a přál si, aby měl čas proměnit nějakého vlka nebo jiné velké zvíře, které by v téhle ubohé provincii našel, v dalšího zvířecího společníka. „Zatím mi můžeš vysvětlit, čemu čelíme. Meč a mé zaklínání… budou stačit?"
Welstielovo mlčení ho víc než dráždilo. Chane nemohl Wynn pomoct, pokud nevěděl, co je čeká. Na Welstielově tváři se usadil nerozhodný výraz. S pocuchanými vlasy a v košili, která nutně potřebovala vyprat, vypadal starší.
„Víš, co je to nekromancer?" zeptal se Welstiel.
„Slyšel jsem o zaklínačích, kteří se zaměřují na duchy mrtvých." Chane se odmlčel. „Jeho Magiera hledá?"
„Jmenuje se Ubâd a je mnohem víc, než předpokládáš. Sloužil otci… a pomohl stvořit Magieru."
Opět za tím bylo víc, než Welstiel připouštěl, a ještě mu tuto informaci prozradil v poslední možný okamžik. Magiera byla „stvořena"? Chane pochyboval, že nějaký nemrtvý zplodil Magieru. To, že byl do celé záležitosti zapleten zaklínač - nekromancer - mu mnoho neřeklo, ale prozradilo mu to, že za původem dhampira je mnohem víc, než co mu byl Welstiel ochoten prozradit.

„Až najde Magieru, bude po všech těch letech velmi nedočkavý," pokračoval Welstiel. „Neznám podrobnosti, ale předpokládám, že Ubâdovi trvalo celý život, než se na její narození připravil. Pokusí se ji přesvědčit, aby ho následovala a pomohla mu získat, co chce. Když odmítne, nedovolí jí - ani nikomu v její společnosti - zůstat naživu a opustit tuto zemi."
Chane se zamračil do tmy. Už celé noci mohli spřádat plány, ale díky Welstielově sobeckému tajnůstkářství se ocitli v nevýhodě.
„Doufám, že máš víc hraček než jen mosazný talíř a prsten!"
Popadl Welstielovu brašnu a hodil mu ji. Byl si téměř jistý, že prsten umožňoval Welstielovi skrýt se před magickým pátráním - nebo nadpřirozenými smysly jiných nemrtvých a podobných bytostí. Welstiela výbuch nerozčílil a zachytil brašnu ve vzduchu.
„Neznáš Magieru tak jako já," řekl. „Až se Ubâdovi postaví, ukáže se, jak silná je. Je vynalézavá a stále zkušenější. A mé ‚hračky' jsou mnohem užitečnější, než si dokážeš představit. Pomůžeme jim ze stínů."
Chana Magiera nezajímala. Záleželo mu jen na Wynn.
„Osedlám koně," řekl, „a ty si zatím užívej ten okamžik."
* * *
Leesilův amulet s topazem jasně zářil.
Vordanovo zjevení ho nepřekvapilo. Leesil byl vždy přesvědčen, že se nemrtvý čaroděj nechal porazit až příliš snadno. Nyní věděli, čeho je tento tvor schopen, a Leesila zajímalo jen to, jak mu useknout hlavu. Jak má bojovat s něčím, k čemu se nemůže přiblížit?
Vordana se usmál, ale vlastně jen roztáhl bezertá ústa a odhalil ustupující šedé dásně kolem sevřených zubů. Zvedl ruku a Magiera se postavila před Leesila.
„Uteč!" rozkázala.
Počkej.
Slovo naplnilo Leesilovu mysl.
Topaz, který mu na visel na kousku kůže kolem krku, se vznesl do vzduchu a zůstal mu viset před obličejem. Kůže praskla a amulet odlétl do Vordanovy natažené ruky. Sevřel ho v kostnatých prstech a opět se usmál.
Následujte mě.
Hlas se ozval Leesilovi v mysli. Pohlédl na Magieru, pak na Wynn. Očividně Vordanu taky slyšeli.
„Doprovod," řekl Leesil. „Myslím, že by Wynn měla zůstat tady."
„Ne," odvětila učenka s očima upřenýma na chodící mrtvolu.
„To je v pořádku," ujistila ji Magiera. „I když jsi ho nezničila, zachránila jsi nás a celé město. Na ničem jiném nezáleží."
Wynn se odvrátila. „Počkejte chvíli."
Postavila jednu studenou lampu na zem, rozběhla se k vozu a hodila na něj druhou lampu a těžkou brašnu. Vrátila se s kuší a toulcem se šípy, přehodila si je přes záda, pak zvedla lampu a napřáhla paži, ve které ji držela, před sebe.
Leesil kývl na Magieru a všichni se vydali do lesa. Chap zůstal zticha, ale naježil srst na krku. Magiera držela v ruce meč a Leesil svíral obě čepele. Wynn s Chapem je následovali a pes se držel poblíž mladé učenky.
Vordana změnil úbor a už na sobě neměl ušpiněnou košili, do které byl oblečen tu noc, kdy ho Stefan zavraždil. I okrově hnědý háv už neměl umazaný od hlíny z tajného hrobu, ze kterého vylezl. Jeho tělo však bylo něco jiného. Čarodějova kůže vypadala napnutěji a scvrkleji. Nebyl upír a jeho tělo podléhalo zubu času bez ohledu na to, kolik života vysál ze světa kolem. Na krku mu visela nová mosazný nádobka.
Pokynul jim, aby ho následovali, pak se obrátil do lesa.
Mezi stromy visely z nejvyšších větví k zemi jako tmavě zelené závěsy prameny mechu. Vordana se mezi nimi pohyboval bez problémů, ale Magiera s Leesilem si museli cestu prosekat. Brzy měli ruce a rukávy promočené. Hustou lesní klenbou vůbec neprosvítalo nebe, takže v lese panovala tma, jež byla příliš hustá i pro Leesilův noční zrak. Byl vděčný za světlo Wynniny lampy.
Wynn zalapala po dechu a popadla ho zezadu za plášť. „Leesile!"

Ukázala na něco vedle něj a on ztuhl.
„Na druhé straně taky," řekla Magiera. „A za námi."
V polovičním kruhu malé mýtiny je obklopily zářící postavy. Leesil slyšel, jak si mezi sebou šeptají, ale nedokázal rozeznat slova, neboť se objevovaly a opět mizely mezi stromy.
Když se Tomas zmínil o tom, že vesničané odešli a on je nemohl následovat, Leesil předpokládal, že lidé z vesnice odešli a chlapce opustili.
Vedle úponku mechu se vznášela průsvitná postava starého vojáka. Rozťatá zbroj odhalovala ránu, z níž mu hrozily vyhřeznout nadouvající se vnitřnosti. Vedle něj stála malá, otrhaná žena s rudou odřeninou po provazu na hrdle. Otevřela ústa a pokusila se promluvit, ale scházel jí jazyk.
Jako tyčka vyzáblý venkovský mladík se nenávistně mračil na Magieru. Neměl na sobě košili, a ačkoli jeho postava mizela a opět se objevovala, všiml si Leesil žeber a břicha nafouknutého hladem. Závěsem mokrého listí proplula pěkná dívka s tmavými kudrnami. Nemohla být starší než Wynn. Natáhla se po Leesilovi a on rychle ustoupil, i když by se ho určitě nemohla dotknout. Měla rozervané hrdlo.
Leesil cítil silný zápach vlhké země a hniloby. Pronikl jím chlad a živil v něm zoufalství. Slyšel, jak vedle něj Magiera lapá po dechu. Ohlédl se po Wynn.
Sklopenýma očima hleděla do země a lampu před sebou držela jako štít. Volnou rukou se držela Chapa za srst na zádech a pes ji táhl vpřed.
„Nevšímej si jich," zašeptal Leesil namáhavě. „Jdi dál."
Upřel oči na Vordanův háv a snažil se nevšímat si mlhavých postav kolem.
„Jsou to jenom duchové," řekla Magiera.
Netvářila se vystrašeně, ale Leesil slyšel její zrychlený dech. Vordana zvedl ruku. Zářící topaz se mu houpal na koženém pásku na ruce a stal se světelným znamením, které následovali.
Když konečně vstoupili na velkou mýtinu, chvěl se Leesil zimou. Na jedné straně mohutného žulového pahorku stál podivný malý kamenný dům, z jehož komína stoupal kouř.
Vordana přistoupil k oválným dveřím v přední stěně chalupy a otevřel je. Pokynul jim, aby ho následovali, a vstoupil dovnitř.
Leesil sevřel Magieře zápěstí. „Ať už tady najdeme cokoli, nezmění to nic na tom, kdo jsi."
Jemně se mu vymanila a vydala se k otevřeným dveřím.

Welstiel s Chanem se krčili za plotem a vyhlíželi mezerou po chybějícím sloupku. Magiera a ostatní vyšli ven z hradu. Mladá učenka se rozběhla k páru šedých koní, z nichž jeden už klesl k zemi.
„Drž se blízko," řekl Chanovi. „Pokud se vzdálíš, pes tě vycítí."
Chane se s ním nehádal, dokonce ani nepromluvil, neboť celou pozornost upíral na Wynn.
Welstiel doufal, že nebude muset vstoupit do hradu. Na tohle místo se otec jedné noci vrátil proměněn ve Vzneseného mrtvého a v doprovodu odporného a vševědoucího Ubâda. Brzy poté začali lidé umírat.
Když zbytek uprchl, nabídla Welstielova „rodina" služby Äntovým. Welstiel stále netušil, jak se Bryen s Ubâdem dozvěděli, kde Magelie žije.
Welstiel zachytil nedaleko přítomnost prázdné bytosti a uviděl mezi stromy záblesk šedých vlasů. Z lesa vystoupil nemrtvý čaroděj a zamířil k Magieře a jejím společníkům.
„Myslel jsem, žes ho zničil," zašeptal Welstiel.
„To já taky," odvětil Chane.
Čaroděj zvedl ruku a amulet s topazem, který visel míšenci kolem krku, vystřelil jeho směrem. Sevřel ho, usmál se a zamířil zpět do lesa. Magiera s ostatními ho následovali. Chane se chystal vstát, ale Welstiel ho popadl za rameno a přidržel u země.
„Počkej, až zajdou mezi stromy."
Malá část Welstiela litovala Magieru pro to, co se stane, stejně jako kdysi litoval její matku.

Kapitola 15

Magiera byla zkřehlá zimou, když vstoupila do dveří za Vordanou. Měla z příbytku nepříjemný pocit, jako

by jí po kůži lezli brouci.
O stěnu vedle dveří stála opřená železná hůl, zašlá věkem a poškrábaná. Hrubé stoly a police byly přeplněné sklenicemi a jinými nádobami z keramiky, skla a kovu. Nejbližší z nich naplňovala matná tekutina, v níž plavaly kusy masa. K jedné straně byl přitištěný uříznutý kloub i s chrupavkou a kostí.
Magiera netušila, z jakého stvoření může pocházet, a ani to nechtěla vědět. V krbu hořel jasný oheň, ale žár proměnil domek v těsné, dusné místo.
Vordana zamířil do zadní části místnosti, kde otevřel další dveře, vedoucí do chodby.
Následovala ho ve vzdálenosti několika kroků, neboť se jí v uzavřené místnosti zvedal ze zápachu nemrtvého čaroděje žaludek. Chodba byla hrubě vysekaná do žuly, ne postavená z kamene a malty. Překvapilo ji, že ústila do ohromné jeskyně.
Na kůlech, zaražených do holé země, hořely pochodně, ale světlo nedokázalo ozářit tmavý prostor nad nimi. Magiera stála v jeskyni uvnitř žulového pahorku. Ohromný prostor měřil aspoň sto kroků. Přímo před ní spočíval ve středu jeskyně na dvou kratších kusech kamene silný žulový kvádr. Povrch částečně zakrýval pokrčený bílý satén. Kousek od něj visela z ohromné trojnožky nad hromadou dřeva železná káď. Leesil se zastavil vedle Magiery a rozhlédl se po jeskyni.
„Dhampire…“ ozval se dutý hlas. Slovo se rozlehlo prostorem a zmizelo v temnotě nad nimi. „Už jsem začínal pochybovat o zprávách, které se mi donesly.“
Magiera se zahleděla do temnoty, ale nic neviděla.
Pak vystoupil ze stínů za pochodněmi muž v tmavě šedém hávu s kápí. Světlo pochodní ozářilo na záhybech oděvu nejasná znamení a symboly, jež se zaleskly a opět zmizely. Horní část tváře mu zakrývala maska ze staré kůže, která končila nad kostnatou čelistí.
Vordana se nově příchozímu uklonil.
Když se zahalená postava přiblížila, všimla si Magiera, že maska nemá otvory pro oči. Napadlo ji, jestli ji tento prastarý tvor vůbec vidí, a varovně zvedla hrot meče.
„Dál ani krok.“
Zastavil se mimo dosah meče. Natočil hlavu na stranu, jako by něčemu naslouchal. Chap obešel Leesila z druhé strany. Mlčel, ale v tiché hrozbě ohrnul pysky a vycenil zuby. V tu chvíli se maskovaná tvář obrátila přímo k psovi.
V Magieře se probudil dhampir natolik, že zostřila smysly. Viděla, jak se maskovanému muži pod hávem pohybuje hruď, a cítila jeho slabé teplo. Hádala, že je živý a smrtelný.
„Ty jsi Ubâd?“ zeptala se.
„Je to jedno z mých jmen,“ odvětil. Poslední slova vyslovil nezřetelně a větu zakončil zasyčením.
„Mám otázky,“ pronesla Magiera chladně. „Řekli mi, že mi na ně můžeš dát odpověď.“
„Ano. A mnoho let jsem toužil říct ti je.“ Ubâd se postavil čelem k příchozím, zvedl ruku barvy kůže a ukázal na Magieru. „Dokonalá. Vlasy, svaly, síla. Den a noc, živí a mrtví.“
„Odpovědi, starochu,“ obořil se na něj Leesil. „Myslím, že otázky už znáš.“
Okamžitě se kolem nich shlukli duchové. Voják s ránou na břiše se vznášel přímo vedle Leesila.
„Jsi tady jenom proto, že si to tahle věc… tenhle tyran přál,“ řekl Ubâd Leesilovi a ukázal na Chapa.
„Mohu s tím udělat jen málo, ale nic pro mě neznamenáš. Drž jazyk za zuby - nebo ti ho vyříznu.“
„Ne,“ zašeptala Magiera a přitiskla Leesilovi ruku na hruď. „To je v pořádku.“
Pohlédla na Wynn, krčící se za Leesilem. Učenka svírala v rukou studenou lampu, ale doširoka otevřenýma očima hleděla spíše na Vordanu než na maskovaného starého muže. Magieře dělalo starosti, že Vordana, který očividně podléhal rozkladu, nebyl zničen, jak Wynn předpokládala.
„Jak to, že je ještě tady?“ zeptala se Ubâda a kývla směrem k mrtvému čaroději.
Ubâd mávl rukou k duchům, kteří obklíčili Magieru a ostatní. „Zaklínám duchy, aby mi sloužili, a během života jsem se toho hodně naučil. Vordana je loajální… a užitečný. Zavolal o pomoc a já ho zachránil.“
„A kdybych mu teď usekla hlavu,“ zeptala se Magiera, „byl by ti pořád ještě užitečný?“
Vordana se zavrtěl a jeho háv zašustil. Alespoň ho návrh zneklidnil, nebo si nebyl jistý, jaký bude výsledek. Ubâdovu reakci pod maskou bylo obtížnější odhadnout, ale stáhl vrásčité rty do úšklebku.
„Přišla sis promluvit o zdraví mých sluhů?“ zeptal se, krátce počkal na odpověď, avšak pokračoval dřív, než nějaká přišla. „Jak jsi mě našla? Vordana se dozvěděl teprve nedávno, že ses vrátila do této země.“

Magiera se necítila povinována odpovídat na Ubâdovy otázky, ale přísahala na Leesilův život. „Poslala nás Osceline."
Má učednice? Magieřinu mysl naplnil Vordanův hlas. Zdálo se, že Osceline byla pevně spojena nejen s Ubâdem, nýbrž i s Vordanou.
„To je neočekávané," řekl Ubâd a ignoroval sluhův výbuch. „Ale musíme si promluvit o mnohých věcech a já ti toho musím spoustu ukázat."
„Kdo je můj otec?" zeptala se. „Welstiel Massing?"
„Příliš rychle, příliš daleko," odpověděl Ubâd a potřásl hlavou. Pak se obrátil a přenesl se ke kamennému kvádru ve středu místnosti. Háv se mu přitom ani nepohnul, ani nezašustil. „Všechno ti ukážu a ty mi ještě poděkuješ, že jsem ti pomohl odložit masku, kterou sis nasadila. Musíš splnit mnohem důležitější úkol."
„Odpověz mi a raději mi pověz pravdu," řekla Magiera. „Nezajímám se o povídačky o minulosti, ani jim nedůvěřuju."
Zastavil se, zůstal k ní však otočený zády. „Věřila bys matce?"
Magieře se stáhl žaludek. „Nemůžeš mě oklamat žádnými čáry. Tvůj mrtvý sluha se už o to pokusil."
„Špatně jsi mě pochopila," odvětil Ubâd. „Nejsem žádný šarlatán. Pracuji s mrtvými, kteří jsou minulostí… a někdy i budoucností. Minulost nás vede do budoucnosti. Malá učenka a pes ti to určitě potvrdí. Pojď sem, dítě. Tady je tvoje minulost."
Sevřel okraj saténové látky a strhl ji stranou.
Na žulovém kvádru ležely pečlivě narovnané kosti skoro stejně bílé jako látka, na které spočívaly. Vpravo ležela lebka, posazená na čelisti. Zdálo se, že ji někdo vyleštil a pečoval o ni jako o velkou vzácnost. Kostra se štíhlými kostmi patřila člověku.
Magiera přestala dýchat.
Chap se vrhl vpřed, chňapal a vrčel. Když však prostoupil duchy, kteří mu stáli přímo v cestě, uskočil. Opět se obrátil k Ubâdovi a pokusil se obejít jeskyni zprava.
„Ne… ne," zašeptala Wynn.
Ubâd nevěnoval Chapovi pozornost, ale Vordana pohyb psa dobře sledoval. Magiera zaslechla ozvěnu zaklínání, ale než mohla zasáhnout, Chap udělal dva kroky zpět a přestal vrčet. Ostře se otřásl, skočil a dopadl několik kroků od Vordany. Začal na něj zuřivě štěkat a chňapat po něm.
Vordana neustoupil, ale Magiera si všimla, že ucukl a zmlkl.
„Tentokrát se nenecháme překvapit," pronesl Leesil. „Zdá se, že tohle už na něj nezabere."
Magiera hleděla na kosti na žulovém kvádru.
„To není ona," řekla. „V dětství jsem navštěvovala hrob, kam ji teta pohřbila."
„Spolehni se na své vědomí," vyzval ji Ubâd. „Dotkni se kostí a přesvědč se sama."
„Nezemřela tady. Takhle to nefunguje a myslím, že to víš," zachraptěla. Vztek živil její podrážděnost.
Ubâd potřásl hlavou a povzdychl si. „Tohle není totéž. Je tvoje příbuzná, tvá krev… kosti tvých kostí. Dotkni se jí a uvidíš."
Magiera nedokázala odvrátit zrak. Udělala krok vpřed, ale Leesil ji popadl za paži. „Je to trik," řekl. „A i kdyby nebyl, vzpomeň si na to, co jsem ti řekl na hřbitově. Nechceš tohle vidět. Nechceš vidět, jak umírá kvůli tobě."
Vzduch kolem Magiery ostře zavířil a pocuchal jí vlasy. Duch vojáka se ohnal po Leesilovi.
Průsvitná pěst zasáhla Leesila do spánku a pronikla mu skrz lebku. Leesil sebou trhl a obrátil oči v sloup.
Kolem Magiery se rozpoutal zmatek.
Duchové kroužili kolem, ale nedotýkali se jí, spíše se pohybovali jako cáry mlhy, které vítr vrhal na Leesila. Wynn zasáhly do hrudi dvě průsvitné šmouhy. Ucouvla k chodbě a bez jediného hlesu klesla k zemi. Studená lampa jí vypadla z ruky.
„Ubâd…" zasténal Leesil.
Chytil se Magieřiny paže a upustil čepele. Magiera se obrátila a postavila se mezi něj a seschlého starého muže. Volnou rukou si přitáhla Leesila blíž a snažila se ho zakrýt vlastním tělem. Slyšela, jak Wynn vykřikla bolestí. Leesil vytáhl z pouzdra na zápěstí dýku a podržel ji mezi nimi, kde ji nikdo nemohl vidět.
Magiera mu zmateně pohlédla do jantarově žlutých očí. „Dostaň se k Ubâdovi!" zašeptal.

Leesil ji odstrčil a zvedl dýku. Když jí mrštil, Magiera pochopila.
Obrátila se a vyrazila vpřed směrem, kterým letěl nůž.
Dýka vystřelila k Ubâdově masce, ale on se ani nepohnul. Magiera koutkem oka zahlédla, jak Vordana vyděšeně zvedl ruku.
Dýka ztuhla ve vzduchu asi na délku dlaně před tváří Ubâda.
Magiera k němu dorazila a máchla mečem. Vordana se k ní s amuletem v ruce rozběhl ze strany, pak ale zakopl a jeskyní se rozlehlo vrčení.
Vordana zmizel Magieře z očí a dýka dopadla s tupým žuchnutím na zem. Magiera zaslechla cvakání zubů a poznala, že čaroděj je plně zaměstnán. Zůstala naprosto nehybně stát, hrot meče vsunula Ubâdovi do kápě a přitiskla mu ho k hrdlu.
„Odvolej mrtvé," přikázala. „Nebo se k nim rychle připojíš."
Ubâd se nepohnul ani nepromluvil.
Chapovo vrčení utichlo stejně jako zvuky Vordanova boje.
„Leesile?" zavolala a dál upírala oči na svého vězně. Nedostala však žádnou odpověď. „Leesile!"
„Jsem v pořádku," ozvalo se zpoza ní a ona slyšela, jak se jeho roztřesený dech přiblížil.
„A Wynn?"
„Už je zase na nohou," odpověděl po chvíli.
„Mrtví… živí," zašeptal Ubâd a úzká ústa se mu rozšířila v úsměvu. „Není mezi nimi tak velký rozdíl, jak si mnozí myslí. Alespoň ne pro nás dva. Pořád chceš odpovědi?"
Pomalu jí vyklouzl z dosahu a ani přitom nezvedl ruku k malé rance, která mu krvácela na krku. S pohledem upřeným na Ubâda Magiera natáhla ruku k lebce na kameni. Myslí jí probleskly obrazy.
Modrá látka… šaty. Ty, které jí dala teta Bieja. A dlouhé tmavé vlasy.
Magiera ucukla.
„Ne," zašeptala a střelila pohledem po Ubâdovi, připravena na místě ho probodnout. „Poslal jsi někoho, aby je vykopal z matčina hrobu?"
Mávl rukou, jako by na otázce nezáleželo, pak ji natáhl k Vordanovi.
Nemrtvý čaroděj se vyškrábal na nohy, Chap ho přitom obcházel. Vordana opatrně vytáhl kůl s pochodní ze země a zamířil do středu jeskyně. Magiera ustoupila, aby ho nespustila z očí. Vordana přiložil pochodeň ke dřevu pod železnou kádí. Vzhůru vystřelily žhavé plameny.
„Mohu zařídit, aby sis s ní pomluvila," navrhl Ubâd, „aby ti ukázala, kdo jsi."
Magieře bušilo v hlavě. Nikdy si nedokázala představit, že by si promluvila s matkou, kterou nikdy nepoznala, že by byť jen na okamžik slyšela její hlas. A tento dar jí chtěl dát takový kuplíř s mrtvými, jakým byl Ubâd. Přesto nedokázala odmítnout.
„Jen ona a já?" zeptala se.
Ubâd přikývl. „Bude v tobě. Ukáže ti všechno, co budeš chtít."
„Dobrá. Udělej, co musíš."
„Magiero!" vybuchl Leesil. „Ne."
Světlo pochodně přelétlo po Ubâdově masce. Magieru napadlo, jak se asi pod ní tváří. Odpor v ní zvítězil nad nenávistí.
„Ticho, Leesile," řekla. „Poznám, jestli je to trik, jestli to není ona."
Ubâd vytáhl ze záhybů hávu tenkou dýku a zvedl jednu z kostí, ležících na kameni. Při pohledu na to, jak se tato zrůda dotýká matčiných kostí, Magiera ztuhla a snažila se odolat pokušení useknout mu hlavu.
Tmavá tekutina v kádi bublala a začala přetékat přes okraj a se syčením kapat do hučících plamenů.
Ubâd podržel kost nad kádí a ostřím nože ji oškrábal. Do vířící tekutiny se snesl bílý prášek. Odložil kost na zem a natáhl raku k Magieře.
„Sdílíte kosti a krev. Podej mi ruku."
Magiera zvedla meč a podala mu volnou ruku. Řízl ji do malíčku a stiskl ho, až prášek z kostí následovala do kádě kapka krve.
Ubâd začal prozpěvovat zaklínání.
Duchové z jeskyně zmizeli a také Vordana ustoupil.
Magiera na okamžik zahlédla Leesilovu ustaranou tvář a Wynniny vyděšené oči, když se učenka připlížila

blíž.
Tekutina v kádi se zvedla a začala přetékat přes okraj, až se z plamenů se syčením zvedl oblak páry, který téměř zakryl trojnožku. V mlze se objevil obraz.
Byla mladá a krásná a klidně by se mohla vydávat za Magieřinu sestru. Neměla sice tak bledou kůži jako Magiera a v černých vlasech se jí neobjevovaly rudé záblesky, ale podoba se nedala zapřít: vysoké, hladké čelo nad tenkými oblouky obočí a dlouhým rovným nosem. Byla vysoká a štíhlá a na sobě měla modré šaty, které si i Magiera několikrát oblékla. V hnědých očích se jí objevil zmatený výraz - a pak spatřila Magieru.
Ubâdovo prozpěvování zesílilo.
Mladá žena se nohama lehce dotkla žulové podlahy. Zadívala se Magieře do očí a natáhla k ní ruku. Magiera na okamžik zaváhala, pak vložila ruku do její. Když temnota jeskyně zmizela, necítila žádnou bolest.
Stála na travnatém kopci v lese a mezi stromy viděla nízké chatrče Chemestúku. Byl raný podzim a na nedalekých polích, vyříznutých z lesa, sklízeli vesničané úrodu, pleli a trhali dýně a tykve z dlouhých šlahounů. Jedna postava upoutala Magieřinu pozornost. Napřed si myslela, že je to ta samá žena, kterou spatřila v jeskyni, ale tahle byla menší a statnější a na sobě měla fialové šaty. Napřímila se a utřela si pot z čela.
Byla to teta Bieja, jen mladší, nezatížená břemenem let.
Magiera zaslechla šustění látky ve větru, a když se otočila, zjistila, že žena v modrých šatech stojí vedle ní.
„Matko?“ zeptala se. „Magelie?“
Žena položila Magieře ruku na tvář. „Dcero. Znám tě.“
„Magiera,“ řekla. „Jmenuju se Magiera. Teta Bieja mě pojmenovala po tobě.“
Po Mageliině tváři se skutálely slzy. „Vyrostla jsi u Biejy? Byla jsi šťastná?“
Magiera netušila, jak odpovědět. Toužila matce utřít slzy, utěšit ji, ale nedokázala se pohnout.
„Tehdy v noci tě odnesl,“ zašeptala Magelie. „Tu noc, co ses narodila, ale slíbil, že tě ochrání. Pamatuju si tvoje hebké vlásky. Když ses narodila, měla jsi husté černé vlasy a černé oči, ne modré jako většina dětí.“
„Matko.“ To slovo pro ni bylo obtížné dokonce i vyslovit. „Musím vědět, co se stalo. Jak… se to stalo.“
„Proto jsi mě zavolala?“ Mageliina tvář před Magieřiným zrakem potemněla. Připadalo jí, jako by se dívala na odraz vlastní rozzlobené tváře v zrcadle. „Chceš poznat otce?“
„Musím to vědět.“
Mageliin výraz opět změkl. „Na tom nezáleží, hlavně že tě mohu vidět a dotýkat se tě.“ Mageliina ruka klesla z Magieřiny tváře a uchopila ji za ruku. „Pojď se mnou, zpátky na hrad.“
Travnatý kopec zmizel spolu s podzimním nebem.
* * *
Magelii přestěhovali do jednoho z pokojů bez oken v prvním patře hradu. Prozkoumala dveře odshora až dolů, ale zámek držel pevně. Ani se nepohnuly, když za ně zatahala, a pravděpodobně byly zvenku zajištěny závorou.
Zůstala sama.
Ačkoli měla strach, nedokázala přestat myslet na Bieju a na to, jak vyděšená byla tu noc, kdy ji unesli, a jaké starosti si sestra musí dělat. Myslí jí přeletěl divoký nápad, že podplatí sluhy, aby odnesli sestře zprávu, ale kromě stráží, které jí přinášely jídlo, nikoho nespatřila. Vždy přicházeli dva. Jeden zůstal stát v chodbě, zatímco druhý položil misku s jídlem na zem za dveřmi. Přestala se snažit vyprovokovat je nebo se jich vyptávat, neboť žádný z nich na ni nepromluvil.
Jediná další bytost, s níž se stýkala, byl Welstiel, chladně zdvořilý šlechtic s bílými prameny na spáncích. Byl to on, kdo ji přestěhoval do tohoto pokoje.
Komnata byla studená a prázdná jen s tenkou matrací na podlaze a s umyvadlem vedle ní. Žádný jiný nábytek zde nebyl.
Její myšlenky přerušil zvuk závory, odsunuté stranou. Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil lord Massing, ten, který se jmenoval Bryen.

Byl vysoký a mohutnou postavu používal k zastrašování ostatních. Zadívala se na tmavé vlasy a bílou pleť a napadlo ji, že by byl docela hezký, kdyby nebylo prázdnoty v jeho pohledu. Jediný výraz, který u něj kdy zahlédla, byla domýšlivost.
Magelie ho už od pohledu nenáviděla.
Ten večer byl elegantně oblečen do černých kalhot, hnědé košile a čokoládově hnědé tuniky. Vlasy si sčesal pečlivě dozadu. Za ním stála mladá služka, jež se pána očividně k smrti bála. Magelie dívku nepoznala, takže nepocházela z Chemestúku. Dívka nesla v rukou hedvábné šaty, hřeben a sponky. Barva šatů se pohybovala mezi slonovinově bílou a bledě růžovou.
„Svleč si ten hadr, co máš na sobě," rozkázal lord Massing. „Tahle holka tě slušně obleče."
„Ne, dokud neodejdete," odpověděla Magelie. Odmítala dát najevo strach.
„Nezůstaneš s nikým o samotě," řekl. „Sundej si šaty, nebo to udělám za tebe."
Nebyla to hrozba. Pochopila, že ji prostě informuje o důsledcích a dává jí možnost rozhodnout se, jakou potupu podstoupí. Magelie si začala modré šaty rozvazovat a dívka si pospíšila, aby jí pomohla.
Magelie se svlékla do spodní košilky a odvrátila se od lorda Massinga. Služebna jí pomohla obléct hedvábné šaty a pevně je zavázala. Dívka jí pak učesala vlasy a část jí sepnula vzhůru, většinu však nechala rozpuštěnou, aby se jí vlnila kolem ramen a dolů po krku.
„Pane?" zeptala se dívka, když skončila.
Bryen přikývl. „Ano, to je mnohem lepší."
Než se Magelie stačila otočit, popadl ji za předloktí. Nevzepřela se, neboť věděla, že by to bylo zbytečné. Vytáhl ji z komnaty a odvedl chodbou do jiné.
Otevřenými dveřmi uviděla velkou postel se sloupky. Na malém stolku spočívala na železném podstavci koule, v jejímž mléčném skle poletovala světélka. Když vstoupila dovnitř, její pozornost upoutal pohyb. Magelie zahlédla svůj obraz ve velkém zrcadle na stěně vedle stolu.
Vypadala jako dáma, která doprovodila pána na hrad.
Komnata vypadala čistá, ve vzduchu se však vznášel slabý zápach převráceného nočníku spolu s nasládlou vůní, kterou nepoznávala. Lord Massing ji následoval dovnitř a ona si všimla, že jsou v místnosti ještě dvě další osoby. Zahlédla jejich odraz v zrcadle spolu se svým a otočila se.
Vedle postele čekal zahalený a maskovaný zlosyn jménem Ubâd. Jeho tenké rty se usmívaly a ruce měl zasunuté v protilehlých rukávech uhlově černého hávu. Na opačné straně postele stál Welstiel.
Slyšela, jak oslovuje lorda Massinga otče, ačkoli vypadal starší. Jeho chladné oči obklopovaly jemné vějířky vrásek a na spáncích se mu v černých vlasech skvěly bílé prameny. Měla na něj jen o trochu lepší názor než na zbývající dva. Byl tichý a samotářský a zdálo se, že nesouhlasí s její přítomností ani se zajetím.
Na úzkém podstavci vedle Ubâda stála podivná nádoba, která se vzdáleně podobala váze pro řezané květiny, kterou jednou viděla. Byla kovová a rudožlutá, možná vyrobená z mosazi, a povrch pokrývaly vyryté symboly. Téměř až po okraj ji naplňovala temná tekutina, jejíž barva se v příšeří komnaty nedala rozeznat. Zneklidněla, když si uvědomila, že těžká, nasládla vůně, kterou cítila, se šíří z obsahu této nádoby. Pokusila se ucouvnout. Lord Massing jí přitiskl ruku na záda. Magelie vstoupila dál do místnosti, aby dotyku unikla.
Welstiel si ji dobře prohlédl a ona si všimla, že vypadá jinak než dřív. Tmavé oči měl prázdné a bezcitné jako lord Bryen a i jeho kůže nabyla stejnou bledost.
„Nevypadá teď mnohem lépe, synu?" pronesl lord Bryen. „Šaty jsem koupil ve Stravině a nechal si je poslat až z hlavního města Vudranu jen kvůli téhle noci. Všiml jsem si, že obdivuješ ženy, které se takto oblékají."
V Magelii začal sílit strach.
„Co se mnou chcete udělat?" zeptala se.
Muži ji ignorovali.
„Nemám zájem o nic z toho, co po mně žádáš, otče," řekl Welstiel. „Klidně ji odveď zpět do pokoje. Nebo ji raději propusť. Tohle je šílenství."
Bryen postrčil Magelii k Welstielovi. Zachytila se o nejbližší sloupek postele. O zeď vedle čela postele za Welstielem stál opřený těžký zahnutý meč. Ztuhla.

„Uděláš, co říkám!“ rozkázal Bryen a do hlasu se mu vkradl náznak vzteku. „Nemůžeme promarnit veškerou námahu a čas, které mistr Ubâd do celé záležitosti vložil. Na tuhle noc se připravoval celý život.“
Hlas mu ztichl a zněžněl, ale Magelie dál upírala oči na Welstielovu tvář a občas střelila pohledem po meči u stěny.
„Hraješ důležitější roli, než si myslíš, synu,“ pokračoval Bryen. „Zplodíš poklad našeho ochránce. V tom, co přijde, nemůže vést Vznešené mrtvé jeden z nich, ani obyčejný smrtelník. K tomu je potřeba částí obou. Tobě patří vážená úloha otce bytosti, jakou tenhle svět ještě nespatřil, dokonce ani v zapomenutých dobách. Bude zrozena, aby zvěstovala, co přijde, až se náš ochránce opět probudí.“
Magelii se stáhl žaludek. Sice úplně nechápala, oč jde, ale jedna věc jí byla dokonale jasná.
„Udělej, co ti mistr Ubâd řekne,“ pokračoval Bryen k synovi. „Vypij život pěti, který jsme pro tebe připravili. Pak si vezmi tuhle dívku a zplodˇ dítě dne a noci, před kterým padne celý svět na kolena. Vím, že vypadá jako pouhá vesničanka, ale pochází ze staré krve, velmi staré krve, a je jedinečnou nádobou pro toto stvoření.“
Welstielovy mdlé oči se rozšířily.
„Ty chceš, abych vypil další krev… a zplodil dítě s… s tímhle?“ Ukázal na Magelii. „Ne! I když jsem byl připraven vždy udělat cokoli, abych tě potěšil, tak daleko bych nikdy nezašel. Už nikdy se nedotknu krve, ani téhle ženy.“
„Mladý pane, vy nerozumíte…“ začal Ubâd jemně.
„Ticho!“ okřikl ho Welstiel. „Za všechno můžeš ty a já už mám dost tvého jedovatého jazyka.“
Protlačil se kolem otce a k Mageliině překvapení se snadno vyprostil, když mu otec sevřel rameno.
Welstiel se zastavil ve dveřích. „Pokud chceš sloužit té maskované zrůdě,“ plivl po otci, „budeš to muset udělat beze mě.“
Otevřenou dlaní rozrazil dveře a opět je za sebou zabouchl.
Bryen obešel postel a zamířil ke dveřím, pak se ale zastavil a zahleděl se na ně. Magelie se začala pomalu přesunovat k meči.
Lord Massing a mistr Ubâd zůstali nehybně stát.
„Můžu zaujmout jeho místo?“ zeptal se najednou Bryen. „Bude to přesto fungovat?“
Díky masce bylo obtížné zjistit Ubâdovu reakci, ale Magelie poznala, že ho návrh překvapil. Na okamžik mu poklesla čelist, jako by se nad Bryenovým nápadem zhrozil.
Magelie se přesunula ke sloupku na vzdáleném konci nohou postele a chystala se vyrazit k meči.
Ubâd nakonec promluvil znepokojeným hlasem. „Musí existovat způsob, jak bys ho mohl ovládnout. Je to tvůj syn.“
Bryen pohlédl na Magelii, která ztuhla na místě, kde stála. „Touze se nedá poroučet,“ řekl. „A když už jsme došli tak daleko, nesmíme zklamat.“
Ubâd sklonil hlavu, takže už Magiera masku neviděla, ale do hlasu se mu vkradl smutek nebo lítost.
„Ne, nesmíme zklamat,“ zašeptal. „Slyšel jsem ochránce, stál před ním ve snu. Strávil jsem celý život tím, že jsem se snažil splnit tento úkol… Připrav se.“
Lord Bryen odhodil tuniku na podlahu a svlékl si košili. Hruď a paže měl statné a svalnaté, ale bledé a holé. Po ráně, kterou mu Magelie v chatrči zasadila nožem, nezůstala ani stopa. Ubâd vzal do rukou mosaznou vázu a podal ji Bryenovi.
Magelie se přikrčila a snažila se stát neviditelnou. S pohledem neustále upřeným na Bryena se krůček po krůčku přesouvala na opačnou stranu postele.
„Až duchové zmizí, musíš to okamžitě vypít,“ řekl Ubâd lordu Bryenovi.
Dal se do mumlání zaklínání a jeho hlas pomalu sílil. Magelie cítila, jak se v místnosti zvedl vítr, ačkoli ani dveře, ani okno nebyly otevřené. Z postele se zvedly lůžkoviny. Přikrčila se.
Poblíž Ubâda se objevily dvě jemně zářící postavy. Zatímco hlas sílil, stávaly se ostřejšími a jasnějšími. Byly průsvitné, ale Magelie viděla barvu jejich vlasů a oblečení. Jednou byla pěkná žena ve středních letech se světle hnědými vlasy. Na sobě měla okrově hnědé vlněné šaty a hlavu jí zdobila čelenka z listí. Druhou představovala divoce vyhlížející žena s rozcuchanými černými vlasy, oblečená do černé zbroje, podobné velkým hadím šupinám, a když otevřela ústa, aby na Ubâda zasyčela, uviděla Magelie v jejích

ústech prodloužené špičáky.
Rozum jí říkal, že jsou to jen duchové žen dávno mrtvých, vypadaly však rozzuřeně a zmateně. Když Ubâdovo prozpěvování přešlo v křik, začaly ječet.
Postavy se zavlnily. Náhle splynuly jedna s druhou a zmizely.
Ubâdův zpěv bušil Magelii do uší. Bryen zvedl mosaznou vázu a zhltal tekutinu uvnitř. Trocha mu vytekla z koutků úst a v tmavě rudých potůčcích stékala po krku na hruď.
Bryenova bledost ztmavla, až jeho kůže vypadala téměř zdravě. Pil, až se zdálo, že už dál nemůže, pak upustil vázu s kovovým zařinčením na zem. Zavrávoral a přitiskl si ruku na ústa, jako by se mu z lektvaru zvedl žaludek.
Ubâd dokončil zaklínání a unaveně se opřel o zeď. „Teď," podařilo se mu ze sebe vypravit.
Bryen obešel postel.
Magelie se rychle chopila meče. Pochva sklouzla z ostří, když se zprudka otočila a oběma rukama se po něm ohnala. Bryen na ni hladově upíral zakalené oči. Zahnutý hrot meče ho zasáhal do ramene a škrábl do hrudi.
Vykřikl bolestí a šokem. Magelie se pod tíhou zbraně zapotácela a setrvačností narazila do stěny. Zatímco se pokoušela znovu pozvednout zbraň, přistoupil Bryen blíž a uhodil ji do tváře.
Magelii se zablesklo před očima, pak ji obestřela tma a cítila, jak padá. Něco ji škráblo do prstů a vyrvalo meč z ruky. Pomalu se jí vracel zrak, který se však znovu zamlžil, když dopadla hlavou na matraci. Cítila, jak na ni Bryen nalehl a roztáhl hedvábné šaty. Jeho kůže byla nyní jiná, než když ji vytáhl za paži z ložnice. Byla teplá, až téměř horká na dotyk. Krev z rány jí umazala odhalené tělo.
Vzepřela se mu, ale pod jeho vahou se nemohla pohnout. Neztrácel čas a přitiskl jí paže k matraci. Když do ní pronikl, zasáhl ji výbuch bolesti.
Víc si Magelie nepamatovala, neboť k vědomí ji přivedl až chlad. Bryen stál v nohách postele a hleděl na ni s výrazem, který by u něj nikdy nečekala.
Byl to strach. Rysy se mu stáhly bolestí a ledový chlad v místnosti ještě zesílil.
Bryenova tvář se vyprázdnila šokem. „Ne," zašeptal.
V obličeji se mu objevily vrásky a barva kůže se vytratila.
Ačkoli Magelie cítila pálivou bolest mezi stehny a chlad na kůži, sledovala, jak Bryen před jejíma očima stárne.
„Ubâde!" vykřikl a hlas se mu zlomil jako starému muži. „Proč jsi mi neřekl, jakou cenu budu muset zaplatit?"
„Protože bys syna neobětoval," odvětil Ubâd a odvrátil se.
„A mě bys obětoval?" zeptal se Bryen sotva slyšitelným hlasem.
„Nesmíme zklamat," odpověděl Ubâd.
Bryen začal chřadnout věkem a z hlavy mu padaly vlasy. Kůže mu vyschla a srazila se na kostech, pak popraskala jako starý, vybledlý pergamen.
Magelie zavřela oči, protože už nechtěla víc vidět.
Nevěděla, kolik času uběhlo, než se znovu probrala. V komnatě panovalo přítmí, neboť jediným zdrojem světla byla koule s poletujícími světýlky. Vedle postele stál Welstiel.
„Jsi v pořádku?" zeptal se.
Roztřeseně se nadechla, aby odpověděla. Nedovolí, aby ji stvůry, které ji věznily, viděly plakat. Celé tělo měla zhmožděné a nemohla se posadit.
„Pomoz jí," řekl Welstiel a pohlédl na opačnou stranu místnosti.
Magelii se s velkou námahou podařilo otočit hlavu. Vedle postele stál jeden ze strážců, kteří jí nosili jídlo do ložnice. Sklonil se, aby ji zvedl.
„Opatrně," dodal Welstiel.
Magelie se cítila ochablá bolestí a vyčerpáním. Strážce ji odnesl do jiné komnaty s velkou postelí a bíle natřeným šatníkem. Služebná, jež jí pomohla s oblékáním, se pohybovala rychle kolem, naplnila umyvadlo vodou a přinesla ručníky. Muž položil Magelii na postel. Welstiel stál tiše poblíž a tvářil se sklíčeně, ale nedotkl se jí.
„Otec je pryč, takže jsem tady pánem já," řekl. „Nosíš v sobě jeho dítě a nikdo ti neublíží. Tohle děvče ti

pomůže a postará se o tebe. Pokud budeš něco potřebovat, přinese ti to.“
Během následujících dnů a nocí jí nedovolili opustit tvrz. Ale ona sama se změnila. Nedokázala vysvětlit otevřenou lítost smíšenou s vděčností, kterou cítila vůči Welstielovi za opožděnou starost. Stala se na Welstielovi tak závislá, že se v jeho nepřítomnosti bála dokonce i stínů v ložnici. Spala během dne, aby mohla trávit čas s ním, a ne sama.
Občas vyžadoval soukromí, ale povětšinou Magelie zjistila, že mu její přítomnost nevadí, pokud se ho nedotýká a často nemluví, když pracuje. Když jí tělo začalo růst s dítětem, zajímal se víc o její pohodlí. Dokonce objednal i bavlněné šaty s volným živůtkem, aby neomezovaly dítě.
Welstiel se přestěhoval do jiné komnaty a přikázal, aby nábytek z jeho ložnice byl vynesen ven a spálen, a to včetně postele se sloupky. Kouli s poletujícími světélky si ponechal, ale do původní ložnice už nikdy nevstoupil. Welstiel také dovolil mistru Ubâdovi zůstat, avšak pod podmínkou, že se mu bude klidit z cesty.
„Proč se té stvůry nezbavíte?“ zeptala se Welstiela jednou v noci.
Seděli v novém pokoji a ona vyšívala přikrývku pro dítě. Welstiel trávil dlouhé hodiny vyráběním podivných předmětů a rytím symbolů a šeptal si přitom tiše slova, kterým nikdy tak docela nerozuměla.
„Protože až přijde čas, budeš ho možná potřebovat,“ odpověděl.
Odpověď byla tak neočekávaná, až zaváhala. Stará Magelie by mu pohrozila, že ho probodne, pokud dovolí, aby se Ubâd k dítěti přiblížil. Obávala se však, že kdyby protestovala, odešel by a ona by zůstala úplně sama.
„Proč si to myslíte?“ zeptala se. „Ve vesnici je dobrá porodní bába.“
Poslední dobou pracoval Welstiel na mosazném prstenu. Trávil nad ním spoustu času. Jednou mu trvalo celý večer, než kovovým rydlem vyškrábal do řady symbolů, které zdobily povrch na vnitřní straně prstenu, znak. Jediný další předmět, který ji zaujal, byl zářící amulet s topazem, který ležel poblíž knih svázaných v kůži.
Welstiel vzhlédl poněkud podrážděně od prstenu. „Dítě, které v sobě nosíš, není obyčejné. Proto ani porod nebude obyčejný. Možná budeme potřebovat znalosti mistra Ubâda.“
Magelie přikývla a vrátila se zpět k vyšívání. Však už najde způsob, jak Ubâdovi zabránit, aby se k dítěti přiblížil.
Welstiel si navlékl prsten na prst. Zář topazu na stole náhle pohasla a Welstiel spokojeně přikývl.
„Dokonalé,“ pochválil se. Magelie se nezeptala, proč ho to tolik potěšilo.
Když se těhotenství začalo výrazně projevovat, dělal si starosti, aby se dostatečně pohybovala na čerstvém vzduchu, proto se s ní krátce po soumraku procházel po nádvoří. Někdy si ven přinesl svítící kouli, aby mohl sedět a číst, zatímco ona se dál procházela, ale to jí nevadilo, jen když zůstal na dohled. Nikdy si nebyla jistá, jestli si dělá starosti o ni nebo o dítě, které nosila.
Jedné noci, když se spolu opět procházeli, vypadal zamyšleněji než jindy.
„Děje se něco?“ zeptala se opatrně, protože věděla, že nemá rád, když se mu snaží proniknout do soukromých myšlenek.
„Ne.“ Zdálo se, že hovoří spíše k sobě než k ní. „Dnes se mi zdál sen. Nevěděl jsem, že dokážu snít, protože se mi nic nezdálo už od… od chvíle, kdy jsme sem přijeli.“
„Byla to noční můra?“ zeptala se ustaraně.
Welstiel se na ni zadíval. Zamračil se a potřásl hlavou, jako by se styděl za to, že se rozhovořil o soukromé záležitosti. Prohodil něco o opravách opevnění, pak se zastavil a dotkl se jednou rukou bílého pramene na spánku.
„Copak je?“ otázala se. „Jste nemocný?“
Neodpověděl, jen tam stál a šeptal si pro sebe. Když se opět probral, doprovodil ji dovnitř.
Po této noci se Welstiel začal měnit.
Nikdy se nechoval špatně, ale skrovné rozhovory ustaly docela. Mluvil s ní jenom proto, aby se zeptal, jak se jí a dítěti daří. Někdy vypadal odpočatě, ale většinou scházel večer dolů vyčerpaný, jako by vůbec nespal. V takových chvílích si neustále pro sebe něco šeptal a mnul si spánky, jako by ho trápila neutuchající bolest hlavy.
Další dva měsíce Mageliino břicho rostlo a dítě uvnitř začalo kopat. Byl to příjemný pocit a ona s dítětem

hovořila, neboť už jí nikdo jiný nezůstal. Nezajímalo ji, kdo byl otec. Dítě patřilo jí a jen jí.
Welstiel míchal lektvary, pil je a trávil stále více nocí kouzlením. Stav jeho mysli se poněkud zlepšil. Zdálo se, že ovládl to, co ho trápilo, ale začal se víc zajímat o dítě.
Jedné noci pracoval v ložnici a ona vstoupila bez zaklepání. Našla ho sedět u stolu s malíčkem na levé ruce ovázaným zakrváceným obvazem. Vložil něco do misky na stole a tekutina uvnitř zasyčela a zabublala. Přistoupila blíž, ale on se tak soustředil na práci, že si jí nevšiml. Vedle misky ležel cínový plíšek, zadní část amuletu, a zakrvácený kuchyňský nůž.
Podívala se dolů a zalapala po dechu. V tekutině v misce syčel koneček malíčku. Maso užírala kyselina.
Položila mu ruku na rameno a on se překvapeně otočil. „Vypadni," přikázal. „Pracuji."
Magelie uprchla z místnosti a držela se přitom za břicho. Stará, prudká Magelie uvnitř ní jí začala našeptávat, že bude muset ochránit dítě nejen před Ubâdem.
Tu noc, kdy pocítila porodní bolesti, se Welstiel choval uctivě a ustaraně, jak bylo jeho zvykem předtím, než se mu začaly zdát sny. Přikázal strážci, jehož jméno se nikdy nedozvěděla, aby ji uložil do postele, a přivolal na pomoc služebnou.
„Přivedu porodní bábu," řekl.
„Jmenuje se Betina," pověděla mu Magelie. „Přivedla mě na svět."
I přes silné bolesti se na něj usmála. Šel pro porodní bábu sám, místo aby pro ni poslal jednoho ze strážců. Stahy začaly přicházet rychleji, ale nevykřikla. Krátce poté, co odešel, se přetočila na bok a upřela zrak na dveře.
Stál v nich mistr Ubâd a jí se zdálo, že ji pozoruje skrz masku bez otvorů pro oči.
„Drž se od nás dál," pronesla.
Klouzavým pohybem zamířil chodbou pryč.
Připadalo jí, že se Welstiel strašně dlouho nevrací, ale tohle bylo její první dítě a porod trval dlouho. Cítila, že dítě přichází, a zatlačila. Když to však udělala, zasáhla ji tak prudká bolest, až místnost potemněla. Vykřikla.
Přiběhla k ní služebná. „Co se děje, slečno?"
Než mohla Magelie odpovědět, dítě zatlačilo dolů samo od sebe a ona opět vykřikla.
Do komnaty vrazil Welstiel s porodní bábou Betinou v patách. V rukou držel malý uzlíček, zavázaný v krvavé, potrhané přikrývce.
„Co je to?" zašeptala.
„Vypadni!" rozkázal služebné.
Mladá dívka vyběhla z ložnice a Magelie zůstala s Betinou a Welstielem sama.
Dítě opět zatlačilo a bolest byla tak ostrá, že nedokázala promluvit ani se nadýchnout. Připadalo jí, jako by ji zevnitř rozřezávaly malé nože, jako by si dítě chtělo cestu ven prodrápat. Betina stála nad ní s tváří tak bledou, jako by hodně vytrpěla nebo byla nemocná.
„Magelie," řekla. „Drž se, holčičko. Podívám se, co je špatně."
Welstiel odložil uzlíček stranou a dřepl si vedle Magelie v hlavách postele. Pocítila vlhké teplo mezi nohama a napadlo ji, že možná konečně praskla plodová voda.
Betina zalapala po dechu a Magelie poznala, že se zmýlila.
„Zemřu?" zašeptala Welstielovi.
„Ano."
„Věděl jste to?"
„Tušil."
„Musíte ochránit mé dítě," žadonila. „Držte ho dál od Ubâda."
Zadíval se jí do oči, pak se natáhl a uchopil ji za ruku. Bylo to poprvé a naposledy, co se jí dotkl.
„Všechno jsem naplánoval," řekl. „Ubâd dítě nikdy nedostane… pokud bude přesvědčen, že zemřelo. Pokud dítě miluješ, pomůžeš mi."
Nechápala, co tím myslí, a mysl jí zbělela bolestí, když se do ní opět zabodly malinké nože. Po chvíli, která jí připadala jako věčnost, cítila, jak z ní dítě vyklouzlo Betině do rukou.
„Je v pořádku?" zeptala se, neboť cítila, jak slábne.
„Děvčátko," odvětila Betina. „Je to zdravé děvčátko s černými vlasy."

Utřela dítě, zabalila ho do měkké bavlněné přikrývky a položila vedle Magelie. Ačkoli bylo stále umazané od krve, připadalo jí krásné.
Welstiel se postavil vedle Betiny, která hleděla na matku a dítě s nuceným úsměvem na rtech. Natáhl se a trhnutím jí zlomil vaz.
Magelii připadalo, jako by ji ovládla noční můra, když upustil Betinino tělo na zem. Welstiel vzal do rukou uzlíček, který přinesl, a rozvázal ho. Uvnitř leželo malinké děvčátko s černými vlasy. Mělo podřezaný krk.
„Co jste to udělal?“ zašeptala.
Vytáhl z kapsy mosazný prsten a navlékl si ho na prst. „Brzy přijde Ubâd. Až se objeví, pověz mu, že jsem to udělal já. Pověz mu, že jsem zavraždil dítě, abych pomstil otce, a pak jsem uprchl. Bude mě pronásledovat, ale nenajde mě.“
Zadívala se na prsten, díky kterému před mnoha měsíci zhaslo světlo amuletu s topazem v ložnici. Magelie netušila, co to znamená, ale Welstiel si byl jistý, že ví, jak si se slepým starým čarodějem poradit.
„Musím pro dítě posbírat pár věcí,“ řekl, „ale slibuji, že je pak odsud odnesu. Pokud Ubâd uvěří, že dítě zemřelo, nevrátí se.“
Vzal holčičku do náruče a Magelie natáhla ruce. Welstiel se na okamžik zastavil, aby se mohla dcery dotknout, pak se otočil a zabalil dítě do čisté přikrývky. To zavražděné položil do noh postele.
„Řekni to Ubâdovi, Magelie, a dítě bude v bezpečí.“
„Moje modré šaty,“ zašeptala, „schovej je pro ni.“
Přikývl, a to bylo vše. Pak přistoupil ke dveřím, rozhlédl se oběma směry a vklouzl do chodby.
Míjely minuty a Magelie se snažil udržet oči otevřené, dokud se neobjeví nepřítel.
Vedle postele se objevila rozmazaná postava v černém hávu. Sklonila hlavu v kápi a zadívala se napřed na tělo Betiny, pak na mrtvé dítě v nohách postele.
„Welstiel,“ zašeptala, „aby pomstil otce. Nikdy dceru nedostaneš.“
Ubâd se proměnil v černý stín v tmavnoucí komnatě, ale jeho úzkostné zasténání jí přineslo útěchu. „Kde je?“ zakřičel čaroděj.
„Pryč,“ zašeptala. „Odešel odsud.“
Magelie zavřela oči, neboť víčka byla příliš těžká, než aby je udržela otevřené.

Magiera dopadla v jeskyni na zem. Nad kádí se na okamžik zhmotnila Mageliina tvář se smutným úsměvem, pak přízrak zmizel.
„Ty vrahu,“ zašeptala Magiera k Ubâdovi.
Vyskočila na nohy a ohnala se po něm mečem. On však najednou zmizel. Uslyšela jeho hlas za sebou, proto se zprudka otočila.
„Soucítíš s ní a měla bys,“ řekl. „Ale uvažuj, dhampire. Byla jsi zrozena ze života a smrti, ze dne a noci. Pomysli na všechny přípravy a oběti, které jsme přinesli, abys mohla povstat do tohoto světa. Bude trvat léta, než dosáhneš plné moci a vědomí, ale přišla jsi za mnou z vlastní vůle. Tohle nebyla jenom náhoda.“
„Provedl jsi jí to a pak jsi ji prostě nechal umřít.“
Mdlé světlo pochodní v jeskyni se rozzářilo a ona poznala, že jí zčernaly zorničky. V ústech se jí prodloužily špičáky a nehty ztvrdly, jako by srostly s kostmi v prstech.
„Chceš vidět, jak silná jsem?“
Vordana se postavil za Ubâda a na propadlé tváři se mu objevil ostražitý výraz. Magiera slyšela za sebou Leesila a Chap ji obešel zprava.
„Poslouchej!“ rozkázal Ubâd. „Jsi, co jsi, a nic to nezmění, takže přijmi pravdu. Náš ochránce tě postaví nad všechny ostatní a jediné, co pro to musíš udělat, je přijmout to, kdo jsi… a nelpět na masce, kterou sis nasadila. Zaujmi místo vedle něj.“
Magiera cítila, jak se jí vrací kontrola. Nerozuměla, o čem to mluví, a nezajímalo ji, po boku jakého patrona, boha nebo jiné zrůdy si myslel, že by měla stát. Držela se svého bytí a nedovolila dhampirovi, aby ji ovládl.
Ubâd už nevypadal temně a hrozivě. Magiera v něm viděla jen dalšího ubohého, sobeckého spiklence -

jakým byl i Welstiel - který pomohl zabít její matku. Znenadání se otočila a podívala se na Leesila. Sledoval ji a v rukou držel čepele. Dlouhé světlé vlasy si zastrčil za špičaté uši a hleděl na ni skosenýma očima, rozšířenýma podezřením. Když si všiml, že divoké povaze nepodlehla, rysy mu zjemněly.
„Jsi Magiera," pronesl pevným hlasem. „Nic to nemůže změnit. A já tě znám. Patříš ke mně - ne k nim, ne… tomu, čemu slouží."
Střelil pohledem po Ubâdovi a pozvedl mírně čepele, připraven zaútočit nebo se bránit.
Magiera pocítila pod vztekem strach, jako by ji zalily jeho pocity. Něco v Ubâdových slovech jí dělalo starosti, něco jiného než zvrhlý fanatismus starého muže nebo touha po moci. Magiera od nekromancera a mrtvého sluhy o krok ucouvla.
„Je čas vypadnout!" vyštěkl Leesil.
Zprudka vyrazil vpřed a seknul čepeli Vordanovi po hrdle. Čaroděj ucouvl jako při boji na ulici ve městě. Leesil ho následoval, zprudka se otočil a zasáhl Vordanu čepelí do ramene.
„Chape!" zaječel Leesil.
Vordana se zapotácel a chytil se za rameno a Chap se na čaroděje vrhl. Wynn sebrala kuš a nabila ji.
Magiera se obrátila k Ubâdovi a sekla mu mečem po hrdle.
Opět jí unikl z dosahu.
Magiera znovu sekla a tentokrát spatřila, jak se vzduch kolem Ubâda zatřpytil. Jeho postava se rozmazala a zprůhledněla a znovu stál o krok dál. Vzduch kolem se uklidnil, ale Magiera si ještě stačila všimnout bílých pramenů, podobajících se duchům, které zaútočily na Leesila a Wynn.
Ubâd používal duchy, aby jí unikl. Mlčky ho přenášeli, kamkoli si přál.
Duchové se znovu objevili.
Jejich postavy a tvary byly rozmazané, jak poletovali sem a tam po jeskyni. Vzduch s každým okamžikem chladl. Mladá žena s hrdlem rozedřeným od provazu prolétla skrz Wynn. Učenka vykřikla a upustila kuš.
„Nech toho!" zakřičela Magiera.
Zaútočily na ni dvě bílé šmouhy. Pokusila se jim uhnout z cesty, jedna ji však zasáhla do ramene, druhá do břicha. Napnula se.
Ale nepocítila vůbec nic.
Nedostavila se žádná bolest ani ledová agónie, které očekávala. Neměli na ni žádný vliv.
Dívka s tmavými kudrnami a podříznutým hrdlem se objevila a zase zmizela, jak prolétla skrz Chapa.
Nezakňučel, ale odkulil se od Vordany a zmateně ucouvl.
Ze tmy za oltářem se ozvaly tiché, pleskavé zvuky, doprovázené těžkými, šouravými kroky. Ze stínů vystoupily dvě postavy a Magiera v odporu ucouvla.
Byli oblečení jako námořníci a ozbrojení zahnutými meči, jejich kůže však měla šedozelenou barvu. Jednomu chybělo ucho. Vypadla jim většina vlasů, po kterých jim na hlavách zůstaly holé skvrny tlejícího masa. Ve tvářích měli prázdný, bezcitný výraz a ostře otvírali a zavírali ústa. Popraskané rty se znovu a znovu s mlaskáním zavíraly. Wynn, jež se držela za hruď, se od nich odplazila k Leesilovi.
Vordana se zmateně postavil a tiskl si ránu na rameni. Obrátil se k Leesilovi, který se vyhnul další bílé šmouze. Magiera věděla, že nedokáže uhýbat duchům donekonečna a Wynn už se ocitla na konci sil. S něčím podobným se v minulosti nikdy nesetkali. Leesilovy schopnosti i Wynniny znalosti jim byly k ničemu.
Magiera se vyděšeně vrhla na Ubâda. Musela něco udělat. Nedovolí, aby Leesil nebo Wynn v jeskyni zemřeli. Vzduch kolem Ubâda se opět zatřpytil a Magiera po něm rychle hmátla rukou. Bez odporují však prošla místem, kde právě stál.
Zdálo se, že jím ruka pronikla. Stačilo jedno mrknutí a byl o krok dál. Ona se však nezastavila a popadla ho za krk. Otočila se kolem něj, aby stála čelem k ostatním, položila mu paži kolem úzké hrudi a přitiskla mu meč na krk.
„Odvolej je!" rozkázala. „Všechny, jinak ti podříznu krk."
Duchové i hnijící námořníci se zastavili. Vordana se k ní obrátil.
Tiše a ostražitě ji sledoval. Rána, kterou mu Leesil zasadil, ovlivnila jeho soustředění mnohem víc, než Magiera očekávala, ale myslí jí přesto zaduněla slova.

Jestli mu ublížíš, dhampire, budeš toho litovat způsobem, jaký si nedokážeš ani představit.
„Leesile… Wynn," zavolala. „Utečte! Oba. Duchové ani Vordana mi neublíží."
Leesil se k ní obrátil a nevěřícně na ni pohlédl. „Ne. Jsi to ty, koho chtějí."
„Dostaň odsud Wynn!" zakřičela. „Duchové vás dva můžou zabít, ale mně ani Chapovi nic neudělají. Setkáme se u vozu."
Očima se ho snažila přesvědčit, žadonila, aby poslechl. I kdyby se Vordana sebral, ji ani Chapa by nedokázal vysát tak jako Leesila a Wynn. V tomhle boji jí partner nemohl pomoct. Byl jenom přítěží, ale Wynn by zachránit mohl a tím by jí a Chapovi poskytl prostor bojovat.
Chap jednou hlasitě zaštěkl, jako by chtěl zakřičet „Ano!" a opět na Vordanu zavrčel.
Leesil pohlédl na psa a pak na Magieru. Zdálo se, že pochopil. Se zmučeným výrazem ve tváři ucouvl a popadl Wynn za paži, zatímco ona sebrala ze země kuš. Táhl ji za sebou a spolu pak proběhli mezi tlejícími námořníky a chodbou ven z chatrče.
Chap obkroužil Vordanu. Čaroděj nakláněl hlavu ze strany na stranu, jak se snažil sledovat psa, ale přitom udržet v dohledu i Magieru.
Magiera viděla jen jediný způsob, jak se z celé situace dostat. Doufala, že se Chapovi podaří Vordanu strhnout k zemi dřív, než se jí čaroděj opět pokusí proniknout do myšlenek.
Trhla tvrdě rukou, aby Ubâdovi podřízla mečem krk.
Sotva však napjala paži, popadl ji kostnatou rukou za zápěstí a oba je obklopilo mračno bílé mlhy.
Duchové se na ni nevrhli. Pronikli Ubâdovým hávem a už se znovu neobjevili. Viděla, jak jeden z duchů splynul s jeho odhaleným předloktím. Ubâd zesílil stisk natolik, že se nedokázala ani pohnout.
Zvedl zprudka ruku a z prstů mu v oblouku směrem ke kádi vylétl bílý prášek.
Jeskyni zalilo ostré bílé světlo. Když potemnělo, Magieřiny paže se rozlétly a byla nucena starého čaroděje pustit. Magiera se převrátila a dopadla na záda na zem jeskyně.
Dvakrát zamrkala, vyškrábala se na nohy a mávla před sebou mečem. Když se jí pročistil zrak, viděla, jak Chap vyděšeně obíhá jeskyni, očichává zem a nahlíží do stínů za světlem pochodní.
Ubâd, Vordana, duchové a mrtvoly s meči zmizeli.
Chap se rozběhl k průchodu, otočil se a zaštěkal. Magiera se zdržela jen chvíli, aby převrátila Wynninu lampu, sebrala z ní krystal a strčila si ho do kapsy. Pak psa, který zmizel v tmavé chodbě, následovala.
Proběhla malým domkem kolem sklenic s plovoucími lidskými orgány až ke dveřím. Železná hůl, která předtím stála opřená o stěnu vedle nich, zmizela. Vyrazila ven a uviděla Chapa, jak pobíhá sem tam po otevřeném prostranství a snaží se zachytit stopu. Nikdo jiný nebyl v dohledu.
Mezi stromy se třpytily postavy a Magiera viděla, jak duchové mizí různými směry v lese.
Chap začal divoce štěkat. Rozběhl se k hradbě stromů a otočil se k ní. Magiera se vydala za ním a Chap vběhl do lesa. Zpomalil jen natolik, aby mu stačila.
Zpoza stromu vykročila tlumeně se třpytící postava a vstoupila Chapovi do cesty. Pes se zastavil a začal tiše vrčet, až se celé jeho tělo otřásalo.
Před Magierou stál duch malé holčičky. Otevřela ústa.
„Následuj mě."
Slova pronesl Ubâdův dutý hlas.

Kapitola 16

S
otva Welstiel s Chanem vstoupili do lesa, zjistili, že je obklopili duchové. Wesltiel to očekával, neboť vstoupili do Ubâdova světa. Duchové nemohli ani jednomu z nich ublížit, protože už byli mrtví, ale zapomněl o tom informovat Chana.
Chanovým tělem prolétl průsvitný muž, oděný do hadrů. Chane sebou divoce trhl a ustoupil do závěsů z mechu. Oblečení mu okamžitě nasáklo vodou.
„Nevšímej si jich," řekl Welstiel. „Nemůžou nám ublížit."
Chane se k němu obrátil. „Prošla tudy Wynn!"
Jeho nekonečná starost o učenku začala Welstiela zneklidňovat. „Pochybuji, že někomu v Magieřině

doprovodu ublížili. Ubâd by neudělal nic, čím by ji obrátil proti sobě.“
Chane tasil meč a usekl mokré závoje mechu.
Pokračovali vpřed a mezi stromy se začali objevovat další duchové. Několik se jich vrhlo na Welstiela, ale on si jich nevšímal. Jejich ledový dotyk byl nepříjemný, ale nic víc. Chane však před nimi stále ucukával, zatímco si prosekával cestu vpřed. Brzy měl úplně promočené rukávy a kabát.
„Odkláníš se příliš na západ,“ řekl Welstiel. „Obrať se víc na sever.“
„Víš, kam jdeme?“
„Ano.“
Před nimi se objevila chatrč z navršených kamenů, přilepená k masivní žulové skále. Welstiel se zastavil mezi stromy a přivolal Chana zpět k sobě. Magiera už určitě vstoupila do jeskyně a postavila se nekromancerovi.
Welstiel přemýšlel, jaké poloviční pravdy a triky Ubâd použije, aby Magieru vyvedl z rovnováhy. Nikdy mu zcela neodhalili, jaké plány měli s Mageliiným zvláštním dítětem. Ušetřil by Magieru tohoto setkání, ale jen proto, aby ji nerozptyloval. Ať už Ubâd plánoval cokoli, Magiera se tak jako tak vydá úplně jinou cestou.
Ubâda odmítne, stejně jako odmítla jeho.
„Dost čekání,“ pronesl Chane a stiskl rty do úzké linky. „Mohli by tam být uvěznění.“
„Navrhuješ snad, abychom vešli dovnitř a mile je pozdravili?“
Chane neodpověděl.
Ozvaly se výkřiky a dveře chatrče se rozlétly.
Z lesa vyrazili duchové a zavířili kolem domku, až zakryli Welstielovi výhled. Zaslechl, jak někdo utíká a seká po větvích a mechu. Úponky mlhy duchů v lese zdivočely a vyrazily za zvukem.
Chane se rozběhl vpřed, ale Welstiel ho popadl za plášť a přitáhl zpátky. Pevně stiskl společníkovi rameno. Pro Ubâda byli duchové ušima a očima. Tito začarovaní poslové však Welstiela neobjeví, ani nikoho jiného, koho by se dotýkal, když bude mít nasazený prsten „nicoty“.
Vzduch se pročistil a dveře chatrče se otevřely. Daleko po levé ruce slyšel Welstiel praskání podrostu a viděl učenku a míšence, jak běží lesem. Ve dveřích se objevily další dvě postavy a zamířily do lesa.
Welstiel se jich dotkl vědomím, ale nevycítil žádný záblesk života.
Zahnívající muži vstoupili do lesa a Chane se podíval na Welstiela.
„Pohyblivé mrtvoly,“ zašeptal Welstiel. „Ubâd vytříbil své schopnosti.“
Ve dveřích se objevila další dvojice. Jeden měl na tváři masku, druhý na kostech v obličeji napnutou šedou kůži.
„Ubâd?“ zašeptal Chane a ukázal na prvního muže.
Welstiel sotva přikývl. Setřásl ze sebe znepokojení a potlačil hrozivé vzpomínky, které přivolal pohled na starého rodinného sluhu.
Nekromancer měl na obličeji koženou masku a hlavu mu zakrývala kápě, takže bylo obtížné rozeznat, jak ve skutečnosti vypadá, ale seschlá čelist a ruce byly přesně takové, jak si je Welstiel pamatoval. Vypadal stejně prastaře jako obvykle, za posledních dvacet pět let se však vůbec nezměnil. V ruce nesl dlouhou železnou hůl, která vypadala na jeho postavu příliš těžká.
Ubâd promluvil ke společníkovi a Welstiel zostřil smysly, aby slova zachytil.
„Odlákám dhampira,“ řekl, „a postarám se, aby zaujala místo mezi námi. Najdi míšence a zabij ho. A zbav se i učenky, i když pochybuju, že by přežila noc sama v lese.“
„A ten otravný pes?“ zeptal se společník a přitiskl si ruku na rameno, jako by ho bolelo.
„Zůstane s dhampirem… a já se o to příšerné psisko, které vyslali nepřátelé našeho ochránce, postarám. Dnes v noci udělám jeho vměšování přítrž.“
Vstoupili do lesa a rozdělili se.
Chane sevřel v ruce meč a chystal se vyrazit za nemrtvým čarodějem. Welstiel ho zastavil a tiše k němu promluvil.
„Dhampir a majay-hi se ještě neobjevili. Drž se blízko u mě, abych tě dokázal ukrýt před jejich vědomím.“
„Les je plný mrtvých,“ namítl Chane. „Pes mě neucítí. Musím jít!“

Welstiel si uvědomil, že mu Chane Magieru ochránit nepomůže. Možná to tak bylo lepší. Pokud by Ubâdův nemrtvý čaroděj přemohl Leesila, vrátil by se k pánovi. A to by Welstielovi ještě ztížilo úkol.
Chane dokázal myslet jen na malou učenku, která se nyní nacházela v Leesilově společnosti.
„Jdi," řekl, „ale ať tě nevidí."
Chane zmizel z dohledu mezi stromy.
Welstiel se obrátil zpět k domku právě v okamžiku, kdy Magiera s Chapem vyrazili ven ze dveří. Magiera měla úplně černé oči, a když otevřela ústa, aby se zhluboka nadechla, uviděl její prodloužené špičáky. Jeho důvěra v ní se otřásla. Podcenil snad Ubâdovo jedovaté našeptávání? Podřídí se snad Magiera a bude nekromancera následovat?
Byla dhampir a ovládal ji vztek, ale přesto se na mýtině před chatrčí zastavila. Klidně čekala, zatímco majay-hi hledal stopu. Nakonec se pes otočil, divoce zaštěkal a rozběhl se směrem, kterým zmizel Ubâd. Pak se zastavil a opět se ohlédl. Magiera se dala do běhu a vydala se za psem do lesa.
Welstiel je následoval.

Chap zpomalil, aby ho Magiera mohla předběhnout. Prodírala se hustým křovím za duchem dítěte a on běžel za ní. Měl by si dělat starosti jenom o ni, ale Leesil s Wynn byli vydáni napospas Ubâdovým přisluhovačům. Magiera už byla téměř z dohledu, když se zastavil v prohlubni mezi stromy a zavřel křišťálové oči
Slyšte mě, mí drazí. Pojďte ke mně.
Znovu a znovu vysílal vědomí a pátral po duších v lese. Pak je kolem sebe ucítil a otevřel oči. Ohromné duby a jedle praskaly a šuměly, jak se větve natáhly a vzájemně propletly. Slyšel zvuky podobné šepotu, které nepřicházely od sluhů Ubâda. Malinké pohyby rozhoupávaly listí a závoje mechu a on cítil, jak ho obklopují živá stvoření, která uvnitř půlkruhu strážných stromů obracejí svá vědomí dovnitř a pak také k němu.
Po silném kmeni jedle se plazila ještěrka se žlutými skvrnami a ocasem dvakrát delším než tělo. Plaz za sebou táhl ocas v oblouku, podobném ústům, a pohyboval se na pozadí tmavé kůry a pod třpytícíma se očima temných větvích mohutných korun stromů.
Proč nás voláš… když jsi nás opustil, aby ses vydal vlastní cestou?
Chap sklonil hlavu, když ocas ještěrky zmizel z dohledu za kmenem.
Stojím při ní. A při svém rozhodnutí. A nic z toho, v co doufáte, ještě není ztraceno. Ale ostatní…
Jeho uši naplnil zvuk připomínající malinké drápky a tlapky dupající podrážděně v korunách.
Chap netrpělivě přecházel sem a tam. A míšenec? Pořád slouží svému účelu a drží Magieru z dosahu nepřátel… a možná i víc.
Jedinou odpovědí mu bylo výmluvné ticho, proto pokračoval.
Vyžeňte z tohoto místa smrt životem. Zadržte neklidné mrtvé. Třeba jen na chvíli. Zachraňte učenku a anmaglâhka.
Šepot a šustění listí sílilo.
Chap věděl, že přírodní duchové nenávidí tento mrtvý les. Vztekle zavrčel nad jejich nerozhodností.
Bez společníků podlehne dhampir nepřátelům. Zadržte duchy mrtvých, jinak to, co hledáme, bude určitě ztraceno.
Šepot utichl.
Chap pocítil vítr. Napřed foukal jen mírně, ale s každým okamžikem sílil, až mu začal čuchat srst.
Zaslechl výkřiky ve tmě, které se mísily se šepotem ve stromech a životem v nich.
Mezi větvemi stromů, obklopujícími prohlubeň, ve které Chap stál, se proplétala bílá mlha.
Starý voják a desítky dalších nabyli tvar a točili se ve vzduchu nad ním. Další a další duchové, putující lesem, byli vtaženi do víru. Dívka s kudrnami a podříznutým hrdlem prolétla kolem něj, zachycena proudem. A všechno se rozmazalo, až z jednotlivých duchů nezůstalo nic než průsvitné zářící šmouhy.
Vír se rozšířil, až se okrajem dotkl tmavých větví nad ním. Úponky bílé mlhy se oddělily a zapletly do korun stromů. Vítr pozvolna utichl do vánku.
Chapova srst se přestala pohybovat a nad ním se opět rozprostřela tma. Duchové zmizeli, uvězněni lesem.

Naplnila ho úleva. Leesil se dokáže postavit téměř všemu, takže Wynn nakonec přece jen přežije noc. Chap už dál nečekal a vyrazil z prohlubně mezerou mezi stromy. Prodral se propletenými větvemi a závěsy mechu, až se dostal na mýtinu, odkud mohl sledovat Magieřinu stopu.

Leesil už pronikl hluboko do lesa, když na něj zaútočil první duch. Uskočil, jen aby ho do zad zasáhl další. Zapotácel se pod ledovou bolestí, klesl na kolena a z hrudi mu vyrazily úponky bílé mlhy.
Vyškrábal se zpět na nohy a propletl se mezi stromy, ztratil však z očí Wynn.
Vrátil se, aby ji našel. Dýchání s sebou přinášelo příšernou bolest. Náhle se mu před obličejem vynořila odporná postava.
Muž vypadal, jako by ho natahovali, až mu polámali všechny kosti v těle. Ruce a nohy mu visely pokrouceně z ramen a kyčlí. Jeho rysy zkroutilo šílenství. Duch se proměnil v bílou šmouhu a zasáhl Leesila do hrudi.
Leesila pohltil tak ledový chlad, až se mu zadrhl dech v plicích. Klesl na vlhkou zem a snažil se vytlačit led z hrudi.
Přidržel se kmene stromu a namáhavě se postavil.
Ztratil kontrolu nad touto cestou a nemohl bojovat s něčím, co čepele nedokázaly zasáhnout. Oba tady s Wynn zemřou. Duchové nepřestanou, dokud jim nezmrazí život v těle. A co se stane s Magierou, když zůstane na světě sama?
Leesil se bolestivě nadechl. Jeho kůže se dotkl jemný vánek, který rozkymácel větve a závoje mechu, visícího kolem. Rozhlédl se, kam by mohl utéct, neboť si vzpomněl na závan vzduchu, který pronikl do jeskyně, když se objevili Ubâdovi strážní duchové a zaútočili na ně.
Vánek se proměnil ve vítr… a pak ve vichřici, která mu vháněla vlasy do očí, když se zoufale držel silné větve.
Duchové kolem něj se divoce zmítali - on však ne.
Vztek v jejich zkroucených rysech nahradil strach. Polámaný muž stačil otevřít pokleslou čelist v tichém výkřiku, než ho vítr strhl pryč a odnesl do lesa.
Vzduchem kolem Leesila létaly průsvitné postavy. Během několika okamžiků se les vyprázdnil a zůstaly v něm jen tmavé větve, mokré listí a dlouhé závoje mechu.
Vítr utichl s posledním zadutím, které mu pocuchalo vlasy.
Leesil se rozhlédl kolem, neboť si nebyl jistý, co se stalo. Jeho první pohnutkou bylo zavolat Wynnino jméno, ale zarazil se. Pokud se v lese stále ještě něco ukrývalo, prozradil by svoji pozici a možná i Wynninu.
Tiše si vynadal do bláznů.
Neměl souhlasit s Magieřiným riskantním plánem. Nikdy se neměli rozdělit. Znovu se pokusil najít Wynn, ale ztratil orientaci. Každý kousek bažinatého lesa vypadal úplně stejně.
Jeho pozornost upoutal záblesk světla v dálce. Objevovalo se a mizelo mezi stromy.
Leesilův strach ustoupil úlevě, když si vzpomněl na Wynninu studenou lampu. Okamžitě se však ukryl za stromem a jeho úleva se vytratila. Při útěku z jeskyně s sebou Wynn žádnou lampu neměla. A světlo mělo oranžově žlutý nádech, ne křišťálově bílý.
Světlo se vynořilo zpoza statného dubu a Leesil se přikrčil. Nočním zrakem se mu podařilo rozeznat postavu, která světlo nesla.
Byl to muž se šedou, scvrklou kůží, která v záři nabyla nemocně žlutou barvu. Poulil oči z propadlých důlků a v ruce stále ještě svíral Leesilův amulet s topazem.
Vordana se držel za rameno v místě, kde ho zranila Leesilova čepel.
Leesil cítil chodící mrtvolu i na dálku a vzpomněl si, jak zásah čepelí rozptýlil v jeskyni Vordanovo soustředění. Vordanovou slabostí bylo rozkládající se tělo, čímž se lišil od ostatních nemrtvých.
Leesil se tiše plížil u země a nespouštěl přitom kořist z dohledu. Topaz na amuletu ve Vordanově ruce zářil jako pochodeň. Čaroděj se zastavil a zmateně se rozhlédl. Leesil změnil směr a pokusil se dostat dopředu. Mezi dvěma stromy našel husté křoví, ukryl se v něm a sevřel obě čepele.
Vordana zamířil poněkud doleva a Leesil se podrážděně kousl do rtu. Pak se ale čaroděj vrátil zpět k původnímu směru. Leesil čekal ve tmě a odhadoval vzdálenost, která jej dělila od cíle.

Deset kroků, pět, dva…
Vyskočil, vrhl se vpřed a zarazil pravou čepel Vordanovi pod klíční kost.
Těsně předtím, než zbraň narazila na kost a zlomila ji, ozvalo se tiché kovové cvaknutí. Leesil se plně soustředil na tvář protivníka. Síla nárazu vyvedla Vordanu z rovnováhy a Leesil ho setrvačností následoval.
Vordana narazil zády do kmene stromu a hrot čepele pronikl hlouběji. Při nárazu je z větví pokropily kapky vody. Mužův hnilobný zápach kvůli ráně ještě zesílil. Amulet mu vypadl z ruky a světlo topazu potemnělo.
Leesil zvedl druhou ruku, aby Vordanu sekl do krku, a čarodějovy zakalené oči se rozšířily. Do Leesilových myšlenek se vkradlo zaklínání a naplnilo mu mysl. Změnil dráhu druhé čepele, zvolil rychlejší cestu a zabodl ji Vordanovi do břicha. Hrot se zabořil do masa a zaklínání přešlo ve výkřik, pak ustalo docela.
Vordana otevřel ústa. Leesil vytrhl čepel z čarodějova břicha a rozmáchl se, aby ho sekl do krku. Náhle ho však zasáhla příšerná únava a on zaváhal.
Čepel zasáhla Vordanovo zraněné rameno a čaroděj sebou trhl. Kostnatýma rukama sevřel Leesilovi paže.
Leesilovo tělo naplnila únava tak rychle, až se mu roztřásla kolena, když se snažil udržet na nohou. Do mysli mu pronikl Vordanův hlas.
Tvůj život je moje síla, míšenče. Elfí krev je skutečná pochoutka.
Vordanova slova podbarvila zlomyslná radost, ale v obličeji měl pořád strach. Leesila stálo ohromnou námahu soustředit se, cítil však, jak mu chodící mrtvola vysává život. Potřeboval nemrtvého nějak rozptýlit, ale slábl.
Leesilovi se podlomila kolena a čepel vyklouzla Vordanovi z hrudi.
Když klesl k zemi, obrátil zápěstí tak, aby čepelemi zasáhl Vordanova předloktí. Při pádu na zem ho něco tvrdě bodlo skrz kožené brnění do zad. Nevšímal si toho, sebral veškerou sílu a zvedl jednu nohu k hrudi.
Použil vlastní váhu a stisk nemrtvého, a když začal Vordana padat s ním, kopl ho Leesil tvrdě do břicha.
Vordana se vznesl do vzduchu a oči se mu rozšířily překvapením.
Čaroděj mu prolétl nad hlavou právě ve chvíli, kdy Leesil s posledním vypětím sil sekl čepelemi vzhůru.
Vordana mu zmizel z dohledu a propocený Leesil zůstal nehybně ležet na mokré zemi.
Bylo pro něj obtížné i dýchat, jako by měla jeho hruď problém zvedat se a klesat. Pořád ho něco tlačilo do zad. Pročistila se mu mysl a on cítil, že mu předloktí stále svírají prsty.
Leesil se přetočil na bok.
Paže mu pevně tiskly kostnaté ruce, ale ty na nic nenavazovaly. Čarodějovi zůstala jen půlka předloktí, zakončená čistě useknutým šedým masem a kostí.
Leesil se vzepjal, překulil se na kolena a pokusil se ruce nemrtvého setřást. Odmítaly ho však pustit.
Vordana se zvedl a zahleděl se na useknuté ruce. Z ran nemrtvého nevytékala žádná krev a ze zakalených očí mu nekanuly žádné slzy bolesti nebo úzkosti. Leesilovi se v mysli ozval hlas.
Odporný… míšenče!
Leesil stále bojoval o každé nadechnutí. Jak by mohl takovou zrůdu zabít, když ji poslouchaly i kusy těla, které už usekl? Pochyboval, že by dokázal useknout mu hlavu.
Vsunul hrot levé čepele pod palec Vordanovy ruky, která se držela pravé paže. Jeho tělem se opět začala šířit únava spolu s bolestí a on cítil, jak mu Vordana vysává život. Usekl palec a ruka odpadla. Přistála na zemi, ale prsty dále hrabaly do vzduchu. Uviděl vedle ní něco lesklého.
Opět se mu podlomily nohy a on klesl k zemi tak rychle, až zabořil hroty čepelí do hlíny.
Do vlhké země byla napůl vtlačená malá mosazná nádobka, naplněná něčím bělavým, co připomínalo vosk. Řetízek, na kterém visela, se roztrhl. Tiché kovové kliknutí, které Leesil uslyšel, když zasáhl Vordanu do hrudi, bylo prasknutí řetízku na hraně čepele.
Leesil zvedl hlavu a viděl, jak se k němu Vordana blíží. Čaroděj si očividně nevšiml, že nádobku ztratil… neviděl, že leží tak blízko. Leesil věděl, že už se nedokáže dlouho bránit a musí celou záležitost rychle ukončit. I kdyby chodící mrtvolu nezabil, třeba se mu ji podaří aspoň poslat pryč - jako už se to jednou

povedlo Wynn. Namáhavě se zvedl na kolena, zavrávoral a zvedl obě čepele.
Vordana zaváhal, když před sebou uviděl ostré hrany čepelí.
Leesil máchl dolů a opřel se do rány celou váhou.
Levá čepel minula a on ji zabodl až po pěst do měkké země.
Ale pravá zasáhla cíl.
Ozvalo se prasknutí, jak se nádobka rozpůlila, a do vzduchu se vznesl malý obláček. Páchl po pepři, pálil Leesila v nose a vháněl mu slzy do očí. Pocit, že z něj uniká život, ustal.
Leesilova únava se pomalu začala vytrácet a on vzhlédl k Vordanovi.
Čaroděj stiskl odhalené zuby a hleděl na půlky nádoby, ležící po obou stranách Leesilovy čepele.
Ne… ne… ne…
Zatímco se Leesil škrábal na nohy, toto slovo se mu znovu a znovu rozléhalo myslí.
Ubâde!
Leesil se vrhl na Vordanu. Ať už nádobka obsahovala cokoli, čaroděj s ní přišel o schopnost vysávat z okolí život.
Vordanovy zakalené oči zbělely. Propadly se do důlků a Leesil sekl. Vordana zvedl pahýl paže, aby se ochránil. Čepel ho zasáhla, svezla se po kosti a odřízla z ní maso.
Ubâde! Mistře, zachraňte mě!
Při tomto výkřiku Leesilův strach zesílil a nahradil mu ztracenou sílu. Nemohl dovolit, aby seschlý čaroděj tuhle zrůdu znovu zachránil. Vordanova šedá kůže se ještě více scvrkla a na některých místech popraskala a odhalila žloutnoucí kosti. Nemrtvý se mu rozpadal před očima, ale to Leesilovi nestačilo.
Sekl dolů Vordanovi po hlavě.
Čaroděj se s roztříštěnou lebkou zhroutil k zemi. Leesil se vrhl na zmítající se tělo a sekal a sekal.
Když se konečně zastavil, lapal po dechu vyčerpáním. Vrávoravě se postavil a hleděl na zbytky Vordanovy hlavy. Kopnutím odhodil shnilé zbytky do lesa.
„Zkus povstat z tohohle, jestli můžeš," vyrazil ze sebe.
Teď musel najít Wynn… a Magieru s Chapem.
Z dálky k němu dolehl hlasitý výkřik.
„Wynn?" zašeptal ochraptěle.
Leesil sebral stále ještě zářící topaz a vrávoravě vyrazil mezi stromy.

Wynn klečela na zemi a pažemi objímala krnen stromu, dokud vichřice neutichla. Zůstala rozechvěle na místě a po dlouhé chvíli otevřela oči.
Třpyt duchů zmizel a z jeskyně uprchli tak rychle, že neměla čas sebrat ze země studenou lampu. Dokonce i měsíc se schovával nad hustými korunami stromů. Kolem ní se rozprostíral jen tichý černý les. Žádní průsvitní duchové. Žádné cáry mlhy ve vzduchu, které s ledovou bolestí pronikaly tělem. A žádný Leesil.
„Leesile?" zašeptala.
Nikde ho neviděla a netušila, kterým směrem se rozběhla a kterým směrem se vydat a pátrat po něm. V tichu se rozléhalo její lapání po dechu. Přinutila se uklidnit, než se jí roztočí hlava.
„Neztratila jsem se," promluvila k sobě.
Pokud nenajde Leesila, přijdou si pro ni Magiera s Chapem. Chap ji určitě vystopuje… pokud se jim podařilo uniknout z jeskyně.
Magiera byla po setkání s matkou tak rozčilená. A Ubâdovy řeči o velké budoucnosti její vztek jen posílily. Wynn měla z Magiery často strach, ale stejně často se bála o ni, takže jí tento stav mysli začal připadat přirozený. Napadlo ji, co asi Magieřina matka dceři svěřila.
Z myšlenek ji vytrhlo praskání v lese. Leesil s Chapem by nikdy tolik hluku nenadělali. Možná Magiera? Ale to by ji přece vedl Chap a pohybovali by se mnohem tišeji.
Wynn sebrala kuši a šíp a odplazila se na opačnou stranu stromu, dál od zvuku. Vyhlédla zpoza kmene a spatřila mužskou postavu, pohybující se trhaně lesem.
Nešikovně sevřela kuš a pokusila se napnout tětivu a vložit do ní šíp. Postava se prodrala změtí nízko visících větví a vůbec se nesnažila odklonit je stranou, aby jí nezasáhly obličej a tělo.

Dokonce i ve tmě viděla Wynn tmavší otvor úst, který se s tichým mlaskáním rtů otvíral a zavíral. Rozeznala, že v ruce drží zahnutý meč. Byl to jeden z mrtvých námořníků, kteří se objevili v jeskyni.
Wynn si tiše přehodila popruh kuše přes rameno a zvedla ji, připravena vystoupit a vystřelit, kdyby se námořník přiblížil. Vlhkou vůní lesa se k ní donesl nnilobný pach. Obrátila se, když za ní zapraskaly větve.
Závojem mechu se protlačila tvář druhého námořníka. Ze zažloutlých zubů v otevřených ústech mu visely zelené kusy mechu. Kalné oči hleděly slepě vpřed, když se rozmáchl a sekl po ní šavlí.
Wynn vykřikla, narazila zády do kmene stromu, svezla se ke straně a stiskla spoušť.
Šíp napuštěný česnekovou vodou se muži zabodl do břicha právě v okamžiku, když šavle zasáhla kůru stromu v místě, kde před chvílí dřepěla. První námořník k ní mířil ze strany a vrávoravě dupal do mokré země.
Wynn se vyškrábala na všechny čtyři a kuš táhla za sebou. Dopadla za další shluk stromů a opět se dala do napínání tětivy. Mrtvoly se pohybovaly tak pomalu, že by si před nimi mohla udržet náskok. Právě se chystala vytáhnout další šíp, když se otočila a málem vykřikla.
Útočily na ni.
Wynn se obrátila a dala na útěk. Uslyšela za sebou praskání a krátký háv se jí zachytil v hustém křoví. Nohy jí uklouzly na rozmočené hlíně a ona se se škubnutím vyprostila.
Něco ji popadlo zezadu za háv a tentokrát vykřikla.
Wynn se zprudka otočila a ohnala se kuší jako kyjem. Zbraň uhodila pronásledovatele do hlavy a dřevěný oblouk se roztříštil. Vzduch kolem ní zamořil pach hnijícího masa.
Námořníkova kůže byla šedá a skvrnitá. Slepě na ni hleděl očima bez zorniček, zvedl šavli a sekl.
Zvedla zbytek kuše a čepel ostře narazila na dřevo.
Zblízka k ní dolehl hluboký mužský hlas. „Wynn? Kde jsi?“
„Leesile!“ vykřikla. „Tady jsem! Prosím, pomoz mi - rychle!“
Zápasila s mrtvým námořníkem a snažila se ho odrazit.
Kolem hlavy jí prolétla pěst, zasáhla mrtvého muže do tváře a porazila ho na zem. Ale mrtvola ji držela za kápi, takže ji strhla s sebou. Wynn se ve vzduchu obrátila a dopadla zády na zem.
Kápě se jí utrhla od hávu. Rychle se překulila na všechny čtyři a odplazila stranou. Otočila se a utřela si z obličeje špínu a bahno. Uviděla, jak nad námořníkem, ležícím na zemi, stojí tmavá mužská postava.
V ruce držela dlouhý meč.
Wynn zmateně ztuhla. Postava byla příliš vysoká a měla příliš tmavé vlasy. Dokonce i v temné noci si všimla bledé barvy její kůže.
Byl to Chane.

V okamžiku, kdy Chane zaslechl Wynnin výkřik, vzdal se vší opatrnosti a vyrazil směrem, odkud dolehl její hlas. „Wynn! Kde jsi?“
Z místa, kde se nacházela, se ozvalo hlasité prasknutí.
„Leesile!“ vykřikla. „Tady jsem! Prosím, pomoz mi - rychle!“
Spletla si hlas. Welstiel ho varoval, aby se neukazoval, ale to už ho nezajímalo.
Zostřil smysly, až ucítil vzduch kolem a život mezi stromy, pak se rozběhl. Wynn byla natolik blízko, že ji slyšel, takže dokázal najít i její živou podstatu, neboť všechno ostatní, co se v lese pohybovalo, bylo mrtvé nebo nemrtvé. Jasněji vycítil, ale stejně tak si všiml dvou míst studené prázdnoty poblíž ní.
Prodral se houštím a uviděl ji.
Wynn držela v rukou zlomenou kuš, do které se mrtvý muž zapřel šavlí. Ve volné ruce svíral kápi jejího hávu, takže nemohla uniknout.
Chane se rozběhl, ohnal se pěstí nad Wynninou hlavou a zasáhl mrtvolu do tváře. Muž však kápi nepustil.
Wynn se obrátila a útočník ji strhl s sebou. Chane se vrhl vpřed, jinak by na ni dopadl.
Přistál na muži a na jeho zostřený čich zaútočil hnilobný zápach. Zvedl se mu žaludek. Rychle vyskočil na nohy a otočil se k Wynn.
S roztrženým hávem se odplazila stranou. Utřela si z obličeje hlínu a zaraženě se na něj zadívala.
„Chane?“ zašeptala, ale pak se jí rozšířily oči a pohledem zalétla k jeho nohám. „Chane!“

Mrtvola mu sekla šavlí po nohách.
Zachytil ji dlouhým mečem a dupl mrtvole na zápěstí. Pod botou zapraskala kost a šavle vypadla útočníkovi z ruky. Zarazil mrtvole meč do hrudníku a cítil, jak se hrot zabořil do země. Stvůra pod ním se zazmítala, a ačkoli jí z hrudi trčel meč, pokusila se ho volnou rukou chytit za nohu.
Odporná zrůda. Chana napadlo, co asi bude muset udělat, aby s mrtvolou skoncoval. Sebral šavli a sekl dolů, aby muži utnul hlavu.
Zpoza něj k němu dolehlo zasvištění čepele a Wynnin výkřik plný bolesti. Začal se obracet, když Wynn vykřikla: „Za tebou je další!“
Chanovi se zády rozšířila bolest. Pohlédl dolů a zjistil, že mu z hrudníku trčí hrot zahnuté šavle. Roztrženou košili a vestu mu potřísnila černá tělesná tekutina. Potlačil bolest a ohnal se loktem vysoko a dozadu.
Narazil na něco, co sebou trhlo vzad. Ale útočník za ním držel šavli pevně v rukou. Chane se vrhl vpřed a čepel mu vyklouzla z těla. Ztráta tekutin ho brzy oslabí, nemohl však Wynn opustit. Otočil se, aby čelil novému útočníkovi, pohledem však zavadil o Wynn a na okamžik zaváhal.
Wynn se podlomily nohy a ona klesla s podivným zamračením k zemi. Zmateně se na něj zadívala. Z límce jí kapala krev a stékala dolů po utrženém rukávu.
Nemrtvý ji asi napřed zasáhl šavlí a teprve pak se vrhl na Chana. Chane přestal vnímat vlastní tělo, a dokonce i vzdálená ozvěna bolesti v hrudníku zmizela.
„Nehýbej se!“ zakřičel na ni.
Sekl druhé mrtvole mečem po hrdle. Mrtvý muž ránu odrazil šavlí. Chane netušil, jak se zrůd zbavit. Wesltiel je označil za „pohyblivé mrtvoly“ a Chane doufal, že jsou skutečně tak bezduché, jak naznačoval. Ačkoli stvoření nemělo v obličeji vědomý výraz, zůstala mu touha po přežití a vzpomínka na to, jak zacházet se zbraní.
Chane naznačil útok, a když se mrtvý pohnul, kopl ho zezadu do kolena. Muž zavrávoral a Chane mu sekl po krku. Útočníkovi se podařilo ránu odrazit, ale ne dostatečně rychle. Meč protnul hnijící maso a zastavil se o kost. Mrtvý však nezpomalil. Chane odhodil zbraň stranou a vrhl se na něj oběma rukama. Než mohla mrtvola opět pozvednout meč, sevřel v rukou její krk a povalil ji. Převrátili se. Chane zvedl kolena a přitlačil mrtvého k zemi. Sevřel mu hlavu v rukou a trhl do strany.
Hlava mrtvého mu zůstala viset v rukou.
Odhodil ji stranou, sebral ze země šavli a rozběhl se ke zbývající mrtvole, která nyní svírala v ruce meč, zaražený skrz její tělo do země. Jedna tvrdá rána stačila, aby mrtvému usekl hlavu a tělo se přestalo hýbat.
Chane odhodil šavli stranou a odpotácel se k Wynn. Klekl si před ni a rychleji rozhalil krví nasáklý límec.
„Co to… Co to děláš?“ zašeptala.
Wynnina kulatá tvář s pletí olivové barvy byla umazaná od hlíny. Cop se jí rozpletl a světle hnědé vlasy, částečně slepené krví, jí visely na ramena.
„Tiše a nehýbej se,“ řekl Chane. „Musím se podívat, jak zlá ta rána je.“
Odhrnul stranou levou část hávu a odhalil ošklivou ránu v měkké kůži mezi ramenem a klíční kostí. Ačkoli hrot čepele rozsekl rukáv, do paže ji nezasáhl.
Svlékl si vestu a plášť a utrhl oba rukávy. Plášť na zemi vypadal, jako by žil vlastním životem. Z kapsy vylezla krysa a zmizela v lese. Nepokusil se ji zastavit. Složil rukávy, vytvořil provizorní obvaz a přitiskl ho na ránu.
Wynn vykřikla a Chane téměř odtáhl ruku. Nemohla si však dovolit ztratit víc krve.
„Rána se musí sešít,“ řekl. „Kde máš brašnu?“
Neodpověděla, místo toho natáhla pravou ruku, jako by se potřebovala přesvědčit, že je skutečný.
„Řekla jsem ti, abys šel.“
Wynn vypadala tak zničeně a vyděšeně, že Chane nemohl než ji obrátit a přitisknout si ji nezraněným bokem k hrudi. Napřed ztuhla, ale pak se přitulila blíž a přitiskla mu tvář ke krku. Položil jí paži kolem ramen a přitiskl na ránu obvaz. Přitom cítil, jak mu krev prosakuje do dlaně. Kolébal ji ze strany na stranu.
„Všechno bude v pořádku,“ šeptal. „Jsem tady.“

Kapitola 17

Magiera se ze všech sil snažila nemyslet na to, co jí ukázal matčin duch. Avšak ze všech tváří, které jí prolétly myslí, obličejem Betiny a novorozence s podříznutým hrdlem počínaje a Bryenem konče, jednu tvář potlačit nedokázala.

Welstiel - její bratr.

Prodírala se lesem, plně soustředěna na ducha dítěte, který ji vedl za Ubâdem. Nemrtví na tomto místě vyhověli všem jeho vrtochům a napadli kohokoli - jen ne ji a možná Chapa - proto představovali nebezpečí pro Leesila a Wynn. Nejjistějším způsobem, jak se nebezpečí zbavit, bylo najít rychle Ubâda a zabít ho.

S každým krokem se jí však Welstielova tvář znovu a znovu vynořovala v mysli.

Magiera se ohlédla po Chapovi.

Nikde ho však neviděla. Dokonce ani zostřeným nočním viděním nezaznamenala v lese jeho stříbrnou srst.

Nemohla však průvodkyni ztratit z očí, proto kráčela dál. Zalila ji úleva, když pes vyrazil z křoví a přidal se k ní.

Duch dívky se protáhl kolem nakloněné jedle a zůstal viset ve vzduchu, aby ho Magiera mohla dohonit.

Duch se zamihotal a v okamžiku, kdy Magiera vstoupila s Chapem po boku na mýtinu, zmizel.

Na opačné straně volného prostranství stál Ubâd a v ruce držel železnou hůl, jejíž konec opíral o zem. Otočil k ní hlavu a Magieru napadlo, jak ji maskou bez otvorů pro oči může vidět.

„Teď si můžeme promluvit o samotě," řekl Ubâd.

„Nepřišla jsem si promluvit."

Aniž by zpomalila, vyrazila k němu a ohnala se mu mečem po hlavě.

Místo aby se odsunul stranou nebo zmizel, jako to udělal v jeskyni, zvedl hůl a čepel zachytil. Železo s ocelí na sebe narazily, ale Ubâd se pod silou úderu ani nepohnul.

„Nech toho!" rozkázal. „Strávil jsem celý život, svůj život, snahou stvořit tě, jen aby mě přesvědčili, že jsi po narození zemřela. Neměl jsem už čas začít znovu a všechno bylo ztraceno. Když jsem ale zaslechl zvěsti o lovci, získal jsem zase naději. Čekal jsem příliš dlouho a příliš jsem trpěl."

„Trpěl?" Magiera se rozpřáhla. „Po všem, co jsi provedl, dokážeš mluvit o svém utrpení? Po tom, co jsi udělal matce?"

„Pro Welstiela ti žádný jed nezůstal? Tohle je jeho dílo. Pátral jsem po něm celé roky… roky, abych se mu pomstil. Kdyby nezasáhl, stála bys teď po mém boku… po boku našeho ochránce."

V Magieře se zvedla vlna nenávisti a zuby v ústech jí ztvrdly. Sekla dolů, aby ho přiměla zvednout v obraně hůl. Ubâd uhnul doleva, otočil hůl na konci zaraženém do země a meč odrazil.

Zuřivost v ní vzbudila sílu. Magiera zaútočila a naznačila pohyb doleva. Když Ubâd uhnul a otočil hůl, obrátila směr úderu. Meč jeho obranou pronikl a rozřízl mu v pase háv.

Ubâd se vytratil vzad, objevil se a zase zmizel jako duch, a zvedl hůl ze země. Sklonil její horní konec a odrazil meč stranou. Oběma rukama se jí pak ohnal dolním koncem hole po hlavě. Magiera uskočila a hůl těsně minula její čelist.

„Místo rozhovoru tedy chceš, abych tě učil," posmíval se jí.

Zadívala se mu na břicho. Háv byl příliš silný, než aby dokázala říct, zda ho zasáhla, a látka příliš tmavá, než aby rozeznala, zda jí prosákla krev. Nezdálo se však, že by byl zraněný.

Magieřino sebeovládání začalo ochabovat. Hrdlem se jí do hlavy propálil hlad. Opět po něm sekla a přitlačila na něj.

„Cítíš hlad, že?" zeptal se Ubâd tiše. „Už ses ho naučila kontrolovat jako tvůj otec."

Chap se vrhl za Ubâda. Magiera si nevšimla, kdy je obešel, ale pes skočil po čaroději. Ubâd se opět ohnal holí, jedním konce odrazil meč a druhým zasáhl psa do ramene. Chap odlétl stranou, ale opět vyskočil na nohy.

„Ovládla jsi ho a stal se zdrojem tvé síly," pokračoval Ubâd, „místo aby ses nechala ovládat jako otrok

ty jím.“
Ubâd znovu a znovu vykrýval údery. Jednou ji zasáhl holí tvrdě do předloktí, až se zapotácela, sotva však cítila bolest a instinktivně ji potlačila. Ubâd těžkou a neobratnou zbraň dokonale ovládal a snadno s ní držel krok. A díky Ubâdově nepřirozené schopnosti přesunovat se z místa na místo chňapal Chap do vzduchu. Instinkty Magieru varovaly, že si s ní jenom pohrává.
Slova, kterými na ni útočil, byla tvrdší než železo. „Byla jsi zrozena ze života a smrti, abys byla mnohem víc. Všichni se ti budou klanět… pokud přijmeš, kdo jsi. Už se před sebou nemůžeš dál schovávat.“
Magiera se otřásla, slova ji zastudila na kůži jako ledový pot.
Pokud se bude držet hladu a nenávisti - pocitů, k nimž byla podle tohoto šílence zrozena - mohla by pokračovat celou noc a vyčerpání čelit až potom. Jak dlouho bude trvat, než Ubâda hra a kázání unaví? Kdy použije další ze svých schopností?
„Nikoho jiného nemáš,“ pronesl tišeji. „Nikdo kromě mě těmto věcem nerozumí. Máš ještě tolik otázek, na které znám odpověď jen já. Abys našla své místo, rodinu… zůstal jsem ti jenom já.“
Tentokrát zareagoval Ubâd pomaleji.
Magiera narazila mečem na hůl a celou vahou se o něj opřela. Přinutila ho vynaložit víc námahy a upoutala celou jeho pozornost na sebe. Náhle vykřikl a zapotácel se.
Ubâd se zprudka otočil a Chap tvrdě trhl za jeho kotník, který svíral v zubech. Magiera popadla konec hole a bodla mečem. Čepel prořízla háv a zabodla se Ubâdovi do hrudníku.
Zaječel a vytrhl hůl Magieře z ruky. Pokusila se meč vyprostit, ale hůl ji zasáhla do spánku. Ztratila vědomí.
Napřed necítila žádnou bolest, ale s návratem zraku se jí nahrnula do hlavy.
Zadívala se na temné nebe nad mýtinou a ucítila mokrou zemi pod sebou. Jakoby z dálky k ní dolehly dva zvuky - Chapovo vrčení a podivná šeptaná slova v pokrouceném jazyce, kterému nerozuměla.
Ubâd pronášel zaklínání.
Magiera se převrátila na všechny čtyři.
Ubâd se ohnal holí po Chapovi a z úst mu přitom vycházela podivná hrdelní slova. Pes uskočil a Ubâd zarazil konec hole do země.
„Khurúj,“ zakřičel, „fe nafse htalab!“
Tato slova v zaklínání nepoužil. Přirozeně mu vyklouzla z úst, jako by se dožadoval pomoci někoho, koho Magiera neviděla.
Země se zachvěla.
Magiera se s námahou postavila, ale nebyla si jistá, jestli má znovu zaútočit na Ubâda nebo opustit mýtinu. Chap ze sebe vyrazil zaštěknutí, které doprovodil žalostným zavytím. Rozběhl se k ní, na poslední chvíli se jí vyhnul a začal jí hlavou a rameny strkat do nohou. Snažil se ji přimět, aby ustoupila zpět mezi stromy.
Ubâd panovačně zopakoval: „Khurúj, fe nafse htalab!“
Země pod Magieřinýma nohama se zakymácela. Začala padat, náhle ji však zahalilo světlo. Něco se jí omotalo kolem paží a nohou a zvedlo ji ze země. Než se jí podařilo zjistit, co ji drží, všimla si, jak Chap pádí přes mýtinu a v půdě za ním se objevuje velká trhlina.
Z pukliny vyrazilo modrobílé světlo. Ztuhlo a nabylo tvaru, z nějž vyrazila dlouhá chapadla, která se zdála žít vlastním životem. Zaútočila na Chapa a omotala se mu kolem těla a krku. Trhnutím zabránila psovi v útěku a zvedla ho ze země.
Také kolem Magieřiných údů se omotaly úponky, které se podobaly lanům ze živého světla.
„Dávám sice přednost mrtvým,“ řekl Ubâd, „ale přesto dokážu zaklít a vyvolat i jiné věci, jako ducha tohoto lesa.“
Magiera bojovala ve snaze osvobodit se. Pokud Ubâda nezabije, co bude s Leesilem a Wynn?
„Jsi nyní připravena promluvit si rozumně?“ zeptal se Ubâd.
Vztek se vytratil a nahradil ho pocit ochromující ztráty. Když promluvila, ústa se jí pohybovala volně, neboť zuby se vrátily do obvyklého stavu. „Moji společníci… Nech je být… a já si poslechnu, co mi chceš říct.“
„Jak velkorysé,“ odpověděl s posměchem. „Budu tvým otcem, učitelem a jedinou rodinou. Nikoho

jiného nemáš. Vordana se postaral o míšence a ostatní sluhové se nakrmili masem učenky.“
Magieřiny myšlenky naplnila Leesilova tvář a ona cítila, jak ji uvnitř naplnil chlad.
Ubâd lhal. Musel lhát.
Čaroděj se otočil k Chapovi a v Magieře se s nevídanou silou zvedla vlna vzteku a hladu.
„A co se týče tohohle čokla, kterého vyslali nepřátelé, skoncuju teď s ním.“
* * *
Welstiel vycítil Magieřinu přítomnost a následoval ji. Stromy kolem něj byly podivně nehybné. Jako první nespatřil Magieru, nýbrž modrobílé světlo, které proniklo lesem. Přiblížil se a světlo zesílilo a pohnulo se.
Welstiel si pospíšil vpřed, jak nejtišeji mohl, ale to, co spatřil, ho málem přimělo vběhnout na mýtinu.
Z rozpraskané země vyrazily úponky modrobílého světla a spoutaly Magieru i Chapa. Zamotaná v chapadlech visela ve vzduchu. Úponky musela tvořit nějaká zakletá nebo vyvolaná přírodní podstata, ale Welstiel netušil, jaký by mohl být její původ. Během let, která Welstiel protrpěl v čarodějově přítomnosti a učení, Ubâd nikdy tuto schopnost neukázal. Naléhavé nutkání ho přimělo udělat další krok vpřed, ale ihned se zastavil.
Welstiel neměl připravený žádný nástroj ani trik, který by mohl použít. Se zaklínáním takových rozměrů se nikdy nesetkal.
Sevřel ruce v pěst, neboť podráždění a panika rozmílaly jeho sebeovládání. Magiera s Chapem se vzpírali, ale úponky se pohybovaly s nimi a přizpůsobovaly se. Ubâd obrátil pozornost k majay-hi a chapadla zesílila stisk, kterým svírala psa.
Welstiel udělal další krok vpřed a ukryl se za strom na okraji mýtiny.
Chapadla tvořil přírodní duch, ale neměla žádnou vlastní vůli. Jednala na rozkaz nekromancera.
Welstiel věděl, že Ubâd skrz masku bez otvorů pro oči nevidí. Spoléhal na čáry, které mu zprostředkovaly pohled na svět kolem. A Welstiel měl u sebe předmět, který potlačoval jakékoli mimosmyslové vnímání. Vyrobil si ho před dávnými lety, aby unikl s Magierou, když ještě byla dítě.
Welstiel se posadil na zem, zkřížil nohy a zadíval se na prsten nicoty.
Stvořil ho tak, aby fungoval nezávisle na vůli nositele a bez potřeby spuštění. Nic jiného neměl a v tuto chvíli potřeboval posílit jeho vliv.
Sundal si mosazný prsten a podržel ho mezi prsty jako zaklínací kruh, vyrytý do vzduchu. Tiše si pro sebe začal mumlat, soustředil se přitom na kruh a vléval do něj všechnu životní sílu, kterou načerpal.
Zalila ho únava, nepolevil však v soustředění, dokud ho nepřepadl pocit, že se zdržel příliš dlouho.
Aby mohl Ubâd zaútočit na Magieru, musel cítit její přítomnost, proto se Welstiel rozhodl ji před ním ukrýt.
Únava náhle zprudka zesílila a Welstiel cítil ve vzduchu záchvěv napětí, jenž unikl z mosazného kruhu.

V Magieře sílil spolu se strachem i vztek. Leesil nemohl být mrtvý. Byla to lež.
Když se Ubâd obrátil k Chapovi, toužila vykřiknout, promluvila však tiše a chraptivě. „Dotkni se ho a skončili jsme spolu.“
Ubâd se s jednou rukou zdviženou zastavil.
„Poslechnu si tě,“ řekla, „ale uděláš, co jsem řekla - jinak si můžeš najít nějakou mrtvolu a pokecat si s ní.“
Ubâd se obrátil. „Bezmocnost tě nezajímá. Co kdybych ti řekl, že máš svobodu ve vlastních rukou?“
Magiera už nechtěla hrát další hry. Naději našla v Leesilových pažích a očích. Kdyby ho ztratila, nezůstalo by jí nic než smrt a krev - a obojí by patřilo Ubâdovi.
„Přejdi k věci,“ odsekla.
„Kdybys mě poslouchala, zjistila bys, že už jsem ti odpověděl,“ řekl Ubâd. „Veškeré bytí tvoří pět živlů a stejné je to se životem. Chapadla, která tě drží, pochází z ducha lesa, kterého jsem vyvolal, k této přírodní síle nejvíce lpí život. Ty se dokážeš krmit životem. Máš svobodu ve svých rukou, stačí, když z nich vysaješ život.“
Zastavil se tak blízko, že když Magiera pohlédla dolů, viděla záhyby na kožené masce.
„Vysaj z výhonků život. Nakrm se jím jako Vznešený mrtvý, kterým jsi. Jejich nejčistší podstata se dotýká tvojí kůže, takže stačí, když si to budeš přát… a budeš volná.“

Magiera zkroutila obličej do grimasy a zadívala se na modrobílé úponky, které jí obtáčely paži. Cítila jejich hladký povrch, jako by byly pevné. Jí však připadaly stejně neskutečné jako duchové v lese a v jeskyni.
Z toho, co po ní Ubâd žádal, se jí zvedal žaludek.
Má se poddat hladu? Má se nakrmit stejným způsobem jako nemrtví, které s Leesilem lovili a pálili na popel? Ať už dotykem nebo douškem krve, znamenalo by to stát se jedním z nich. Stala by se tím, čím podle Ubâda měla být, ne tím, čím si být přála.
Něco podobného udělala pouze jednou. Leesil se stal dobrovolnou obětí, i když si toho nebyla vědoma, dokud nebylo téměř pozdě. Ale pokud Ubâd lhal a Leesil stále žil, zůstane proti tomuto šílenci a jeho přisluhovačům sám, pokud se neosvobodí.
Leesilův život… nebo život, který toužila žít?
Magiera dala hladu volný průchod.
Pronikl do celého těla, nejen krkem do mysli. Cítila, jak se pohybuje jako černé stuhy, které Wynn spatřila očarovaným zrakem. Hlad se jí vinul údy směrem k jemnému brnění života v místech, kde se kůže dotýkaly úponky.
A nic víc se nestalo.
Magiera se doširoka otevřenýma očima zahleděla na paži a uvnitř ní spolu zápasily úzkost s úlevou. Její tělo odmítlo pohltit život, který cítila. Možná to vůbec nedokázalo.
A to znamenalo, že se nedokáže osvobodit a pomoct Leesilovi.
Ať už byla cokoli, Ubâd o ní očividně zase tolik nevěděl. Zadívala se dolů na jeho koženou masku, nedokázala však promluvit. Mohla by snad mluvením něco získat?
Náhle se jí dotklo podivné napětí - prošlo skrz ni - jako vítr, který rozkymácel list na stromě.
Ubâd se zapotácel a Magiera viděla, že si podivného pocitu rovněž všiml. Hůl mu vyklouzla z ruky a dopadla ztěžka na zem. Ruce mu vylétly k masce. Udělal krok vzad, ale zakopl a s roztaženými pažemi upadl na zem.
Magiera netušila, co se právě stalo, důležité však bylo, že Ubâd spadl. Začala se zmítat, aby uvolnila pravou ruku, v níž stále svírala meč. Úponky ji sice stále držely, ale nezesílily stisk.
„Dhampire?“ zašeptal Ubâd a v hlase mu zazněl strach. Plazil se po zemi a hmatal kolem sebe rukama, jako by něco hledal. Možná ztracenou hůl.
Magiera ho užasle sledovala. Ubâd nyní skutečně oslepl.
Zář na pravé straně mýtiny zesílila a Magiera vzhlédla.
Chap sice stále visel ve vzduchu, ale něco se změnilo. Jeho srst vypadala bělejší. Čím víc zářil, tím slaběji svítily úponky. Modrobílé provazy se sklonily, až se Chap dotkl tlapami země. Jakmile se vyprostil se ze sevření, zář srsti pohasla a vplynula zpět do země, odkud přišla. Chap vyrazil k Magieře.
Když se pes pohnul, zvedl se Ubâd na kolena. Zprudka k němu otočil maskovanou tvář a zvedl ruku.
Chap ztuhl a Magiera dostala strach, že se starci vrátil zrak.
Ubâd se otáčel ze strany na stranu, jako by stále neviděl. Sledoval zvuky psova pohybu. Chap se začal plížit k Magieře.
Zhluboka se nadechla a ostře zapískla.
Ubâd sebou trhl a zprudka se obrátil, zmateně se však otáčel ze strany na stranu a rukou se dotkl ucha.
Ostrý zvuk zamaskoval Chapův pohyb.
Magiera pohlédla dolů a uviděla, jak se Chap prosmýkl kolem chapadel, která ji držela.
V místě, kde se jich dotkl, se srst bíle rozzářila. Olízl úponky a ty se poddaly mnohem rychleji než předchozí. Magiera přistála na nohou. Při zvuku dopadu se Ubâd obrátil přímo k ní a jeho ruce vystřelily vzhůru jako zbraně.
Chap uskočil doleva, zatímco Magiera ustoupila doprava. Ubâd zmateně ztuhl a pomalu sklonil ruce, naklonil hlavu na stranu a zaposlouchal se.
Magiera zvedla ruku, ukázala na Chapa, pak na Ubâda a schovala prsty do dlaně, aby psovi naznačila, že se má pohnout vpřed. Pomalu se začala z jedné strany přibližovat ke klečícímu starci, zatímco Chap se tiše blížil z opačné.
Ubâd otáčel hlavu ze strany na stranu. Magiera viděla, jak otevřel ústa, a slyšela, jak se mu zrychlil dech.

Narovnal se, zvedl ruce do vzduchu a praštil s nimi o zem. Přitom zakřičel.
„il'Samar, li-yigdim eyäk khädim fa-ta'zez ana aläna!“
Magiera se zastavila a rozhlédla se, aby zjistila, jaký nový trik si na ně Ubâd vymyslel. V zemi stále zely prázdné pukliny, ale tentokrát z nich nic nevyrazilo. Chap se už dostal téměř na dosah a Magiera se opět pohnula vpřed.
„il-Samar!“ zaječel Ubâd znovu. „Pomoz svému sluhovi!“
Magiera odhodila opatrnost a zvedla meč.
Noc kolem ní se prohloubila, až jí nedokázalo proniknout ani noční vidění. Mrkla, neboť ji napadlo, že z nějakého důvodu zavřela oči. Cítila, jak se víčka zavřela a opět otevřela, ale všechno kolem zůstávalo černé. Noční tvary lesa se znovu pomalu objevily, mezi stromy však zahlédla pohyb.
Magiera se otočila na jednu, pak na druhou stranu, ale stejný pohyb ji obklopoval ze všech stran. Prázdná místa mezi stromy se vlnila. Něco kroužilo kolem mýtiny.
S každou obrátkou se pohyb přibližoval, procházel kmeny stromů, větvemi a mechem jako duch, zrozený ze samotné noci. Napřed se zdálo, jako by samotná země povstala a uvedla do pohybu vlny černé hlíny. Pak se ale Magieře konečně podařilo zaostřit.
Nebyly to vlny, nýbrž zákruty a každý z nich byl vyšší než člověk. Leskly se v podivném matném světle, které přicházelo odnikud, a Magiera se zahleděla na jejich povrch. Byly pokryty šupinami jako nějaký obrovský plaz a zmítaly se v lese bez začátku a konce a bez jakékoli mezery.
„Velký ochránce,“ pokračoval Ubâd s rukama zdviženýma. Pak sklonil ruku k místu, kde naposledy zaslechl Chapa. „Přivedl jsem ti sluhu nepřítele, aby ses jím mohl nakrmit!“
Druhou ruku natáhl k Magieře.
„A dítě, po němž jsi toužil, které budeš potřebovat, až se probudíš z dlouhého spánku… A tento okamžik snad přijde brzy.“
Chap se otočil a začal pobíhat sem a tam. Tiché kňučení, které vydával, se úzkostí až neuvěřitelně podobalo lidskému hlasu. Rozběhl se k Magieře a začal přecházet mezi ní a zámotky v lese.
Zákruty dosáhly okraje mýtiny, ale víc se nepřiblížily. Magiera zaostřila a uviděla skrz ně stromy. Zámotky nebyly tak docela skutečné, ale Chap přesto panikařil.
A přivolal je Ubâd.
Tomuhle sloužil? Stvořil ji proto, aby tomuhle sloužila?
„il'Samar…?“ pronesl Ubâd. „Cítím tě… Pracoval jsem tak dlouho, copak si ji nevezmeš?“
Chap oběhl Magieru a vrhl se na nekromancera.
Magiera zaslechla Ubâdův výkřik ještě dřív, než se otočila a uviděla, jak Chap zaútočil. Zvíře, které stálo nad Ubâdem, vypadalo úplně stejně, jako pes s dlouhýma nohama a stříbřitě modrou srstí, které ji a Leesila celé roky doprovázelo. Ale vše, co se o něm v posledních měsících dozvěděla, v tomto okamžiku zmizelo.
Chap se zakousl Ubâdovi do krku a zadusil jeho výkřik. Oběť se začala zmítat, ale pes nemilosrdně rval a škubal.
Magieřinu mysl naplnil hlas, který jako by přicházel ze všech stran.
Vysoko… v zimě a v ledu. Staří stojí na stráži… nejstarší z tvých předků.
Slova jí vklouzla hluboko do mysli, rozlehla se a zadusila všechny ostatní myšlenky. Vibrovala jí celým tělem a ona vzhlédla ke stáčejícím se zámotkům v lese.
Sestro mrtvého… veď.
Chapovo vrčení utichlo a nahradilo jej namáhavé dýchání.
Hlas zmizel z Magieřiny mysli stejně jako zámotky z lesa. Obklopovala ji jen tma mezi stromy. Pohlédla na Ubâdovo tělo a trhla sebou.
V životě už viděla hrozivé věci. Pes nekromancerovi rozsápal hrdlo, nebyl to však o nic horší konec, než jaký čarodějovi sama přála. Zneklidnil ji však pohled na Chapa.
Přecházel sem a tam a hleděl mezi stromy. Vyrážel ze sebe tiché vrčení, lapal přitom po vzduchu a boky se mu zvedaly v namáhavém dechu.
„Chape?“ zavolala tiše.
Pes se zprudka otočil a zavrčel na ni. Srst na čenichu, krku a hrudníku měl nasáklou krví a cenil na ni

rudě potřísněné zuby. Nakrčené obočí mu stínilo doširoka otevřené, divoké oči. Hleděl na ni, ale vrhal přitom pohledy po tmavých místech mezi stromy, jako by očekával, že se černé zákruty vrátí. Magiera však viděla, jak se pod rozzuřeným povrchem chvěje.
Chap byl vyděšený.
Magiera ho nikdy v takovém stavu neviděla, proto se zadívala ostražitě do lesa a pak zpět na Chapa. Nebyla si jistá, jestli ji vůbec poznává. Natáhla k němu ruku dlaní vzhůru, ale nepokoušela se na něj sáhnout, jen čekala, až zachytí její pach.
Chap stáhl mírně pysky, udělal krok jejím směrem a zastavil se.
„Před tímhle jsi nás celou dobu chránil?“ pronesla tiše. „Před tímhle jsi mě snažil ukrýt?“
Po dlouhé chvíli ticha jednou štěknul.
Na další otázky nebyl čas.
„Leesil… a Wynn,“ řekla. „Dokážeš je najít?“
Než mohl odpovědět, Magiera cítila, jak se jí opět dotkla vlna napětí. Byl to stejný pocit, jaký ji zasáhl předtím, než Ubâd oslepl.
Chap zvedl hlavu, nastražil uši a zadíval se mezi stromy. Strach ho opustil. Byl připraven vyrazit. Ze zakrvácené tváře po ní střelil velkýma jasnýma očima, pak se rozběhl do lesa.
Magiera se vydala za psem, ale chvíli netušila, co se děje. Byla připravená na Chapa zavolat, aby zastavil, ale pak uslyšela, jak ze sebe vyrazil lovecké zavytí.
Někde v lese se nacházel další Vznešený mrtvý.

Welstiel se potácel na pokraji úplného vyčerpání, ale dál šeptal a sledoval, posiloval kruh a oslepoval Ubâda, dokud nekromancer konečně nezemřel. Nevěděl, co majay-hi tak podráždilo, ale viděl v lese zámotky ze snů. Natolik ho to šokovalo, že se téměř přestal soustředit.
Celé roky ho zákruty s černými šupinami ve snu dráždily tím, po čem pátral, něčím, co by mohlo změnit jeho zvrhlou existenci. Vypadalo to, že bytost, která Welstiela navštěvovala ve snu, provázela Ubâda mnohem déle. Možná to byl právě tento ochránce, k němuž se otec tak často šeptem obracel. Ale když se tentokrát ozval hlas, ne ve snu, nýbrž ze tmy, nepromluvil k Welstielovi ani k Ubâdovi. Ochránce si vůbec nevšímal Ubâdova škemrání ani jeho samotného.
Welstiel slyšel slova zámotků.
Sestro mrtvého… veď.
Hlas ve tmě promluvil k Magieře. A slova se podobala těm, která našeptával Welstielovi ve snech.
Když skončil se zaříkáváním a klesl na zem, rychle si prsten nasadil, než mu vypadne z roztřesené ruky.
Pes náhle vyrazil ostré zavytí a rozběhl se do lesa. Magiera ho následovala. Vliv prstenu se opět omezil jen na nositele, takže už nic neomezovalo vnímání majay-hi. A on mezi tmavými, mokrými stromy něco vycítil.
Chana.
Welstiela překvapilo, jak moc ho tato představa rozrušila. Pokusil se vstát, ale klesl zpět na zem.

Magiera přidala do kroku, aby Chapovi stačila, nepokusila se ho však zadržet.
Po chvíli pes přestal výt, ale běžel dál. V boji proti nemrtvým Magiera naprosto důvěřovala Chapovým instinktům. Pokud se rozhodl běžet potichu, měl k tomu důvod.
Ubâd byl mrtvý, ale Chap mohl vycítit Vordanu nebo jiného z přisluhovačů nekromancera. Pokud se stále pohybovali lesem a pátrali, existovala naděje, že Leesil s Wynn ještě žijí.
Utíkala za Chapem a prosekávala si cestu křovím, kterým se nedokázala prodrat. Chap se náhle zastavil, a tak Magiera zpomalila.
Vypadal ostražitě a napjatě a opatrně se začal prodírat křovím mezi dvěma duby. S mečem v ruce ho následovala.
Vstoupili na mýtinu a Chap se zastavil a zahleděl na patu stromu na opačné straně volného prostoru.
Magiera se zadívala stejným směrem. To, co uviděla, jí připadalo tak neskutečné, až se na okamžik obávala, že má podobnou vidinu, jako když před chvílí viděla v lese černé zámotky.
Před ní ležela na zemi bezhlavá těla dvou námořníků. Nejbližší z nich hyzdil rozedraný pahýl krku a hlava

nebyla nikde v dohledu. Druhé bylo připíchnuté k zemi dlouhým mečem o kus dál. Hlava se odkutálela stranou.
Na zemi klečel muž s rudohnědými vlasy a pohlednou tváří a držel někoho v náručí. Magiera se zadívala na jeho profil a vzpomněla si na okamžik, kdy ho naposledy viděla ve stokách Bely.
Chane.
Osoba, kterou držel, se pohnula a posadila.
Magiera pohlédla do vyděšených očí Wynn.
Učenka utržila ránu do ramene, jež pod provizorním obvazem, který k ní Chane tiskl, silně krvácela.
Magiera netušila, co se tady děje, ale nezajímalo ji to. Udělala krok vpřed a pozvedla meč.
„Dej od ní ruce pryč!“
Při pohledu na Chapa a Magieru se Chane odplazil stranou a sáhl po meči, který trčel bezhlavé mrtvole z hrudi.
„Ne, Magiero,“ zavolala Wynn. „Zachránil mě. Pomohl mi.“
„Pomohl?“ Magieřina zuřivost sílila. „Wynn, zpátky!“
Zaútočila. Chane vytrhl meč a postavil se jí. Roztrženou košili měl potřísněnou černou tekutinou. Bodla zdola nahoru, pronikla jeho obranou a sekla ho hrotem meče do břicha.
Chane zalapal po dechu a ustoupil. Magiera věděla, že ho rána tímto mečem bude pálit mnohem víc než jakoukoli jinou zbraní.
„Nechte toho!“ zakřičela Wynn.
Chap se prohnal kolem a napadl Chana zuby. Pes s upírem dopadli na mokrou zem. Magiera ho bedlivě sledovala a čekala na příležitost, kdy bude moct nemrtvého probodnout a připíchnout k zemi. Všiml si jí, vykopl a zasáhl ji do čelisti. Pak odhodil Chapa stranou takovou silou, až pes odlétl do křoví.
Chane se postavil a oči mu přeskakovaly od jednoho protivníka k druhému. Magiera ustoupila stranou a čekala na příležitost.
„Wynn říká pravdu,“ pronesl. „Jenom jsem ji chtěl zachránit před těmi chodícími mrtvolami.“
„Lháři!“ vybuchla Magiera a cítila, jak se jí v ústech prodloužily špičáky. „Nejsi nic jiného než vrah… a začínáš být unavený.“
Chap byl opět na nohou, ale napadal na levou zadní. Opět vrčel a sledoval každý Chanův pohyb. Pomalu kulhal blíž. Klid v Chanových hnědých očích se vytratil. Pohlédl vztekle na Magieru.
„To ty taky,“ odpověděl.
Magiera vyrazila vpřed a sekla Chanovi po hlavě. Uhnul, otočil se a ohnal se po ní. Zastavila ránu a on nechal meč sklouznout po jejím.
Obrátil se tak rychle, že ho sotva dokázala následovat. Místo aby po ní sekl, pronikl její obranou a zasáhl ji pěstí do obličeje. Jenom Rashed, sumanský nemrtvý, ji uhodil takovou silou. Magiera padla k zemi.
O zlomek vteřiny později stál nad ní, zvedl meč a zamířil jí hrotem na střed hrudi.
„Ne!“ vykřikla Wynn, zakryla Magieřino tělo svým a zvedla jednu ruku k Chanovi. „Prosím, neubližuj jí.“
Chane zaváhal, sklonil čepel a zadíval se na Wynn.
Magiera se natáhla a popadla ho za zápěstí. Pokusil se jí vytrhnout, jen tím však postavil Magieru na nohy. Wynn odlétla stranou. Magiera bodla vzhůru mezi Chanovými pažemi.
Hrot meče se zakousl do měkké tkáně pod Chanovou čelistí, rozerval mu hrdlo a rozsekl pravé rameno. Z rány se vyvalila černá tekutina. Převrátil se vzad a Magiera dopadla na něj, meč mezi těly. Odvalila se doleva, zvedla meč a sekla dolů do odhaleného krku.
Chanova hlava odpadla od těla a odkulila se stranou po vlhké zemi.
Slyšela, jak Wynn vykřikla… Chap vrčel… ale jediné, co v tuto chvíli dokázala, bylo zhluboka dýchat. Pak se opět ovládla.
Wynn dřepěla vedle Chanova těla, mačkala v pěstech jeho košili a plakala. Obvaz jí sklouzl z rány, která začala znovu krvácet.
„Ne… ach, Magiero, ne,“ šeptala.
„Nech toho,“ obořila se na ni Magiera.
Wynn k ní vzhlédla s divokým výrazem v očích. „Zavraždila jsi ho, jakoby nic! Co jsi, Magiero? Myslíš

si, že jsi lepší než on? Jsi horší.“
Magiera cítila takový vztek, že učenku málem uhodila. Ta hlupačka důvěřovala zrůdě. Pak si vzpomněla na Wynnina slova a zlost se proměnila v chladné podezření.
„Jak dlouho nás sledoval?“ zeptala se Magiera. „Jak dlouho jsi o něm věděla?“
„Od Stefanovy vesnice,“ zakřičela Wynn a po umazaném obličeji jí stékaly slzy. „Vordanu jsem nepřemohla já, ale on! To on nás zachránil před nemrtvým, kterého jsi nedokázala přemoct. Ale bála jsem se ti to říct… protože bys ho mohla zabít.“
Wynn položila hlavu na Chanovu hruď.
Magiera vstala a ucouvla.
„Lhala jsi nám? Zradila nás? Všechny ty noci, co ses tulila k Chapovi, jsi věděla, že nás sleduje nemrtvý. Dokonce jsi věděla, kdo to je - a neřekla jsi nám to?“
Důvěřovala jen několika lidem, ale Wynn svěřila život vlastní i Leesilův.
Chap přestal vrčet a jen stál a sledoval je. Pak se zadíval na jih, zakňučel a odkulhal k hustému křoví. Když jednou štěkl, Magiera se k němu připojila a zadívala se do lesa.
Mířil k nim Leesil, cestou se však chytal nízko visících větví nebo se opíral o kmeny stromů. Pro tuto chvíli zvítězila úleva nad všemi ostatními pocity. Rozběhla se k němu, a když k ní vztáhl ruce, objala ho. Položil jí paži kolem ramen a opřel se o ni.
„Jsem tak rád, že tě vidím,“ pronesl zadýchaně. „Ztratil jsem Wynn.“
„Jsi zraněný?“ zeptala se.
„Jen slabý. Dohonil mě Vordana.“
Zadívala se směrem, odkud přišel. „Kde je?“
Leesil zvedl drahou ruku a mávl. „Je někde tam… tedy většina z něj. Jeho odporný úšklebek už neuvidíme.“
Magiera si beze slova přitáhla jeho tvář blíž. Leesil, jediná stabilní část jejího života, která ji držela ve světle.
„Musíme najít Wynn,“ řekl.
Magiera ho protáhla křovím, aby mu ukázala mrtvoly námořníků s useknutou hlavou a Wynn s tváří položenou na bezhlavém těle. Leesil se odtáhl od Magiery, aby se podíval na hlavu za tělem.
„Co to…? Wynn, ty krvácíš. To je Chane?“
Učenka zvedla hlavu, ale nepodívala se na něj. Přestala plakat a hleděla prázdným pohledem do noci.
Magiera ji nedokázala litovat. Zradila je.
„Musíme spálit těla,“ pronesla Magiera.
Wynn jednou mrkla a popadla Chanův meč. Sotva ho uzvedla, ale přesto ho na ně namířila. Rána na rameni jí začala krvácet silněji. „Ani se ho nedotkneš!“
Leesil přeskakoval pohledem z učenky na Magiera a zpátky, neboť si nebyl jist, co se děje. Chap hlasitě zakňučel a dvakrát štěkl.
„Ne?“ řekl Leesil a podíval se na psa. „Co ne?“
Magiera hleděla zlostně na učenku a opět se připojila k psovi.
Zdálky k nim dolehl strašidelný výkřik a nedaleko zaslechla zasyčení. O kousek dál prolétl mezi stromy bílý záblesk. Byl to duch dítěte, který ji zavedl k Ubâdovi.
„Není čas spálit těla,“ pronesla Magiera. „Ubâd je mrtvý, ale jeho sluhové jsou pořád tady. Musíme jít.“
„Vrací se?“ zeptal se Leesil. „Předtím se odnikud objevil silný vítr a odnesl je pryč.“
Pomalu zamířil k učence. Buďto byl tak unavený, nebo se bál, aby ji nevyděsil.
„Je na čase jít,“ řekl tiše.
Wynn přišla i o zbytek sil a hrot meče se zabořil do země. Leesil zvedl krví nasáklý obvaz. Přitiskl ho na ránu a přitáhl jí roztržený krátký háv blíž k tělu.
Chap je vedl a čas od času zvedal při běhu levou zadní nohu ze země. Leesil kráčel vedle Wynn a jen stěží se dalo říct, kdo koho podpírá. Pospíchali vpřed. Magiera šla jako poslední a rozhlížela se na všechny strany.
Před nimi se objevil otevřený prostor. Už byli téměř venku z bažinatého lesa, plného duchů a zákrutů s černými šupinami. Jekot mezi stromy sílil a přibližoval se. Magiera se ohlédla.

Vzduchem k ní letěl starý voják s ránou v břiše.
„Běžte!“ zakřičela. „Les končí těsně před námi.“
Leesil se otočil, když však spatřil ducha vojáka, sevřel Wynn ramena a postrčil ji vpřed. Magiera tasila meč a několikrát jím mávla, aby upoutala duchovu pozornost.
Mezi stromy se objevily další zářící postavy. Duchové létali skrz ni, ale nepůsobili jí žádnou bolest. Když si byla jistá, že se ostatní dostali už skoro na kraj lesa, rozběhla se za nimi. Toužila být daleko odsud a od toho, co dnes v noci zjistila.
Leesil, Chap a Wynn vyběhli z lesa a čekali na ni na mýtině. Rozběhla se k nim. Když minula poslední strom, vytí za ní zesílilo. Leesil ji zachytil v půli kroku, aby nabyla zpět rovnováhu, a spolu se ohlédli.
Rozzuření duchové poletovali nahoru a dolů větvemi, vyli a křičeli, ale žádný se neodvážil za hranici lesa.
Za Magierou stála zřícenina staré pevnosti a venku za palisádou čekali u vozu Valibuk se Skřítkem, už zase plní sil. Toužila alespoň po tupé úlevě, necítila však vůbec nic.
„Musíme Wynn ošetřit rameno,“ řekl Leesil.
Magiera se nedokázala na učenku ani podívat. „Postaráš se o ni cestou.“
Zatímco se ostatní potáceli k vozu, ohlédla se Magiera zpět k lesu. Po všem, co se stalo, zapomněla na jednu bytost, kterou zachránit nedokázali. Leesil byl vyčerpanější než ona, Chap kulhal a Wynn byla zraněná. Nebyl čas vrátit se zpět pro tu, kterou tam nechali.
V náhlém návalu studu se Magiera obrátila k vozu a nechala matčiny kosti ležet v žulové hrobce.

Welstiel nevěděl, na jak dlouho ztratil vědomí, když se však probral, byla stále ještě hluboká noc a necítil, že by se blížil úsvit. Všude kolem vyli duchové a on se pokusil nevšímat si rámusu, který dělali.
Cítil se slabý a unavený, přesto se však vyškrábal na nohy. Vzpomněl si, že je Ubâd mrtvý, a tak vstoupil na mýtinu, aby mu věnoval poslední pohled.
Země nasákla krví - cítil ji - ale po nekromancerově těle nezůstala nikde ani stopa.
Welstiel se zahleděl do hradby stromů, obklopující mýtinu.
Jeden z přisluhovačů možná mrtvolu odnesl, on však neměl v úmyslu po ní dál pátrat. Poslední, po čem toužil, bylo, aby jej někdo odhalil, když byl vyčerpaný a sám. Splnil úkol. Najde Chana, vypátrá Magieru a opustí tohle místo snad jednou provždy.
Pomalu kráčel vlhkým lesem a zostřil noční smysly. Chtěl se vyhnout všem živým, neboť stále existovala možnost, že se Magiera a její společníci pohybují poblíž. Nic živého nevypátral. Ucítil však zápach hniloby a rozkladu.
Šel dál a pach sílil natolik, že když vstoupil na malou mýtinu, musel úmyslně otupit smysly.
Na zemi ležela dvě těla pohyblivých mrtvol, která už dnes v noci jednou viděl - a Chane.
Welstiel zůstal dlouhou dobu stát na místě.
Nakonec přistoupil blíž a zadíval se na Chanův meč a na černou tekutinu, která nasákla do límce a přední části jeho jemné bílé košile.

Kapitola 18

T
ěsně před soumrakem druhého den poté, co opustili zřícenu hradu poblíž Apudâlsatu, vjel Leesil s vozem do rušné vesnice. Když zahlédl hostinec, z jehož komínu se kouřilo, ulevilo se mu.
Předchozí dva dny strávili v bolestivém tichu. Magiera seděla vedle něj na kozlíku, ignorovala Wynn a s ním hovořila, jen když to bylo nutné. Wynn ležela stočená do klubíčka pod přikrývkou na podlaze vozu a i v okamžicích, kdy měla otevřené oči, se zdála být velmi daleko. Leesil jí natřel ránu mastí a zavázal ji, jak nejlépe uměl, ale nejhorší zranění neutrpělo její tělo. Od okamžiku, kdy opustili mýtinu a Chanovo tělo, nepromluvila.
Leesil si stále nebyl jistý, co se událo mezi Magierou a duchem její matky. Na takový rozhovor potřebovali být sami a noc strávená odděleně Magieře s Wynn jen prospěje. Slezl z vozu, našel hostinského, zaplatil za dva pokoje a postaral se o ustájení Valibuka se Skřítkem. Pak se vrátil pro věci.
„Na konci výčepu je chodba,“ řekl Magieře. „První pokoj vlevo je náš. Já ubytuju Wynn v sousedním.

Chap s ní může dneska v noci zůstat.“
Magiera na něj upřeně hleděla. Střelila pohledem po Wynn, stočené do klubíčka na podlaze vozu. Beze slova slezla z kozlíku, popadla truhlici a sama ji odnesla dovnitř.
Leesil vylezl na vůz a dřepl si vedle Wynn. Stále byl vyčerpaný z boje s Vordanou, ale byl připraven ji odnést, pokud by musel.
„Čeká na tebe měkká postel. Můžeš jít?“
Wynn se pohnula, ale nepodívala se na něj. „Můžu.“
To, že promluvila, ho povzbudilo. Leesil seskočil z vozu a natáhl se, aby ji chytil kolem pasu a pomohl jí dolů. Chap kráčel do hostince vedle něj. Za poslední dva dny se jeho kulhání zmírnilo.
Leesil posadil Wynn v malém pokoji na postel. Lůžko mělo slaměnou matraci, ale podle tloušťky ji nedávno znovu nacpali, takže by měla být dostatečně měkká. Hostinský nechal v pokoji horkou vodu v malé konvici s pokličkou a Leesil do ní nasypal čajové lístky z Wynniny brašny. Zatímco čekal, až se vyluhují, odtáhl stranou starou přikrývku na posteli.
„Sundám ti boty a uložím tě.“
Pomohl jí s botami a ona ho beze slova poslechla. Zkontroloval jí obvaz, přitáhl přikrývku k bradě a klekl si na podlahu vedle její hlavy.
„Magiera udělala, co musela. Já bych nejednal jinak.“
„Ne, ty bys ho nezabil,“ zašeptala s pohledem upřeným na holé trámy na stropě.
„Ale ano,“ odpověděl pevně. „Chane nebyl nemrtvý chlapec, který se živí malými zvířaty v divočině. V Bele se pokusil Magieru zabít a upálit Chapa zaživa. Bez váhání bych mu vrazil čepel do krku. Tohle je naše práce a byla jsi to ty, kdo se k nám chtěl připojit.“
Wynn se od něj odvrátila a chvíli trvalo, než opět promluvila. „Pošle mě pryč?“
„Ne. Nikdy by tě tady neopustila,“ řekl, natáhl ruku a pohladil ji po vlasech. „A já bych to nedovolil. Ať už se stane cokoli, jsi do celé věci zapletená, ale budeš si muset znovu získat její důvěru. Za čas na tebe bude možná zase vrčet.“
Doufal, že je to pravda, věděl však, že Magiera považovala Wynnino tajnůstkářství za zradu. On ale věřil v druhou šanci. Jak by nemohl, když jich sám několik dostal? Žal nad hádkou s Magierou však nebyl jedinou příčinou Wynniny úzkosti. Ať už pro ni Chane znamenal cokoli, jeho ztráta ji silně zasáhla a v tomhle ji Leesil utěšit nedokázal. Wynn byla mladá a nic podobného ještě nezažila a Leesil si nebyl jistý, jestli tohle je pro ni ten správný život.
„Spi,“ řekl. „Zítra si pospíšíme na západ, pryč z téhle země, a pak na sever. Cestovat v zimě bude tvrdé, ale až dorazíme k lidu mé matky, budeš moct konečně použít veškeré vědomosti, na které jsi tak pyšná.“
Postavil se a připravil do misky trochu vody pro Chapa. Pak nalil do dvou cínových hrnků, stojících vedle konvice, čaj. Jeden nechal Wynn, druhý vzal s sebou. Pohlédl na Chapa a kývl k posteli. Chap na ni vyskočil, stočil se do klubíčka a upřeně se zahleděl na učenku.
„Všechno bude zase v pořádku,“ řekl Leesil. „To ti slibuju.“
Wynn se nepohnula. „Dobrou noc, Leesile.“
Vyšel na chodbu a s povzdechem za sebou zavřel dveře. Utěšovat Wynn sice bylo těžké, ale přesto snadnější než proniknout do Magieřiných myšlenek. Nejdůležitější pro něj teď bylo dostat ji pryč z téhle země.

Leesil za sebou zavřel dveře a Chap se přitulil Wynn k nohám. Cítil uspokojení, ale ne úlevu.
Přes veškeré jeho obavy - nebo spíše přes obavy jeho lidu - se Magiera Ubâdovi postavila a nezaváhala. Věřil jí a ona ho nezklamala. Kouzelná stvoření budou muset přijmout, že se přece jen rozhodl správně.
Při vzpomínce na černé zákruty, které si nepřítel vybral za svoji podobu, však jeho duší stále otřásala panika. Nakonec to nebyla Magieřina cesta do minulosti, jež urychlila spád událostí. Ve světě smrtelníků už uplynula celá věčnost a nepřítel pomalu nabýval vědomí, začal se probouzet a sdružovat kolem sebe sluhy. Čekal a sledoval Magieru.
A promluvil k ní.
To ho velmi zneklidnilo, ačkoli netušil, co to znamená. V budoucnu je čekaly další zkoušky, některé mnohem horší, než jakou už zažili. Zůstane s ní - a s Leesilem, v jehož duši rovněž panovala tma, a přesto

se rozhodl žít ve světle.
Chap slyšel, jak se Wynnin dech ve spánku prohloubil. Měl malou učenku rád, ale stejně jako Magieru i jeho překvapilo, že je sledoval Vznešený mrtvý. Nemrtvý se dostal bez jeho vědomí až příliš blízko. A ještě víc ho zneklidnilo, že to před ním učenka ukryla. Bude ji muset bedlivěji sledovat.
Chap zavřel oči a nechal na sebe působit ticho pokoje, přerušované pouze Wynniným dechem. Byl příliš vyčerpaný, než aby nad vším dál přemýšlel. Stále byl čas užít si ještě jednu noc tepla.

Když Leesil vstoupil do místnosti, seděla Magiera na staré židli v koutě. Nepromluvil, místo toho jí podal plechový hrnek. Ucítila vůni máty ještě dřív, než uviděla na dně její lístek. Postavila hrnek na podlahu, aniž by se napila.
Mlčela, ale nebyla na něj rozzlobená. Zlobila se ještě vůbec? Tato myšlenka v ní vzbudila pocit prázdnoty, neboť vztek jí vždy dodával sílu.
Leesil se rozhlédl po místnosti. „Něco mi to připomíná. Cestu jsme začali v malém hostinci, který se tomuhle hodně podobal."
„Ano," odpověděla, neboť teď, když promluvil, nechtěla, aby přestal. Při zvuku jeho hlasu jí všechno připadalo snesitelnější. „Je po všem. Nezůstalo už nic, co bych mohla odhalit."
Natáhl k ní ruku. Vždy měla ráda jeho ruce. Byly tak snědé a štíhlé.
„Pojď, posaď se ke mně," řekl.
Zamířila s ním k posteli a přála si, aby raději leželi schoulení pod přikrývkou venku u ohně. Připadalo jí zvláštní být uvnitř.
„Pověz mi, co ti matka ukázala," řekl.
Toužila, aby spolu mohli snadněji hovořit o věcech, na kterých skutečně záleželo, ale staré zvyky, vytvořené v prvních letech, která spolu strávili, bylo těžké překonat. To, že se prostě zeptal, jí připadalo nové a milé a on si zasloužil to vědět. Pokud měli spojit své životy, musel znát pravdu stejně jako ona.
Pověděla mu všechno a on tiše naslouchal. O tom, jak otec vypil krev pěti, o matčině znásilnění a Bryenově smrti. Řekla Leesilovi o Welstielovi, o zavražděném novorozeněti a o tom, jak ji odnesl pryč, zatímco Magelie vykrvácela.
„Ach, Magiero," zašeptal Leesil.
„Jde tady o něco víc," řekla. „Ubâd obětoval celý život, aby mě stvořil. A matka mi ukázala, jak něco Welstielovi šeptá. Ubâd to stvoření nazval ochráncem. Ale já nejsem tím, za co mě považují… o čem byl Ubâd přesvědčený, že se ze mě stane."
Pověděla mu o chapadlech, které ji a Chapa uvěznily, a o tom, jak ji chtěl Ubâd přinutit, aby se nakrmila duchem lesa v nich, aby z nich vysála život.
„Nefungovalo to, Leesile. Nejsem to, za co mě měl."
„Jsi Magiera," řekl, jako by to bylo očividné.
Když mu pověděla o zámotcích s černými šupinami, které se objevily na Ubâdovo zavolání, rozhlédl se Leesil po místnosti, jako by po něčem pátral.
„Ať už to bylo cokoli," dokončila, „Ubâda si to vůbec nevšímalo a promluvilo to ke mně. Řeklo to: ‚Sestro mrtvého, veď.'"
Leesil mlčel, ztracen v myšlenkách, téměř jako by ani neslyšel podivnou zprávu, kterou obdržela. Vzal ji za ruku, ale nepohlédl na ni a Magieřiny myšlenky dál vířily.
„Hlas zákrutů… mohlo by jít o stejný hlas, který podle matky šeptal k Welstielovi?"
Leesil se zamračil. „Welstiel."
„Jsem jeho sestra." řekla.
„A on tě chtěl využít stejně jako ta odporná stará mrtvola. Pokud se k tobě ještě někdy přiblíží, useknu mu hlavu."
Jeho ochranitelský instinkt ji těšil i dráždil. Vyprostila ruku z jeho, zula si boty, lehla si na postel a položila hlavu na polštář.
„A proč si myslíš, že potřebuju ochranu?" utahovala si z něj, ale on se neusmál. „Je po všem a my můžeme vyrazit na sever a najít tvoji matku… Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho."
„A mně je líto, že odpovědi, které jsi tady našla, byly nakonec horší než samotné otázky." Lehl si vedle

ní. „Ať tak nebo tak, aspoň ses dozvěděla, odkud pocházíš. Ale ještě není po všem. Něco jsme probudili a já se bojím, že nás to teď bude pronásledovat.“
V jantarově žlutých očích nenašla ani náznak humoru, na který si tak zvykla.
„Ubâd s Vordanou jsou mrtví,“ trvala na svém. „Stejně jako Chane. Budeme pátrat po Nein'ě a nikdo se nám už nepostaví do cesty.“
Leesil se zadíval na strop, pak se posadil a tvrdě na ni pohlédl. Jeho hlas zněl varovně a bezcitně.
„Když se Ubâd doslechl o lovkyni mrtvých, umístil sluhy na léna Äntových a Sclävenových, aby po tobě pátrali. Pořád tam ještě jsou a ať už byly zámotky v lese cokoli, musíme tě co nejrychleji dostat ze země.“
Magiera věděla o všech námitkách ještě dřív, než je vyslovil. Nebyla slepá k tomu, co objevili, ačkoli ještě všechno nechápala. Ale aspoň na jednu noc toužila předstírat, že je po všem. Zadívala se mu do tváře a zdálo se, že pochopil, jak deprimujícím způsobem na ni jeho slova zapůsobila.
Leesil zavřel oči a Magiera viděla, jak tvrdě polkl. Položil snědou ruku na její bílou.
„Celou dobu jsem ti pomáhal,“ zašeptal. „Musím tě z téhle země rychle dostat a pak… pomůžeš ty mně?“
„Samozřejmě… jak se můžeš vůbec ptát?“
Vypadal vážně. Vždy se mohla spolehnout, že jí Leesil zlepší náladu, i když jeho metody byly někdy poněkud nevkusné. Opět si lehl s tváří jen kousek od její. Natáhla se a položila mu ruku na tvář.
„Zítra,“ zašeptala. „Vyrazíme hned za úsvitu… a dotáhneme tu věc až do konce.“
Konečně se usmál. „Miluju tě, dračice.“

Epilog

W
elstiel přitáhl lesem dalšího vesničana a hodil omámeného muže na zem k dalším dvěma, kteří tam leželi svázaní a s roubíkem v ústech.
Trvalo mu dvě dlouhé noci nepřetržité jízdy, než našel místo, kde mohl provést, co bylo nezbytné. Na okraji vesnice, ležící v kopcích mimo silnici, stála stranou chatrč. Pln úzkosti čekal, až s blížícím se úsvitem vyrazí otec se dvěma syny na pole.
Slunce se už téměř vyhouplo nad horizont a Welstiel cítil varovné brnění na kůži. Když muži zmizeli z dohledu, vrazil do chatrče a omráčil ženu středního věku, která připravovala šaty na praní.
Naplnil mosaznou misku očištěnou vodou, vysál ženino tělo a doplnil zásoby energie. Pak se ukryl, aby přečkal den, dokud se muži se soumrakem nevrátí zpět domů. Jednoho po druhém pak odtáhl do lesa k Chanovu tělu.
V mělké prohlubni vyhloubil v zemi díru sotva dost hlubokou na hrob, položil do ní Chanovo tělo a pečlivě usadil hlavu zpět na místo. Jak ubohý konec pro někoho, kdo se narodil jako šlechtic. Ale důležitost správného pohřbu, odpovídajícího postavení, byla jen další hloupou pověrou.
Welstiel přitáhl otce k hrobu, tasil dýku a podřízl mu hrdlo. Pak umírajícího hodil na Chanovo tělo.
Synové otce rychle následovali a krváceli jako milovaní z pradávných dob, kteří se raději rozhodli zemřít s pánem než žít v žalu.
Posadil se na kmen převráceného stromu nedaleko, sepjal ruce, opřel se lokty o kolena a zadíval se hromadu těl. A čekal.
Welstiel si promnul spánky a snažil se pročistit si mysl. Probděl půlku noci, pak opět pohlédl Chanovi do tváře.
„Už jsi vzhůru?“ zeptal se.
Chane otevřel oči.